
SAFİR
Dilan Özçelik

1. 1.BÖLÜM
2. BÖLÜM 2. KARAR
3. KARAKTERLER
4. 3.BÖLÜM : KAÇIŞ
5. 4.BÖLÜM :DİLA SAFİR
6. 5.BÖLÜM: BORAN SAFİRİN KARISI DİLA SAFİR
7. 6.BÖLÜM:KUMA
8. 7.BÖLÜM: SENİN KAPINA ÖLMEYE GELDİM.
9. 8.BÖLÜM :KAVUŞMAK
10. 9.BÖLÜM:İNTİHAR
11. 10.BÖLÜM : YAMAN ÇINAR
12. 11.BÖLÜM: KANA KARŞI
13. 12. BÖLÜM: Vurmazsan karım değilsin.
14. 13.BÖLÜM: YENİLGİ
15. 14.BÖLÜM: CEHENNEMİN DİBİ
16. 15.BÖLÜM:SİLAH
17. 16.BÖLÜM: KATİL
18. 17.BÖLÜM: NEFES
19. 18.BÖLÜM: DUA
20. 19 BÖLÜM : YALANCI
21. 20.BÖLÜM: İNATÇI
22. 21.BÖLÜM:DEDİKODU
23. 22.BÖLÜM: BACIM DİYECEKSİN
24. 23.BÖLÜM:YILLAR ÖNCE
25. 24.BÖLÜM:ZİNCİR
26. 25.BÖLÜM: KONU SEN DEĞİLSİN
27. 26.BÖLÜM:YARA
28. 27.BÖLÜM: BOŞ OL
29. 28.BÖLÜM: EV
30. 29.BÖLÜM: KARIM
31. 30.BÖLÜM:YUVAM
32. 31.BÖLÜM:CENNET
33. 32.BÖLÜM:SEVDİM
34. 33.BÖLÜM:NİNNİ
35. 34.BÖLÜM: LAL
36. 35. GİDİP DE DÖNMEMEK

37. 36.BÖLÜM: MAHVETMEK
38. 37.BÖLÜM: YANALIM O ZAMAN BORAN AĞA +18
39. 38.BÖLÜM:BERDEL
40. 39.BÖLÜM:KARDEŞ
41. 40:BÖLÜM:GERÇEKLER
42. 41.BÖLÜM: KAÇMAK
43. 42.BÖLÜM:ZARİF
44. 43.BÖLÜM:İMKANSIZ
45. 44. BÖLÜM: LARİN VE KAYA
46. 45.BÖLÜM: KURBAN
47. 46.BÖLÜM: ALDATMAK
48. 47 .BÖLÜM: DEVRAN SAFİR
49. 48.BÖLÜM:İHTİLAL
50. 49.BÖLÜM: ARTIK KARIM DEĞİLSİN
51. 50.BÖLÜM: SAFİR KIZI
52. 51. BÖLÜM: ŞEHİR
53. 52.BÖLÜM: DOĞUM
54. 53.BÖLÜM: DÜĞÜM
55. 54.BÖLÜM: AFFETMEYECEĞİM
56. 55.BÖLÜM: HİÇBİR ZAMAN
57. 56.BÖLÜM: BARBAS GELİNİ
58. 57.BÖLÜM:DELİRİYORUM
59. 58.BÖLÜM: ZALIMIN KIZI
60. 59.BÖLÜM:İTİRAF
61. 60.BÖLÜM: GÜZEL OLAN SADECE SENSİN

1.BÖLÜM

1.SAFİR

Bir cennetti düşünü kurduğum bir cehenneme verildiğimde.

Arslan Safir, Safir aşiretinin en büyük oğluydu. Benim ise yeri göğü kalbimde inleten sevdamdı. Çocukluğumdu, gençliğimdi, ömrümdü. Ömrüm boyunca dilediğim tek şeydi.

Ben ise Safir aşiretiyle bir türlü barışı sağlayamayan Barlas aşiretinin kızıydım.

Sevdamıza o kadar inanmıştık ki, ne benim ailem nede onun ailesi başa çıkabilmişti bizimle. Ben kendimi öldürmekle tehdit etmiştim ailemi yada son çare olarak kaçacaktım. Arslan'da benden başkasıyla evlenmeyeceğini, benle evlenmeye isteyecek kişiyi öldüreceğini cümle aleme duyurmuştu. Sonunda iki aileyi de, onlardan da bir kız alma şartıyla ikna edebilmiştik. Arslan'ın en küçük kız kardeşi Hicran, amcamın oğlu Baran'la evlenmeyi istemişti.

Onların bizden önce nikahı kıyılmış, düğünleri yapılmıştı. Üstelik Hicran şu an bir aylık hamileydi. Çok sonradan itiraf etmişlerdi bize sevdalarını. Bizim mücadelemiz onlarıda kavuşturmuştu.

"Dila..." adımı gürültünün arasından zar zor duyduğumda, gülümseyerek gözlerimin içine sevgiyle bakan adama çevirdim. Siyah damatlığının içinde o kadar yakışıklı duruyordu ki, ona bakmak bile kalbimi yerinden ediyordu. "Efendim." dediğimde masanın altından elimi tutmuş sıcacık gülümsemişti. "Bir dansı hakkettik." derken bu zamana kadar yaşadığımız zorluklar gözlerinin önünden geçmiş olacak ki, bana bakarken içi gitmişti.

Başımı hafifçe aşağı yukarı salladığımda yanında duran adamlara emir vermiş ve bir dans müziği açtırmıştı. Yanında duran koruma "Boran ağamda geldi Arslan ağam, salona giriş yapmış." demişti. Boran Arslan'ın bir küçük kardeşiydi. Yıllardır yurt dışındaydı. Önce okul için gitmiş sonrada yurt

dışındaki işleri bahane ederek temelli taşınmıştı. Onu en son gördüğümde bende çok küçüktüm. Düğünümüz için gelmiş olmalıydı.

Arslan dans öncesi kardeşini karşılamak istemişti. Anlayışla ona eşlik ettiğimde salona giriş yapan Boran Safir herkesin dikkatini çekmişti. Yurt dışında yaşamak ona iyi gelmişti. Büyümüş, yetişmiş, yakışıklılıkta abisine rakip olacak bir şekilde geri dönmüştü.

"Abim." diyerek annesi ve babasından önce Arslan'nın eline giden Boran'ı herkes göz hapsine almıştı. "Kardeşim, hoşgeldin evine." Kısa bir tebrik merasiminden sonra Arslan beni dans pistine çekiştirdiğinde Boran annesi ve babasının yanına gitmişti.

"Bir seni diledim." diye fısıldadım sadece onun duyabilceği bir şekilde. "Bir seni sevdim." demişti oda. Ömrüm boyuncada sadece seni seveceğim Dila."

Öyle de olmuştu. Arslan Safir yalnızca beni sevmişti ömrü boyunca. Kollarımın arasına yığılırken, son nefesini verene kadar sadece beni sevmişti. Kavuştuğumuz o an, üst üste sıkılan üç kurşun ayırmıştı bizi. Dansımız sırasında kimin yaptığını bilmediğimiz üç kurşundu düşümü cehenneme çeviren.

"Arslan." diye fısıldadım. Sesimi yalnızca ben duymuştum. Ardı ardına sıkılan onlarca kurşundan dolayı herkes bir tarafa koştururken yalnızca biz vardık salonun ortasında. "Arslan, ne olur..." titreyen ellerime bulaşan kanla "Arslan bir şey söyle." diye bağırdım. "Arslan yalvarırım bir şey söyle..."

İçim öyle çok acıyordu ki, o an can çekişen bendim. "Arslan bana bunu yapma." cehennemin dibinde olsa , bir yolunu bulup gelirdi Arslan. Beni cevapsız bırakmaz, beni yarı yolda bırakmazdı.

"Abim..." hemen yanımıza çöken Boran benim yapamadığımı yaparak abisini sertçe sirkeledi. "Abi uyan." diye bağırdı. "Abim, ne olur uyan..." silah sesleri kesilirken annesinin haykırışıyla yer gök inledi. "Boran..." Arslan'ın son sözlerini duyduk. Son nefesini verirken bile beni düşünmüştü.

"Abim..." demişti Boran çok içerisinde. "Dila önce Allah'a sonra sana emanet."

"Arslan." diye haykırdım. "Arslan beni bırakma."

"Yenge, tamam." Arslan'nın cansız bedenine sarılı kollarımı çekiştiren en küçük kardeşleri Devrandı. Devran en çocuksu , en vurdum duymazlarıydı ama o gece Devran'da büyümek zorunda kalmıştı. "O beni bırakmaz, ben onu nasıl bırakayım?"

"Yengem ne olur bırak."

Beni zorla Arslan'dan ayırdıklarında Boran kimseyi abisine yaklaştırmamıştı. O gece herkesin içinde , abisinin kanının yerde kalmayacığının yeminlerini etmişti.

"Arslan." diye haykırdım. "Seni çok sevdim diye mi aldılar seni benden?" Kanı her yerimdeydi, Beyaz gelinliğim kana bulanmıştı. "Yemin derim ömrüm boyunca kimseyi sevmeyeceğim."

BÖLÜM 2. KARAR

3 ay sonra...

Nefesimi toprağın altına vereli tam üç ay olmuştu. Ne için hala intihar edip peşinden gitmiyordum. Nasıl olurda onun nefes almadığı bir dünyada nefes almaya devam ediyordum?

"Beni hiçbir zaman ardında bırakmayacağına, hep benimle yan yana yürüyeceğine yemin eden sen değil miydin?" diye fısıldadığımda mezar taşına, mezar taşının soğukluğu canımı yakmıştı. "Üşüyor musun canımın içi?" Gözlerimden artık yaş akmadığını fark ederken mezar taşına biraz daha sıkı sarıldım. Küçük kardeşim Kaya hemen birkaç adım arkamda benim nöbetimi tutuyordu. Kendime bir şey yaparım diye asla yalnız kalmama izin vermiyorlardı.

Ama ben Arslan'ın canına kıyanları öldürmeden hiçbir yere gitmeyecektim ki!

Arslan'ın kardeşi Boran yeri göğü birbirine katmıştı katillerini bulabilmek için ama ne bir iz ne bir tanık vardı. "Hadi ablam, gidelim artık. Konaktan bizi bekliyorlar."

"Yarın yine geleceğiz değil mi?"

"Geleceğiz tabi ablam." Demişti Kaya, daha on sekizine bile basmayan kardeşim bana abilik yapıyordu üç aydır. Benimle her gün mezarlığa gelmiş nöbetimi tutmuştu. Bu dünyada beni Arslan'dan sonra en çok seven kişi oydu ama ben artık onu da kaybederim diye sevmek istemiyordum. Usulca Kaya'nın yardımıyla ayağa kalktığımda, Kaya beni kollarının altına alarak arabasına doğru yürütmüştü.

Arabanın yanında bekleyen korumalarda bizimle birlikte araçlara binerken, Kaya bana arka koltuğunun kapısı açtı binmem için. O sırada bir araç mezarlığa girmiş ve birkaç metre uzağımızda durmuştu. Gelen araç Boran Safir'e aitti. O da her gün benden sonra gelirdi abisinin yanına. Özellikle

ben gittikten sonra gelirdi. Sözsüz bir anlaşma gibiydi bu bizim için ama bu gün ben çıkmadan gelmişti. Belki de başka bir işi vardı.

Boran araçtan indiğinde kısa bir an gözlerimin içine baktı daha sonra Kaya'ya başıyla selam verip, yanımıza gelmeden abisinin yanına doğru yürüdü. Ardından birkaç saniye baktıktan sonra araca bindim.

Konağa geldiğimizde kahvaltı sofrası kurulmuştu. Sadece bugün Hicran ve Baran'da kahvaltı sofrasında misafirdi. Dört aylık hamile olan Hicran'ın yanına oturdum. Abisinin ölümünden sonra hamileliği çok zor geçiyordu. Oda durmadan ağlıyor, sancıları baş gösterdikçe hastanenin yolunu tutuyorlardı. Hal hatır sorduktan sonra sessizce kahvaltı masasında oturmaya devam ettim. Eskiden bu sofranın neşesi bendim, kahkahası eksik olmazdı soframızın. Şimdi herkes sessizliğime sessizlik katmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Kahvaltı bittikten sonra odama çekilmek izin alacakken Baran'ın "Dila gitme, konuşacaklarımız var." Demesiyle oturmaya devam ettim.

"Dinliyorum." Derken herkesin gergin halini yeni yeni fark ediyordum. Kimse gözlerimin içine bakmıyordu. Baran uzun bir süre konuşmakta tereddüt etse de bakışlarımı babama çevirdim. "Baran belli ki konuşamayacak, Baba sen söyle, ne oldu?"

Babam annemle bakıştılar. "Seni canımdan çok severdim Dila'm. Sen benim ilk göz ağrımsın." Bende seni çok seviyorum diyemedim o an babama. Çünkü her ne söyleyecekse ondan nefret etmekten ödüm kopuyordu. "Biliyorum." Dedim yalnızca.

"Belki de seni bu kadar çok sevmeseydim, sen üzülme diye evlenmene izin vermeseydim bu gün bu konuşmayı yapmak zorunda kalmayacaktım." Babama Arslan'la evlenmeme izin versin diye aylarca yalvarmıştım, bazen isyan etmiştim bazen de kendimi öldürmekle tehdit etmiştim ama asla Safir'lerden biriyle evlenmemi istememişti. Çünkü düşmanları çoktu, seveni kadar sevmeyeni de vardı ailenin. Ama en sonunda kendime bir şey yaparım diye kabul etmişti. "Senin için kabul ettim Safir'le evlenmeni. Senin için Baran ve Hicran'da kendini kurban etti." Bakışlarım usulca Hicran ve Baran'ın üzerinde gezindi.

"Onlar birbirini seviyorlar." Dediğimde babam karşı çıktı. "Bu bir şanstı kızım, birbirlerini sevmiyor da olabilirdi." Babamın hâkli olduğunu içten içe kabul ettim. Evet, birbirlerini sevdikleri için bizimde yolumuz açılmıştı. Onlar olmasaydı belki bizde evlenemeyecektik. "Hicranda artık bizim kızımız ve bu eve gelin olarak geldi. Senin berdelin olarak." Başımla onu onayladım. Babam ilk defa konuşurken bu kadar güçlük çekiyordu.

"Sende artık Safir'lerin gelinisin." Kaşlarım istemsizce çatılırken Hicran'ın ellerimi tuttuğunu hissettim. "Yerin artık burası değil, Safir konağı."

"Ama Arslan orada değil." Diye fısıldadım, kirpiklerine tutunan göz yaşlarıma direnirken. "Benim yerim kocamın yanı, benim yanım onun yanındaki boş mezar."

"Dila..." diye uyardı babam aklımdan geçenleri duyuyormuş gibi. Bende onun aklındakileri okuyordum artık ve ölsem bile kabul etmeyeceğimi biliyor olması lazımdı. "Senin yerin Safir konağı, kocanın yanında olacaksın. Boran..."

"Baba hayır." Diye fısıldadım. "Baba sakın."

"Boranla evleneceksin." Diye tamamladı sözünü babam.

"Olmaz." Dedim titreyen sesimle. "Hayatta olmaz."

Babam masaya setçe elini vurdu. "Safir'lere gelin olacağım diye yapmadığını bırakmayan sendin kızım." Dedi sakin kalmaya çalışarak. "Sırf onlara gelin olacağım diye Hicran ve Baran'ı kendine kurban ettin."

Hicran masadaki sessizliğini korurken "Hicran'ı benden almalarına asla izin vermem Dila." Demişti Baran. "Eğer sen Boran'la evlenmezsen karnı burnumdaki karımı geri alacaklar benden. Andım olsun ki, o zaman savaşı çıkaran ben olurum."

"Benim Arslan'ın kardeşiyle evlenmemi nasıl istersiniz?" diye sordum dehşet içinde. Bir kabusun içindeydim sanki. "Ölürüm yinede evlenmem Boran'la!"

"Kaya mı ölsün?" diye bağırdı babam. "Yoksa Baran mı, yoksa daha çocuk olan diğer erkek kardeşlerin mi?" Kaya'nın da başı önündeydi. Herkes gibi oda kabul etmişti bu durumu. Anneme baktım. O oldu olası nefret etmişti Safir'lerden. Son ana kadar beni vazgeçirmek için elinden geleni yapmıştı ama ben onu dinlememiştim.

Bakışları yargılayıcıydı annemin. Konuşsun, hayır desin ağzının içine baktım. "Benim sana kurban edeceğim başka evladım yok Dila." Demişti annemde. "Bu sonu sen hazırladın kendine. Kaderini sen zorladın bu sona. Al işte sonunda gerçekten de Safir'lere gelin olacaksın."

"Yapmayın ne olur." Cinnet geçirmek üzereydim. "Bana bunu yapmayın!" Kaya'nın dizlerine kapandım. Yaşı küçük olsada evin en büyük erkek çocuğu olduğu için lafı dinlenirdi. "Kaya, abim sen bir şey söyle. Hayır de. Arslan abime bu nasıl yaparsınız de. Sen Arslan'ı çok severdin."

"Canım sana kurban olsun ablam." Dedi Kaya beni dizlerinden kaldırırken. "Ama Şervan, Aran, Karan... hepsi çok küçükler... Onlara bir şey olmasına nasıl izin vereyim? Karnı burnundaki Hicran'ı evimizden alıp götürmelerine nasıl müsaade edelim? Karnında ki bizim kanımız. Sen söyle! Benim canım mühim değil, senin için ölürüm de öldürürüm de ama onlarda benim kardeşim senin gibi. Bu davada Boran'la evlenmekten başka çaren yok!"

Daha sonrasını dinleyemedim. Gözlerimin kararduğını dizlerimin bağının çözüldüğü hissettim. Saniyeler sürmemişti Kaya'nın kucağına yığılmam. Birkaç saniye sonra dünyam kapkaranlıktı.

KARAKTERLER

BORAN SAFİR:

DİLA SAFİR

BARAN BARLAS

HİCRAN BARLAS

LARİN SAFİR

DEVRAN SAFİR

ZİLAN BARLAS

KAYA BARBAS

MİRAN SAFİR

YAMAN ÇINAR

3.BÖLÜM : KAÇIŞ

Gözlerimi yeniden araladığımda, hemen yanı başımda uyuklayan Hicran'ı gördüm. Yavaşça yerimden doğrulurken karanlık gece zifiri karanlığa dönüştürmüştü her yeri. Hicran iyice belirginleşmeye başlayan karnı yüzünden oldukça rahatsız duruyordu yattığı yerde. O kadar güzel bir kızdı ki, sarı saçları yeşil gözleriyle insan bakmaya kıyamıyordu. O an Arslan'la ne kadar benzediklerini fark ettim. Abisinin kopyasıydı. Baran'la birbirlerini en az benim ve Arslan kadar seviyorlardı.

Gözlerime hücum eden yaşı silme gereği duymadan, yataktan doğruldum. Boran'la evlenmesem eğer onu alıp götürürlerdi. Bizimkiler bunu asla kabul etmeyeceği için çok kan dökülecekti. Arslan'ın ölmesi sadece beni değil herkesi uçuruma sürüklemişti. Hicran'ın alnına ufak bir öpücük koyarak odadan ayrıldım. Başımda saatlerdir bekliyordu. Yavaş adımlarla terasa doğru yürüdüm. Herkes uyuyor olmalıydı. Dışarda kimse var mı diye kolaçan ederken Kaya'yı bir sandalyenin üzerinde otururken buldum. Büyük ihtimalle uyku tutmamıştı. Ona görünmeden ağıra indim ve Kaya'nın atıyla birlikte ön kapıda korumalar olduğundan gizlice ağırın kapısından dışarı çıktım.

Benim yerim de evimde belliydi. Atı mezarlığa doğru sürerken başımdan aşağı sarkan siyah şalı ellerime sardım ve saçlarımı rüzgara teslim ettim. Canımın acısına acı katmışlardı. Ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Kendimi öldürmek bile çare değildi. Safir'ler Hicran'ın karşılığında ya can alacaklardı ya da bir gelin. Kız kardeşim daha küçücüktü.

Gecenin sessizliğine haykırarak bağırdım. "Arslan, ben ne yapacağım?"

Boran'la nasıl evlenirdim. Arslan'a nasıl ihanet ederdim? Mezarlığa vardığımda buz gibi havanın tenime sapladığı bıçakları aldırış etmemeye çalıştım. Mezarının üzerinde yeni çiçekler vardı, asla yalnız bırakmıyorlardı onu. "Canımın içi." Başucuna oturarak yüzümü toprağına yasladım. "Keşke ben ölseydim senin yerine."

Hala öldüğüne inanmayan yanım, her an cevap vereceğinin beklentisiyle dolup taştı. Kötü bir rüyanın içindeydim ve hemen biraz sonra Arslan beni arayarak uyandıracak gibiydi. "Ben çok kötüyüm Arslan." Ve beni iyileştirecek artık hiç kimse yoktu.

"Mezarlığın önünden geçmeye korkan ben gecenin bir yarısı tek başıma buradayım ve tek bir korku yoktu içimde Arslan. Sen buradasın diye mi?" sertçe yutkundum. Sevdiğini gömene kadar mıydı mezarlık korkusu? "Beni de yanına alır mısın Arslan?"

"Dila." Birinin omzuma dokunmasıyla sıçrayarak yerimden doğrulduğumda "Korkma, benim Boran!" demişti Boran Safir. "Boran." Dedim onu burada görmenin şaşkınlığıyla. "Senin ne işin var burada?"

"Asıl senin ne işin var gecenin bir yarısı mezarlıkta?" Sesi azarlar gibiydi ve bu aramızda geçen en uzun cümlelerdi. "Arslan'ın yanındayım." Diye fısıldadım, gözlerimi gözlerine dikerken. "Neden buradasın?"

"Hicran haber verdi." Dedi çok uzatmadan. "Kaçtığını düşünmesinler diye bana haber verdi."

"Kaçmadım." Diye karşı çıktım. "Kocama geldim, evime." Sözlerimin altındaki manayı anlayarak kaşlarını çattığında titreyen bedenime kollarımı sardım. Bakışları karanlıktı, kehribar gözlerindeki ifadesizlik yutkunmama sebep olmuştu ama susmaya niyetim yoktu. "Seninle evlenmeyeceğim Boran!"

"Başka yerde konuşalım." Diyerek mezarda yatan abisine baktı. "Neden, utanıyor musun abinden?" Mümkünmüş gibi kaşlarını biraz daha çattı. Düğün gece gördüğüm Boran'la şu an ki Boran aynı kişi değildi. Üç aydır bir an bile vazgeçmemişti katili aramaktan, Bir sürü yer basmış, bir sürü kişiyi köşeye sıkıştırmıştı ama kimse kabul etmemişti. Yorgun, öfkeli ve çaresiz gözüküyordu. Gözünün feri gitmişti. Üstelik Artık Safir aşiretinin başıydı ve bütün sorumluluk ondaydı.

"Utanmalısın." Diye fısıldadım hiç acımadan. "Çünkü ben sizin yerinize utanıyorum."

Boran kelimelerinin üzerine basa basa "Dila! Başka yerde konuşacağız." Dediğinde dalga geçer gibi güldüm. "Neden Boran, Neden? Arslan'ın yüzüne baka baka söyle! Deki ben senin karınla evleneceğim. Ben senin sevdiğin kadını karım yapacağım. Söylesene, oda duysun."

"Abimde aynısını yapardı." Diye bağırdı yüzüme doğru. "Bunu yapmaya mecburum. Eğer evlenmezsek Hicran'ı geri almak zorunda kalacağım. Ben Hicran'ı alırsam kocası durmayıp bizden birini vuracak. O zaman bende senin en küçük erkek kardeşine kadar herkesi öldürmek zorunda kalacağım." Gerçekleri adeta yüzüme haykırıyordu. "Hicran'ı geri almazsam yine kardeşlerinden birini vuracağım. Küçücük kız kardeşinin daha önlük giymeden gelinlik giymesine gönlün varsa işler değişir tabi." Göz yaşlarım sicim sicim yanaklarımdan dökülüyordu. "Daha kaç kişinin hayatını mahvedeceksin?" Boran çok acımasızdı. Her şeyin sorumlusu benmişim gibi davranıyordu. Belki de öyleydi. Her şey benim suçumdu?

"Bırak bu hikaye de yanan sadece biz olalım. Yoksa olacakları aklın hayalin alamaz!"

Daha fazla ayakta durmaya güç bulamadığımda, mezar taşına tutundum. "Arslan." Diye fısıldadım yer ayaklarımın altından çekilirken. Biri kalbimi ellerinin arasında sıkıyormuş gibiydi. "Dila!" Boran beni kucağına alırken ona direnemedim. Gözlerimin önü pusluydu. Beni arabasına kadar taşırken telaşlıydı. Yolun ne ara bittiğini anlamazken Boran beni yeniden kucakladı. Etrafımda bir curcunanın koptuğu hissettim. "Ablamı bana ver." Diyen Kaya'nın sesini duyduğumda hafifçe gözlerimi araladım. Boran önce beni vermekte dirense de daha sonrasında bıraktı. Kadınların fısıltılarını duyuyordum. Babamın ne olduğunu anlamaya çalışan cümleleri girdi daha sonra araya. En son duyduğum şey Boran'ın sözleriydi.

"Bir ay sonrasına nikah günü alındı." Demişti son sözü söyler gibi. Babam sesini çıkarmamış Kaya "Sabır." Diyerek beni onlardan uzaklaştırmıştı.

4.BÖLÜM :DİLA SAFİR

O günden sonraki günler o kadar hızlı geçiyordu ki, sanki her şey benim inadıma ilerliyordu. Boran'ı bir daha görmemiştim. Anneleri Sevda hanımda gelip gitmiyordu. Ara sıra mezarlıkta karşılaşsak da hiç kimseyle konuşmuyordu. Bir ruhtan farkı yoktu kadının. Hem annesi hem de babası Arslan'dan sonra dünyayla aralarına bir duvar örmüşlerdi. Arslan evin kıymetlisiydi ve evlat acısının hiçbir yerde ne tarifi vardı ne de adı.

Hicran dışında Safir ailesinden kimseyi görmüyorduk. İki aile arasındaki iletişim onunla kuruluyordu. "Boran dilerse başka bir eve taşınabileceğinizi söyledi."

"Fark etmez." Dedim ruhsuz bir tonda. "Benim evimde yurdumda Arslan'ın kalbi. Bedenimin nerde olduğunun bir önemi yok." Hicran beni çaresizce başıyla onaylarken, yorgun bir şekilde kendine kanepeye bıraktı. Hamileliği zorlu geçiyordu. Kilo almak yerine gittikçe kilo veriyordu.

"Hicran." derken ayağının dibine oturdum. "Bana hakkını helal et, olur mu?"

Dolu dolu gözlerle sıcacık gülümsedi. "Hakkım sana helaldir Dila. Sen ve abim olmasaydınız ben sevdiğim adamla evlenemezdim. Üstelik biz sizin gibi cesaretli de değildik. Kalbimize taşı basar yine de sesimizi çıkaramazdık." Yanaklarımdan süzülen yaşları elleriyle silerken saçlarıma acılı bir öpücük bıraktı. "Sen bize abimin emanetisin. Merak etme, Boran sana çok iyi bakacak." Buna şüphem yoktu.

Aklımdan geçenleri zar zor dile getirmeye çalıştım. Hicran'dan başkasıyla konuşamazdım nasıl olsa. "Ben ona nasıl karılık yapacağım?" derken sesimin yarısı içime kaçmıştı. "Bana dokunmasına nasıl izin vereceğim, o bana nasıl dokunabilecek?"

"Boran sana dokunmak istemez ama biliyorsun ki, günün birinde sizden çocuk isteyecekler. Nikah gecesi kanlı bir çarşaf görmek isteyecekler."

Hicran bir abla gibi beni aydınlatırken yüzümü ellerinin arasına almıştı. "Sana bir şey soracağım." Derken, gözlerinde meraklı bir parıldama geçmişti. "Arslan abimle aranızda bir şey geçti mi?"

"Sence Arslan beni zor durumda bırakacak bir şey yapar mı?" derken bakışlarımı kaçırmak zorunda kalmıştım. Hiçbir zaman bir tık ötesine geçmemişti. Bana bakarken içi gider, elleri titrerdi. İncitmekten korkardı bana sarılırken. Hicran başını iki yana sallarken "Yapmaz." Demişti ve eklemişti. "Bence siz başka bir evde kalın." Neden dercesine kaşımı kaldırdığımda bakışlarını kaçırmıştı.

"Annen beni görmek istemiyor mu?" diye sordum, içten içe hissettiğim bir şeydi bu. Arslan'a kardeşinin kızı Yasemin'i layık görmüştü her zaman. Beni gelini olarak kabul etmek onun için çok zorken, şimdi ikinci oğlu içinde istediği gelini almasına engel oluyordum.

"Annem hiçbirimizi görmek istemiyor." Demişti Hicran yorgun bir sesle. "Hepimiz bir yana Arslan abim bir yanaydı onun için." Anlayışla onu onayladım. "Olur, Boran'a ayrı evde kalmamızın daha uygun olacağını söylersin. Benim içinde daha iyi olur kimseyi görmemek."

Benim içinde daha iyi olurdu ne kendi ailemle uğraşacaktım ne de Safir ailesiyle. Hayatımdaki tek sınavım Boran Safir olacaktı.

Bir ay çok hızlı bir şekilde geçerken, nikah günü kapıya dayanmıştı. Üzerimde siyah bir elbiseyle gittiğim nikahımda kimse beni yargılamamıştı. Çünkü bu bir düğün değildi, bu iki kişinin daha ölümsüz cenaze töreniydi. İki aile dışında kimse gelmemiş, tek bir ses çıkmamış, mevlitin ardından gece son bulmuştu.

Sorunsuz geçmesi içimi rahatlarken bu gece olacakları düşünmek beni paramparça ediyordu. Cama yasladığım başımı hafifçe doğrultarak arabayı süren Boran'a çevirdiğimde onun dümdüz sadece önüne baktığını gördüm. Arabanın içindeki sessizlik ölüm gibiydi.

Ne düşündüğünü tahmin etmek zordu. Sevdiği biri var mıydı acaba? Ona veda etmiş miydi ya da veda eder miydi? O ana kadar hiç onun bakış açısından bakmadığı fark ederek kaşlarımı çattım. Bana mı daha zordu bu

evlilik yoksa ona mı? Benden üç yaş kadar büyüktü Boran. Sevdiğiyle geçirerek yaşlanacak yılları yaşarken kaybetmişti. Vicdanımın üzerine binen yükle nefes alamadığı hissettim. Camı yavaşça aşağı indirirken derin bir nefes aldım. Boran benimle ilgilenmemiş arabayı sürmeye devam etmişti. Yaklaşık on dakika sonrasında eve geldiğimizde kapıda korumalar kapımı açmış ve ben yürürken kafalarını önlerine eğmişlerdi. Evimiz Safir konağına çok uzak olmasa da arada biraz mesafe vardı. Korumalar ve yardımcılar Hicran'ın dediğine göre bir hafta önceden yerleşmişlerdi. İçlerinden bir tanesi, annesinin sağ koluydu. Muhtemelen evdeki uçan kuştan Sevda hanımında haberi olacaktı.

Büyük kapıdan içeri girerken birileri bizi karşılamış, tebriklerini sunmuş ve bize iyi geceler dileyerek her şeyin hazır olduğunu söylemişlerdi. Kalbim deli gibi atıyordu. Arslan'la kurduğum hayalleri kardeşiyle yaşıyordum. Nasıl bir kaderin oyunuydu bu bana?

Sessiz adımlarla Boran'ın ardından ilerlerken yumruklarımı sıkarak gözlerimden düşen yaşı hızlıca sildim. Konağın ikinci katına geldiğimizde kapılardan birini araladı ve geçmem için kenara çekildi. Yatak odamızdı. İçeri girmekte tereddüt ederek, Boran'a baktığımda gözleri önündeydi ve bana bakmıyordu. Sessizliği sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Titreyen bedenimle içeri bir adım attım ve bir adım daha. Yere yığılacakmışım gibi hissediyordum.

Oda Arslan'la hazırladığımız odadan çok daha büyüktü. Geniş bir yatak, bir duvarı komple kaplayan giysi dolapları ve büyük televizyon vardı. Ebeveyn banyosu hemen kapının yan tarafındaydı.

Saniyeler ardı ardına geçerken Boran'a döndüm. Ardımdan içeri girerek kapıyı ardımızdan kapatmıştı. Gözleri yatağa serilmiş beyaz çarşaftaydı. Bana bakmadan "Dila..." dediğinde, sertçe yutkunmak zorunda kalmıştı.

"Bana dokunmayacaksın değil mi?" diye sorduğumda korkuyla ondan bir adım uzaklaşmıştım. Zülüm gibi geçen birkaç saniyenin ardından bakışlarını bana çevirerek konuşmuştu. "Sana dokunmak zorundayım."

"Değilsin." Diye karşı çıktım. "Abinin karısına nasıl dokunacaksın!" sesim yargılayıcıydı. Bakışlarını ifadesiz tutmaya çalışırken sertçe nefesini dışarı

verdi. "Sen artık benim karımsın Dila!"

"Değilim..." derken başımı iki yan sallayarak bir adım daha geriledim. Onun bana dokunmasını kaldıramazdım. "Ben Arslan'ın karısıyım."

"Arslan öldü, abim artık yok ve sen her iki nikahta da artık sadece benim karımsın. Bak sana dokunmak istemiyorum ama olmak zorunda, sabah o kanlı çarşafı ellerine vermezsen senin için daha zor olacak her şey. Yine bir çıkmaza gireceğiz."

"Nerden biliyorsun kan geleceğini?" diye bağırdım dayanamayarak. "Nerden biliyorsun abinle birbirimizin olmadığınız?" sözlerim onda bir tokat etkisi yaratırken "Kim ne diyebilir?" dedim. "Arslan'la her iki nikahım kıyıldı benim. Kim bana ne diyebilir, evlendiğim adamla birlikte olduysam."

"Abim böyle bir şey yapmaz." Derken yumruklarını sıktığını gördüm. Sakin kalmaya çalışıyordu ama ben asla sakin kalamıyordum. Onunla evlenmeyi kabul etmiştim fakat bana dokunmasını kabul edemiyordum. "Sen nasıl dokunacaksın, onun dokunduğu yerlere?"

"Dila!" Diyerek bir aslan gibi kükrediğinde, korkuyla göz yaşlarım yanaklarıma dökülmeye başladı. "Çıkmaza sürüklemeyi bırak artık."

"İnanmıyor musun bana?" diye sorduğumda başını hayır anlamında iki yana sallamış "Sana değil, abime inanıyorum. Arslan düğün bitmeden sana dokunacak biri değildi." Demişti. Abisini Hicran'dan iyi tanıyordu, oysa yıllardır birbirlerini görmüyorlardı bile.

"Nasıl dokunabileceksin abinin emanetine Boran!" Boran sinirle ellerini saçlarına geçirdikten sonra üzerime doğru yürümeye başlamıştı. "Yengenim ben senin." Diye fısıldadım onunla beraber geri geri giderken. Dolaplardan birine çarpana kadar davam etmişti kaçışım. Boran beni dolapla arasına aldığında tek tek kelimelerin üzerine basa basa "Sen artık sadece benim karımsın." Demişti. "Bunu o kalın kafana sok artık. Abim öldü. Arslan yok artık. Sen Safir'lerin gelinisin. İki gün sonra torun isteyecekler ve ben adımı lekelemelerine izin vermem." Nefes nefesiydi. "Sana dokunmak en çok benim midemi bulandıracak." Derken yumruğunu dolaba geçirmişti.

Kulağımın dibinde yaptığı bu hareket daha çok ağlamama neden olurken aramızda kalan bir santimlik mesafe beni kahrediyordu.

"Sabah o çarşafı istediklerinde ne vereceksin ellerine."

"Boran yapma." Diye fısıldadım korku dolu bir sesle. "Bunu bana, abine yapma. Ne olur! Ne olur hazır değilim."

Gerekirse ayaklarına kapanacaktım. "Canını yakmak istemiyorum. Sana zorla sahip olmak istemiyorum Dila." Yumruğunu bir kez daha duvarı geçirdiğinde dolabın kapağının kırıldığına emindim artık. "O zaman yapma Boran." Derken , yüreğim ağzımda atıyordu.

"Bunu senin için yapıyorum Dila. Yaşaman için. Namusuna laf etmesinler diye yapmak zorundayım." Dedikodular onunda kulağına gelmiş olmalıydı. Arslan'la beraber olduğumun dedikodusunu yaymıştı birileri ortalığa. Buydu Boran'ı çılgına çeviren. "Hani emindin abinden?" derken kehribar gözlerine kaldırdım gözlerimi. "Hani dokunmazdı abin bana?"

"Emin olmak zorundayım." Derken sesi kısılmıştı. "Seni incitmek istemiyorum."

"Beni daha fazla incitemezsin Boran." Derken dolaptan sırtımı ayırdım ve elbisemin fermuarına uzandım. Haklı olduğunu en az onun kadar bende biliyordum. Hayatlarımız diğer insanlardan çok farklıydı. Evliklerimiz, düğünlerimiz, hayatlarımız hatta ölümlerimiz! "Seni asla affetmeyeceğim." Derken fermuarı aşağı indirerek gözlerimi kapattım ve kendimi sevdiğim adamın kardeşine teslim ettim.

Birkaç saniye tenimde hiçbir şey hissetmediğimde, gözlerimi yeniden araladım ve Boran'ın gözlerinin içine baktım. Onunda gözleri kapalıydı ve bana bakmak istemiyordu. İkimizin de canı o kadar çok yanıyordu ki!

Biri kafama silah dayasa, ondan önce tetiğe ben basardım.

Abisinin dokunmaya kıyamadığı yerleri bertaraf ederken dudaklarıyla, istediğim tek şey bir an önce bitmesiydi. Üzerimdeki elbiseyi omuzlarımdan aşağı indirerek dudaklarına daha büyük açarken başımı geriye atıp sert nefeslerle soluklandım. O sırada ceketini çıkarmış, göleğinin düğmelerini açıyordu. Bir an önce bitmesi için düğmelerini açmasına yardımcı olurken bakışları kararmıştı. Karın kasları ortaya çıktığında gözlerimi yeniden kapatıp derin bir nefes daha aldım. Yatağa otururken beni önüne çekmişti. İkimizde konuşmuyorduk. Elbisemi vücudumdan sıyırdığında gözlerimi tavana kaldırdım. İşkenceden beterdi.

Boran kısaca gözlerini üzerimden gezdirirken belimden tutarak kendine yaklaştırdı. O yatakta otururken ben ayakta dibinde bekliyordum. Dudaklarını karnımda hissettiğimde nefes almayı bırakmıştım artık. Beni küçük öpücüklerle etkisi altına almaya çalışırken ister istemez bunu başka kimlere yaptığını merak ettim. Yıllarca yurt dışında kalmış ve kim bilir kaç tane sevgili yapmıştı kendine.

Arslan ellerimi tutarken bile kızarırdı fakat Boran cürretkardı. Ne yapacağını iyi biliyordu ve yüksek ihtimalle bir kadına yapabileceklerinin yüzde birini bile üzerimde denemiyordu şu anda.

Ellerini sutyenimim kopçasında hissettiğimde "O kalsın." Dedim telaşla, sanki yeterince çıplak değilmişim gibi karşısında. "Korkma." Derken isteğimi kabul ederek ellerini sutyenimden çekmişti. "Sen beni korkutamazsın." Dedim, Karşısında tir tir titreyen ben değildim sanki.

"Titriyorsun." Diye fısıldamıştı göbeğimin üzerine. Nefesini tenimde hissetmek kalbimi köz bırakmışlar gibi acıtmıştı. Beni yavaşça kucağına çektiğinde düşmemek için omuzlarına tutunmak zorunda kalmıştım. Teni yenime değiyordu. Dudaklarıma asla dokunmayarak boynumu dudaklarının arasına aldığında bacaklarımı ellerinin arasına alarak beline dolamıştı.

İtiraz etmeden ona ayak uydurduğumda, onun üzerine oturmuştum. Altımdaki şişkinliği nefesimi keserken "Boran." Diye fısıldadım korku içerisinde. "O kadar belli ediyorsun ki, kimsenin daha önce sana dokunmadığını." Kalbim deli gibi atıyordu. Şimdi ne olacaktı?

Kalçamı huzursuzca kıpırdattığımda, ellerini belime sapladı. "Kıpırdama Dila." Demişti karanlık bir ses tonuyla. "Zaten kendimi zor tutuyorum."

"Bitir artık." Dedim yeniden ağlamaya başlarken. Canımı ne kadar acıtacaktı? "Sen benim karımsın." Diye fısıldadı sırtımı yatağa yatırırken. Bedenini üzerime bırakmadan yerlerimizi değiştirmişti. Koyu renk saçlarım etrafımda dağılırken altımızdaki küçük kumaş parçalarında da kurtulmuştu Boran.

"Sen sadece benimsin." Vücutlarımızı tek bir beden haline getirmeden önce ellerimden yakalamış ve çığlığım konakta yankılanırken beni sımsıkı tutmuştu. Düşünü kurduğum cennet cehenneme karışırken, ağlayan sadece ben değildim. Boran'da ağlıyordu.

5.BÖLÜM: BORAN SAFİRİN KARISI DİLA SAFİR

İnsan uyurken bile ağlar mıydı, kendi rüyasında kendinden nefret eder miydi hiç?

Arslan'a ait Dila yapışmıştı boğazıma. "Keşke sen ölseydin. Arslan mezarında ters döndü senin yüzünden." Diyordu. "Keşke ben ölseydim." Dedim uyuklarken. "Keşke, ben ölseydim." İrkilerek uyandığımda gerçeklerin teker önüme dizildiği beş saniyeyle başa çıkmaya çalıştım önce. Yatakta yarı çıplak bir şekilde yalnızdım.

Yanaklarımın ıslaktı. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp yeni bir ağlama krizine girmemek için kendimi defalarca uyardım. Üzerimdeki çarşafı hafifçe üzerimden atarak doğrulduğumda, Boran'la karşı karşıya kaldım. Oda ki tekli koltukta üstü çıplak bir şekilde oturuyordu. Bakışları bendeydi fakat ruhu burada değil gibiydi.

Yanımda yatmamış olmalıydı. Dağınık yatağa göz yaşlarım arasında bakakaldım. O sırada kapının tıklandığını duyduk. Boran ağır hareketlerle yerinden kalkarak köşeye katladığı kanlı çarşafı eline aldı. Masumiyetimi avuçlarının arasına alarak sıktığında dikkatlice onu izliyordum.

Üzerine bir şey geçirmeden kapıyı aralamış ve kanlı çarşafı gelen her kimse ona uzatmıştı. "Anneme götürebilirsin Cemile abla. En yakın zamanda da torunlarını eline alacağını ilet. Dila biraz yorgun düştü, en yakın zamanda elini öpmeye geleceğimizi de söyle. Korumalara söyle onlarda koyun kesip dağıtsınlar."

Kapıdaki Cemile abla "Ağama babalıkta yakışır." Diyerek giderken, Boran kapıyı onun gittiğine emin olduktan birkaç saniye sonra çarparak kapatmıştı. Kanlı bir çarşaf için ömrüm boyunca nefret edecektim kendimden. Ömrüm boyunca nefret edecektim Boran Safir'den.

"İyi misin?" Sorusu midemi bulandırmıştı. Tiksintiyle yüzüne bakarken çarşafı üzerimden atarak yataktan çıkmaya çalıştım. Çabam kasıklarıma giren ağrıyla son bulurken kalktığım gibi geri oturmamla bitmişti. Boran hemen yanıma gelirken "Birkaç gün ağrın olacaktır." Demişti.

"Çok ağrıyor." Diye yakındığımda "Hiçbir şey yapmadım bile" diyerek savunmuştu kendini. Benimle dalga mı geçiyordu? "Ahhh, Allah kahretsin. Allah kahretsin!" kıvranarak kendimi yatağa geri attığımda Boran beni hemen kucaklamıştı. Ellerini çıplak bacaklarımdan geçirip beni çıplak göğsüne yaslarken "Sıcak su iyi gelir." Demişti. Banyonun kapısından içeri girerken "Bırak beni, dokunma bana." Diye haykırdım "Senin yüzünden bu haldeyim. Çek pis ellerini üzerimden!"

Boran benimle birlikte duşun altına girerken, kucağından inmeme izin vermemişti. "Rahat dur Dila!" diye uyarmıştı katı bir sesle. Sırtını fayanslara yaslayarak oturduğunda beni kucağında indirmemişti. Duş başlığını uzanıp sıcak suyu kasık bölgeme tutarken dişlerimi sıktım. "Senden ömrüm boyunca nefret edeceğim." diye haykırdım acı içerisinde. "Asla senin çocuklarını doğurmayacağım." Ondan kurtulmak için debelendiğimde kollarımı sımsıkı tutmuştu. "Bana bir daha asla dokunamayacaksın."

Boran sakinleşmemi beklerken sabır dilerek suyu kapattı ve üzerimdeki iç çamaşırlarıma dokunmadan beni yatağa geri taşıdı. Sıcak su dediği gibi iyi gelmişti. Kaç kadınla birlikte olduysa artık her şeyi biliyordu beyefendi. Dolaptan çıkardığı havluyu yanıma bırakırken, yeni bir iç çamaşırı takımı ve rahat uzun bir elbise bırakmıştı yanıma. Havluya sıkıca sarıldığımda "Yardım etmemi ister misin?" diye sormuştu. Öfkeli bakışlarımı yüzüne diktiğimde nefesini dışarı verip "Tamam." Diyerek benden uzaklaştı. "Hemen dişlerini gösteriyorsun." kendisi için dolabın kapağını aralayıp içinden takım elbise ve iç çamaşırı çıkardı.

Benim aksime gayet rahat bir şekilde karşımda soyunurken hayretler içerisinde başımı başka tarafa çevirip giyinmesini bekledim. "Sende öyle durma, üşüteceksin." Dediğinde bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Siyah bir takım elbise giyinmişti. "Çıkarsan eğer, üstümü değiştireceğim." Diyerek onu terslediğimde "Senin benden gizlin saklın olamaz Dila, sen benim karımsın." Demiş ve beni yine deli etmişti.

"Ben senin karın değilim." Diye tısladım. Ellerini cepleri koyarken beni baştan aşağı süzdü. "Dün gece benim karım oldun."

"Ben dün gece öldüm Boran."

"Senin ölmen babanın hayatını kurtardı, Kaya'ı kurtardı, Baran'ı kurtardı. Barbas erkeklerinin hayatı sana bağlıydı. Sen aileni kurtardın Dila. Hicran'ı kurtardın, küçük kız kardeşini kurtardın." Sözleri karşısında kusacağımı düşündüm. "Sen kafayı yemişsin." Derken, elimle kapıyı gösterdim. "Çık git bu odadan. Bir daha da sakın girme! Vururum seni."

Dudağının kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Söylediklerimi duymazdan gelerek "Bugün yat dinlen, fazla ayakta dolanayım deme ağrın çoğalır." Diyerek odadan çıktığında, Ferhat ederek çığlık attım ardından. Boran kesinlikle aklı dengesi yerinde biri değildi. Buna emindim, tahtasının biri eksikti.

Üzerimi giyindiğim gibi geri yatağa uzanmış, yorganı başıma kadar çekmiştim. Mezarlığa dün gidememiştim bugün de benim gidecek yüzüm yoktu. Bütün gün yataktan ayrılmazken Arslan'la olan fotoğrafları ve videoları izlemiştim. Gece Boran gelmemiş olmalıydı ki, sabah uyandığımda da odada yoktu. Ağrım neredeyse kalmamıştı. Hemen üstümü değiştirerek korumalardan biriyle birlikte mezarlığın yolunu tutmuştum. Hava yağmurluydu. Mezarlıktan içeri girdiğimizde Boran'ın arabasını fark ettik. Koruma arabayı onunkinin yanına park ederken siyah şalımı saçlarıma çektim ve arabadan öyle çıktım. Boran abisinin mezarının başındaydı. Yanına uzanmış, yüzünü toprağa yatırmıştı.

Bu görüntü boğazıma bir düğüm gibi takılırken, dün neden gelmediğini anladım. Bütün gece abisinin başında beklemişti. Yanlarına gitmekle gitmemek arasında kalırken, Boran bizi fark etmişti. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı önüme eğdim. Kendimden utanıyordum, benim yüzümden Boran da bir azabın içindeydi.

Sevda davamız yüzünden herkesin hayatını mahvetmiştik. Onlara sırtımı vererek geldiğim gibi geri döndüm. Boran hiçbir şey dememiş, yapmamıştı, hatta beni görünce yüzünü çevirmiş ve abisinin mezarına sarılmaya devam etmişti.

Evliliğimizin üçüncü geçeside gelmemişti Boran eve. Telefondan Arslan'ın videolarını izleyerek uyduğum gecenin sabahında rüyamda Arslan'ı görmemek canımı sıkmıştı. Evlendiğimizden beri rüyalarıma girmiyordu. Gözlerimi aradığımda tepemde dikilen Boran'ı görmek korkmama neden olmuştu.

"Sana bu odaya girmeyeceksin demedim?" derken hafifçe doğruldum. Boran beni duymazdan gelerek "Bunlar ne?" diye sormuştu telefonumun ekranını bana çevirerek. Ekranda Arslan'la olan fotoğrafımız vardı. Bana evlenme tekliği ettiği sırada çekilen en güzel fotoğrafımızdı. "Abin ve benim, görmüyor musun?" dedim kayıtsız bir şekilde. "Hani ben senin abinin sevdiğiydim ya Boran, ben senin yengendim ya hani! Biz on yıl verdik bu sevdaya, ölüm bizi ayırır mı sanıyorsun?"

"Sen beni delirtmek mi istiyorsun Dila." Sesinde , sisli bir gece saklıydı. "Peki sen, bizi ayırabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Dila!" diye haykırdı Boran. Telefonumu karşı duvara paramparça olacak şekilde fırlatırken, yumruklarını ardı ardına duvara geçirmişti. "Ne yaptın sen?" dedim yataktan fırlayarak çıkarken. Arslan'a dair her şey o telefonun içindeydi. "Ne yaptın Boran sen?" Tuzla buz olmuştu telefon. Hıçkırıklarım arasından "Arslan." Diye haykırdım. Sanki canımdan bir parça gitmişti "Ne yaptın sen, nasıl kıyabildin. Zaten artık rüyalarıma gelmiyordu. Onu hatırladığım tek şey bu resimlerdi."

"Senin için artık Arslan diye biri yok." Hıçkırıklarım arasından başımı iki yana sallarken "Adını ağzına alırken Arslan abi diyeceksin." Demişti öfkesinden bir gram kaybetmeyerek. "O benim her şeyim." Diye fısıldadım. "Mezarına da sadece benimle gideceksin, oda benim istediğim zamanlarda."

"Bana yaptığını anlarımda, abine bunu nasıl yaparsın. Arslan beni bir gün görmese çıldırır."

"Arslan abi!" diye kükredi. "Arslan abi diyeceksin."

"Senin adına ben utanıyorum." Derken öfkeyle ellerimi saçlarımın arasına geçirdim. "Senden tiksiniyorum."

Yüzünde öfkeden doğan bir gülümseme yer aldı. Saniyeler içerisinde buz gibi bakışlarıyla "İnan bana karşı ne hissettiğin umurumda bile değil." Demişti. "Sadece Boran Safirin karısı Dila Safir gibi davran. Bu sana son uyarım Dila! Arslan'ın adını, ağzında yalnız başına duymayacağım."

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum. "Abin, beni sana bunun için mi emanet etti, bu şekilde davranmam için mi? Altına alıp karın yapasın diye mi emanet etti beni sana?"

"İnan ki amacım seni altıma almak olsaydı, değil bir günde iyileşmek üç ay kıçının üzerine oturamazdın." Banyoya doğru giderken "Hazırlan, ailelerin evine el öpmeye gideceğiz." Demiş ve kapıyı gürültüyle kapatmıştı.

6.BÖLÜM:KUMA

MULTİMEDYA: BORAN SAFİR

Safir konağının kapıları sonuna kadar açılırken aylar sonra ilk defa bu kapıdan içeri girecek olmak beni tedirgin etmişti. Üstelik artık bu kapıdan içeri girerken elimi tutan Arslan'ım artık yoktu. Bir adım ardımda Boran'ın karısı olarak girmek beni kahrediyordu.

Boran'ın hafifçe belimden tutarak içeri ittirmesiyle kapıdan geçmek zorunda kalmıştım. Benim aksime gayet rahattı ve tedirgin oluşumundan zevk alır gibi bir hali vardı. Bahçede diğer erkek kardeşleri Miran ve Devran bizi karşılarken, kız kardeşleri Larin bir adım gerilerinde duruyordu. "Hoş geldiniz." Diyen Devran'a gülümsemekte zorlandım. Miran ve Devranda bitik haldeydiler. Larin çökmüştü, zayıf bedeni neredeyse bir deri bir kemik kalmıştı. Evin içinde yas devam ediyordu. "Hoşgeldiniz." Derken onunda sesi zar zor çıkmış, bakışlarını bizde kaçırmıştı. "Babamlar yukarıdalar."

Benim yerime de Boran "Hoş bulduk abicim." Diyerek kız kardeşini kollarının altına almış, anlına sıcak bir öpücük koymuştu.

Larin ve Boran önden merdivenleri çıkarken omzumda bir el hissettim. "Yengem." Diyen Devran'a boş bakışlarımla baktım. "Nasılsın?" Devran bizim her anımıza şahitti. Düğünde en az abisi kadar koşuşturmuştu. Arslan'la evliliğimize destek çıkan tek Safir kanıydı. "Sen nasılsan bende öyleyim." Dediğimde başını sallayarak bakışlarını benden kaçırdı ve yürümem için yol açtı. Miran sessizliğini korurken üst kata çıktık. Sevda hanım ve Yusuf bey yanyana oturuyorlardı. En az benimki kadar koyu kıyafetler giyen Sevda hanımın gözleri kıpkırmızıydı. Saygıyla hemen ellerinden öptüm, neyse ki ellerini öpmeme izin vermişlerdi. Acılı bir annenin ne yapacağı belli olmazdı. Boran'da benim ardımdan anne ve babasının ellerini öperken başımı önüme eğerek Boran'ı bekledim. Kalbim paramparçaydı. Şu an yanımda olması gereken kişi Boran değil Arslan'dı. Sertçe yutkunarak kirpiklerime tutunan yaşı geriye doğru itekledim.

Boran'ın yönlendirmesiyle yan yana oturduğumuzda kimseden ses çıkmıyordu. Nihayet annesinin otoriter sesini duyduk. "Bir an önce torun istiyorum." Derken bakışları bende değil oğlundaydı. "Ailemiz bir an önce büyümeli!" Benden bir makine gibi bahsetmesi sinirlerimi bozarken, yumruklarımı sıkarak sakinliğimi korumaya çalıştım. "Arslan'ımın katillerinin kim olduğunu bilmiyoruz. Eğer bir aşiret yaptıysa bize bunu, daha çok kan dökülecek."

"Dökülecek kan bize ait olmayacak." Diyen Miran'ın uzun zaman sonra ilk defa sesini duymuştum. "Güvenme gençliğine Miran." Diyerek susturdu annesi onu. "Dağ gibi duran Arslan'ımı yıktılar." Göz yaşlarımı tutmak benim için imkansız bir hal almıştı.

Boran tepkisizliğini koruyordu. "Akıllı hareket etmeliyiz." Sevda hanım heybetli duruşunun birazı bile bende yoktu. Acısına rağmen güçlü duruyordu. Yusuf bey bile o konuşurken bir adım geride durmayı tercih etmişti. "Birlik olmalıyız."

Başımı yere eğerek gözümden düşen yaşı saklamaya çalıştım. Neyse ki Boran bu ziyareti kısa tutmuş ve Barlas konağına doğru sürmüştü arabayı. Safir ailesinin aksine aile üyelerimin hepsi kapıda bizi karşılamışlardı.

Annem ve babamın da ellerini öptükten sonra bizim için hazırladıkları sofraya geçtik. Baran ve Hicran'da gelmişti. Kaya burada değildi. Hicran'ın yanına oturmak için yöneldiğim sırada Miran kimse fark etmeden bileğimden yakalamış yanına oturtmuştu.

Neyse ki benim ailem torun konusunu açmak yerine kendi kanlarından olacak olan Hicran ve Baran'ın bebeğinden konuşmuşlardı. Safir ailesine vereceğim torun çokta umurlarında değildi. Çocuğa hangi adı vereceklerine daha karar veremeyen aile üyelerim birçok isim sıraladılar. Ailenin ilk erkek torunu dünyaya gelecekti nasıl olsa, hepsini telaş sarmıştı.

Yaklaşık bir saat sonrasından bende Boran'da iyice daralmıştık. Masanın altından çaktırmadan bileğine dokundum ve bana bakmasını sağladım. Gözlerini bana çevirdiğinde artık gidelim dercesine kaç göz işareti yaptım.

Kendi aileme bile tahammülüm yoktu. Bu evde hiç yaşamamış gibi hissediyordum. Boran beni başıyla onayladığında işi bahane ederek kalkmak için iznimizi istedi. "E sen biraz daha otur." Diyen Hicran'a zar zor gülümsedim. "Yok bende evime gideyim."

Evim demek garip hissettirmişti. Boran tek kaşını kaldırarak gözlerimin içine bakarken bakışlarımı ondan kaçırdım. İtiraf etmeliydim ki aile evinde olduğumdan daha rahat ve daha iyi hissediyordum. Evimdeki tek sorun Boran'ın varlığıydı. Boran da zaten doğru düzgün eve gelmiyordu.

Bir daha aile evime zorda kalmadıkça gelmeyeceğimi kendime hatırlatırken Boran'ın açtığı kapıdan arabaya bindim. Oda şoför koltuğuna geçerken bir koruma aracıda arkamızdan geliyordu. Gözlerimi kapatıp başımı arkama yasladım. Sevda hanımın sözleri beynimin içinde dört dönüyordu. Hamile kalmak, Boran dan bir çocuk doğurmak istemiyordum.

Bakışlarımı Boran'a diktim. "Sevdiğin biri var mıydı?" diye sorduğumda gözlerini yoldan ayırmadan "Bunu neden soruyorsun?" diye sormuştu oda.

"Annen çocuk istiyor." Diye fısıldadım çekingen bir sesle. "Ben, sana ait bir çocuk doğurmak istemiyorum. Bir daha bana dokunmanı istemiyorum." Boran yavaş yavaş yükselen öfkesiyle arabanın hızını arttırırken "Bu yüzden üzerine kuma mı almamı istiyorsun?" Diye kükremişti. Şok içindeydi, evet isteğim garipti, farkındaydım ama ondan hamile kalmaktansa kuma gelmesini tercih ederdim. Böylelikle ne kan dökülürdü nede ben onunla karı koca olmak zorunda kalırdım.

"Sevdiğin kişiyle olma fırsatını sunuyorum sana." Dedim geri adım atmayarak.

Boran çıldırmış gibi arabanın gazına yüklenirken korkmuyordum. Şimdi uçurumdan aşağı sürüklese aracı ona teşekkürler ederdim. "Senin aksine, ben nikahı kıydığımda bütün geçmişimi yaktım Dila, senin aksine ben düşüncelerimde bile sana ihanet etmedim!"

"Ben sana değil, seninle olarak abine ihanet ettim. Sırf kan dökülmesin diye senin karın oldum. İhanete uğrayan sen değilsin. İhanete uğrayan abin. Üstelik karısı ve kardeşi tarafından uğradı bu ihanete."

Sözlerim Boran'ı çileden çıkarırken "Dediğin gibi kan dökülmesin diye seni karım yaptım." Dedi kaskatı bir sesle. "Ama biraz daha bana saçma sapan konuşursan, seni Barbas konağının önüne atar, Hicran'ı da alıp çıkarım o evin içinden. Önüme çıkanı da vurmaktan çekinmem." Gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Duydun mu?"

Titreyen ellerimi yumruk yaparak gözlerimi ona diktiğimde "Beni duydun mu?" diye tekrarladı. Bir cevap bekliyordu ama söylediklerini kabul etmek guruma dokunuyordu. "Duydum." Diye fısıldadım sesim ezile ezile. "Duydum Allah'ın cezası. Duydum!"

Hızını azaltırken "Güzel, bu saatten sonra benim karım olduğunu aklından asla çıkarma." Demişti. "Attığın her adımı Boran'ın karısı Dila Safir olarak attığını da unutma!"

Araç evimizin kapısında durduğunda "Göz yaşlarını sil ve öyle in arabadan." Dediğinde ellerim yanaklarıma gitti. Ağladığımın farkında değildim. Ellerimle yanaklarımı sildim ve derin bir nefes alarak gülümsemeye çalıştım. Aramızda geçen tartışmaları belli etmek istemiyordu belli ki, çünkü konaktaki Cemile hanım her şeyi annesine yetiştiriyordu.

"Sen gelmiyor musun?" diye sorduğumda "Hayır, işerim var." Demişti. Fazla bir şey söyleme gereği duymadan araçtan indim. Kapıdaki adamlar başları önde kapıyı açarken Boran ben içeri girene kadar beklemişti.

Cemile hanım kapıda beni karşıladı. Kırk yaşlarında tombul bir kadındı ama karınca kadar hızlı ve becerikliydi. Evin her işini yapıyordu. "Hoş geldin hanımım." Dediğinde ne kadarda Sevda hanımın adamı olduğunu bilsem de gülümseyerek "Hoş bulduk." Diye karşılık verdim. "Tatlı yaptım, yer misin?"

"Olur, yerim." Bahçedeki koltuklardan birine oturdum ve arkama yaslandım. Evin içinde erkek olmaması rahat hareket etmeme izin veriyordu. Cemile hanım tatlıyla beraber çayda getirip servis ettiğinde teşekkür ettim. "Başka bir emrin var mı hanımım."

"Yok teşekkür ederim Cemile hanım."

Cemile hanım sessizce yanımdan ayrılırken, tatlımı çayla birlikte yemeye başladım. Uzun zamandır doğru düzgün beslenmediğim için midem şu an bayram ediyordu. Güneş ortalıktan kaybolup karanlık çöktüğünde üşüdüğüm için içeri geçtim. Üzerime hızlıca rahat bir şeyler geçirdikten sonra daha gezme fırsatı bulamadığım evime bir göz gezdirdim. Salon diğer evlerin aksine daha modern dizayn edilmişti. Boran istediğim gibi eşyaları yenileyebileceğimi söylemişti ama her şey güzel seçilmişti bu yüzden değiştirme gereği yoktu. Geniş koltuklardan birine uzandım ve televizyonu açtım. Telefonumu kırdığı için televizyona kalmıştım mecburen.

Evdeki sessizliğin verdiği huzur uzun zamandan sonra ilk defa iyi hissettirmişti. Başımın altına koltuğun yastıklarından birini alıp koltukta iyice yayıldım. Saat gece yarısına gelirken dış kapının açılma sesini duydum. Boran bey gelmişti. Salonda olduğumu tahmin etmeyerek önce yatak odasına çıkmıştı. Sesimi çıkarmadım. Yaklaşık bir dakika sonrasında telaşlı bir şekilde "Cemile abla!" diye kükremişti. Cemile hanım aynı telaşla bahçeye çıkarken "Buyur Boran ağam!" demişti. Kadın uykusundan kalktığı için korkmuştu. "Dila nerede?"

"En son salondaydı beyim. Televizyon izliyordu, uykuya dalmış olmalı." Cemile hanımın sesindeki şaşkınlık, gülmeme neden olmuştu. Boran kaçtığımı mı düşünmüştü bilmiyorum ama beni odada görmemek onu korkutmuşa benziyordu. "Salonda mı?" derken onunda sesi şaşkındı. Ömür boyu odada mı tıkalı kalacağımı düşünüyordu bu adam? Ayak seslerinin yaklaştığını hissettiğimde hemen geri uzandım ve gözlerimi kapattım.

Salonun kapısı açılıp kapandı. Ayakkabılarının yere bıraktığı ses önümde son bulurken, nefesini saçlarımda hissettim. "Dila." Diye fısıldamıştı kulağıma. Bir tepki vermediğimde gider sanmıştım fakat ellerini saçlarımda hissetmek mideme kramplar sokmuştu. Hemen önüme oturmuş, yüzüme düşen saçlarımı kulağımın ardına sürüklemişti. Nefesi yüzümdeydi. "Özür dilerim."

Özür mü diliyordu? Hangi yaptığı için?

"Sana yaptığım her şey için özür dilerim ama yapmak zorundaydım." Sesi bir fısıltıdan ibaretti. Kelimeleri zar zor seçiyordum. Hemen sonrasında dudaklarını saçlarımın arasında hissettiğimde sırf inadına, kahrolsun diye

"Arslan." Diye mırıldandım. Dudaklarını anında çekti, ağzından bir küfür mırıldanırken hızlı adımlarla odayı terk etmişti. Kapının açılıp kapanma sessinden sonra gülümseyerek gözlerimi aralayıp, o görmese de arkasından dilimi çıkardım.

Onu sinir etmenin keyfiyle uykunun derin kollarına teslim oldum.

7.BÖLÜM: SENİN KAPINA ÖLMEYE GELDİM.

Aynadaki görüntüme acıyarak baktım. Sevdiğim adamın kardeşiyle evleneli bir hafta olmuştu. Kırılmış ama eğilmemiş görüntüm içler acısıydı. Uzun zamandır aynaya bakmıyordum. Güzel görünmek için bir nedenim olmadığı için yüzümün ne halde olduğunu da umursamamıştım.

Kemiklerim sayılacak durumdaydı. İçeri doğru çökmüş yanaklæarıma dokunurken derin bir nefes aldım. Zaman hızlı geçiyordu fakat içimdeki acı katlanarak büyüyordu. Akıntıya karşı kürek çekmekten öteye gitmiyordu halim.

"Hanımın, Hicran hanım sizi kapıda bekliyor." Cemile hanımın sesiyle kendimle yüzleşmeyi bırakıp giyinmeye başladım. Boran alışverişe çıkıp iş yemeği toplantılarına uygun kıyafetler almamı istemişti. Karısı olarak beni yanında götürmesi gerekiyormuş beyfendinin. Alışverişe giderken de yanımda durması için Hicran'a haber göndermişti. Yüksek ihtimalle diğer kız kardeşi Larin benimle vakit geçirmek istememişti. Onun aksine Hicran'da hamile haliyle koştura koştura yanıma gelmişti. Gözlerimi devirmeden edemezken Üzerime siyah uzun bir elbise geçirdikten sonra koyu renk saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yapıp kabanıma uzandım.

Aceleyle evden çıkıp beni bekleyen araca bindim. Hicran anında kollarını bana sararken "Seni çok özledim yengecim." Demişti sıcakkanlı bir şekilde. Karnını incitmeden okşadım. "Bende sizi özledim."

Şoför bizi mağazaların önüne bırakırken, Hicran koluma girmişti. Beni şehrin en pahalı mağazalarından birine sürüklerken Boran'ın sabah masaya bıraktığı kredi kartına güvenerek onu durdurmadım.

Hicran mağazaya girer girmez elime bir sürü kıyafet sıkıştırmıştı. "Hepsini deneyemem." Dedim karşı çıkarak. "O zaman denemeden alırız." Demiş ve

bedenime uygun getirmelerini söyleyip kasanın üzerine bir çuval elbise bırakmıştı. "Biraz abartmıyor musun?" dedim, kaş göz işareti yaparak.

"Ne olacak canım, Safir gelinisin sen, bunlar az bile! Daha bir sürü şey alacağız!" Hicran'ı uzun zaman sonra bu kadar keyifli görmek beni de mutlu etmişti. Daha ilk mağazadan yüz bin liralık alışverişi Boran'ın kartından geçerken içten içe çekinmiyor değildim. Mesajı gördüğündeki yüz ifadesini görmek isterdim.

Hicran başka mağaza da çanta ve ayakkabılara da bir o kadar para ödettirirken Boran'ın yerine benim kalbime inmek üzereydi. Evet, bende bolluk içinde yetiştirilmiştim. Yediğim önümde yemediğim arkamdaydı ama her zaman sınırlarımızı bilirdik. Har vurup harman savurmazdık. "Boran kartı verdiğine bin pişman olmuştur." Derken dudaklarımı dişlerimin arasına aldım. Telefonum olmadığı için şu an bana ulaşamıyor olmalıydı. "Daha hiçbir şey almadık Dila'cım. Hem ne demişler, kocaya sürekli boş takacaksın ki para kazanmaktan başka yapacağı bir şeyi olmasın." İstemsizce güldüm. Boran'ın beni aldatmak gibi derdi yoktu maalesef. Öyle bir şeye niyeti varsa da ona yardımcı bile olurdum.

"Boran ben istesem de yapmaz öyle bir şey, merak etme."

"Nasıl yani?" Korumalar alışveriş paketlerini arabaya taşırken Hicran merakla beni başka bir mağazaya sürüklemişti. "Boran bu kadar çabuk mu tutuldu sana?" Kafası karışmıştı. "Gerçi sana tutulmayan erkek mi var?" Beğeniyle beni süzerken kaşlarımı çattım. "Hayır, sadece abinin lügatında öyle bir şey yok!"

"Boran yurt dışında her gece başka kadınlaydı Dila!" dedi Hicran kızgın bir sesle. "Açıkçası en büyük korkum senin üzerine gül koklamasıydı. Çünkü birine bağlı yaşayacağını asla düşünmüyordum." Sözleri benimde kafamı karıştırmıştı. Başkasına gitmesini ben istemiştim fakat o bunu asla kabul etmemişti.

Boran'ı tanımıyordum, tanımakta istemiyordum. Girdiğimiz yeni mağazada gözüme bordo renginde bir elbise kestirdiğimde Hicran da aynı elbiseye bakıyordu. "Bunu denemelisin." Derken anında görevliye bedenimden getirmesini istemişti. Elbiseyi denemeyi kabul ederek kabinlere yürürüm.

Boran bu elbiseyi giymeme ne kadar izin verirdi emin değildim fakat denemezsem içimde kalacaktı.

Elbiseyi dikkatlice üzerime geçirip beni hemen kabinin dışında bekleyen Hicran'a göstermek için çıktım. "Vay be! Çok güzel olmuş. Boran'ın dibi düşecek. Seni hayatta böyle dışarı çıkarmaz." Boran'ın ne düşündüğü umurumda olmasa da elbise bizim aile yapısına hiç uymuyordu. Yandan açılan derin yırtmacı bacaklarımın hepsini ortaya çıkarmıştı. Omuzlarımı takip eden kalın askıları koltuk altına bağlanmış, sırtımı da açıkta bırakıyordu.

Aynadan kendime bakarken kabinlere giren kişilerle yüzümü onlara çevirdim. "Dila, Hicran.." giren kişi uzaktan akrabamız olan Serap'tı. Yanında da en yakın arkadaşı Necla vardı. İkisini de hiç sevmezdim. Şımarık ve kibirliydiler her zaman. "Seni burada görmek ne güzel!" ses tonu hiç hoşuma gitmemişti. "Bizde sana baş sağlığına gelmeyi düşünüyorduk." Aylar olmuştu Arslan öleli, gelmek isteseydi çoktan gelirdi. Hicran'la huzursuzca bakıştık. "Ama sonra evlendiğini duyunca başsağlığından vazgeçip tebrik etmemiz gerektiğini düşündük."

İkili arasında gülüştüler. "Önce Arslan şimdide Boran, sırada kim var? Devran mı?"

"Ne diyorsun be sen?" Hicran benden önce sesini yükseltirken hamile olduğu için onu durdurdum. "Yalan mı, Dila Safir erkeklerini teker teker mezara koyup elden geçirecek belli ki!"

"Senin ağzını yırtarım Serap!" diye bağırdı Hicran benden ses çıkmayınca. Serap'a kızamıyordum ki, o kadar haklıydı ki! Utanmaktan öteye gidemiyordum. "Ne oldu o çok sevdiğin Arslan Safir'e, yılı bitmeden gelmiş burada kardeşi için süsleniyorsun!"

İstemeden, tamamen bilinciz bir şekilde kaldırdığım elim Serap'ın yüzüne sert bir tokat olarak indi. "Arslan'ın adını sakın bir daha ağzına alma!"

Serap attığım tokattan sonra daha da hırçınlaşırken saçlarıma uzanmaya çalıştı fakat çabası biri tarafından bertaraf edildi. "Sakın benim karıma o pis ellerini süreyim deme."

Nerden geldiğini bilmediğim Boran, Serap bir çuval gibi bende uzağa atarken her yerim zangır zangır titriyordu. Serap düştüğü yerde nefret bağırdığında Boran'ın bakışları beni bulmuş ve birkaç saniye nefes almadan beni izlemişti. "Aklı hala abinde olan karından mı bahsediyorsun." Serap'ın sözlerini bakışlarıyla kesti Boran. "Herkesin dilinde gezinen sen, benim karım hakkımda tek kelime edemezsin."

Boran beni bileğimden yakalayıp oradan çıkarırken Serap sesini kesmişti. Elbisenin açıklığı onu rahatsız etmiş olacak ki ceketini çıkarıp hızlıca üzerime geçirdi. Hicran eşyalarımı alarak arkamızdan gelirken Boran beni kendi aracına çekmişti. "Seni eve bıraksınlar Hicran." Demiş ve kardeşinin bizimle gelmesine engel olmuştu.

"Elbise kaldı üzerimde." Dedim o karmaşanın arasından. "Adamlar öderler."

Aracı çalıştırdığında Serap'ın sözlerini aklımdan silmeye çalıştım. "Sen niye geldin?" derken ceketine daha sıkı sarıldım ama oturunca daha fazla açılan bacaklarımı gizleyemedim. "Beni batırmaya çalışmanı engellemek için gelmiştim." Derken önce yüzüme sonra açıkta kalan bacaklarıma baktı. Adem elmasının hareket edişi kalp atışlarımı hızlandırırken hiçbir şey yapamadım.

"Beni koruduğun için teşekkür ederim." Diye fısıldadım. Boran dikkatini yeniden yola vermeye çalıştı. Görüntümün onu etkisi altına alması normaldi. Yarı çıplak bir kadına her erkek düşerdi nasıl olsa. "Sen benim karımsın Dila. Seni her daim koruyacağım. Senin için gerekirse ölürüm de öldürürüm de!"

Yapacağından şüphem yoktu. Eve vardığımızda bir kez daha beni süzerek derin bir nefes aldı. Aracının camını çok açmadan korumalara seslenip "Kapıyı açın ve yüzünü duvara dönün." Diye emir verdi. Adamlar dediğini anında uygularken önce o indi daha sonra benim inmeme yardım etti. Ayakkabılarım mağazada kalmıştı. Bu yüzden ben daha yere basmadan beni kucağına alıp hızlıca içeri soktu. İçeri girdiğimizde bizi kapıdan karşılayan Cemile hanıma "Kapıyı kapat." Dedi. Cemile hanım bize şaşkınlıkla bakarken utanmış ve kapıyı hemen kapatmıştı. O an benim yerime o

utanmıştı. Yüzümü istemsizce Boran'ın göğsüne sakladım. Cemile hanımın bunu Sevda hanıma yetiştirecek olması beni tedirgin ediyordu.

Boran sert adımlarla yatak odasına kadar beni taşımıştı. Çıplak tenime değen ellerinin varlığını unutmaya çalıştım. "İyi misin?" beni bir bebek gibi yatağa bıraktığında yüzümü göğsünden ayırıp gözlerinin içine baktım. "İyiyim."

Benden uzaklaşmadan "Bu elbiseyi" Diye fısıldadı. Gözleri her yerimde dolanıyordu. "Nerede giyeceksin."

"Almayı düşünmüyordum." Diye karşılık verdim hemen. "Sadece rengi çok hoşuma gitti ve denemek istedim. Almayacaktım." Bana inandığını belli eden bir şekilde başını aşağı yukarı salladı. Bana dokunmak için içi gidiyordu. Bakışlarından bunu anlayabiliyordum. Titreyen ellerimi göğsüne yaslayıp aramıza bir sınır koymaya çalıştım.

"Çok güzel olmuşsun." Dedi kaşlarını çatarak. "Ama bu güzelliğinin başkasının görmesine müsaade edemem."

Üzerime o kadar çok eğilmişti ki biraz daha gelirse yatağa yatacaktım. Büyülenmiş gibi, sadece gözlerime bakıyordu. Arslan'ın sevgi dolu bakışlarının aksine Boran'ınkiler tutku doluydu. "Merak etme, bunu dışarda asla giymem."

"Bana özel mi giyeceksin?" dediğinde gafil avlanmış bir şekilde şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Öyle demek istemedim." Derken yerin dibini arıyordum girmek için. Çeneme dokunup yüzümü yüzüne sabitledi. "Çok çabuk utanıyorsun." Onunla tanışıncaya kadar bu kadar utangaç olduğumu bende bilmiyordum. Genelde Arslan'a olan ilişkimizde daha cüretkar davranan taraf ben olurdum. "Senin yüzünden." Derken güçlü durmaya çalıştım.

Boran her ne yapıyorsa kehribar gözleriyle beni hipnoz etmeye başlamıştı. Oysa görünürde hiçbir şey yapmıyordu. O sırada bir adım atarak bacaklarımın arasına bacağını yerleştirdi. "Hayır karıcığım, hepsi senin yüzünden. O kadar güzelsin ki..." Dudaklarından çıkan nefesten nefes almak zorunda kalmıştım. Dizi baldırıma dokunduğunda istemsizce

bacaklarımı kapatmak istedim fakat bir bacağı bacaklarımın arasında olduğundan dolayı bunu yapamadım. "Boran." Diye fısıldadım, bacağını bacaklarımın arasına hapsetmiştim. "Sana öyle şeyler yapmak istiyorum ki!" Nefesimi tuttum.

"Boran..." dedim korkarak. "Vururum seni!"

"Dila..." dedi oda, adım ilah gibi çıkmıştı ağzından. Dolgun dudaklarının kıpırdanışına indirdiğimde gözlerimi o sadece gözlerime bakıyordu. "O kadar yoruldum ki, senin kapına ölmeye geldim!"

8.BÖLÜM :KAVUŞMAK

Yorgunluktan öteydi onun ki, kanından bir parça gitmişti ve o bunun bedelini ödetmek istiyordu. Katilin belirsizliği hepimizden daha çok onu kahrediyordu. "Boran." Dedim gözlerine bakarak. "Senin şu an ölmeye hakkın yok."

"Keşke ben ölseydim." Dudağının kenarına yıkıcı bir gülümseme dokunmuştu. "O gece keşke beni vursalardı."

Arslan yerine Boran ölseydi ne kadar mutlu olurdum bilmiyorum ama eğer vurulan Arslan değil de Boran olsaydı, Arslan Boran'ın intikamını almak için ölene kadar önüne gelen herkesi öldürürdü ve biz yine kavuşamayacaktık.

Çünkü Arslan aklıyla değil duygularıyla hareket ederdi. Sormaz, sorgulamaz, planlamazdı. Önüne gelen her aşireti kendine düşman eder, yeri yerinden ederdi. Boran öyle değildi, öfkesini kontrol ediyordu. Doğru olan neyse onu yapıyordu. Araştırıyordu, aşiretlerin kapısına dayandığında silahına dayanmamıştı, önce sormuştu, soruşturmuştu.

"Bu Arslan'ın ömrünü en fazla bir ay uzatırdı Boran Safir." Dedim yutkunarak. Alışkanlıktan dolayı yine abi kelimesini söylememiştim. "Arslan senin kanını yerde bırakmamak için her şeyi yapardı.

Boran bakışlarına düşen gölgeyle birlikle belime uzandığında parmakları ceketinden içeri girmiş ve çıplak tenime dokunmuştu. "Abi." Dedi, diğer eliyle ceketini üzerimden çıkarırken. "Arslan abi!" sesi uyarıcıydı. Tenime değen buz gibi elleri yüzünden odağımı kaybetmiştim. Parmakları belimden yukarı tırmandığında "Sırtı da yok bu elbisenin." Demişti şaşkın bir şekilde. Tepkisine gülmemek için dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım.

Gözleri boynumdan aşağı düştü ve göğüslerime dokundu. Sırtı açık diye sutyenimi çıkarmıştım ve elbisenin ince kumaşından dolayı göğüslerimin

şekli belirgin bir şekilde ortadaydı. Elleri sırtımda duraksadığında "Sutyenin yok." Demişti.

Kehribarları yeşil bir göle dönmüştü. "Giyinme kabinin de kalmış olmalı." Dedim nefesimi verirken. Dokunuşları ruhumu acıtıyordu. Nefes alamıyordum.

Boran yavaşça bacaklarımın arasına yerleşirken sırtımı yatağa doğru ittirmişti. "Boran." Diye inledim, uyarıcı bir sesle. "Sadece karıma biraz dokunmak istiyorum." Diye fısıldadı üzerime doğru yerleşirken. "Ama ben istemiyorum."

"İstemeni sağlayabilirim."

"Seni vururum." Diye hatırlattığımda kısa bir gülüş geçti dudaklarından. Gülüşünün güzelliği karşısında nutkum tutulmuş bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım. Boran sonuna kadar açılan bacaklarıma hayranlıkla bakarken yüzümü teğet geçerek boynuma sokuldu ve kışkırtıcı bir sesle "Titriyorsun." Dedi. "Silahı bu titreyen ellerle nasıl tutacaksın güzelim?"

O söyleyene kadar titrediğimin farkında değildim. Tam cevap verecekken dudaklarını boynuma bastırmasıyla kaskatı kesildim. Köprücük kemiğimin üzerine indi ve oraya dudaklarıyla sömürmeye başladı.

Elleri yukarı doğru tırmanırken elbisemi de yanında getirmişti. Saten kumaş vücudumdan kayıyordu. "Dila." Dedi Boran, iştahla yediği boynumdan ayrılmadan. "Teninin tadı var, kokusu var."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Vücudum istemsizce onun esiri olmuştu, engel olamıyordum. Ayrıca o benim kocamdı, bana dokunmasını engellediğim duyulursa babam beni kendi elleriyle öldürürdü.

Boran dudaklarıyla yaptığı işkenceyi iki göğsümün arasına götürdüğünde ellerimle altımdaki çarşafı sıktım. Hemen sonrasında dudağı zaten kumaşın üzerinden göğsüme dokunmuştu. Göğsümün ucunu dudaklarının arasına aldığında inleyerek kafamı geriye attım. Sırtım yay gibi gerildi ve soluk soluğa gözlerimi araladım.

Boran tam olarak yüzüme bakıyordu. Yüzünde keyifli bir gülümseme vardı. Üzerindeki beyaz gömleği kırış kırış olmuştu. Benim aksime onun giyinik oluşu içimi az da olsa rahatlatıyordu. Çok ileri gitmeyeceğini düşünüyordum. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu, karanlık bir sesle.

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek sertçe yutkundum. Boran zaten kumaşın üzerinden bir kez daha göğsümü ağzına aldığında, diğer göğsümle de eli ilgilenmişti. Avucunun arasına aldığı dolgun göğsümü ellerinin arasında ezerek beni yerle bir ettiğinde vücudunun altında kıvranarak ve inleyerek ellerimi saçlarına götürdüm.

Koyu kumral saçlarını çekiştirdim ama aynı zamanda göğsüme ona doğru ittirmiştim. Vücudumun verdiği tepkiler hiç normal değildi. Boran boşta kalan eliyle kalçamı avucunun arasına alıp sıktığında nefes nefese "Boran." Dedim. Göğüslerimin taş gibi olduğunu hissedebiliyordum. "İyi değilim Boran."

Kendimi ona her an teslim edecek kıvama gelmiştim. Durması gerekiyordu. Boran belimi sararak sırtımı yataktan ayırdığında "Daha başlamadım." Dedi. Beni kucağına yerleştirmişti. Ellerimi göğsüne yasladım. "Dur lütfen." Diye yalvardım, vücudum tam tersini isterken. "Hazır değilim, dur."

"Vücudun tam tersini söylüyor." Gözleri şişen göğüslerime kaymıştı. Saten kumaş yüzünden çıplaklıktan farkım kalmamıştı. Ellerimi dudaklarına yasladım ve konuşmasına izin vermedim. "Lütfen, yalvarırım dur."

"Tamam, seni zorlamayacağım." Önce dudağının üzerindeki ellerimden öptü daha sonra elbisenin düşen askısını düzeltip omzumdan öptü. "Daha ölmedik, buradayız."

Teşekkür edercesine gülümserken yavaşça üzerinden kalktım ve elbiseyi düzelterek yataktan çıktım. Boran hayranlıkla gözlerini üzerimde gezdirmeye devam etti.

"Yarın bir yemeğe katılacağız. Şatafatlı sosyetikler olur büyük ihtimalle, ona göre giyinirsin."

Tamam dercesine başımı salladığımda "Bu elbise dışında her şeyi giyebilirsin." Dedi, uyarıcı bir sesle.

"Ya bunu giymek istersem." Diye meydan okuduğumda dudağının kenarı tehlikeli bir şekilde yana doğru kıvrıldı. "Elbiseyi üzerinde parçalarken sana yapacaklarımı düşünürüm."

Bir an olduğum yerde, ona ağzım açık bir şekilde bakakaldım. Arsız herifin tekiydi. Ne utanması vardı nede arlanması. Vereceğim her cevabın onu kışkırtacağını bildiğim için sessizce giyinme dolabına dönüp içinden bir eşofman takımı çıkardım. Boran ezici bakışları arasında banyoya giderken "Karşımda giyinmeni istiyorum." Demesiyle duraksadım ve çatık kaşlarla yüzümü yüzüne çevirdim. "Sen benim karımsın. Bana alışmanı istiyorum."

"Hayır." Derken yutkundum. Ters bir şey söylemek istemiyordum. Beni açık açık babanın evine geri gönderirim diye tehdit ederken oldukça ciddiydi. "Buna daha hazır değilim."

"Hiçbir zaman hazır olmayacaksın." Dedi belirsiz bir ses tonuyla. Doğru söylüyordu, tenime değen ellerini kabul edemiyordum. Bakışları hala midemi bulandırıyordu. "Neden zorluyorsun o zaman?"

"Çünkü benden başka yolun yok." Çıplak ayaklarımla daldığım dikenli bir yolsun Boran Safir.

Arslan için sırt çevirdiğim ailemin evinden senin için kovulmuştum. Ayakkabılarımı ben çıkarmıştım ama yolumu ben seçmemiştim.

"Ölüm var." Derken sertçe yutkundum. "Ve orda bekleyenim var. O yol senin yolundan çok daha güzel."

"Öldürecek misin kendini?" derken aramıza bir duvar yerleştirmişti. Tuğlalarını eline ben veriyordum, o da örüyordu. "Karım olmaktansa ölmeyi mi tercih ediyorsun?"

"Bu ölmek değil." Diye fısıldadım, gözlerim dolu doluydu. "Kavuşmak."

Boran bardağı taşıran son damlayla yerinden fırladığında bir adım geriye gittim. Gözü dönmüş bir şekilde makyaj masasına doğru yürüdü ve çekmelerden birini açtı. İçinden çıkardığı silahla birlikte yanıma geldiğinde elimi zorla elinin arasına aldı. "Al." Dedi silahı elimi tutuştururken. "Öldür kendini." Kehribar gözleri kızıl renkte yansıyordu. "Bende dokunurken midemin bulandığı kadından kurtulmuş olurum."

Benden iğrendiğini açık açık dile getirirken kırgınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Sana bayılıyor muyum sanıyorsun Dila! Sana dokundum ama seni öpmedim. Midem bulansa da sana dokundum, çünkü abim sana dokunmamıştır diye sana dokunabildim ama seni öpmedim." Gözlerini dudaklarıma indirdi ve yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Abimin dokunduğu yere dokunamadım." Gözlerimden akan yaşlarla bulanık bir şekilde gözlerinden çektim gözlerimi.

"Bana eziyet olan şey sana eziyet olmasın diye elimden geleni yaptım. Hiçbir kadına nazik davranmadığım kadar nazik davrandım sana." Silahın metalik soğuğunu avuçlarımın arasına alırken bir adım geriye daha düştüm. "Kendimden nefret ettim." Titreyen ellerime bakarken güldü. "Ölmek mi istiyorsun, öl o zaman!"

9.BÖLÜM:İNTİHAR

"Ölmek mi istiyorsun, Öl o zaman."

Sonra ardını dönüp, kapıyı çarparak çıktı. Olduğum yere çökerek ağlamaya başladım. Üzerimdeki elbiseyi ellerimle parçalarken hıçkırarak bana dokunduğu yerleri ellerimle silmeye çalıştım. Etlerime geçirdiğim tırnaklarımın acısıyla daha şiddetli ağlamaya başladığımda kapıdan içeri giren Cemile hanım telaşla yanıma koştu. "Hanımım."

"Al canımı Allah'ım." Diye haykırırken kadın ne yapacağını şaşırmış bir şekilde tenime geçirdiğim tırnaklarımı durdurmak için ellerimden yakaladı. "Yapma hanımım, yazık ettin kendine!"

Kucağımdaki silahı da benden uzağa atarken beni sıkıca tutmuştu. "Ben sadece sevdim." Derken, görüşüm iyice bulanıklaşmıştı. "Ben böyle olsun istemedim."

"Ah kıyamam kuzuma." Cemile hanım benim annemin yapmadığını yaparak, beni kucağına çekip sıkıca sarılırken gözyaşlarım üzerini ıslatmıştı. "Bu nasıl bir sınav Cemile hanım." Cemile hanım gözyaşlarımı silmeye çalıştı ama durdurmadı. "Ağla kuzum ağla rahatla! Dök içini."

"İntihar günah mı Cemile hanım, eğer intihar edersem göremez miyim Arslan'ımı?"

"Göremezsin kuzum, intiharın edenin yeri kabir azabıdır. Arslan ağam seni cennette bekliyor. Allah'ın verdiği cana kıymanın cezası çok büyüktür."

"Bu dünyanın da cehennemden farkı yok." Derken sesim fısıltıya dönmüştü. "Boran'ın hayatını da mahvettim."

Cemile hanım saçlarımı okşayarak göğsüne yasladı yüzümü. "Cehennemi cennete dönüştürmek senin elinde kuzum. Boran ağam sana elini uzattı, istemeye istemeye sırf kan dökülmesin diye kapına geldi. Sana ne kadar zorsa ona iki katı daha zor."

"Benden iğreniyor."

Cemile hanımın güldüğünü duydum. "Sana içi gidiyor deli oğlanın ne iğrenmesi. Ben büyüttüm onu neredeyse. Ciğerini biliyorum ben onun. Senden iğrenmediği için deli oluyor."

Saçlarımdan öpüp yüzümü ellerinin arasına aldığında "Kalk toparlan güzel kızım, Sen Safir gelinisin artık. Düşman var el var. Senin savaşın Boran'la değil düşmanlarınızla olmalı. Boran'ın derdi değil desteği olmalısın." Göz yaşlarım arasında gülümsedim. "Merak etme bugün olanlarla ilgili Sevda hanıma bir şey demeyeceğim."

"Sağ olun Cemile hanım."

"Ben sana güzel bir yemek hazırlayayım, sende güzel bir duş al." Beni desteğiyle ayağa kaldırırken üzerimde paramparça olan elbiseye hüzünle baktı. "Çok yakışmıştı sana, yazık oldu."

Gülmeden edemedim. "Boran paramparça etmeden ben ettim işte."

Cemile hanım gülerek odadan ayrılırken bende kendimi banyoya attım. Sıcak suyun altında saatlerce kalarak Cemile hanımın söylediklerini düşündüm.

Yaşlı kadın doğruları söylemişti.

Boran gece elbette gelmemişti. Silahı elime tutuşturup giderken ardına bakmamıştı. Sabah uyandığımda önce odamı toparlayıp yeni aldığım elbiseleri zorda olsa dolaba sığdırmayı başarmıştım. İlave dolap gerekiyordu, hiç yer kalmamıştı. Yeni aldığım kıyafetlerden beğendiğim bir tanesini alıp yatağın üzerine bıraktım.

Bugün gerçek anlamda Dila Safir olarak atacağım ilk adımdı. Boran'ın iş yemeğinde ona eşlik edecektim. Eve gelip gelmeyeceğini bilmiyordum, o yüzden hazırlanıp iş yerine gidecektim.

Akşam üzerine doğru seçtiğim kahverengi diz altında biten kalem elbiseyi üzerime geçirip hafif bir makyaj yaptım. Saçlarımı da yarım bir şekilde

toparlayıp, elbiseyle aynı renkte olan topuklu botları giydim.

Düzgün, sade ve zarif görünüyordum. Cemile hanımın yardımıyla korumalardan birini ayarlayıp Boran'ın şirketine doğru yol aldık. Araç daha önce sürekli Arslan'ı görmeye geldiğim şirketin önünde duraksarken, içeri girmeye cesaret edemedim. Neyse ki Boran şirketten çok geç çıkmamıştı. Ardında beş altı adamla birlikte kapıdan çıkarken dümdüz önüne bakıyordu. Korumaya, ona seslenmesi içim Emir verdiğinde, adam hemen araçtan inip ona seslendi. Boran gözleri araca döner dönmez kaşları çatılırken tedirgin arkama yaslandım.

Ölmediğim için üzülecekti büyük ihtimalle. Korumanın yönlendirmesiyle hızlı adımlarla merdivenleri inip arabanın önünde duraksadığında duruşumu dikleştirdim. Kapıyı açıp "Ne işin var burada?" dediğinde, agresif görünüyordu. "Yemeğe gidecektik unuttun mu?" dedim sakin bir şekilde.

"Yemeğe karım davet edildi, abimin karısı değil." Kapıyı yüzüme kapatıp ilerlediğinde ağlamamak için yumruklarımı sıktım. Kendi aracına bindiğinde saniyesinde gaza yüklenmişti. "Boran beyi takip edeceğiz." Diye seslendim korumaya.

Koruma anında araca binip onun ardından giderken "Sakın gözden kaybetmeyin." Dedim uyarıcı bir şekilde.

"Tamamdır Dila hanım."

Boran çok hızlı gittiği için ona yetişmek zordu. Duracak gibi de değildi. "Önüne geçemez misin?"

Koruma "Çok zor hanımım." Diye karşılık verince "Arkadan çarp o zaman." Dedim tereddüt etmeden. "Nasıl yani?" koruma şaşkın bir şekilde aynadan gözlerimin içine baktığında "Kovulmak istemiyorsan dediğimi yap." Dedim.

"Boran ağam beni öldürür."

"Hiçbir şey yapamaz, sen dediğimi yap. Benim emrimi uyguluyorsun. Bütün sorumluluk bende."

"Benden günah gitti o zaman." Diyen koruma hızı artırarak Boran'ın aracına yaklaştığında hızlıca kemerimi bağladım. Koruma fırsatını bulduğu ilk anda çok sert olmayacak bir şekilde Boran'ın aracına geçirdiğinde sarsılarak durduk. Boran da birkaç metre uzağımızda ani frenle durduğunda kemerimi çözdüm ve sinirli bir şekilde silahına sarılarak inen Boran'ı bakışlarımı diktim. Muhtemelen düşmanları olduğunu sanmıştı. O bize doğru gelirken korumaya saldırmadan önce araçtan inerek beni görmesini sağladım. Beni gördüğünde gözleri kocaman oldu.

"Dila..." diye kükreyerek üzerime gelirken ellerimi göğsümde topladım. Duruşumu dikleştirdim ondan gelecek sözlere karşı gardımı kurmaya çalışırken. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Ne yaptığım ortada." Ellerimi iki yana açtım. "Sen durmayınca seni durdurdum." Agresif bir şekilde ellerini saçlarına daldırdı. "Hayır." Derken sinirle gülmüştü. "Kendini öldürmeyi beceremeyince beni öldürmeye kalktın."

Dibini girdim. Kehribar gözlerine yakından bakmak içime ok gibi saplanmıştı. "Seni öldürmek isteseydim bunu bana dokunmadan önce yapardım." Doğruydu, onu öldürmek gibi bir niyetim olsaydı bunu ta en başında yapardım. Kan dökülmesin diye nasıl onunla evlendiysem kan dökülmesin diye de bana dokunmasına izin vermiştim.

Dudaklarından histerikli bir kahkaha dökülürken, sinirle çenesini ovaladı. Silahını beline tekrar yerleştirirken kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. "İnan ki bir daha abimin karısına dokunmayacağım. Ona dokunacağıma silahı kafama ben dayarım."

Gözlerimden düşen bir yaş yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Buraya abinin karısı olarak değil senin karın olarak geldim." Ruhumu Arslan'ın yanına gömmüştüm. Bundan sonrası cehennemdi, cennet mahşere kalmıştı.

Boran sözlerim karşısında afalladığını gizleyemezken omzumu omzuna çarparak önünden geçtim ve aracına doğru yürüdüm. O ardımdan bakarken ön koltuğa oturup gelmesini bekledim. Gelmesi biraz uzun sürmüştü. Sessizce geri döndüğünde, bakışlarımı ona çevirmeden sadece önüme odaklandım.

Kısa bir yolculuğun ardından lüks bir otelin önünde durduğumuzda Boran önden çıkarak, yanıma kadar geldi. Kapımı araladığında derdin bir nefes alıp yüzüne baktım. Çıkmama yardımcı olmak adına elini uzattığında, otel önündeki çalışanların bakışlarımı bize odaklanmıştı. Titreyen ellerimi avuçlarına yerleştirip araçtan çıktım.

Ellerini bırakmadım. Otelin girişine kadar sessizliğimizi korurken, bizi kapıda bir çalışan karşılayarak restoran bölümüne yönlendirdi. Boran giydiği takım elbiseyle gayet şık duruyordu. İlk defa girdiğim ortamlar değildi fakat onun karısı olarak geldiği için çekiniyordum ama bunu belli etmeye niyetim yoktu. Restoran girişinde kabanımı çıkarmak için uzanan adamı Boran bakışlarıyla engelledi. Gereğinden fazla korumacı davranması gözümden kaçmamıştı. Yurt dışında yetişmiş olması içindeki doğu kültürünü yenmesine izin vermemişti belli ki.

Bu kez ellerim yerine belime dokundu ve hedefindeki masaya doğru bizi yönlendirdi.

Kalabalık olmasa da üç çiftin olduğu bir masaya gelmiştik. Bir çift bizim yaşlarda diğerleri orta yaşlardaydı.

Boran teker teker beni onlarla tanıştırırken oldukça dikkatli davranarak zarif bir şekilde ellerini sıktım. Kadınlar benim aksime biraz daha cesur biraz daha şık giyinmişlerdi. Masanın başında oturan çiftin adı Kerem ve Yeliz'di. Yedi yıllık evlilerdi, çocukları yoktu anladığım kadarıyla. İstanbul'da ki şirketin ortaklarıydı. Tamamen iş odaklılardı. Hemen yanlarında oturanlar Tufan ve Gamze'ydi. Onlarda evlilerdi ve kadın yeni hamileydi. Onların farklı bir şirketi vardı fakat Safir'le iş yapmak istiyordu. Bizim yanımızda oturanların adları Sinem ve Burak'tı, evli değil nişanlıydılar. Bizim yaşlardaydılar ve birbirlerine aşkla bakıyorlardı. Sinem'in mastırını bitirmesini bekliyorlardı evlenmek için. Burak İstanbul'daki şirketin genel müdürüydü. Bizim hikayemizde belliydi

Bizi bizden başka kimsenin anlamayacağı bir hikayeydik.

Tanışma fazlı bittiğinde Boran'ın gözlerinin içine baktım. Oda bana bakıyordu, başarılı olduğumu gösteren bir gülümseme yerleştirdiğinde dudaklarına rahatlayan bir nefes bıraktım dışarı.

Gecenin geri kalanında neyse ki konuşulan tek konu işti. Kimse kimsenin özel hayatıyla ilgilenmemişti. Gecenin sonlarına doğru Sinem iş mevzularından sıkılmış bir şekilde "Eee, Dila'cım sen nereden mezunsun, ne iş yapıyorsun?" diye sorduğunda yemeğime diktiğim gözlerimi herkesin bakışlarını bana çevirmesiyle kaldırdım. Boran bile ne yaptığımı bilmediği için Sinem'in sorusu karşısında bakışlarını merakla bana çevirmişti.

"Mimarım." Dedim güçlü bir ses tonuyla. Yüksek ihtimalle okumadığımı düşündüğü için cevabım Sinem'i şaşırtmıştı. "İstanbul'daki otelimizin mimarlığı bana ait." Masadakilerin ilgili bakışları üzerime yoğunlaşırken Boran sırtını geriye doğru yaslayıp gülümsedi. Kerem bey "Rahmetli Arslan beyin öve öve bitiremediği Dila hanım sizsiniz o zaman?" demiş ve masaya bir bomba bırakmıştı.

Arslan'ın adının geçmesi ikimizi de sarsarken burukça gülümseyip Kerem bey'i başımla onayladım. "Mardin'e yapılacak yeni otel içinde sizinle çalışacaktı."

"Evet." Derken Boran'a bakamadım. Hikayemizden haberleri olmadıkları için kafalarında soru işaretleri doğmuştu masadakilerin. Sertçe yutkundum. "Arslan abi benimle çalışmayı düşünüyordu." Dedim canım yana yana.

Boran kaskatı kesilmişti. Benden bunu beklemiyordu. Bende sevdiğim adama abi demeyi beklemiyordum. Nefesimin kesildiğini hissederken Kerem bey "Boran beyde eminim sizinle çalışmak isteyecektir." Demiş ve konuyu dağıtmıştı. Boran kendine gelerek "Kesinlikle!" derken allak bullak olmuş bir şekilde gülümsemişti. "Karımın en iyisini yapacağından şüphem yok."

10.BÖLÜM : YAMAN ÇINAR

Saat on ikiye doğru gelirken kalktık. Misafirler yemek yediğimiz otelde kaldıkları için bar kısmına doğru giderken biz geceyi bitirmiştik. Kalmamızı ısrar ettiklerinde alkol kullanmadığım için bakışlarımı Boran'a dikmiştim. Neyse ki oda, yarın çok işinin olduğunu bahane ederek onları geri çevirmişti.

Yanlarından uzaklaşırken "Eğer kalmak istiyorsan, kalabiliriz." Dedim istemeye istemeye. "Gerek yok, ben onların patronuyum biraz daha ilerisi fazla samimiyete girer." Haklıydı. Otelden dışarı çıktığımızda aracın gelmesini beklerken önümüzde farklı bir araç durmuştu. Boran hafifçe beni ardında çekerken aracın içinden önce birkaç kız çıktı daha sonra Çınar aşiretinin oğullarında biri olan Yaman Çınar çıkmıştı. Hemen önümüzde durdukları için bizi görmesi çabuk olmuştu. Gözleri ilk önce beni meskeni altına alırken Boran hafifçe öksürüp dolaylı yoldan bana bakmaması için uyarmıştı. "Boran Safir." Derken ses tonundan sarhoş olduğu anlaşılıyordu. Yanındaki kızlar yarı çıplak giyindikleri için soğuktan tir tir titriyordu ama içeride geçmiyorlardı. Bir tanesini beğeni dolu bakışları Boran'a dikmişti. "Seni görmek ne güzel."

Boran ve Yaman küçükken hep kavga ederlerdi. Öyle küçük kavgalarda olmazdı bunlar. Yaman her şeyi elde etmiş, şımarık bir çocuk olarak büyümüştü. "Bende keşke aynı şeyleri söylesem."

"Hiç değişmemişsin." Dedi Yaman bu kez de. "Hala aynı büyük adam rollerindesin."

"Sende hala aynı şımarık çocuksun." Yaman kahkaha atarak yanındaki kızlardan birine yaslandı. "Öyleyim." Derken gözlerini yeniden bana dikti. "Şu dünyada sadece bir şeyi elde edemedim."

Sözleri Boran'ın bakışlarını da üzerime çekerken korkuyla Boran'ın kolundan tutup "Gidelim artık." Dedim. Araç gelmiş bizi bekliyordu. Yaman ortalığı karıştırmaya çalışıyordu ve Boran konu ben olduğumda

zıvanadan çıkıyordu. Yavaşça yüzünü Yaman'a çevirdi. "Çek o gözlerini karımın üzerinden." Diye kükrediğinde Yaman gülerek ona bakmıştı. "Abinin sevdiği olan karından mı, yoksa dokunamadığın karından mı?" Boran öfkeyle onun üzerine yürümeye başladığında hızla kolundan yakaladım." Boran, lütfen... Sarhoş, aklı başında değil. Ne dediğini bilmiyor!"

Yaman sarhoş kafayla Boran'ın öfkesini aldırmazken "Çok agresifsin yeni damat ama doğru yaa..." dedi yeni bir kahkaha atarak. "Eğer yengene dokunmadığın için ihtiyaçlarını karşılayamıyorsan sana benimkilerden bir tane vereyim. Eski arkadaşız nasıl olsa." Yanındaki kızlardan birini bize doğru itekledi.

Zaten dünden hazır olan kız bana rağmen Boran'ın yanına doğru gelirken "Bir adım daha atarsan seni öldürürüm." Diye kükredim kıza doğru. Boran tepkim karşısında afallarken kolundan bir kez daha çekiştirdim. "Gidelim artık."

Boran beni başıyla onaylarken "Seninle sonra görüşeceğim Yaman." Dedi korkutucu bir sesle.

Bizi bekleyen araca binerek hızla oradan uzaklaşırken Boran aklına giren o soruyu sormadan duramadı. "Yaman sana karşı..." derken zorlandığı her halinden belliydi. "Bir şeyler mi hissediyordu."

"Sanmıyorum." Diye karşılık verdim. "Sadece yemek yemek istedi, Arslan'la birlikte olduğumu bilmiyordu anladığım kadarıyla. Bir süre ısrarından vazgeçmeyip açık açık ulu orta konuşunca da Arslan duymuştu. Güzelce dayağını yedikten sonra bir daha bana ulaşmak için çabalamadı." Alışkanlıklardan vazgeçmek gerçekten zordu. Abi demediğim için Boran'ın kaşları çatılmıştı ama bir şey söylemedi. Bugün karısı olma çabam karşısında bunu görmezden gelmiş olmalıydı. "Peki sen, o kızı eğer ben durdurmasaydım ister miydin?"

"Cevabını bildiğin sorular sorma Dila!" yüzü kaskatıydı. Elini bile sürmezdi. Gülümseyerek önüme döndüğümde uzun zamandan sonra ilk defa iyi hissediyordum kendimi. Eve geldiğimizde ikimizde yorgunduk. Boran duş almak için giderken bende üzerime beyaz bir gecelik geçirip

yüzümdeki makyajı çıkardım. Öyle diğer güzel kızlar gibi renkli gözlerim ve sarı saçlarım yoktu. Dümdüz koyu saçlarım, kahverengi gözlerim ve açık renk bir tenim vardı. Yüzümde dikkat çeken tek şey dolgun dudaklarımdı. Onlarda zaten Boran'ın ilgisini çekmiyordu Arslan'dan dolayı. Arslan hiçbir zaman ileri gitmek istememişti fakat dudaklarımdan öpmek her zaman hoşuna gider, kendini durduramadığını söylerdi.

Hatıralarda boğulurken acı bir gülümsemeyle dudaklarıma dokundum. Boran'ın duştan çıkması uzun sürmüştü. Bu yüzden onu beklemeden yatağa girdim ve gözlerimi kapattım. Uykuya dalmam çok uzun sürmemişti.

Sabah gözlerimi araladığımda oda da tek başımaydım. Üzerime uzun bir hırka geçirecek balkona çıktım. Boran bahçede telefonla konuşuyordu. Demir parmaklıklara ellerimi yaslayarak onu izledim. Antrasit renkte bir takım elbise vardı üzerinde. Cemile hanımda kahvaltı sofrasını kuruyordu bahçeye. O kadar huzurlu bir andı ki benim için. Derin bir nefes alarak gökyüzüne baktım.

Yeniden gözlerimi ona çevirdiğimde, beni fark etmiş ve bakışlarını yukarı kaldırmıştı. Sabah mağrurluğunun üzerimde olduğu yüzümü incelerken derin bir nefes vermişti dışarı. Dizimde biten beyaz geceliğimin içinde güzel durduğumu inkar edemezdim.

Boran gözlerini benden ayıramazken balkondan ayrılıp görüş açısından çıktım. Hemen üzerime daha kalın bir şeyler geçirip bahçeye indim. "Günaydın hanımım." Diyen Cemile hanıma "Günaydın." diyerek Boran'ın karşısına oturdum. Yüzümü incelerken sessizliğini koruyordu.

"İşe mi gideceksin." Diye sordum sessizliği bozmak adına. Cemile hanım çaylarımızı doldurup yanımızdan ayrılmıştı. "Evet, işe gitmem gerekiyor." Derken gitmek istemediğini açık açık belli etmişti. "Karım dün gece erkenden uyuya kalınca ve geç kalkınca..." Gözlerindeki tutkuyu saklama gereği duymadan bakışlarını üzerimde gezdirdiğinde nefesimi tuttum.

Verecek bir cevabım olmadığından bakışlarımı kaçırdım. Boran neyse ki fazla üzerime gelmemeyi tercih ettiğinde "Bir telefona ihtiyacım." Diyerek konuyu değiştirdim. Aslında telefon olmadan çokta güzel ilerliyordu benim

için ama bir şeye ihtiyacım olsa kimseyle iletişime geçemeyecektim. "Hallederim bugün."

Kahvaltımızı yaptıktan sonra Boran çıkıp gitti, bende uykuma kaldığı yerden devam etmek için odama çıktım. Uyku bağımlısı olduğum doğruydu, günün her saati uyuyabilirdim.

Akşam Boran gelene kadar uyunmamıştım. Kapının açılıp kapanma sesiyle gözlerimi araladığımda odanın içi karanlıktı. "Dila." Boranın sesiyle mayışmış bir şekilde gözlerimi araladığımda ışığı açmadan yanıma oturdu. "Bütün gün uyudun mu?"

"Öyle mi yapmışım?" derken şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Tuhaf olan kısmı hala çok uykum olmasıydı. Boran'ın güldüğünü duydum. "Babanın evinde de bu kadar tembel miydin?"

"Çok ev kızı olduğum söylenemezdi." Derken sırıtmadan edemedim. Annem asla ev işi yaptırmazdı bana. "Yemek yapmasını biliyor musun?"

"Zehirlenmek istiyorsan yapabilirim."

"Yok kalsın, beni başka yollarla da doyurabilirsin." Karanlığa rağmen parlayan gözlerine diktim gözlerimi. Beni belimden tutarak altına çektiğinde usulca gözlerimi kapattım. Boran zaten geceliğimin askılarına uzandığı sırada "Tiksinmiyorsun galiba artık." Dedim iki gün önce yüzüme haykırdıklarını hatırlatırken. "Bana dokunmak mideni bulandırıyordu hatırladığım kadarıyla..."

Bedeninin yarısı bedenimin üzerindeydi. Dirseklerimin üzerinde hafifçe yükselip yüzüne doğru yaklaştım. "Yanlış mı duydum yoksa, hatta kendimi öldürürsem benden kurtulacağını söylemiştin!" Dudaklarımla dudaklarını teğet geçtim ve kulağına yaklaştım. "Ya öldürseydim kendimi?" Sakallı yüzünü boynuma doğru gömdü ve derin bir nefes aldı. "Hiç mi acımadı canın kapıyı çarpıp çıkarken?" Gözlerimden düşen yaş yüzüne bulaştığında boynumdan öperek yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Ölmesini istediğim karım değildi." Diye fısıldadı gözyaşlarımdan öperken. Dudaklarıma mühürlediği gözlerini iç çekerek gözlerime kaldırdığında

yüzümü yere indirdim. Boran saçlarımı omuzlarımdan aşağı sallandırıp köprücük kemiğimden öptü. "Ölmesini istediğim abimin yasını tutan kadındı."

"O zaten öldü." Derken yutkundum. "O zaten toprağın altında. Dila Baybars diye biri yok artık."

Boran dudaklarını boynumda gezdirmeye başladığında kollarına tutundum. "Dila..."diye mırıldandı boynumu öperken. "Dila Safir." Beni tamamen altına alırken vücudunun ağırlığı karşısında nefesim kesildi. İnleyerek yüzümü kaldırdım ve dudaklarına daha büyük bir alan açtım. "Çok ağırsın." Diye fısıldadım, karnıma yaptığı baskı canımı acıtınca.

"Bir yerin mi ağrıdı?" Derken kollarından destek alarak üzerimdeki yükünü hafiflemişti. "Nefes alamadım." Diye mırıldandım utanarak. Boran sırtımı yataktan ayırdığında beni kucağına almıştı. Kilolu biri değildi, aksine fit bir vücudunu vardı ama kas ağırlığı fazla olmalıydı. Bakışları karnımda oyalandı. Derin bir nefes alırken saçlarımı kulağımın arkasına yerleştirdi. Neden durduğunu anlamadığım bakışlarımı yüzüne diktim. Tam o sırada dış kapının gürültüyle açılmasylaı Boran beni kucağından indirdi. Kalabalık bir uğultu odamıza kadar geldiğinde Boran bir küfür savurup ayağa fırladı. "Boran abi!" Devran'ın gür sesi avluda yankılanmıştı. Ne olduğunu anlayamazken Boran hemen dışarı fırladı. Bende hemen üzerime giyinerek onun ardından çıkarken Devran, Miran ve akrabalarının bahçeyi doldurduklarını gördüm. Kalbim deli gibi atıyordu.

11.BÖLÜM: KANA KARŞI

Ortalık yangın yeri gibiydi. Aşağı inmek yerine balkondan olanları anlamaya çalıştım. "Sakin olun." Diye bağırdı Boran, kimsenin susmayacağını anladığında. "Bir kişi tek konuşsun."

Devran telaşla sözü aldı ve abisine ne olduğunu anlatmaya çalıştı. "Çocuklarla sizin eve yakın bir yerde oturuyorduk. Sonra Kaya Baybars'ın silahlı adamlarla buraya geldiğini gördük." Kaya'ın adını duymak beni şokla sarsarken korkuluklara tutundum. "Bizde ne olduğunu anlamak için onu durdurup sorduk. Belki yardım edeceğimiz bir şey vardır diye." Boran da en az benim kadar devamında gelecek kelimelerden korkuyordu. Kaya'nın ne işi vardı silahlarla burada? "Bizi görünce bir sürü küfür etti. Ablamı alacağım sizden dedi."

Kalbim deli gibi atıyordu. Boran'ın bakışları bir anlığına bana kaydı. Miran'da aynı şekilde abisinin bakışlarını takip ederek yüzüme baktı. "Sarhoştu da önce güzel dille uyardık ama anlamadı. Beni neredeyse vuruyordu. Miranda durmayacağını anlayınca onu vurmak zorunda kaldı."

"Ne yaptınız?"

Boran öfkeyle Miran'ın yakasına yapıştığında göz yaşlarım siccim siccim yanaklarımdan dökülüyordu. "Miran ne yaptın sen?"

"Bıraksaydım da gelip evini basıp yengemizi mi almaya çalışsaydı?" Miran'ın savunması netti.

Boran Miran'ı öfkeyle sarstı. "Sana mı kaldı lan, sana mı kaldı ben buradayken karımı korumak."

"Ben gerekeni yaptım." Derken acıyla yere düştüm. "Sen ne yaptığının farkında mısın Miran, nasıl düzelteceğiz bunu?"

Miran abisinden dayak yerken çıplak ayaklarımla merdivenlerden inmeye başladım. "Yeter." Diye haykırdım. "Kardeşim nerede?"

Erkeklerin yüzü bana dönerken Devran'nın yakasına yapıştım. Çünkü Miran abisinden yediği dayak yüzünden iyi durumda değildi. "Kardeşim nerede Devran?"

"Hastaneye kaldırdılar." Derken yüzüme bakamıyordu. Titreyen sesimle "Durumu nasıl?" diye sorduğumda bilmiyorum dercesine omuzlarını indirip kaldırdı. "Nasıl yaptınız bunu kardeşime?" derken Devran'ın göğsüne yumruklarımı indiriyordum. "Kaya daha çocuk, nasıl kıydınız ona!"

Birinin kollarımdan tuttuğu hissettim. "Dila, tamam." Beni sakinleştirmeye çalışan Boran'ın göğsüne sığımdım. "Kardeşimi görmek istiyorum Boran."

"Şimdi olmaz."

"Nasıl olmaz!" derken hızla ondan uzaklaştım. "Kardeşim can çekişiyor."

"Şu an seni Baybarsların içine sokamam Dila!" anlamayarak gözlerimi kırpıştırdım. "Kardeşime gideceğim dediysem kardeşime gideceğim Boran Safir." Anlamıyordum, nasıl bu kadar katı olabiliyordu. "Yukarı çık Dila." Göz yaşlarım arasında başımı iki yana salladım. Akrabaları yüzlerini önlerine eğmişlerdi. "Kardeşimi görmek istiyorum. O benim canım Boran, izin ver kardeşimi göreyim."

"Şimdi gitmene izin verirsem seni oradan çıkarmama izin vermezler."

"Derdin bu mu?" derken tiksintiyle yüzümü buruşturdum. "Sana kardeşim ölüyor diyorum sen bunu mu düşünüyorsun?"

"Evet" derken yüzüme doğru kükremiş beni kolumdan tutarak merdivenlerden sürüklemeye başlamıştı. Odaya geldiğimizde beni yatağa atıp "Sakın sözümün üzerine söz söylemeye kalkma." Diye bağırmıştı. "Senden nefret ediyorum." Diye bağırdığımda hiçbir şey demeden kapıyı üzerime kilitleyerek aşağı inmişti. Yatakta fırlayıp kapıya yumruklarımı indirmeye başladım. "Çıkar beni buradan." Yarım saate kadar kapıyı yumruklasam da ne gelen olmuştu ne de giden. "Bu konağı başını yıkacağım Boran Safir." Hıçkırarak kapının arkasına çöktüm.

Telefonum olmadığı için arayamıyordum bile. Kardeşim ölmüş müydü yoksa sağ mıydı? Hiçbir fikrim yoktu. Kaya, canım kardeşim. Ablasının zorla evlenmesine gönlü el vermemişti. Canım sana veda derken doğruyu söylüyordu. Kendi ellerimde büyüttüğüm kardeşimin can çekişiyordu. "Kaya." Diye haykırdım.

Elime geçen her şeyi duvara çarparken odanın camını ve penceresini yere indirmiştin. Pencerenin demir parmaklıklarından dolayı çıkamıyordum. Safir erkeklerinin diğer konakta toplanmasını söyleyen Boran'ın sesini duydum. Herkesi gönderiyordu.

Birkaç dakika sonra kapım açıldığında göz yaşlarım arasında "Kardeşime götür beni." Diye bağırdım parmağımı yüzüne doğrulturken. "Diğer konağa gideceğiz. Bir süre orada kalacaksın."

"Kardeşime gideceğim diyorum sana Boran." Kiriz geçiyordum ve o bunu aldırmıyordu bile. "Kardeşin ameliyatta, gitmen bir işe yaramayacak." Yine mantıklı tarafıyla konuşuyordu ve bu beni çileden çıkaracaktı. "Sen nasıl bir insansın ya? Nasıl insanlarsınız? Sen, kardeşin Miran?"

Boran sıkıntıyla başını iki yana salladı. "Bak böyle olsun istemezdim ama kardeşin benim kapıma gelip dayansaydı. Miran'ın yaptığını ben yapacaktım." Hayretle ellerimi saçlarıma geçirdim. "Karımı benden hiç kimse alamaz. Elini uzatanın canını alırım, kim olduğunu umurumda dahi olmaz."

"Bu konağı başına yıkarım Boran." Haykırışım odanın duvarlarında yankılanmıştı. "Yemin ederim Safir konağını hepimiz içindeyken ateşe veririm." Boran sözlerim karşısında makyaj masasının önündeki sandalyeye tekmesini geçirdi.

"İstediği yap, ama hiçbir yere gitmiyorsun!"

Öfkeyle kahkaha attım. "Durdur, durdurabiliyorsan."

İki gün önce elime tutuşturduğu silahı sakladığım yerden çıkarıp yüzüne tuttuğumda öfkeyle kaşlarını çatmıştı. "Çekil yolumdan Boran Safir."

"Vur." Derken korkusuz görünüyordu. "Vur, Kaya'ın intikamı al ve uzamadan bitsin bu olayda."

Tiksintiyle yüzümü salladım. "Senin kanın temizlemez benim kardeşimin kanını!"

Yeniden iki yabancıydık. Ben Baybars'tım oda Safir. "İşine geldi değil mi?" derken, çenesini sıkmıştı. Anlamayarak kaşlarımı çattığımda "Kaya'nın vurulması işine geldi. Şimdi seni şart koyacak barış için. Bir taşla iki kuş."

"Ne saçmalıyorsun?" derken silahı biraz daha sıkı tuttum. "Benim derdim bu mu?" hayır demedi. "Benim ellerimde büyüdü Kaya, sırf ona bir şey olmasın diye evlendim seninle. Hiç kimse umurumda değildi. Kaya benim canım." Göz yaşlarımı asla durduramıyordum. "Ben kardeşim için kendimden, hayatımdan, Arslan'dan vazgeçtim."

Boran sessizce kapının önüne dikildi. "Gitmene asla izin vermem."

"Senden izin istemiyorum. Hicran'a karşı ya can istiyordun ya da kız. Hem beni aldın hem canımı." Sakinleşmeye çalıştım. "Beni burada tutamazsın artık."

Bakışlarını yüzümden karnıma indiğinde "Çekil yolumdan." Diye bağırdım. "Buradan çıkman için cesedimi çiğnemek zorundasın." Kafayı yiyecektim artık. Onu vurmayacağıma o kadar emindi ki! "Seni vururum Boran!"

"Vurmazsan karım değilsin!"

Çekilmeyecekti, gitmeme izin vermeyecekti. Onu vuramazdım, silahı yavaşça, titreye titreye kendime çevirdim. "Kendimi vururum."

"Eğer kendini vurursan yer yüzünde nefes alan tek bir Baybars bırakmam." Beni köşeye sıkıştırmasını öyle iyi biliyordu ki! "Neden?" derken artık yere yığılacaktım. Bünyem artık daha fazla acıyı kaldıramıyordu. "Neden bana bunu yapıyorsun?"

"Öldüreceğin sadece sen olmayacaksın." Derken sertçe yutkunmuştu. "Karnında çocuğum olabilir ve Safir kanının karşılını hiçbir Baybars

veremez."

Sözleri karşısında dehşetle karnıma dokundum. "Ne diyorsun sen, ne çocuğu... Ben hamile değilim ki!"

"Olacaksın."

"Hayır hayır." Diye mırıldandım asla kabul etmeyerek. "Ben hamile değilim, sadece bir kere birlikte olduk." İnanmak istemiyordum, evet bunun sayıyla bir ilgisi yoktu ama tek sefer de çocuk olma ihtimali bu kadar kolay olmamalıydı. "Bunun ihtimali bile söz konusu değil."

"Emin olana kadar gitmene müsaade etmem. Çocuğumu Baybars konağına sokmam."

"Senin de amacın bu muydu?" derken ona midem bulanarak baktım. "Beni hamile bırakarak kendine mecbur bırakmak."

"Sen bana zaten mecbursun." Yavaşça yanıma yürüyerek silahı ellerimin arasından aldı. "Sen zaten benimsin."

12. BÖLÜM: Vurmazsan karım değilsin.

"Hadi bir şeyler ye kızım." Cemile hanımın önüme bıraktığı tepsiye ters ters bakarken "Yemeyeceğim." Diye direttim. "Bir haftadır boğazından bir şey geçmedi kuzum. Kendini öldürmek mi niyetin?"

"Ölümüm bile fayda etmiyor." Cemile hanım yanıma oturmakta tereddüt etse de çekinerek yanıma oturup ellerini dizlerime koydu. Halim onu da üzüyordu. "Bak kardeşinde sağ salim çıktı ameliyattan, azcık gülsün yüzün!"

"Kardeşime ziyaret etmeme bile izin vermediler Cemile hanım." Canım o kadar çok yanıyordu ki, aklımı yetirecek gibi oluyordum. Kardeşimi vurdukları yetmiyormuş gibi onu görmeme de izin vermiyorlardı. Üstüne üstlük hamile olma düşüncesi bir kurt gibi kemiriyordu ruhumu. Belki de kendimi değil, karnımdaki Safir kanının olma ihtimalini öldürmeye çalışıyordum. "Ortalık çok karışık kuzum. Kardeşin senin için kendini ortaya attı. Anan baban sana kucak mı açacak sanıyorsun? Aşiret ağaları daha fazla kan dökülmesin diye ellerinden geleni yapıyorlar."

"Beni geri vermek zorundalar." Dedim sertçe yutkunurken. "Boran ağam seni asla bırakmaz." Bir haftadır yüzünü görmediğim kocamın umurumda olan ben değil karnımdakiydi. Beni zorla ailesinin konağına getirmiş sonrada ortadan kaybolmuştu. Daha fazla konuşmak istemediğim için sustum. Telefonum olmadığı için haber kaynağım Cemile hanımdı. Aile üyeleriyle yüz yüze gelmek istemediğim için odamdan dışarı çıkmıyordum. Neyse ki oda duyduklarını hemen yetiştiriyordu. "Neyse ben seni yalnız bırakayım. Aşağıda biraz işlerim var. Eğer canın başka bir şey çekerse söyle hemen yaparım."

Cemile hanım beni odada yalnız bıraktığında karnımdaki sancılara dayanamayıp getirdiği yemekten bir avuç kadar yedim. Yemek midemle buluştuğu gibi tekrar ağzıma kadar gelmişti. Koşar adımlarla banyoya

koşup lavaboya midemde ne var ne yoksa boşaltım. Ağzımı güzelce yıkadıktan sonra nefes nefese lavabonun soğuk taşlarına çöktüm.

Boran haklıydı, kendime itiraf edemesem de içimde onun kanı kendine yer ediniyordu. Titreyen ellerimi karnıma götürdüm. "Neden geldin, tam kurtulacağım sırada, neden?"

Yaşadığım yerde babasız nasıl çocuk büyütecektim? Annem ve babam beni kabul etmezdi ki zaten! Boran çocuğunu asla vermezdi! Onun kanı olduğu kadar benimde kanım olan çocuğu nasıl bırakabilirdim. "Baban gibi bela oldun başıma." Gözyaşlarım arasında başımı geriye yaslayıp soluklandım. Yerden kalkacak gücüm yoktu. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Çaresizdim.

Kaya gözünü açar açmaz beni isteyecekti kanının karşılığında ama eğer hamileysem bu asla mümkün olmazdı. Oturduğum yerden kalkmaya çalıştığım sırada avludan yeniden bağırış çağırış sesleri yükselmişti. Bu kez tartışan Boran ve Mirandı. Merakıma yenik düşerek balkona çıktım. Yusuf bey iki oğlunun arasındaydı. Larin yerde oturmuş ağlıyordu. Sevda hanım her zaman ki gibi tepkisizdi.

"Ben bir kardeşimi daha Baybars'lara gelin etmem."

Miran'ın kükreyişiyle Boran onun yakasına yapıştı. "Bunu çocuğu vurmadan önce düşünecektin."

"Karını almasına müsaade mi edecektik?" Boran çıldırmış gibi onu yere doğru savurdu. "Ona istediğini kendi elleriyle verdin lan. Kaya'nın derdi zaten Dila'yı almak. Larin umurunda bile değil!" Anladığım kadarıyla büyükler ya beni geri vermeyi sunmuştu Boran'a ya da kardeşini. Boran'ın tercihi ben değil kardeşiydi. Larin'i gözden çıkarmıştı.

"Ne yengemi veririm onlara nede kardeşimi." Miran düştüğü yerden tökezleyerek kalkıp yeniden abisinin karşısına dikildi. "Seni mi vursunlar?" Dedi Boran çıldırmış bir vaziyette.

Devran söze girmeye çalıştı. "Biz vuralım, hepsi ölsün. Gücümüz Baybars'lara mı yetmeyecek?" Devran sözleriyle Boran'ın hedefine kendini koymuştu. "Git, önden sen git Devran. Bu akılla zaten çok yaşamazsın sen."

"Yeter." Diye bağırdı Sevda hanım, kargaşanın arasına girerken. "Verin kızlarını bitsin gitsin bu mevzu. Koynumuzda düşman beslemenin anlamı yok!" Benden nefret eden kaynanam nihayet benim yararıma olacak cümleler kurmuştu fakat Boran gitmeme asla izin vermeyecekti.

"Dila benim karım." Diye kükredi Boran. Sesi beni bile korkutmuştu. "Karnında benim çocuğumu taşıyor. Ölürüm de, öldürürüm de ama karımı kimseye vermem."

"Hamile mi yenge?" Devran'ın aval aval sorduğu soru karşısında Boran kendinden emin bir şekilde başını aşağı yukarı salladı. "Abim benim be!" Devran ve Miran abilerinin üzerine abanırken, burukça gülümsedim. Arslan'ın kemikleri kim bilir nasıl sızlıyordu! Az önceki savaşın yerini düğün havası alırken, Sevda hanım bile sevinmişti. O an mutsuz olan tek kişi ben ve Larin'dik.

Herkes teker teker Boran'ı kutlarken geri odama girdim. Kaya daha on sekiz yaşında değildi, Larin ondan dört yaş büyüktü. Nasıl olacaktı, bilmiyordum. Bildiğim te şey Boran'ın beni asla bırakmayacağıydı.

Biraz sonra kapım sertçe açıldığında gelen beklediğim gibi Larin'di. Haklı olarak kendisi hakkında alınan karardan beni mesul tutuyordu. "Kendimi öldürürüm ama yine de kardeşinle evlenmem."

Yorgun bakışlarımı hüzünlü gözlerine diktim. "Benim daha okulum bile bitmedi. Kardeşin daha çocuk."

"Beni geri vermelerini inan senden daha çok istiyorum." Diye fısıldadım ayakta kalmak beni yorduğu için yatağın ucuna otururken. "Sen git o zaman." Diye bağırdı göz yaşlarının içinden. "Çık git hayatımızdan!"

"Kendimi öldürsem dahi hiçbir işe yaramayacak Larin! Ben nasıl kardeşlerimin kanı dökülmesin diye abinle evlendiysem sende aynı şeyi yapacaksın. Çünkü bizim hiçbir söz hakkımız yok. Onlar savaşırlar,

konuşurlar, cezasını biz çekeriz." Onun ağlayışı beni de mahvederken "Üstelik bu savaşta tek suçumuz kız çocuğu olarak dünyaya gelmek." Dedim Larin'e, ona dile getirdiğim şeyleri aynı şekilde kendime de hatırlatırken. "Erkeklerin günahının bedelini kız çocukları öder." Larin göz yaşları arasında durumu kabul etmediğini bağırıp çağırmaya başladığında odaya önce Boran sonrada Sevda hanım girmişti. Kızının hali onu da paramparça ederken saygıdan dolayı ayağa kalktım ve günler sonra ilk defa Boran'la göz göze geldim. "Larin, in aşağı." Diye bağırdı Sevda hanım kızına. Larin "Hepinizden nefret ediyorum." Diye bağırdıktan sonra kapıyı çarparak çıktı. Odada üçümüz kaldığında Sevda hanım aylar sonra ilk defa benimle iletişime geçip "Gelin hanım." Diye seslendi. Elinin birini öpmem için havaya kaldırmıştı. "Öp bakalım elimizi."

Yavaş adımlarla yanına yürüyüp elinden öpüp anlıma koydum. Safir ailesinin ilk torunu muhtemelen şu an karnımdaydı ve ben düşmanı bile olsam sırf karnımdaki için, onların göz bebeği olacaktım. Eline öpmek için eğildiğimde dünyam bir anda ters döndü ve tökezleyerek yere yığıldım. Boran başım yere çarpmadan önce beni yakalarken karanlık gözlerime çöktü ve sessizlik beni kollarının arasına aldı.

Gözlerimi yeniden araladığım da hastane odasındaydım. Ne olduğunu anlamaya çalışırken göz kapaklarımdaki ağırlığı kaldırmakta zorlandım. Başımda Hicran ve Boran vardı yalnızca. Hicran'ı görmek beni şaşırtırken "Boran." Diye fısıldadım. Boran uyandığımı gördüğünde oturduğu koltuktan hızlıca kalktı. "Dila." Derken sesi telaşlıydı. "Ne oldu?" dedim korkarak.

"Bir şey yok, doktor bayılmanın normal olduğunu söyledi." Bir umutla test yapmayıp hamile olmadığıma inandırmıştım kendimi fakat Boran'ın bakışları tam tersini söylüyordu. "İkinizde çok iyisiniz."

Hicran gülümseyerek ellerimden tutarken gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Hamileydim ve karnımdaki girdiğim açlık grevine rağmen benden vazgeçmemişti. Boran gözlerimden düşen yaşa karanlık bir bakış atarken bakışlarımı Hicran'a çevirdim. O buradaysa, diğerleri de burada olmalıydı. "Kaya burada mı?"

"Evet, bir üst katta. Dün uyandı, durumu şu an için iyi." Şefkatle gülümsedi. "Burada olduğunuzdan haberleri yok. Bende gizlice seni görmek için indim aşağı."

"Çok şükür." Derken gülümsedim. "Arslan kardeşim benim."

"Kaya uyandığı gibi sadece seni istedi yanına." Hicran bakışlarını abisine dikti. "Larin'le evlenmeyi kabul edeceğini sanmıyorum. Tek derdi Dila!"

"O zaman Miran başlattığı işi ben bitiririm."

"Kardeşime dokunmaya kalkarsan senide vururum kendimi de!"

Boran kararan gözlerini gözlerimin içine dikti. "Vurmazsan karım değilsin Dila!"

13.BÖLÜM: YENİLGİ

"Vurmazsan karım değilsin Dila!"

Onu görmek bana iyi gelmiyordu. Sinirle gözlerimi kapattım. "Kardeşimi görmeme izin ver."

"Hayatta olmaz." Diyerek kestirip attı. "Söz kalmayacağım, geri çıkacağım ve sana geri döneceğim."

"Bırakacaklarını mı sanıyorsun? Larin'le evlenmeyi kabul edene kadar Baybarslar senin yanına yaklaşamaz."

"Kaya daha reşit bile değil, Larin ondan büyük! Nasıl olacak bu, aklın alıyor mu senin?" Boran sertçe nefesini dışarı verdi.

"Üç dört yaştan hiçbir şey olmaz. Bende senden büyüğüm!" aynı şey olmadığını biliyordu ama onun doğruları herkesin doğrusu olmak zorundaydı. "Sen kafayı yemişsin!"

"Senin de benden aşağı kalır yanın yok. Artık seni görünce sopamı saklamak zorunda kalıyorum." Hicran sessizce kıkırdadığında sinirle ona baktım. "Bırak, gidip Kaya'yla konuşayım. Kendi isteğimle kalmak istediğimi söyleyeyim yoksa hayatta ikna olmaz." Bir an düşünür gibi oldu ama katır inadından yine kabul etmedi, başını iki yana salladı. "Hayır, dediysem hayır!"

"Dila haklı abi, Kaya Dila'nin kendi isteğiyle yanında kaldığını bilirse vazgeçer davasından. Sırf Dila'nın seninle evlenmek istemediğini bildiği için vicdanına yenik düştü, ablasını kurtarmak istedi canı pahasına."

"Dila'yı tek başına bırakmam."

"Ben yanındayım." Hicran onu rahatlatırcasına, abisine yaklaşarak kolundan tuttu. "Eğer ters bir şey olursa, bende evime geri dönerim. Sende Dila ya karşı beni rehin

tutarsın."

"Bir gün." Dedi Boran kararsız bir sesle. "Yarın bu saatte Dila yanımda olmazsa, kocan da dahil herkesi öldürürüm Hicran."

Boran istemeye istemeye Hicran'ın teklifi kabul ederken hızlıca toparlandım ve az önce yatalak olan ben değilmişim gibi koşar adımlarla Kaya'nın olduğu kata çıktım. Yakın aile üyelerinin hepsi oradaydı. Annem ve babam kapı önündeydi.

"Anne..." hızlı adımlarla yanına koştuğum annem, beni görmenin şaşkınlığını bir kenara bırakarak, yanağıma sert bir tokat geçirdiğinde "Her şey senin yüzünden oldu." Diye bağırmıştı. "Başımıza ne geldiyse senin yüzünden geldi, kardeşinde senin kurbanın oldu."

Yanağımdan çok kalbim ağrıyordu. Yana düşen başımı çevirdiğim gibi annem bir tokat daha geçirmişti yüzüme. Babam annemin durmayacağını anlayınca, onu kendisine doğru çekip "Yeter." Demişti, keskin bir sesle. Hicran beni kolları arasına çekerken Baran Kaya'nın odasının kapısı açarak beni içeri sokmuş ve annemin gazabından korumuştu.

Kaya'yı görene kadar ağlamamıştım, fakat onu o halde görmek beni paramparça etmişti. Beni görür görmez, bakışları hüzünlenirken "Ablam." Dedi hasta bir sesle.

"Canım." Üzerinde kablolar olduğu için sadece ellerine dokunup, ellerinden öptüm. "Özür dilerim ablam." Demişti, benimle birlikte gözyaşlarını dökerken. "Seni bile bile Safir'lerin önüne ittim."

"Sen doğru olanı yaptın." Gözlerimi hızlıca silip güçlü durmaya çalıştım. Kaya başını iki yana salladı. "Ben kendi canımı düşündüm ama benim canım senin canına kurban olmalıydı." Ellerimden sıkıca tuttu. "Seni kurtardım ama değil mi? Geç oldu fakat ben her zaman yanındayım. Seni asla bırakmayacağım."

Hicran'la bakıştık. Bana şu an konuşmanın doğru olmayacağını anlatan bir bakış attığında sessizce Kaya'ya döndüm. "Bende seni bırakmayacağım Kaya'm."

O gece Kaya'nın başında sabahlamıştım. Diğer gün Kaya hastaneden artık taburcu olmak istediğini söyleyince toparlanıp eve geçmiştik. Kaya'nın yanında olduğum için annemde üzerime gelememişti. Kaya onun için her şeydi, kıymetlisiydi. Boran'ın izin verdiği süre artık dolmaya yakın olduğu bir saatte, Kaya'yla konuşmak için odasına girdim. Baran'la fısır fısır konuşuyorlardı. Benim geldiğimi fark ettiklerinde konuşmayı kesmişlerdi.

"Nasıl oldun?" yavaşça Kaya'nın yanına oturdum. Daha iyi görünüyordu. "İyiyim ablam, çok iyiyim. Sende artık buradasın, ben çok iyiyim."

"Çok şükür iyisin." Derken, saçlarından öpüp kokusunu içime çektim. Aramızda altı yaş vardı ama benim en iyi arkadaşım oydu. Ben doğduktan sonra annem daha karnındayken bir erkek çocuk kaybetmişti, Annem Kaya'ya yıllar sonra hamile kalabildiği için çok kıymetliydi. "Sen iyi misin ablam?" bakışımdan anlardı neyim olduğunu, üzerimdeki gerginliği anında fark etmişti. "Safirlerden kurtuldun, neden sevinmiyorsun."

"Kaya..." derken söze nasıl başlayacağımı bilemedim. "Ben geri dönmek zorundayım."

"Değilsin." Diye kestirip attı Kaya. "Hicrana karşılık seni almışlardı, bende kanıma karşılık seni geri aldım. Alacak verecek kalmadı. Geri dönmek zorun değilsin."

"Geri dönmek isteyen benim, Kaya. Zorla değil, kendi isteğimle gitmek istiyorum. Benim evim artık burası değil."

"Öyle bir şey olmayacak." Kaya Baran'ı gözüyle işaret verdiğinde Baran ayaklanarak odanın kapılarını kilitlemişti. "Yalan söylüyorsun, Hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim."

"Yemin ederim ki doğru söylüyorum." Kaya bana inanmamıştı. "Seni geri alabilmek için ölümü göze aldım ablacım, o Safir'lerin kızı olan Larin'i almak için değil, senin için!"

Süre dolmasına çok az kalmıştı. Hicran odadan çıkmayacağımı anladığında abisine doğru yol almış olmalıydı. Baran da yanımızda olduğu için gitmesi daha kolay olmuştu. Boran gelmeden Kaya'yı ikna etmek için elimden

geleni yapmıştım. Boran'ı sevdiğimi bile söylemiştim fakat inanmamıştı. "Ben ablamı Arslan'ı severken gördüm, Mahvolmuş durumdasın, sevmek bu hale getirmez insanı." Demiş küçük yaşıyla büyük adam gibi konuşarak. "Gözünün bütün ışığını çalmış o şeref yoksunu!"

Süre dolduktan on dakika sonra konağın kapıları yıkılırcasına çalmaya başlamıştı. "Ne işi var bunun burada?"

Kaya ve Baran silahlarına dayanarak dışarı fırlarken peşlerinden koştum. Konak kapısının önünde sadece Boran vardı, yalnızdı. Hicran ortalıkta görünmüyordu. Gitmiş olmalıydı. Korumalar Boran'ın önüne etten bir duvar örmüşlerdi. "Dila!"

"Ne diye geldin kapımıza Boran?"

Babam adamların arkasından seslenmişti Boran'a. "Karımı almaya geldim, Mehmet bey."

Kaya benden önce ona ulaşırken adamları geçerek öne çıktı. "Ablam hiçbir yere gelmiyor, burada kalacak." Annem bir tarafta ayılıp bayılıyordu. Daha on dört yaşında olan kardeşim Karan ellerimden yakalayıp beni durdurmaya çalıştı. "Abla gitme." Diye yalvarmıştı. "Karan'ım, canım bırak beni."

"Kaya, kalan canını da ben almak zorunda kalırım." Boran tehditkar bir şekilde Kaya'nın önüne dikildiğinde "Karımı bana hemen geri verin." Diye kükremişti. Adamlardan dolayı beni görmüyordu.

Karan'ın ellerinden kurtulmaya çalıştım. "Ablam gelmeyecek Boran Safir, kanıma karşılık ablamı geri alıyorum. Hiç bir şey yapamazsın."

"Hepinizi öldürürüm." Dedi sakince Boran. "Hiçbirinizi sağ bırakmam."

"Elinden geleni ardına koyma. Kardeşin Larin'i falanda istemiyorum. Ben ablamı geri aldım, konuda kapandı. Ne alacağımız kaldı ne vereceğimiz."

Kaya yaşından büyük adımlar atarken Boran'ın sabrı tükenmişti. "Karan, bırak..." diye bağırdığım sırada var gücümle kardeşimin kollarından kendimi kurtarıp adamların arasından sıyrıldım.

"Boran dur." Diye haykırdım silahına sarılmadan önce.

Kaya hemen önüme geçti. "Abla içeri gir."

"Kaya, yapma." Dedim yalvaran bir sesle. "Gitmek zorundayım."

"Değilsin." Kaya beni içeri sokmaya çalıştığında Boran bir elimden yakalamış ve beni kendine çekmeyi başarmıştı. Adamların hepsi silahını Boran'a doğrulturken "Durun." Diye haykırdım. "Kaya durdur şunları." Kaya bana beni anlamayan bakışlar attığında "Hamileyim." Diye fısıldadım.

Kaya kısa bir şokla sarsılırken "Ben artık geri dönemem. Çok geç..." dedim, onun ve Boran'ın arasında kalırken. "Geç değil, ben sana da çocuğuna da bakarım. Geç değil ablam... Ben her zaman senin yanında olacağım."

"Çocuğum anasız babasız mı büyüteceğim?" gözlerimden düşen yaşları durduramadım. Hala yanımda duruyordu, elimi bırakmıyordu. "Böyle bir yerde, kadınların erkeklere kurban edildiği bu memlekette, kadın başıma çocuk mu büyüteceğim?"

"Ben yanındayım." Kaya başını iki yana salladı. "Gitmene nasıl izin vereyim, sevmediğin bir adamla bir ömür geçirmene nasıl gönlüm razı olsun."

"Seviyorum." Zorlukla yutkundum. "Boran'ı seviyorum. Ondan ayrılmak istemiyorum, beni evim artık Boran." Kaya bana inanmayan bakışlarla silahını sıkıca tuttuğunda ellerinden tuttum. "Hicran ve Baran'ın evliliğine zora sokacaksın, yapma..."

"Hicran nerede?" Baran karısının yokluğunu daha yeni fark ederken Kaya silahını Boran'ın yüzüne çevirdi. "Hicran nerede?"

"Dila benimle buradan çıktığında Hicran'da geri gelecek." Baran'da silahını sarılarak Boran'ın üzerine yürüdüğünde Boran'ın önüne geçtim. Boran kendinden emin bir şekilde "Şimdi karımı alıp gideceğim, Hicranda geri gelecek. Sende Kaya Baybars ya kanının karşılığında Larin'le evlenirsin ya da kan parasını alırsın. Seçim senin. Hiçbir güç Dila'yı benden geri almanıza yetemez."

Kaya pes ederek silahını indirdi.

"Ben sana değil, ablama yeniliyorum bugün Boran Safir." Silahını yavaşça yere eğerken "Ne senin o soyunu bu eve gelin alırım ne de senin paranı kabul ederim." Demiş ve beni bırakmıştı. "Ben sen değilim." Derken sesini kısarak Boran'a yaklaşmıştı. "Eğer isteseydin ananı da babanı da ikna ederdin. Ablamı almak zorunda değildin, Eğer isteseydin bir yolunu bulurdun ama sen abinin karısıyla evlenmek istedin. Sen abinin sevdiği kadına göz diktin."

Boran'ın belirginleşen damarlarını gördüm. Vücudunda dolaşan kan değil ateşti. "Sen yengene göz diktin Boran Safir."

14.BÖLÜM: CEHENNEMİN DİBİ

"Sen yengene göz diktin Boran Safir."

Kaya'nın bakışlarından geçen iğrenme duygusunu iliklerime kadar hissetmiştim. "Gidelim..." Boran'ın ellerinden sıkıca tuttum. "Yalvarırım..." Yeni bir savaş çıkmasından korkarak Boran'nın çenesinden tuttum, yüzümü yüzüme çevirdim. "Boran lütfen gidelim, iyi değilim."

Boran bir saniyeliğine gözlerimin içine baktığında, gözlerindeki ateşten korktum. "Lütfen, ağrım var gidelim artık." Yalandan karnıma dokunduğumda, bakışlarını karnıma indirip derin bir nefes aldı.

Yavaş yavaş sakinleştiğini hissederken Kaya yeniden konuştu. "Bu kapıdan çıktığın an, anamda babamda sana bir daha bu kapıyı açmayacak abla! Ama benim kapım sana her zaman açık. Ben ne zaman istersen yanındayım."

Kaya'nın yüzüne bakamadım. Onun gözlerinin içine baktığım an vazgeçerdim gitmekten. "Gidelim." Diye fısıldadım Boran'a sessizce. Boran ellerimden tuttuğu gibi beni arabasına doğru yürüttü. Bir daha yüzümü evime çevirmemiştim. Evimde yurdumda Boran'dı artık.

Boran aracı çalıştırırken "Kendi evimize gidelim." Dedim bıkkın bir sesle. Ailesinin içinde bulunmak bana iyi gelmiyordu. "Tamam , öncesinde hastaneye gitmek ister misin?"

Başımı ardıma yasladım. "Hayır, iyiyim."

Evimize geldiğimizde çalışanlar diğer konakta olduğu için kapıda sadece iki adam vardı, onun dışında konağın içi oldukça sessizdi. Cemile hanımın yokluğu belli oluyordu. Bitik bir halde merdivenleri tırmanırken günlerdir yıkanmadığımı fark ederek üzerimi kokladım. Kötü kokuyordum. "Aç mısın?"

"Yersen yerim." Odadan içeri girer girmez banyoya doğru yol aldım. "Ama önce duş almam lazım."

"Yemeği kim yapacak?" Hiç üzerime alınmayan bir tavırla "Bilmem, ben hamileyim." Dedim, omuz silkerek.

Boran'ın konuşmasına fırsat vermeden banyoya girerken bıyık altından gülmüştüm. Yarım saatten fazla kaldığım suyun altından Boran'ın kapıya vurmasıyla çıktım. Üzerimdeki kokudan kurtulduğumda ferahlamıştım resmen. Hızlıca kişisel bakımı da yaptıktan sonra bornozuma sarılarak odaya girdim. Boran hala kapının dibinde durduğu için burun buruna gelmiştik.

"Çıkmasaydın?" derken gözlerini üzerimde gezdirdi. "Çıktım işte, yemek hazır mı?"

Boran kaşlarını çattı. "Bu evin erkeği ben miyim sen misin?"

"Ben yemek yapmasını bilmiyorum Boran." Başımı uzun boyundan dolayı yüzüne doğru kaldırdım. "Ayrıca ben hamileyim."

"Mercimek kadar bile değil karnındaki!" Çok biliyordu her şeyi. Kaç kadını hamile bırakmıştı acaba? "Ayrıca yemek yapmasını bilmeyen doğu kızı mı olur?"

"Olur, bak! Bal gibide oluyor." Saçlarımı omuzumdan aşağı sallandırdım. "Eğer beğenmediyseniz Boran bey, iade sürem çoktan bitmiştir. O yüzden yapacak hiçbir şeyiniz yok!" parmak uçlarımda yükselerek kulağına doğru sokuldum. "Ama siz başka kapıya gidebilirsiniz."

Cüretkar tavrım karşısında Boran şaşkındı. "Bana kapı çok Dila hanım." Normal şartlar altında Boran'ın çoktan beni yatağa doğru sürüklüyor olması gerekiyordu ama o ilk defa yakınlığımız karşısında tepkisizdi. Nedeni Kaya'nın sözleri olmalıydı.

Usulca ondan uzaklaştığım sırada fısıldadığı duydum. "Fakat bütün kapılarım sadece sana açılacak."

Kalbimin içinde küçük bir sarsıntı hissettim. "Kapıyı açmazsam ne yapacaksın?"

"Kırarım."

Sessizce yutkundum. Boran yavaşça önümden çekildi. "Yemek söyledim, gelmek üzeredir. Giyin gel salonda yiyelim."

"Tamam." Derken şaşırmadan edemedim. Bana dokunmamıştı bile. Hamile olduğum için miydi? Kapıdan çıkıp gittiğinde "Tek derdi hamile kalmammış zaten!" diye söylendim kendi kendime. İstediğini almıştı. İkinci çocuk isteği gelmeden yaklaşmayacaktı bana.

Üzerime rahat bir şeyler giydikten sonra saçlarımı tepemde toparladım. Salona indiğimizde yemekler gelmişti. Yemeğe başlamak için beni bekleyen Boran'ın yanındaki sandalyeye oturdum. Günler sonra mideme bir şeylerin gireceğinin sevinciyle hemen yemeye başlarken Boran benim aksime çok az yiyerek masada oturmaya devam etmişti. "Doydun mu?" derken bir bardak suyu kafama dikmiştim.

"Ben doydum da sen doymayacak gibisin." Bardağı masaya bırakırken omuz silkerek gülümsedim. "Hamileyim ben!"

Kehribar gözlerini gözlerime dikti Boran, anlayamadığım bir ifade geçti yüzünde. "Hamile olduğun için mi geri döndün Dila?" sorusu karşısında kaşlarımı çatarken derin bir nefes verdi dışarı. "Hamile olmasaydın, geri döner miydin?"

Sorusuna soruyla karşılık verdim. "Hamile olmasaydım gitmeme izin verir miydin?"

"Vermezdim." Başka bir cevap vermesini beklemediğim için şaşırmamıştım. "Şimdi sen cevap ver bana, Gider miydin benden?"

Ona bakarken canımın acıdığını hissettim. Benimde cevabım belliydi fakat onun canını sıkmaktan korkuyordum. Yine de açık bir şekilde "Giderdim." Dedim tereddüt etmeden.

Boran da beklediği cevabı almıştı. Sessizce masadan kalkıp giderken "Nereye gidiyorsun?" diye sordum. "Cehennemin dibine.",

Bağırmamıştı fakat ses tonu kalbimi delip geçmeye yetmişti. Kapıyı çarparak çıkarken olduğum yerde kalakaldım.

Ne yapacaktık biz böyle?

Kirpiklerime takılan göz yaşlarının usulca dökülmesine izin verdim. Boran o akşam gittikten sonra geri gelmemişti. Üzerinden geçen üç koca gün ne bir ses vermişti nede bir haber. Kendime itiraf etmekte zorlansam da nerede olduğunu merak ediyordum.

Elbette başına bir şey gelseydi haberim olurdu ama içimdeki duyguyla baş edemiyordum. İlk değildi bu gelmeyişleri, toplasan kaç gece gelmişti ki zaten eve?

Dördüncü günün sabahında artık evin içinde durmaktan bunaldığım için korumalardan birini de yanıma alarak iş yerine gitmeye karar verdim. Bir yanım Arslan'ın yanına gitmek istese de Boran'ı birde bununla kızdırmak istemediğim için kendime engel olmuştum.

Şirketin kapısında Miran ve Devran sohbet ediyorlardı. Beni gördüklerinde hemen yanıma gelirken Miran biraz çekingen davranıyordu. Kaya'yı vururken gerekeni yaptığını söylese de içten içe pişmandı yaptığından. "Yengem!" Devran beni kolunun altına alırken, yavaşça şirkettin kapısından girdik. "Nasılsın, yiğenim nasıl?"

"İyidir herhalde." Derken hafifçe gülümsedim.

"İyidir iyidir benim aslanım. Bana çekerse yaşadık zaten ama amcası Miran'a çekerse yandık." Miran Boran'dan yediği lafla beraber Devran'ın sırtına yumruğunu geçirdi.

"Neyim varmış lan benim?" derken yalandan bir öfkeyle Devran'ı kıskacı altına almıştı. "Neyin yok ki!" Devran düşünür gibi yaparak sırıttı. "Dengesizsin, tipsizsin, kalın kafalısın." Devran suyunu kaynatmaya başlarken Miran sabır dileyerek "Vurdurtma bana kendini." Dedi.

"Sende alıştın ha önüne geleni vurmaya!" Devran kırdığı potla beraber hemen bana üzgün gözlerle baktı. "Pordon yengem, kusuruma bakma sen

benim."

Miran'la göz göze geldik. O kaba halini bir kenara bırakmayı karar vermiş olacak ki "Kusura bakma yenge." Dedi mahcup bir sesle. "Kaya'yı vurmak istemezdim. Mecbur kaldım."

Nasıl affedilirdi bilmiyordum. Bu hikaye de ne Kaya suçluydu nede Miran. "Kardeşime bir şey olsaydı seni yaşatır mıydım bilmiyorum ama çok şükür bir şey olmadı." Dedim içimden geldiği gibi. "O yüzden sorun yok Miran, sende benim kardeşimsin."

Miran yavaşça beni kollarının arasına aldığında, bir abi şefkatiyle saçlarımdan öpmüştü. "Biz senin aileniz artık." Sırtını sıvazlarken gülümsedim. "Kardeşinde adam çıktı. Kanı karşılığında ne bir şey istedi nede beni şikayet etti."

"Dila..." Boran'ın sesiyle Miran'ın kollarının arasından çıktığımda bize kaşları çatık bir şekilde bakıyordu. Miran'a sarılmam onu rahatsız etmiş gibiydi. "Ne işin var burada?" dediğinde gülümsemeye çalıştım. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı, saçları dağınık olmayacak şekilde şekillenmişti. "Hava almak istedim."

"Haber verseydin keşke." Derken ses tonu gergindi. "Telefonum yokken nasıl haber vermemi bekliyorsun?"

"Adamlara söyleseydin." Devran ve Miran aramızdaki gerginlik karşısında bir adım geriye çekildiklerinde "Bir dahakine öyle yaparım." Dedim alıngan bir sesle. Kırıldığımı belli etmeye çalışarak "Neyse, çok vaktim yok zaten. Sizi de meşgul etmeyeyim. Gidiyorum ben! Hoş çakalın çocuklar."

"Görüşürüz yenge!"

Birkaç çalışanın da bakışları bize yönelirken sırtımı döndüğüm gibi geri çıktım şirketten. Kaba herif! Ne diye merak etmiştim ki, Turp gibiydi! Her nerede yatıp kalkıyorsa kendine iyi bakıyordu.

Koruma geri geldiğimi gördüğünde direk arka koltuğun kapılarına açarken söylenerek merdivenleri indim. Tam araca binecekken "Sen diğer aracı al

Tarık." Diyen Boran'ın sesini duyduğumda hızla omuzumdan arkaya baktım. Boran merdivenleri hızla inmiş, beni kolumdan tutarak arka koltuk yerine ön koltuğa oturtmuştu. Koruma ona aracın anahtarını uzatırken "Emredersiniz Ağam." Demişti.

Şaşkın bakışlarım arasında onu izlerken şoför koltuğundaki yerini alarak aracı çalıştırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Asıl sen ne yapmaya çalışıyorsun?" birkaç saniyeliğine kaşlarımı havalandırdım. "Ne yapmaya çalışıyormuşum?"

"Neden geldin?" sesi sertti. "Canım istedi geldim. Bir sakıncası mı vardı?"

"Evet, haber vermeden geldiğin için bir sakıncası var!" aracın hızını artığını hissettiğimde, gözlerimi yan profiline kilitledim. "Neden, benden sakladığın bir şey mi var?"

"Benden kuma getirmemi isteyen karımdan neyi saklama gereği duyacağım?" sözcükleri sertti, bir duvara çarpmışım gibi hissettim. "Bir kadınla beraber olmak istesem buna en çok sen sevinirsin."

"Bir kadınla mı beraber olmak istiyorsun?" kalbim vereceği cevaptan dolayı tedirgindi. "Yengeme el sürmektense ..."

15.BÖLÜM:SİLAH

"Bu şu an mı zoruna gitmeye başladı?" diye sertçe sözünü kestiğimde kalbim şiddetle çarpıyordu. "Beni karın yapıp hamile bıraktıktan sonra mı dokunmak zoruna gidiyor?" yüzümü buruşturdum. "Arslan şimdi mi geldi aklına!"

"Unutturmadın ki!" sesi suçlayıcıydı.

"Ömrümü verdiğim adamı bir günde unutmamı nasıl beklersin, sevgi bu değil. Aşk bu değil! Hiç mi sevmedin birini Boran?"

"Sevmedim." Sesi buz gibiydi. "Belli." Dedim acımasız bir sesle. "Sevseydin eğer vazgeçmek zorunda kalmanın nasıl bir azap olduğunu bilirdin." Uğruna bir savaş verdiğimiz sevdadan bir günde vazgeçmemi istemişti, beni nasıl anlayabilirdi ki!

"Şunu yapmayı kes artık." Dediğinde, direksiyonu tutan ellerinin parmak boğumları kızarmıştı. "Abime olan sevdanı anlatmandan vazgeç artık." Gözlerindeki ateşi gözlerime bıraktığında ruhum acıyla kıvranmıştı. "Sana her baktığımda abimi görmek istemiyorum."

"Senin öfken bana değil, kendine!" dedim dümdüz bir sesle. "Bugün senin bakışlarını gördüm ben Boran. Miran bana sarılırken içinden geçenleri okudum." Aracın hızı biraz daha arttı. "İçin içini yedi değil mi, çünkü sende abinin sevdiğine el sürdün neden Miran 'da bunu düşünmesin dedin içten içe. Sen bugün kendi kardeşinden bile korktun. Çünkü aynısını sen yaptın!"

"Kes sesini!" histerikli bir kahkaha attım. Suratımda sinir bozucu bir gülümseme vardı. "Ben sussam ne olacak? Günlerdir Kaya'dan duyduklarını hazmedemiyorsun! Acısını da benden çıkarmak için elinden geleni yapıyorsun!" sinirle ellerimi saçlarıma geçirdim. "Üç gündür ortada yoksun!" O kadar hızlı sürmüştü ki hemen evin sokağına gelmiştik. "Kendi çektiğin vicdan azabının acısını bana çektiremezsin." Araç durduğunda bakışlarımı eve çevirdim.

"Beni bu kaleye hapsedemezsin. Yılda bir kere çocuk yapmak için yanıma gelemezsin." Nefesimi sertçe dışarı verdim. "Ben senin için Dila Baybars'ı gömdüm ama sen Dila Safir'i hakkedecek bir adam değilsin."

Kapıyı çarparak araçtan çıktığımda ardımdan oda çıkmıştı. Bizi kapıda karşılayan Cemile hanıma hızlıca selamlayıp merdivenleri tırmandım. Boran da ulu orta tartışmak istemediği için odaya girene kadar sessini çıkarmamıştı. İçeri girdiğimizde kapıyı ardımdan kapattım. Çantamı yatağın üzerine fırlatırken, üzerimdeki kabanı da öfkeyle çıkarıp çantanın üzerine attım. Onu görmeye gideceğim diye aylar sonra ilk defa açık renkte bir elbise giymiştim. Üzerimizde karanlık gölgelerle yaşamayı bırakmak istemiştim ama o bunu hak etmiyordu. Delici gözlerini üzerimde gezdirirken nefesini sıkıntıyla dışarı verdim. "Eğer beni istemiyorsan şimdi çıkar giderim. Bir daha ne adımı duyarsın ne yüzümü görürsün?"

"Bunu mu istiyorsun?"

Kollarımı iki yana açarak başımı yana yatırdım. "Bunu istemek zorunda bırakıyorsun beni!"

"Her an uçup gidecek bir güvercinsin Dila." Dedi yutkunarak. "Seni nasıl tutacağımı bilmiyorum." Bakışları bulanıktı. "Hayatımda ilk defa bir kadına nasıl davranacağımı bilmiyorum. Şu kapıdan her çıkıp gittiğimde geri dönmekten korkuyorum. Gitmiş olmandan ödüm kopuyor!"

Konuşamadım. "Ölmüş abimle yarışmaktan yoruldum."

Boran içinden geçenleri açıkça dile getirirken ellerinin ruhuma sarıldığını hissettim. Nefes almayı bırakmıştım. "Seni tutabilmek için yalan söylemek zorunda kaldım."

"Ne yalanı?" diye sordum, Boran yalan söylemezdi. Bakışları karnıma indiğinde ruhsuzca gülümsemişti. "Hamile değilsin Dila!"

Ne söylediğini idrak edemedim. Yanlış duymuş olmalıydım. "Ne dedin?"

"Yalan söyledim. En azından şimdilik hamile değilsin."

Ellerim karnıma gitti. "Hamile değil miyim?" sesim paramparçaydı. Nasıl böyle bir yalana başvurabilirdi? Bunu yapmış olamazdı. "Kaya kanı karşılığında seni isteyecekti. Sende gideceksin. Bir dakika bile düşünmeden çıkıp gidecektin. Gitmene izin veremezdim, kalman için sana yalan söyledim."

"Nasıl yaptın bunu?" Kalbim cayır cayır yanıyordu. "Karnımda..." gözlerim doldu, aklım almıyordu. "Bir bebek yok mu?"

"Yok." Odanı duvarları üstüme üstüme gelmeye başladı. "Neden yaptın bana bunu?" sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki, Boran kaşlarını çatarken oda aynı şekilde bağırdı. "Beni bu yalana sen mecbur bıraktın."

"Bu nasıl bir yalan Boran, bu nasıl bir oyun?" yüzünü görmeye bile tahammülüm yoktu. "Hamile olmadığım anlaşıldığında ne yapacaktın?" Sersemlemiş bir şekilde yatağın kenarına oturduğumda acı bir sesle güldüm. Nasılda sorgusuz sualsiz inanmıştım ona. "Dur ben söyleyeyim. Hamile kalana kadar beni altına almaya devam edecektin ama Kaya'nın sözlerinden sonra bunu da yapamadın!"

"Dila!" uyarıcı bir sesle adımı dile getirdiğinde ona midem bulanıyormuş gibi baktım. "Şimdi beni nasıl tutacaksın Boran Safir, nasıl gitmeme engel olacaksın!" yavaşça ayağa kalktığımda hemen önüme geçmişti. "Hiçbir yere gitmene izin vermem!"

"Senden izin almıyorum ki." Bir adım atarak onu geçmeye çalıştığımda kollarımdan tutarak kendine çekmişti. "Bırak beni Boran!"

"Hiçbir yere gitmiyorsun!" Kollarımı kurtarmaya çalıştım. "Hiçbir güç beni artık senin yanında tutamaz!"

"Dila!" iğrenerek "Dokunma bana, çek ellerini üzerimden!" diye bağırdığımda beni duymamış gibi, yüzümü ellerinin arasına almış, ona bakmama zorlamıştı. "Gitmene izin vereceğimi aklın alıyor mu senin?"

"Dokunma bana!" diye kükredim. "İğreniyorum senden, midemi bulandırıyorsun!" Ellerimi göğsüne yaslayıp kendimden uzaklaştırmaya çalıştım onu ama nafileydi. Benden kat ve kat güçlüydü, gücüm onu

yerinden bile kıpırdatmamıştı. "Sen hala benim karımsın ve bu hiçbir zaman değişmeyecek."

"Sen benim hiçbir şeyim değilsin."

Kehribarlarına diktiğim gözlerimde ona dair hayal kırıklığından başka bir şey yoktu. Her şeyi yapabileceğini düşünürdüm ama böyle bir yalanı söyleyebileceğine asla inanmazdım. Boran, artık beni tutamayacağının gerçekliğiyle yüzleşirken "Sen, benim karımsın..." diye fısıldadı. "Sen benimsin." Yüzümü yüzünün eksenine çektiğinde gözleri dipsiz bir ormana kıvrılmıştı.

Dudakları dudaklarımın üzerinde nefesini verdiğinde nefes almayı bıraktım. O daha birkaç gün önce nefret ettiğini söylediği dudaklarıma dudaklarını değdirdiğinde tüm kelimeler bir çöp yığınına dönmüştü. "Senin her şeyin sadece bana ait." Demişti, Dudaklarımın içine sokulmadan hemen önce. Beynimin içindeki her şey sustu, her olduğu yerde toz bulutuna döndü. Boran beni öpüyordu.

Boran işte şimdi, gerçekten de abisine ihanet ediyordu.

Dudaklarımı dudaklarının arasında ezerken beni kendine çekerek, göğsümü göğsüne yaslamıştı. Kalbim atmıyordu, kalbim bir depreme yakalanmıştı.

Tutkuyla öptüğü dudaklarımdan aldığım tek tat korkuydu. Boran korkuyordu! Bir elini belime atarak beni kendine doğru çektiğinde, ellerim omuzlarına gitti. Öpüşüne karşılık vermediğim gibi ona engel de olamıyordum. Nefesim tükenmeye başlarken inleyerek dudaklarımın arasına aldığım dudaklarına dişlerimi geçirip, sertçe ısırdım. Boran inleyerek öpmeyi bıraktığında, bir nefesin açlığıyla soluklandım.

"Bana bir daha dokunursan seni vururum demiştim."

Belinde bir silah olduğuna o kadar emindim ki, elimi beline uzattığım gibi silahı elime gelmişti. "Dila!" elime aldığım silahı aramıza çektiğimde, gözüm kararmış bir şekilde ona doğrulttum. Silah kullanmasını bilirdim fakat hedefim hiçbir zaman bu kadar yakınımda olmamıştı. "Son kez

söylüyorum, Vururum seni Boran Safir!" Boran silaha umursamaz bir bakış atarak ısırdığım dudağındaki kanı sildi başparmağıyla.

"Vurmazsan karım değilsin."

Silahın namlusuna dokunmaktan çekinmedim. Söylediği yalan yenilir yutulur değildi, affetmeyecektim. Gözlerimi bile kırpmadan silahı sıktığımda, odanın içinde bir bomba patlamıştı sanki. "Dila!"

"Boran!" sertçe yutkundum.

Kehribar gözlerine düşen gölgeyle bir adım geriye düştüğünde aynı anda silahta ellerimden kayıp düşmüştü. Boran hızla kana bulanan sol göğsünü tutarak yere yığıldığında aklım başımdan gitmiş bir şekilde yanına çöktüm. "Boran..."

16.BÖLÜM: KATİL

"Boran!" sertçe yutkundum.

Kehribar gözlerine düşen gölgeyle bir adım geriye düştüğünde aynı anda silahta ellerimden kayıp düşmüştü. Boran hızla kana bulanan sol göğsünü tutarak yere yığıldığında aklım başımdan gitmiş bir şekilde yanına çöktüm. "Boran..."

Göz yaşlarımı durduramıyordum. Kalbimin içine ev sahipliği yapan korkunç bir sızı vardı. Vurulan o değil ben olmalıydım yoksa bu acının başka bir tarifi olamazdı. Kan çok fazlaydı. "Boran, bir şey söyle!" Ne yapmıştım ben? Nasıl vurabilmiştim onu? "Boran, aç gözlerini, Boran bir şey söyle. Yalvarırım..."

Ben elime bulaşan kanıyla sarılırken odanın kapısı resmen kırılarak açıldı ve içeri giren korumalar ellerindeki silahlarla içeri doldular. Korumalar şokla birbirlerine baktıklarında "Yardım edin!" diye bağırdım. Adamlar ne olduğunu anlayamazken Boran'ı başını kucağıma aldım. "Allah kahretsin, neye bakıyorsunuz yardım edin!"

"Hemen ambulans çağırın, hemen!" bağıran Tarık'tı.

Tarık hemen yanıma çökerken Boran'ın yarasına ellerini bastırdı. "Ağam..." dedi adam. Boran'dan ses çıkmayınca "Boran!" diye bağırdım. "Boran, yalvarırım..." Ben bu kabusu daha önce görmüştüm. Kollarımda son nefesini veren Arslan gözlerimin önüne bir hayalet gibi yer edinirken hıçkırarak Boran'ın hareketsiz bedenini sarstım. "Bana bunu yapma, sende bırakıp gitme beni!"

Kendimi bir tufanın içinde kaybederken göğsümde sızlayan pişmanlıkla baş edemeyerek acıyla bağırdım. "Boran!" Bu yıkımı beklemiyordum, böyle şiddetli bir depremle yıkılacağımı asla düşünmemiştim.

Başımın üzerinde bir kargaşa vardı. Biri beni çekmeye çalışıyordu fakat daha çok sarıldım Boran'a. "Beni bırakmayacaktın." Diye bağırdım. "Beni

bırakamazsın! Boran, aç gözlerini!" Aklımı yetirmiş bir vaziyette yüzünü ellerimin arasına aldım. Kirpiklerine tutunan göz yaşından öptüm. "Beni bırakamazsın, duydun mu beni Boran. Beni bırakamazsın."

Ambulansın sesi sokağın başında yankılanırken beni zorla ondan ayırmışlardı. Bedenini sedyenin üzerine alıp götürmeleri o kadar hızlı olmuştu ki, hastaneye ulaştığımızda Safir aşireti bizden önce dökülmüştü hastanenin bahçesine. Herkes şaşkındı. Kadınların ağıtları, erkeklerin saldırgan tavırları arasında Boran'ı ameliyathane taşıdıklarında, hastana kapısının önünde daha fazla dayanamayarak yere yığıldım. Her yerim zangır zangır titriyordu. Sevda hanım hemen birkaç metre öteme feryat ederek çökerken Miran ve Boran çıldırmış bir vaziyette yanıma geldiler. "Yenge!" Devran beni yerden kaldırmaya çalıştığında hıçkırarak başımı iki yana salladım. "Yenge ne oldu, kim yaptı bunu abime?"

Nasıl söylerdim abinizi ben vurdum diye? Kalbim korkuyla sarsılırken "Yenge, Allah aşkına konuş!" demişti Devran. Hıçkırarak yüzümü ellerimin arasına aldım. "Boran'da mı bırakacak beni?" dedim. Düşüncesi bile beynimin içine bir kurşun saplamıştı. Yüzümü dayanamayarak tokatladığımda Miran ellerinden yakalayıp kendimi dövmeme izin vermemişti. Yüreğimde alev alev yanan ateşi nasıl söndürecektim? "Hemşire..." diye bağırdı. "Sakinleştirici yapın yengeme."

"Boran..." diye inledim kolumda bir sızı hissettiğimde. Ruhum yangın yeriydi fakat bedenimi hareket etmekte zorlandım. Kaç saat o ıstırabın ateşinde mahkum kalmıştım bilmiyorum, bedenimin uyuşukluğunu yavaş yavaş kaybederken oturduğum sandalyede gözyaşlarımı silen Cemile hanımın ellerinden tutarak onu durdurdum. "Boran?" diye fısıldadım sertçe yutkunurken. Sanki binlerce bıçak saplamışlardı boğazıma, öyle sızlıyordu. "Ameliyattan daha çıkmadı kuzum."

Kendimi parçalamak istiyordum. Yumruklarımı dizlerime geçirdiğimde Cemile hanım sıkıca bileklerimi tuttu. "Allah aşkına dur, kendini düşünmüyorsan karnındakini düşün! Can var senin içinde!"

"Benim yüzümden." Dedim hıçkırarak. Cemile hanım biliyormuşçasına beni susturmaya çalıştı. "Allah aşkına sus hanımım. Boran ağam uyanmadan kimse hiçbir şey bilmesin. Sevda hanım yaşatmaz seni!"

"Ya uyanmazsa Cemile hanım?" sorum bir tokat gibi yüzüme çarptı. Ya ölürse Boran, ben ne yapardım?

"Uyanacak, Boran ağam güçlüdür. Hem seni bırakmaz."

"Arslan da bırakmazdı." Göz yaşlarım arasında başımı iki yana salladım. Nasıl bir sınavdı bu? Nasıl bir yükün altına girmiştim. Boran'a bir şey olursa ne yapardım ben?

Hicran, Baran'la birlikte koridorda görünürken göz yaşlarım şiddetlendikçe şiddetlendi. Hamile haliyle feryat ederek ağlıyordu, kardeşi Larin'le birbirlerine sarıldıklarında kendimi o kadar yalnız ve çaresiz hissettim ki. Kollarımı kendime doladım.

Baran usulca yanıma yaklaştı. Buraya Hicran için gelmişti ama burada olmalıydı. Boran'ın vuranın benim olduğunu öğrendikleri an, en yakınlarındaki Baybars kanını vurmak isteyeceklerdi. Cemile hanım Baran'ın yanıma oturması için ayağa kalkarken "Gitmen lazım." Diye fısıldadım gözyaşlarımı aceleyle silerken. Baran kaşlarını çatarak "Neden?" diye sorduğunda sessizce, korkuyla Sevda hanıma baktım. Oda bize bakıyordu. Burada olmamız hiç hoşuna gitmemişti. Nefreti, gözlerinde katran katrandı.

Yavaşça Baran'a döndüm ve dudaklarımı oynattım. "Ben vurdum!"

"Ne yaptın?" Baran kaskatı kesilmişti. "Git buradan Baran!" dedim sessiz bir çaresizlikle. "Size zarar gelsin istemiyorum, ne olur git buradan."

"Seni burada bırakmam." Sesi netti. "Kaya beni yaşatmaz."

"Boran uyanmadan hiçbir yere gitmem." Sesli bir şekilde yutkundum. Sevda hanım gözlerini asla üzerimizden çekmiyordu.

"Geleceksin Dila! Şimdi ben aşağı iniyorum sende hemen ardımdan dikkat çekmeden geliyorsun. Seni asla burada bırakmam." İtiraz istemediğini belli eden bir şekilde gözlerimin içine bakarken yavaşça ayağa kalktı. "Sokağın başında seni bekleyeceğim."

"Tamam, yeter ki git sen." Baran dikkat çekmemeye çalışarak, sanki telefonu çalmış gibi yapıp geldiği koridordan geri çıktı. Derin bir nefes alarak başımı duvara yaslayıp, ameliyathanenin kapısına diktim gözlerimi.

"Ben anlamıyorum gelin hanım." Diyen Sevda hanım oturduğu yerden kalkmıştı. Sesi irkilmeme neden olurken, yanan gözlerimi gözlerine kaldırdım. "O kadar korumanın olduğu eve kim girebildi, hiç kimse nasıl görmedi oğlumu kimin vurduğunu?"

Cemile hanım tedirgin bir şekilde nefes alırken kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Hadi onlar görmedi, sen nasıl görmedin?" sesindeki bıçakların boğazıma yapıştığını sandım. Devran ve Miran da ilgilerini bize verirken Yusuf bey "Ne demek istiyorsun Sevda?" diye kükremişti.

"Diyorum ki, oğlum yatak odasında vuruluyor ama koynundaki karısı, kocasını kimin vurduğunu nasıl görmüyor? Karısı kör mü diyorum, yoksa kör mü olmak istedi?"

Sertçe yutkundum ama suçluluk boğazıma yumruk gibi oturmuştu. "Kim vurdu oğlumu Dila?" diye bağıran Sevda hanımla birlikte herkes bize dönmüştü. Yerimden adeta sıçradım. "Kaya mı vurdu?"

Miran ve Devran mağaradan çıkmış iki hayvan gibi oturdukları yerde ayaklandılar. "Yenge, kardeşin mi yaptı bunu abime, o yüzden mi susuyorsun?"

Aceleyle başımı iki yana salladım. "Hay-ır." Derken tir tir titriyordum. "Doğru söylüyorsun!" Sevda hanım o kadar netti ki, içimde yanan ateşi görüyormuşçasına "Doğru söylüyorsun, Çünkü kardeşin değil, sen vurdun oğlumu!" demişti.

Derin bir sessizlik oluştu. Kalbim atmayı bırakmıştı. Yüzüme teker teker dönen gözleri hissediyordum ve yalan söylemek şu an yapabileceğim bir şey değildi.

Yavaşça ayağa kalktım ve savunmasız bir halde fısıldadım. "Evet , ben vurdum."

Herkes şaşkınlıkla ayaklanırken üzerime doğru gelen Sevda hanım yüzüme sert bir tokat indirmişti. Attığı tokatla birlikte yere düşerken Cemile hanımdan başkası onu tutmadı. Miran hayal kırıklığıyla bana vuramadığı için serçe yumruğunu duvara geçirdiğinde hıçkırarak yüzümü tuttum. "Yılan." Diye bağırırken Cemile hanım onu tutmak için elinden geleni yapıyordu. "Seni geberteceğim."

"Hanımım Allah aşkına dur, gebe kadın. Karnında senin kanın var!"

Sevda hanım çıldırmış bir vaziyette Cemile hanımı ittirdi. Hala hamile olduğumu sanıyorlardı ve Boran'ın söylediği yalan beni şu an Safir'lerin hıncından koruyan tek şeydi. Sevda hanımın yeniden bana vuracağının korkusuyla gözlerimi sımsıkı kapatırken "Dua et." Diye kükredi, "Dua at karnındakine."

Vücuduma herhangi bir darbe gelmeyince gözlerimi araladım. Sevda hanım tam olarak dinimde adeta hırlıyordu, ağzından çıkan tükürükleri yüzüme çarpıyordu. "Eğer oğluma bir şey olursa, senin ömrün dokuz ay Dila. Çocuğun doğar doğmaz seni öldürürüm." Öfkeyle harlanan gözlerini gözlerimden ayırmadan korumalara bağırdı. "Götürün bunu buradan, dağ evine kilitleyin. O eve ne kimse girecek nede kimse çıkacak. Aksi bir durumda önce sizi vururum."

"Emredersiniz hanımım." Tarık kollarımdan tutup kaldırırken "Gitmek istemiyorum." Diye bağırdım. "Boran bırakmam." Tarık korkarak elini koluma dolayıp beni çekirtirdi. "Defol git buradan, oğluma bir daha yaklaşmana izin verir miyim?"

"Ne olur Sevda hanım..." hıçkırarak Tarık'a direnmeye çalıştım. Yalvaran gözlerimi Miran ve Devran'a çevirdiğimde başlarını başka tarafa çevirmişlerdi. Hicran'a döndüm, annesine karşı çıkar sandım ama gözlerindeki hayal kırıklığıyla beraber oda yüzünü bana döndü. Larin zaten benden nefret ediyordu ve Yusuf ağada karısının sözünün üstüne söz söylemeyecekti.

"Götürün şunu." Tarık artık kuvvet kullanarak beni sürüklemeye başladığında ameliyathanenin kapısı iki yana açılmıştı. Herkes açılan kapıya dönerken nefesini tutmuş bir şekilde dışarı çıkan doktorun önünde

dizilmişti. Yusuf bey "Oğlum nasıl?" diye sormuştu çökmüş bir sesle. Adam daha senesi dolmadan bir evladıyla daha sınanıyordu.

Tarık'ın arkasında sürüklenirken doktoru duymaya çalıştım. "Boran beyin ne kadar güçlü olduğunu bilmiyor musunuz Yusuf bey?" Doktor yüzündeki maskeyi indirirken Yusuf beyin omzunu sıvazladı. "Bir kurşunla yıkılacak adam değil. Ameliyat güzel geçti, merak etmeyin. Bir haftada eskisinden daha iyi olur."

"Sahi mi doktor bey oğlum, Boran'ım iyi mi?" Yusuf bey'in ağır duruşunu bir kanara bırakarak sevinçle sorduğu soru karşısında doktor tebessüm ederek onu onayladı. "Boran bey gayet iyi."

Herkes rahat bir nefes alırken düşmemek için önüme döndüm. Göz yaşlarım arasında gülümsedim. Artık üzüntüden değil mutluluktan ağlıyordum. Bir yük gibi göğüs kafesimde duran ıstıraba ellerimi bastırıp "Çok şükür Allah'ım." Diye fısıldadım. Dudaklarımın arasından serbest bıraktığım nefesin içinde binlerce acı vardı.

17.BÖLÜM: NEFES

Bir hafta sonra...

Ruhumda bir yanardağ misali yandıkça tutuşan acı, beynimin içinde yarıklar oluşturan düşüncelerime sıçradığın da uykumdan adeta sıçradım. Kalbimdeki gümbürtüyle beraber nefes nefese gözlerimi araladığımda göğsümde sisli bir gece vardı. Ne ara uyuduğumu bilmesem de karanlığa araladığım gözlerimi açmakta zorlandım. Dışarıda neredeyse fırtına kopuyordu, cama şiddetle vuran yağmurun sesine uyanmış olmalıydım.

Derin bir nefes aldım yattığım yerde.

Zaman dilimini yavaş yavaş yetirmek üzereydim. Beni kilit altına aldıkları evdeydim ve beşinci günden sonra saymayı bırakmıştım. Kapıdaki iki koruma dışında kimseyi görmemiştim, benimle kesinlikle konuşmuyorlardı.

O kadar yalnızdım ki, kollarımla kendime sarılırken çaresizlik ruhuma yapışmıştı.

Boran'ı deli gibi merak ediyordum.

Yeniden dolan gözlerimi hızlıca sildim. O sırada kapının önünden sesler geldi, küçük bir gürültüyle kapım açıldığında, içeri sızan ilk önce buz gibi hava olmuştu.

"Nerde lan karım, nerde?" Bu Boran'ın sesiydi. Adeta bir arslan gibi kükrüyordu. "Kimsiniz lan siz, kimsiniz de benim karımı kapı ardına kilitliyorsunuz?"

"Ağam Sevda hanım emretti."

"Benim lan senin ağan, benim ben! Sen benim olanı benden habersiz nasıl götürürsün?"

İrkilerek kapıya döndüm ve karanlığa rağmen onun kehribar gözlerini gördüm. Alev alevdi. "Hepinizle sonra hesaplaşacağım." Diye kükreyerek kapıyı kapatıp içeri girdiğinde şaşkınlıkla yattığım yerden doğruldum.

"Boran..."

Kapıyı ardında kapatırken gözyaşlarımı hızlıca sildim. Yüzüne nasıl bakacağımı bilemesem de onu deli gibi görmek, iyi olduğunu hissetmek istiyordum. Sonunda gelmişti. "Dila!" dediğinde titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım.

Hızlı adımlarla yanıma gelirken ona bakmak, onunla göz göze gelmek içimdeki dinmiş yangını yeniden harlandırmıştı. Gözyaşlarım sicim sicim yanaklarımdan dökülürken bana doğru gelen adımlarında ayaklarının altında ezilen yer değil kalbimdi sanki. O an sadece o vardı, Yaşadığım yıkımda ayakta kalan tek şey Boran'dı.

Önümde durduğunda, pencereden sızan ışık yüzüne vurmuştu. Çökmüş bir haldeydi.

Ne yapacağımı bilemez halde titreyen gözlerimi gözlerine diktim. Gözleri üzerimde dolanırken bakışları alev alevdi. "Hepsini sikeceğim." Dedi tükürür gibi. "Seni bu hale getiren herkesi geberteceğim." Ben de bitik bir haldeydim. Hıçkırarak ona doğru uzandım ve beni kollarının arasına çekmesine izin verdim.

"İyisin." Derken ona sımsıkı sarıldım. Ayakta kalan tek yanıma sıkı sıkıya tutundum. Boran belime dolanarak beni kendine çekerken hapishaneden çıkmış bir mahkum gibiydim. "Özür dilerim, çok özür dilerim."

"Dila..." yüzümü ellerinin arasına aldığında "Beni bırakmadığın için teşekkür ederim." Diye fısıldadım. Boran göz yaşlarımı silerken, avuçlarımı yüzüne bastırdım. Yaşadığını hissetmek göğsüm kafesime baharları getirmişti. "Beni sakın bırakma Boran!" O kadar aceleci o kadar savruktum ki, Boran'ı içime alıp saklamak kendimden bile korumak istiyordum.

"Bırakmam." Burnumu çekerken gözlerine kaldırdım gözlerimi. "Bırakamam." Diye fısıldamıştı. "Seni sana rağmen bırakmam."

"Ben, nasıl oldu bilmiyorum." Sesim titriyordu ve Boran onu vuran ben değilmişim gibi bana sarılıyordu. "Bir anda oldu. Ben sana zarar gelsin istemezdim ama canımı çok yaktın. Bana çok büyük bir yalan söyledin."

"Dila..." sakinleştirici bir sesle baş parmağını dudağıma yasladığında kahrolmuş bir şekilde başımı yana yatırdım. "Affet beni Boran."

Dudağımın üzerindeki parmağından öptüm. Boran istemsizce kaşlarını çatarken gözlerini kapatıp açmıştı. Ona biraz daha yaklaştım. "Beni affet." Dibine kadar girmiştim, nefesim yüzünü okşuyordu. "Beni affet Boran Safir." Sesim, emredici bir şekilde çıktığında belimdeki ellerini etime bastırmıştı. Boran kaskatı kesilmişti. "Beni affetmen için ne yapmam gerekiyor?" Burnumu burnuna değdirerek yanağına dudağımı bastırdım. Bir şey söylemesini beklerken bir eli yanağıma dokundu ve bir hafta önce annesinin tokatlayarak morardığı yere okşadı. "Ben sana kendimi nasıl affettireceğim Dila?" Sesi kızgındı.

Burukça gülümsedim. "Önemli değil." Yanağında olan dudaklarımı dudağının kenarına doğru sürttüm. "Yaşıyorsun. Gerisi mühim değil."

Dudaklarını dudaklarımın arasına aldığında Boran önce irkildi, kaskatı kesilmişti. "Seni özledim Boran Safir!" Dudaklarının üzerinde bekledim. İlk adımı atmıştım ama sonrasını getirecek kadar cesaretli değildim. Boran şaşkınlığını bir kenara bırakarak susamış bir vaziyette beni öpmeye başladığında içimdeki tüm savaşlar bertaraf bir haldeydi.

Nefes nefese alnımı alnına yasladığımda "Şimdi vurdun ya beni, karım olduğunu kanıtladın." Demişti. Acı bir tebessümle yeniden dudaklarına sokuldum. Acısına karışmak, hatta içime çekmek istiyordum. Boran çenemden tutarak beni durdurdu. "Dila..." dedi acılı bir sesle. "Dur yoksa kendimi tutamayacağım güzelim."

Baş parmağımı dudaklarına sürterken alnımı alnına değdirdim. "Durmanı istemiyorum ki."

"Dila?" Boran şaşkınlıkla adımı fısıldarken, acı bir tebessümle dudaklarına yeniden sokuldum. Zincirlerimi teker teker parçalarken hasretle onu

kendime çekmiştim ve Boran ilk defa karşılaştığı tavrım karşısındaki şaşkınlığı sonunda bir kanara bırakmıştı.

Belimi tutarak bedenimi bedenine yasladığında üzerindeki kabanı ve hırkayı hızlıca çıkarıp yere attım. Alt dudağımı dudaklarının arasına alarak ezdiğinde üzerindeki kazağıda çıkarmak için uzandım. "Yavaş." Derken yüzü acıyla kıvranmıştı. Kazağı çıkarmak için bana yardımcı olduğunda, gözlerim sargılı göğsüne gitti.

"Acıyor mu?" titreyen ellerimi yarasına götürüp, derin bir nefes aldım. Her an yeniden göz yaşlarına boğulabilirdim. "Dila Safir'in açtığı yara nasıl hemen kapansın?" Dudaklarında acı bir tebessüm geçmişti.

"Özür..." diye başladığım kelimeleri dudaklarımı öperek kesti. "Özür dileme, vururum dedin, seni dinlemedim sende vurdun. Bunu ben istedim." Beni rahatlatmak için öyle konuştuğuna adım kadar emindim. Bu kalbimi biraz daha acıttı mümkünmüş gibi. "Ya sana bir şey olsaydı?"

"Ölümün senin elinden olsun Dila." Dudaklarımı uzunca öptü. "Eğer yaran acıyorsa duralım." Dedim nefes nefese. "Durmak mı?" kaşının biri havaya kalkmıştı. "Bu saatten sonra seni benim elimden hiç kimse alamaz."

Elleri yavaşça hırkamın ucuna gittiğinde sertçe yutkundum. Hırkayı başımdan yukarı çekerken saçlarım omuzlarımdan aşağı sallandı. Uzun boyundan dolayı eğilmek zorunda kalırken onu yardımcı olmak için parmak uçlarımda yükseldim.

Boran bu kez sert bir şekilde dudaklarımı esir aldığında buz gibi elleri sıcak tenimi kavramıştı. Dokunuşu irkilmeme neden olurken beni kucağına aldı ve yatağa oturdu. Dudaklarımdan ayrılan dudakları boynuma doğru yol alırken nefes nefese başımı yukarı kaldırdım ve dudakları için daha çok alan hazırladım.

Her zamankinden daha fazla cüretkar ve serti. Dudağının değdirdiği yerlerde kanım çekiliyordu. "Dila..." diye fısıldadığında köprücük kemiğimden göğüs oluğuma doğru kaymıştı dudakları. Bacaklarımı belime doladım ve kucağına yerleştim.

Yağmur şiddetini artıkça gök gürlüyordu. Boran eşofmanımın lastiğine uzandığında kalçamı hafifçe kaldırarak ona yardımcı oldum. Üzerimde sadece iç çamaşırlarımla kalakaldığımda kehribar gözleri şehvetle kararmıştı. Sutyenimin üzerinden sağ göğsümü dudaklarının arasına aldığında damarlarımdaki kan daha hızlı akmaya başladı. Boran eline şeker verilmiş bir çocuk gibi göğüslerime dişlerini geçirdiğinde acıyla "Boran..." diye inledim.

"Güzelim."

Nefes alışverişlerim sıkılaşmıştı. Elleri sırtıma dolandığında omuzlarına tutundum. Gözlerini gözlerime kaldırdı ve izin ister gibi gözlerimin içine baktığında elleri sutyenimin kopçasının üzerindeydi. Sertçe yutkundum ve alık alık suratına baktım.

Başımı korkuyla aşağı yukarı salladığımda kopçayı ustalıkla çözdü. Ortaya çıkan göğüslerimi ellerimle kapatma isteğiyle boğuşurken Boran saçlarımı kulağımın ardına atarak önündeki her şeyi ortadan kaldırdı. Nefes almakta güçlük çekiyordum.

Bakışları dibi görünmeyen bir göle dönmüştü. Ellerinin arasında titreyemeye başlarken aynı zamanda yanıyordum. Beni sakinleştirmek ister gibi dudaklarımdan öptüğünde altımdaki erkekliğinin varlığıyla huzursuzca omuzlarına tutundum. "Sana öyle şeyler yapmak istiyorum ki Dila!" dudaklarıma fısıldadığı sözler karşısında gözlerimi kapattım. Dudaklarını dudaklarıma sürttüğünde, burnum burnuna değmişti. Bu istemsizce gülümseme neden olurken ona biraz daha sokuldum. Çıplak göğsüm çıplak göğsüne dokunduğunda ikimizin de tüyleri diken diken olmuştu.

Boran sırtımı yavaşça yatağa yatırdı ve üzerime tırmandı. Elleri her yerimde dolanıyor, dudakları değdiği yeri cayır cayır yakıyordu. İnlemelerim gök gürültüsüne karışırken, göğüslerimden çektiği dudaklarını göbeğime indirmişti. "Neden bu kadar güzelsin?" derken sesi acı çekiyor gibiydi. Onun gözünde nasıl göründüğümün farkında değildim ama bana bakarken içi içini yiyordu.

"Beni sadece göğsümden vurmadın Dila Safir. Ben sana her anlamda vuruldum."

Nefes nefese başımı geriye attım ve adını haykırırken altında yay gibi kıvrıldım. Boran durdu ve tutkuyla bir süre beni izledi. Başımı yana yatırıp soluk soluğa kehribarlarına baktım.

Doğruldum ve sessizce öptüm onu. Sonra tekrar ve tekrar. Dudaklarının tadı güzeldi. Öptükçe daha çok öpmek istiyordum. Dudaklarından ayrılıp boyun girintisine sokuldum. Yarasından öptüm, ellerinden öptüm. Yeniden boyun girintisine daldığımda saçlarımı avucunun arasına alıp geriye doğru çekti. "Dila..." cüretkar tavrım karşısında şaşkındı. Arslan'la olan ilişkimde de her zaman cüretkar olan taraf bendim, Boran sadece bu yüzümü ilk defa görüyordu.

"Boran..." dudaklarımı kulağının arkasındaki bir noktaya bastırdım ve nefesimi oraya bıraktım. "Küçük bir benin var burada, biliyor musun?"

"Hayır" Dediğin de sesi hırlar gibi çıkmıştı. "Görebileceğin bir noktada değil, biri söylemediği sürece bilemezdin."

"Hiçbir kadının bana bu kadar dokunmasına izin vermedim." Başka kadınlar? İstemsizce kaşlarımı çatarken dudaklarımı değdirdiğim yere dişlerimi geçirip ısırdım. "Boran bu hareketimle sabrı bitmiş bir şekilde beni yüz üstü yatırdığında "Boran..." diye cırladım. Dudakları omuriliğimde dolandı. "Söyle güzelim."

Sırtımda gezinen dudaklarının etkisiyle konuşamadım. Sessizce yutkunurken yanağımı yastığa yasladım. Dudakları bel oyuntumda gezinirken adını inledim. Bir süre sonra beni kendine çevirdiğinde hızla onu kendime doğru çektim.

Ağırlığını üzerime vermeden hemen önce altındaki pantolona uzandım. Boran üzerinden çıkarmama yardım etti. İkimizde tamamen çıplak kalana kadar soyunurken, yüzümü avuçlarının arasına alıp gözlerimden öptü. Tıpkı onun gibi bende gözlerinden öptüm.

Bugün içinde bulunduğumuz mezarda benim nefes aldığım ilk gündü.

Boran izin ister gibi gözlerimin içine baktığında, başımı yavaşça aşağı yukarı doğru salladım. Bacaklarımın arasına yerleşip kendini içime iterken

dudaklarıma uzandı ve bu kez çığlığımı kendi ruhuna hapsetti.

18.BÖLÜM: DUA

O an bir çığlıkla daha sarsıldım.

Çığlıyım karanlıkta savrulduğunda nefes nefes ellerimi kalbime bastırdım ve az önce gördüğüm rüyanın etkisiyle aval aval etrafıma bakındım. Boran yoktu, karanlık odada tek başımaydım.

Aklım ve hayalimin almayacağı rüyanın etkisiyle bir süre kendime gelemezken emin olmak için üzerimi kontrol ettim. Hala aynı kıyafetlerimle ve giyinik bir şekilde duruyordum.

O kadar gerçekçi bir rüyaydı ki, Boranın dudakları sanki hala tenimde dolanıyordu. Setçe yutkundum, nasıl böyle bir rüya görebilmiştim, Arslan'a dahi kurmadığım bir hayalin rüyasını nasıl kardeşine karşı görebilmiştim?

Ellerimi dipleri terlemiş saçlarıma daldırıp öfkeyle nefesimi dışarı verdim. Kendimden daha fazla nasıl utanabilirdim?

"Beni affet Arslan." Başımı yukarı kaldırıp, beni gördüğüne ve izlediğine emin olduğum sevdiğime seslendim. "Beni yanına ne zaman alacaksın? Dayanamıyorum Arslan, dayanamıyorum. Törelerine, davalarına, beni soktukları duruma katlanamıyorum!"

Yanaklarımdan dökülen yaşları silme gereği duymadan, sessiz hıçkırıklarla ağlamaya devam ettim. "Dayanacak gücüm kalmadı Arslan'ım. Ben sandığın kadar güçlü biri değilim." Gözlerimi kapatıp onun yüzünü canlandırmak için, hatıralarımızı yokladım. "Sendin benim gücüm, ben sensiz güçlü değilim." Neden dinmiyordu bu acı, neden son bulmuyordu. "Baksana düştüğüm duruma? Kilit altına aldılar beni, öldüreceklerini söylüyor. Sen olsan böyle mi olurdu?"

Bir sene öncesine kadar kurduğum hayallerimiz neredeydi? Düşünü kurduğum cennetim neden alındı ellerimden. Canımdan çok sevdiğim adam neden yanımda değildi, neden?

İsyan etmenin günahını biliyordum ama elimde değildi. "Neden bıraktın beni bir başıma. Meğer senmişsin benim her şeyim. Ailem bile yokmuş benim Arslan... Ne anam varmış ne babam. Beni Boran'ın koynuna soktular sırf diğer çocuklarına bir şey olmasın diye. Bir çöp gibi koydular kapının önüne."

Bana sımsıkı sarıldığını hayal ederken, yalnızlığım kollarını bana doladığında ağlamam şiddetlendi. Yatağın içinde sarsılarak ağlıyordum. Bayılana kadar ağlamaya devam etmiştim. En son gözlerim karardığında, gözlerimin ucunda Arslan'ın yüzü vardı.

Yeniden gözlerimi araladığımda hava aydınlıktı. Kapının önünden bir sesler geliyordu fakat o kadar bitik bir haldeydim ki, başım geri yastığa düşmüştü. Gözlerim tekrar usulca kapandı. Başım patlayacak gibi ağrıyordu.

"Benim karımı benden izin almadan nasıl götürürsünüz lan?" Boran'ı sesi olduğunu hayal ettim fakat emin olamadım. Bu kadar çabuk iyileşmiş olamazdı, yine rüya görüyor olmalıydım.

"Hepinizin hesabını tek tek soracağım, Hepinizle tek tek hesaplaşacağım."

İnleyerek yüzümü buruşturup, yorganı kafama kadar çektim. Boran'la ilgili herhangi bir rüya görmek istemiyordum. Yorgunluktan dolayı anında bilincimi kaybederken karanlık gözlerime bir perde gibi indi.

Bu kez bir kabusla baş başa kaldığımda, biri boğazımdan sıkıyordu sanki. Boran ve Arslan karşı karşıya gelmiş, birbirlerine silah doğrultmuşlardı. Arslan'ı uzun zamandır rüyalarımda görmediğim için kabus bile bana rüya gibi gelmişti.

"Arslan." Kabustan sıçrayarak uyandığım hava kararmak üzereydi. Gerçekler rüyalara, rüyalar kabusa dönüşmeye başlamıştı. İnleyerek gözlerimi aralayıp yatağın içinde döndüm. Kapıya doğru döndüğüm gibi de gözlerim kehribar gözlerle karşılaştı.

"Boran." Boran yatağın yanındaki tek kişilik koltukta oturuyordu. Bir an gerçek olmadığını düşünerek gözlerimi kapattım ve gözlerimi açtığımda burada olmayacağını düşündüm ama öyle olmadı. Boran gerçekten de

buradaydı. İrkilerek yattığım yerde doğruldum. Hızlı kalktığım için hafiften başım dönerken ellerimi yatağa bastırdım. "Boran, gerçekten sen misin?"

"Benim." Sesi dümdüzdü. Kehribarları sisli bakışları karanlıktı. Aramızda binlerde metre varmışçasına uzaktı ifadesi.

Ne bekliyordum? Sarılıp boynuma mı atlayacaktı, İyi ki vurdun mu beni diyecekti?

"Üzgünüm ama ölmedim Dila." Omuzlarını dikleştirirken buz gibi bakışları altında üşüdüğümü hissettim. "Ölmeni istemedim." Diye fısıldadım kupkuru bir sesle.

"Ne istedin öyleyse?"

"Gitmek istedim sadece." Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. "Benden asla gidemeyeceğini biliyor olman gerekiyordu." Sesi hiçbir duygu barındırmıyordu. Onu ilk defa böyle gördüğüm için şaşkındım. "Artık gitmek için bir fırsatında kalmadı Dila. Kaya da artık seni isteyemeyecek beni vurduğun için. Kanına karşı kan aktı."

Nefes almakta zorlandığım sırada Boran tepkisizliğinden bir an bile ödün vermeden sadece gözlerimin içine bakmaya deva etti. "Kardeşinin kanını yerde bırakmadın Dila Baybars." Bana Baybars olarak seslenmenin şaşkınlığıyla kaşlarımı çatarken Boran oturduğu yerden kalktı.

Kalbim onun bu haliyle yüzleşemedi. Yürürken yarasının acısıyla bir an yüzünü buruşturup göğsünü tutmuştu. Şu an hastanede olması gerekirken o buradaydı. "Baybarslarla bir alacak verecek kalmadığına göre bu saaten sonra seni ancak kefeninle götürebilirler." Sözleri gayet açık ve tehditkardı. Acıyla gülümsediğimde önümdü durmuştu. "Sorun değil, şimdi öldürebilirsin beni. Mahşerde bekleyenim var zaten."

"Seni ölümle ödüllendirmeyeceğim Dila." Derin bir nefes alıp "Toparlan, gidiyoruz." Dediğinde gözlerimi gözlerine kaldırıp sertçe yutkundum. Kalkacak halim yoktu. Günlerdir yemek yemediğim için bitik bir haldeydim. Yine de güçsüz görünmek istemediğim ayağa kalkmaya zorladım kendimi.

Tam kalkacağım sırada tekrar yatağa düştüğümde Boran istemsizce kolumdan yakalayıp ayakta durmama yardımcı oldu. Vurulan oydu ama canı giden bendim. Bir bedenden ibarettim yalnızca.

"Bunu kim yaptı?" Baktığı yere gözlerimi çevirdiğimde, beni buraya getirdikleri gün oluşan morluklara baktığını gördüm. "Kim yaptı?" pür dikkat bileğimi inceliyordu. "Hangi it yaptı bunu?"

"Önemli değil Boran! Annen beni götürmelerini istedi, bende senin yanında kalmak isteyince biraz kuvvet kul..."

"Dila...." Diye kükredi Boran, devamını dinlemek istemiyordu. "Kim yaptı diyorum sana?"

"Bilmiyorum." Diye yalan söyledim. "Tanımıyorum."

Boran yalan söylediğimi anladı. Hırlayarak nefes alıp verirken hırsla dağ evinin kapısı açıp bağırdı. "Kim benim karıma elini sürdü lan?" Korkuyla onun ardından giderken dışarıda bekleyen Miran ve Devran'ı gördüm. Abilerini onlar getirmiş olmalıydı.

"Size diyorum, kim karımın canını yaktı lan?" Onu durduramayacağım kadar öfkeliydi, hatta bu öfkesi Miran ve Devran'ı bile korkutuyordu. Gözlerim bana endişeyle bakan Tarık'la buluştuğunda kaşlarımı yukarı kaldırıp, susması için uyardım. O sadece Sevda hanımın emrini yerine getirmişti, bir suçu yoktu.

Fakat Tarık bir adım öne çıktı. "Bendim ağam, kusura bakma. Sevda hanım emredince mecbur kaldım."

Boran hızla Devran'ın beline uzanıp silahını aldığında istemsizce "Boran dur!" diye bağırdım. Boran karanlık bir bakışla yüzüme döndüğünde, başımı yapma dercesine iki yana salladım. "Onun bir suçu yok yalvarırım yapma."

Boran yüzüme sus dercesine bakarken bir silah sesi patladı, fakat kurşun Boran'dan çıkmamıştı. Tarık kendi eline sıkmıştı.

Hepimiz şaşkınlıkla Tarık'a bakarken "Affet ağam." Demişti, dehşetle Boran'ın ardına sığındım ve kolundan tuttum. "Onun bir suçu yok."

Boran sessizce silahı yere attı ve kendi cezasını kendi veren Tarık'a bağırdı. "Bir dahakine kafana ben sıkarım Tarık. Karıma el sürenin beynini dağıtırım." Kendi kardeşleri dahil herkesi tehdit ederek uyarırken gözü dönmüş bir vaziyetteydi. "Duydunuz mu lan hepiniz beni? Sizin ağanız benim ben, anam değil! Bir daha benim emrim dışında bir şey yapanı burada yaşatmam." Keskin gözlerini Miran ve Devran' a çevirdi. "Kardeşim dahi olsa gözünün yaşına bakmam."

Adamların hepsi başlarını yere eğerken Boran ellerimi yakalayıp avucunun içine aldı. "Toplanın konağa gidiyoruz." Arabaya binmeden önce Tarık'a seslendi. "Sende hastaneye siktir git!"

Ardımızda bir konvoyla beraber konağa geçerken, arabada sinirinin geçmesini beklediğim için hiç konuşmamıştım. "Nereye gidiyoruz." Diye sorduğumda dengesiz bir halde "Gidince görürsün." Demişti.

Araba durana kadar sesimi çıkarmadım. Araç Safir konağının önünde durmuştu. Korkuyla Boran'a döndüm. Kapının önü adamlarla doluydu. "Buraya gelmek istemiyorum."

"Neden Dila hanım?" derken sesi iğneleyiciydi. "Annen beni almaz eve. Evimize gidelim. Yalvarırım ne olursun evimize gidelim."

"Senin evin artık burası." Ne diyordu? İstemsizce kaşlarımı çatarken talaşla "Hayatta olmaz." Dediğimde Boran sertçe kolumdan tutup kendine çekti. "Bunu sen kendin istedin Dila. Mutlu olman için elimden geleni yaptım. Yarana yara eklemeyeyim diye, kimse canını sıkmasın, incitmesin diye ne gerekiyorsa yaptım ama en sonunda beni vurdun."

"Bana yalan söyledin Boran!" diye fısıldadım, yüzlerimiz arasında santimler kalan mesafede. "Söylediğim yalan sayesinde şu an hayattasın." Çıldırmak üzereydim, hayatta annesiyle yaşamayı kabul edemezdim. "Yalanın yüzünden vurdum seni, Yalanın ortaya çıktığında annen beni öldürür." Dediğimde dudağının kenarı öfkeyle oynamıştı. "Dua et o zaman Dila! Yalanım gerçek olsun diye dua et."

Arabadan önce kendi inerken, hemen benim tarafıma da gelmiş zorla beni çıkarmıştı araçtan. Etrafımız kalabalık diye sesimi çıkarmadım ama onu bir an önce evimize dönmeye ikna etmeliydim. Kalabalık onu görür görmez saygıyla ayaklanırken avlunun içinin akrabalarıyla dolu olduğunu gördüm. Ziyarete gelmiş olmalıydılar. Uzakta olanlar bile buradaydı.

Elimden tutarak beni ardında sürüklerken üstümün kirinden utandım. Darmadağın bir haldeydim. Kadınların oturduğu ilk kata geldiğimizde annesinin sesini duyduk. "Boran, Bu kadının burada ne işi var?"

"Anne..." Boran uyarıcı bir sesle annesine seslendiğinde Sevda hanım üzerime atlamamak için kendini zor tutuyordu. "Ne anne Boran? Karın dediğin kadın seni neredeyse öldürüyordu. Bir avladım toprağın altına koymadığım yetmiyormuş gibi, Arslan'ın kendi elleriyle aramıza soktuğu yılan seni de alacaktı bizden."

Sevda hanımın kini elle tutulur bir şekilde aramızda yer edinirken, kendimi savunacak tek bir kelimem yoktu. Ne söylese haklıydı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı önüme eğdim. Bu kez haksızdım, Boran'a bir şey olsa kopacak kıyameti kimsenin durdurmaya gücü yetmezdi.

Onu vurmama rağmen Boran korumacı bir şekilde beni yanına doğru çekti. "Karım hakkında doğru konuş!"

"Seni vuran kadına hala nasıl karım diyebiliyorsun?" sesindeki iğneleyici ton karşısında Boran sabır dileyerek yerinde kıpırdandı. Yüzünde saniyelik bir acı geçmişti.

"Kaya'nın kanına karşılık kanım aktı. Ne alacak kaldı ne verecek. Konu bu kadar! Herkese de böyle iletin. Baybarslarla aramızdaki alacak verecek davası son buldu."

"Bu kadar?" Sevda hanım öfkeyle işaret parmağını bana doğru salladı. "Dua et gebesin. Dua et karnında oğlumun canı var. Yoksa iki saniye daha yaşatmazdım seni Baybarsların tohumu."

19 BÖLÜM : YALANCI

Sevda hanım, babası, Miran, Devran ve Larin hepsi Boran'ı gayet iyi anlamış gibiydi. Benim dışımdaki herkes zorla da olsa bu evdeki varlığımı kabul edecekti.

Kimsenin konuşmasına fırsat vermeden beni ardında sürüklemeye devam ettiğinde kalbim gümbür gümbür atıyordu. Üst katta Arslan ve bana hazırlanan oda vardı. Umarım beni oraya götürmeyecekti.

"Boran." Sesim yalvarır gibi kıvrandıkça kıvrandı. Ayakları tam olarak evlenince benim ve Arslan'ın olacağı odaya gittiğinde kırık dökük bir sesle ona yalvardım. "Orası olmaz, Boran ne olur orası olmaz."

Boran kapının kolunu çekip beni zorla odaya tıktıktan sonra, resmen içeri doğru fırlatmıştı. Kendi ellerimle hazırladığım odanın halılarına doğru düştüğümde avazım çıktığı kadar bağırarak ağlamak istedim. Her şey olduğu gibiydi. Dolaplar, yatak, televizyon, halı. Hiç br şeye dokunulmamıştı, hepsi binbir hevesle Arslan'la seçtiğimiz eşyalardı.

Beraber seçerek aldığımız beyaz, mavi çiçekleri olan halının yumuşak dokusuna ellerimi sürerken yeşil gözleri gözlerimin önüne geldi. "Neden olmaz burası Dila?"

"Arslan..." hıçkırıklarım arasında konuşmakta zorlandığımda Boran gür sesi içeri dolmuştu. "Arslan abi!" sabrı tükenmiş bir şekilde "Arslan abi diyeceksin Dila!" diye bağırdı ama ben onu dinlemiyor, halıya göz yaşlarımla ıslatıyordum. "Arslan ve benim odam burası, beni nasıl buraya getirirsin?"

"Sen ve Arslan diye bir şey yok!" gözlerimdeki hayal kırıklığıyla gözlerimi ona çevirdiğimde lavlar saçan bir volkanı andırdığını fark ettim ama bende baruttum. Beni bu odaya getirerek bombayı çoktan yüreğimde patlatmıştı Boran Safir.

Hızla ayağa kalktım ve yatak odasının içindeki dolaplara yöneldim ve daha önceden yerleşen kıyafetlerimi çıkarıp halıya doğru attım. Boran beni hayretler içinde izlerken "Ben ve Arslan senin silebileceğin bir şey değiliz." Elime ne geçerse görebileceği şekilde ona atıyordum. "Bak bunları biz beraber aldık. Beraber seçtik." Elime geçen beyaz geceliği resmen yüzüne doğru fırlattım. "Bak bunu Arslan'la olan ilk gecemde giyecektim." Yatağın çarşafına uzandım ve elime gelen her şeyi ona fırlatırken çıldırmış bir vaziyetteydim. "Bu yatağı Boran seçti, özellikle büyük seçti. Daha..."

"Sus." Boran öyle bir gürlemişti ki, sanki konak sarsılmıştı. Hıçkırıklarım arasında başımı iki yana salladım. "Susmayacağım." Göğsüne düşen geceliği yerden alıp tek seferde paramparça etmişti. "Sana sus diyorum, sana zarar vermek istemiyorum." Bana vuracağını açık açık ima ederken yumruklarını sıkmıştı.

"Yapmadığın bir o kaldı." Göz yaşlarımı hırsla sildim. "Arslan beni sana emanet etmişti oysaki." Oda üstüme üstüme geliyordu. Bu oda Arslan'ındı, bu yatak ve tüm eşyalar bizimdi. Onun yatağında kardeşiyle nasıl yatacaktım? Acı acı güldüm. "Abinin emanetini el üstünde tutacağına altına aldın."

"Yeter." Boran önünde duran eşyaları ayağıyla ezerek üzerime gelirken kaçmak yerine duruşumu dikleştirdim. "Yetmez! Bu yatakta Arslan ile ilgili kurduğum hayallerimi anlatacağım daha! Sende dinleyeceksin Boran Safir. Abine nasıl ihanet ettiğini sana bas bas duyuracağım."

"Sus diyorum sana, Sus! Allah kahretsin sus!"

"Beni öperek yatıracaktı yatağına..." Boran iki kolumdan tutarak beni dolabın kapağına yapıştırdığında, iliklerime kadar saf bir nefretle beni sarsmıştı. "Seni öldürürüm Dila."

Sırtımdaki acıyla kıvrandım. "Öldürmezsen kocam değilsin." Diye fısıldadım nefretle.

Gözü dönmüş bir şekilde dibime kadar girdi. "Sana kocan olduğumu başka türlü hatırlatacağım Dila." Dolaptan çektiği sırtımı darmadağın ettiğim yataya attı. Yatağın içine gömüldüm ve korkuyla doğrulmaya çalıştım.

"Abimin aldığı bu yatakta benim adımı inleyerek hatırlayacaksın kocanın kim olduğunu."

"Ölürüm daha iyi." Üzerime doğru gelmeye kalktığında çaresizce etrafıma bakındım. Odada silah olmadığına emindim, yaralı olduğu için onu üzerinde de yoktu. Yanımdaki gece lambasını elime aldığım gibi ona fırlattığımda son anda fark edip kurtarmıştı kendini. Beni sertçe ayak bileğimden yakalayıp kendine çekerken "Öldür beni." Diye bağırdım. "Öldür beni, bir daha bana dokunmana katlanamam."

Aşağıdakilerin bizi ne kadar duyduğunu bilemesem de bu odadan ya benim ya onun cesedi çıkacaktı. Boran yaralı olmasını rağmen kolaylıkla beni altına alırken tekmelerimde yumruklarımla bana dokunmasına müsaade etmiyordum. Sinir krizi geçirdiğim besbelliydi ve gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. "Dila..." Boran sertçe çenemi kavrayıp ona bakmamı zorladığında "Bırak beni, dokunma bana" Diye haykırdım.

Sarsılarak yüzümü göğe çevirdim. "Arslan, yalvarırım kurtar beni."

Boran kaskatı kesilmiş bir şekilde yüzümü yüzüne kenetledi. "Arslan öldü."

Ölüm gibi bir sessizlikle gerçeği yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Acıtmamış ama paramparça etmişti. Usulca gözlerimi kapattığımda Boran alnımı alnıma değdirdi. "Arslan abin öldü." Dedi, sesi paramparçaydı. "Sende artık benim karımsın." Yattığım yere gömüle isteğiyle "Burada kalamam." Dedim.

"Burada kalacağız." Diye cevapladı.

"Yapamam." Duvardaki boyanın bile anısı vardı. "Boran izin ver gideyim. Benden sana yar değil anca yara olur." Gözlerim hala kapalıydı, onunda sakinleşmeye başlayan nefes alışverişi yüzümde dolanıyordu.

"Çıkar aklından gitmeyi Dila, öyle bir ihtimal yok."

Niyetim ondan kaçmak değildi ki, sadece kendi evime gitmek istemiştim. "Bana yalan söyledin, beni kandırdın. Beni karnımda bir çocuk olduğuna

inandırdın. Bir an bile şüphe etmedim senden. Yalan söylediğin aklımın ucuna bile gelmedi."

"Çocuk olmasa bile gitmene izin vermezdim."

"Vermek zorundaydın."

Boran yeniden sinirlenmeye başlarken gözlerimi aralayıp dibimdeki kehribarlarına baktım. "Gerekirse Kaya'yı da öldürürdüm, Baran'ı da vururdum, önüme gelecek bütün Baybarsları teke teker yok ederdim ama gitmene asla izin vermezdim."

"Beni de mi vuracaksın?" Cevap vermeden buz gibi bir bakışla yüzüme bakmaya devam ettiğinde "Tabi vuracaksın. Boran Safir karısının onu vurmasını kabul etti ama terk etmesini asla kaldıramazdı." Dedim donuk bir sesle. "Senin vurmak yerine terk etseydim daha çok zoruna giderdi değil mi?"

"Sen benden gidemezsin Dila."

"Öyle bir gideceğim ki Boran..." gözlerimi gözlerindeki duygu değişimlerinde dolandırdım. Bulanık ve dalgalıydı bakışları. "Ölmeyi dileyeceksin."

"Anca ölümümü çiğneyerek çıkarsın bu konaktan." Bakışlarının aksine sesi dümdüzdü. "İkimizden biri muhakkak ölmüş olacak." Öfkeyle gözlerimi kırpıştırdım. "Öyle diyorsan eğer..." Hiddetle yarasına yumruğu geçirdiğimde Boran resmen haykırarak inlemişti. Çektiği acının izleri yüzünde dalgalanırken Göğsünü tutarak benden uzaklaşmıştı ama hala üzerimdeydi.

Ellerimi yüzüme kapatıp, bir çocuk gibi gözyaşlarımı ondan saklamaya çalıştığımda "Dila..." dedi inleyerek. Kesik kesik nefesler eşiğinde yüzümü yüzüne çevirdim. Gözleri kıpkırmızıydı, üzerindeki kazağın göğüs kısmını kan lekelemişti. Dikişlerini patlatmış olmalıydım. Üzerimden kalkmaya çalıştı. Bunu yapamayınca kendini yanıma bıraktı. Kendimi ona yardım etmemek için uyardım ve yanıma düşen bedeninden hemen kalkarak uzaklaştım.

Boran yattığı yerde acıyla kıvrandı. "Sakın kaçayım deme, annem seni öldürür."

Kapının arkasına çöküp sessizce iç çektim. Odanın içi bir savaş alanına dönmüştü. Arslan kurduğumuz küçük dünya Boran'la ikimizin başına yıkılmıştı. "Öldürsün." Derken onunla göz göze geldim. "Seninle olmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Boran bana buz gibi bir bakış atarak telefonuna uzandı. Ona yardım etmeyeceğimi anlamış olacak ki, yardım isteyecekti. Telefonu kulağına götürdükten bir süre sonra "Miran." Diye fısıldadı, kupkuru bir sesle. "Kimseye çaktırmadan odaya ilk yardım çantasını getir." Miran'ın ne olduğunu sorduğunu duydum. Boran gözlerin içine zifiri bir karanlıkla baktı. "Bir şey yok oğlum. Dila'yla hasret giderirken biraz dikişleri zorladım. Sıkıntı yok. Sen kapının önüne bırak, üstümüz pek müsait değil. Bırakınca kapıyı tıklatırsın." O kadar iyi yalan söylüyordu ki, bilmesem ben bile inanırdım ona.

Telefonu kapattığında "Yalancı!" dedim midem bulanmış gibi bir ifadeyle yüzüne bakarken.

"Hala seni koruduğumun farkındasın değil mi?" sesi iğneleyiciydi. "Korumak bu mu?" Darmadağın odanın içinde gözlerimi gezdirdim ve alayla güldüm. En son kendimi inceledim "Bu mu korunmuş halim?" üzerimi gösterdim. "Saçımın teline dokunmaya kıyamazdı Arslan!" acıyla yutkundum. Ellerimi gösterdim, beni oradan oraya sürüklemekten mosmor etmişlerdi. Annesinin tokadıyla beş parmağının izinin olduğu yanağımı gösterdim. "Bu mu? Arslan olsaydı, böyle olmazdı ki zaten!"

20.BÖLÜM: İNATÇI

Boran tam ağzını açmıştı ki, kapı tıklandı. Miran'ın ayak sesler uzaklaştığında kapıyı açıp, kapı önüne koyduğu çantayı aldığım gibi etrafıma bakmadan kapıyı kapattım. Emredici bir sesle "Buraya gel bana yardım edeceksin." Dediğinde alayla güldüm. Ona yapacağım tek yardım onu öldürmemek olurdu. "Anamla uğraşmak istemiyorsun, buraya gel."

Açık açık beni annesiyle tehdit ediyordu. Yanına oturdum. Çantayı açtıktan sonra dik dik yüzüne bakarken üzerindeki kazağı ikiye ayırıp yarasını ortaya çıkardım. Kana bulanmıştı sargısı. Hiç özen göstermeden sargısını açarken dişlerini sıktı ama bir şey söylemedi. Dikişleri neyse ki patlamamıştı ama kötü durumdaydı. İlk önce yarasını ilaçla temizlediğimde yüzü kıpkırmızı olmuştu. Bir an için ona azıcık üzüldüm ama hemen sonra bu histen kurtuldum. "Hastaneye gitmelisin."

"Bu halde odadan çıkmamam. Hastaneye gidene kadar idarelik bir şey yap."

Cevap verme gereği duymadan en fazla bir iki saat idare edecek bir şekilde yarasını yeniden sararken ona yakın durmamak için elimden geleni yapsam da sargı bezini her omzundan geçirişimde dibine kadar giriyordum.

"Kaç gündür duş almıyorsun?" Ağzım açık bir şekilde yüzüne baktım, aynı zamanda utancımdan yerin dibine girmeye hazırdım. Vurulduğundan beri yüzüme değen tek şey gözyaşlarımdı. "Miden mi bulandı kokumdan?" derken yarasındaki sargıyı sıktım.

"Ahh." Özellikle saçlarımı yüzüne doğru savurdum ki, pis kokuyu iliklerine kadar hissetsin istedim. Sargıyı bir kez daha omzundan dolandırıp yara bandıyla sargı bezini tutturdum. Ondan yavaşça ayrılırken "Saçların hala güzel kokuyor." Dediğinde, yarasına yumruğumu bir kez daha geçirmemek için kendimi zor tuttum.

"Kıyafetlerin nerede?" diye sordum çıplak göğsüne bakmadan. "Odamızda?" anlamayarak kaşlarımı çattığımda yattığı yerden doğruldu.

"Odamız burası değil." Diyerek bakışlarını odanın içerisinde dolandırdı. "Kimse abimin odasına girip eşyalara dokunamıyordu. Bende kim kurduysa o yıksın istedim."

Ne diyeceğimi bilemedim. Bu oda da kalmayacağımıza sevinseydim yoksa geçmişimi paramparça ettiğime mi üzülseydim bilemedim. Kendi ellerimle kurduğumu kendi ellerimle yıkmıştım. "Senden nefret ediyorum." Derken öfkeyle ayaklandım. "Odamız bir üst katta." Hırsla kapıyı açıp dışarı fırladığımda Boran hiç çekinmeden yarı çıplak vaziyette ardımdan tıpış tıpış geldi. Bizi balkon terasından fark eden yaşlı kadınlar hemen dedikoduya başlarken Boran elini belime kaydırmıştı. Onlar cilveleştiğimizi düşünse de Boran sadece beni kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "Herkes bizi gördü, Allah seni kahretmesin Boran."

Utanç içinde onun odasına girerken yüzüm kıpkırmızı bir şekilde kapıyı ardımızdan kapattım. Bu oda yıllardır boş duruyordu, Boran'ın odası olduğunu söylemişti Arslan. Eğer bir gün evlenip ,Karısıyla birlikte eğer Türkiye'ye dönmek isterse kalacağı yer hazır olsun demişti. Burukça gülümseyerek odanın içinde gözlerimi gezdirdim. İki kişilik bir yatak, bizimkinin aksine daha küçük görünüyordu. Bir duvarda dolaplar, diğer tarafta küçük bir oturma alanı vardı. "Abin burasını sana ve karına ayırmıştı." Sertçe yutkunduğumda Boran'ın bakışları yerdeydi. "Seni hep çok özlerdi. Bazen sana olan sevgisini kıskanırdım biliyor musun?"

Yıllarca neden hiç gelip görmemişti onları bilmiyordum. Halbuki ailesi tarafından çok seviliyordu. Üniversite sınavını kazanır kazanmaz yurt dışında okuyacağım diye tutturduğunu hatırlıyordum. O son sınıfken ben daha liseye yeni başlamıştım. Okul birincisiydi, herkesin gözdesiydi, dersleri de çok iyiydi sosyal hayatı da. Neden kaçarak gittiğini asla anlamamıştım. Arslan o sırada zaten işletme ikinci sınıftı. Daha sevgili bile değildik.

Boran'ı okuldan almaya geldiği bir okul çıkışında görmüştük birbirimizi. Ardından geçen on yılda Boran ortadan kaybolmuştu. "Neden gittin?" Boran sorum karşısında bakışlarını yerden kaldırıp gözlerimin içine, acıyla baktı ama bir cevap vermedi. "Seni ilgilendirmiyor."

"Tabi." Derken, dolapları karıştırmaya başladım. Kıyafetlerimin hemen hemen yarısını buraya getirmişlerdi. İçinden uzun bir elbise çıkarıp siyah iç çamaşırı takımına uzandım. Odanın içindeki banyoya doğru yürürken bakışları üzerimdeydi.

Kapıyı kapatırken gözleri hala bendeydi. Kapıyı ardımdan kilitlemek için uzandığımda kilidinin olmadığını fark ederek kapıyı geri açtım. "Anahtar nerede?"

"Yok." Sertçe nefesim dışarı verdiğimde "Benden utanmayı bırak artık." Diye kızdı. "Sapık gibi seni dikizleyecek değilim." Sanki az önce bana saldıran o değilmiş gibi rahat rahat konuşuyordu birde! "Az önce yaptıkların neydi öyleyse?"

"Bir şey yapacak değildim Dila! Sana ders vermek istedim sadece ama bir daha aynı konuları açarsan seni vururum."

Alayla güldüm. "Vurmazsan kocam değilsin." Konuşmasına fırsat vermeden kapıyı sertçe suratına kapattığımda "Ama sen beni vurarak karım olduğunu ispatladın değil mi Dila Safir!" demişti.

Kıyafetlerimi üzerimden çıkarıp doğruca çöp kutusuna attım. Aynada kısaca kendimle göz göze geldiğimde bir an kendime inanamadım. O kadar zayıflamıştım ki, kendim için üzüldüm. "Boran." Diye bağırdım kapıya doğru. "Ben açım, söyle yemek getirsinler."

"Ne zaman doydun ki?" Boran'ın homurdanışına gözlerimi devirmeden edemedim. Vakit kaybetmeden sıcak bir duşla tertemiz olana kadar yıkandım. Giyinip saçımı kuruladıktan sonra istemsizce üzerimi koklayıp, temiz koktuğumdan emin olmak istedim. Boran'ın şampuanıyla yıkandığım için onun gibi kokuyordum. Tokam olmadığı için saçlarımı açık bırakmak zorunda kalırken elbisemin eteğini düzeltim. Kalın tok kumaşlı uzun bir elbiseydi.

"Dila, hadi..." Boran'ın sesiyle banyodan çıktım. Üzerini giyinmiş ayakta bekliyordu. "Yemek gelmedi mi?"

"Söyledim ama aşağıda hazırmış, misafirlerle birlikte yememizi istedi annem."

"Aşağı inmek istemiyorum." Dedim, yumuşak çıkmasına özen gösterdiğim bir sesle. Onunla kavga etmek elime hiçbir şey geçirmiyordu. "Ayıp olur."

"Umurunda değil." Diye karşılık verirken gözlerimi gözlerine kaldırdım. "Seni vuran benim ve sen vurulduğun için bu insanlar buradalar."

"Korkuyor musun?" Boran'da sorduğu soruya inanmamıştı. Tek kaşımı kaldırdım. "Sence?"

Ellerini ceplerine koydu. "O zaman?"

"Ne olur evimize gidelim." Boran yeni bir tartışmanın eşiğine geldiğimizi hissederek gözlerini devirirken başını iki yana sallamıştı. "Benimle birlikte aşağı inip, misafirle ilgileneceksin. Yemeğini de orada yiyeceksin. Kavga istemiyorum, anlıyor musun?" Yanıma gelip elimi ellerinin arasına alırken "Gelmeyeceğim." Diye direttim.

"Aşağıda insanlar bizi bekliyorlar, evin gelinini görmek istiyorlar. Ben artık bu ailenin başıyım ve sende benim karımsın." hırıltılı bir nefes bıraktı dışarı. O sırada kokumu içine çektiğini hissettim. "Bütün hayatımı bırakıp burada kalmaya karar verdim, sırf abimin katilini bulmak için buraya ve sana mahküm kalmak zorunda kaldım. Önümde bir ton adam eğiliyor ama ben sana söz geçiremiyorum." Çenemi ellerinin arasına sert olmayacak bir şekilde alırken "Kendi karıma söz geçiremiyorum, kafayı yiyeceğim." Dedi. Ona, onun karısı olmadığımı söylemek istesem de sustum. "Ya severek yada zorla, şimdi benimle birlikte aşağı iniyorsun, sana karşı sabrım tükendi artık Dila, şansını daha fazla zorlama!"

Beni tehdit mi ediyordu? Açlıktan ölsem de inmezdim artık. Kelimelerin üzerine basa basa konuştum. "Gel-mi-yor-um!"

Boran iki adımla beni arkamdaki duvara yapıştırırken, çenemdeki ellerini sıkmıştı. "Bana mı zorun var Dila!"

Çenemi çekmeye çalıştım. "Evet, sana zorum var Boran!"

"Hiç değişmemişsin..." derken burnu boynuma değiyordu. "Hala aynı dik kafalı, burnu havada Baybars'ların şımarık kızısın?"

"Hala, derken?" sesim soru işaretleriyle doluydu. Beni nerden tanıyordu ki, nasıl böyle konuşabiliyordu? Eskiden adımı bile bilmediğini düşünürdüm. "Hala inatçısın." Dediğini duydum içi geçmiş bir sesle. Sorumu yanıtsız bırakmıştı.

21.BÖLÜM:DEDİKODU

Nefesinin boynumda bıraktığı etkiye daha fazla dayanamayarak gözlerimi kapattım. Arslan beni ona ne kadar anlatmış olabilirdi?

O sırada kapının tıklanmasıyla gözlerimi araladım. Cemile hanımın sesi duyuldu. "Boran ağam, misafirler sizi bekliyorlar."

Boran geri çekildi ve boşluğumdan faydalanarak beni hemen dışarı çıkardı. Kapı önündeki Cemile hanımla göz göze geldiğimizde içten bir şekilde gülümsedi. "Hoş geldin hanımım." Dedi, sevimli bir sesle. Bu konakta sevebileceğim tek insan Cemile hanımdı.

Boran ellerimden sımsıkı tutarak peşinde sürüklemeye başladığında Cemile hanımda ardımızdan koştur koştur geliyordu. Erkeklerin olduğu bölümün kapısında duraksadığımızda kapı önünde Miran vardı. "Kadınlar aşağıdalar ağam." Dedi ardımızdan gelen Cemile hanım. Boran beni öyle sıkı tutuyordu ki, erkeklerin arasına sokacak sanmıştık. Miran ellerimize bakıp alttan alta sırıtırken Boran Cemile hanıma doğru döndü. "Dila'nın yanından ayrılma. Biri ters bir şey yapar veya söylerse hemen bana seslen."

"Tabi ağam, sen hiç merak etme." Boran istemeye istemeye elimi bırakırken bana döndü. "İnsanları hoş geldin de, yemeğini ye sonrada yukarı çık."

"Tabi ağam." Derken, kaşlarımı alay edercesine kaldırdım. "Nefes alabilir miyim?" Miran'ın kıkırdadığını duydum, Boran ona ters bir bakış attığında Miran hemen içeri doğru kaçtı. Boran Cemile hanımı umursamadan kulağımın dibine yaklaşıp fısıldadı. "Dua et içeride bir ton adam var, Sana bakmalarını istemiyorum yoksa seni dizimin dibinden ayırmazdım." Sırf onu kızdırmak için kulağına doğru yaklaştım. "Cemile hanım kaçmama engel olabilir mi sence Boran?" konuşurken dudaklarım kulağına değiyordu. Cemile hanım başını önüne eğmişti.

Boran kaskatı olmuş bir vaziyette bileğimden yakaladığı gibi merdivenlerden indi, Ellerimi avucunun içine alırken ne yapmaya çalıştığını

anlamaya çalışıyordum.

Cemile hanım telaşla ardımızdan gelirken "Ağam kadınlar var orada." Boran onu duymadı bile.

Hızlıca kadınların olduğu yere girerken "Dila'ya bir baş örtüsü getir." Deyerek Cemile hanımı gönderdi.

Kadınlar bizi gördüklerinde, önce Boran'a sonra bana bakarak sus pus kesildiler. Sevda hanım bile donup kalırken Boran kadınları başlarıyla selamlayarak anasının yanına kadar gitti ve yanındaki boş yere oturup beni de yanına oturturdu. "Ne yaparsın Boran?"

"Misafirleri selamlamaya geldik, Karım benimle yiyecek ama öncesinde hoş geldin demeye geldik." Ağzım açık bir şekilde tıpkı Sevda hanım gibi ona bakakalırken, Boran etrafındaki insanların geçmiş olsun dileklerini kabul ediyordu. Sevda hanım hayretler içerisinde mırıldandı. "Sen kafayı yemişsin herhalde Boran, o kadar adamın içine nasıl sokarsın Dila'yı, nerde görülmüş?"

Kadınlar bize şaşkınlık içinde bakıyordu. O sırada birinin bize doğru geldiğini fark ederek başımı çevirdim. Boran'ın teyzesinin kızı Yasemin'di. Sevda hanımın Arslan için uygun gördüğü gelin adayı. Boran'ı ziyaret etmek için gelmiş olmalıydı. En son iki yıl önce görmüştüm ama hiç değişmemişti. Sarı uzun saçları ve mavi gözleriyle bir içim su gibiydi. Parıl parıl parlıyordu.

"Boran!" çocuksu bir neşeyle Boran'ın yanına gelirken içimde kabaran öfkeyle irkilerek geriledim.

"Yasemin, sen misin?" Boran yurt dışında olduğu için uzun zamandır birbirlerini görmüyor olmalıydılar. "Benim ya!" Yasemin beni görmezden gelerek önümden geçerek Boran'ın boynuna sarıldığında hayretler içerinde yumruklarımı sıkmıştım.

Boran'ın gözlerinin içine ateşler saçarak baktığımda kıza ellerini sürmemişti. Yasemin karşılıksız sarılmasını bitirdiğinde ilgiyle bu kez de

göğsüne dokunmuştu. "Çok geçmiş olsun Borancım. Olanları duyduğumda inanamadım."

Ben yokmuşum gibi konuşmaya devam ediyordu. "Duyunca hemen uçağa atlayıp geldim."

"Hoş geldin Yasemin." Boran elini kolunu nereye koyacağını bilemeyince elini belime attı. "Eşimle tanıştın mı?" diyerek, varlığımı Yasemin'in gözüne soktuğunda istemsizde sırıttım.

Yasemin de gülümsedi. Gözlerinden kin fışkırıyordu. "Evet, adını duymuştum. Arslan'la evleneceklerdi değil mi?" Açık yaraya bilerek bastığı tuzun zaferiyle gülümsemesini genişletirken Boran dümdüz bir sesle "Karım Dila." Dedi, "Bu da kuzenim Yasemin."

"Kuzen deme lazım olur Boran'cım."

Ne demişti, ne demişti? Ağzım açık bir şekilde kalakaldığımda Yasemin kahkaha atarak "Şaka yaptım canım." Boran ona dümdüz bakarken tepemden tırnağımın ucuna kadar öfkeyle dolup taşmıştım. Sevda hanımın onu bilerek buraya gönderdiğine o kadar emindim ki!

"Çocukça şakalarından asla vazgeçmiyorsun Yasemin. Abim anlaşılan seni bu yüzden seçmemiş."

Boran'ın sözleri karşısında şoka giren sadece Yasemin değil, bende aynı şaşkınlıkla Boran bakakalmıştım. İçime su serpen sözleri karşısında keyifle sırıtırken Yasemin kıpkırmızı olmuştu. Boran uzaktan gelen Cemile hanımı fark edince ayağa kalkıp beni de kaldırdı. "Gedelim güzelim."

Güzelim?

Boran ellerimden tutarak beni ardından götürürken son kez Yasemin'e bakarak sırıttım.

Dışarı çıktığımızda Cemile hanımdan aldığı siyah başörtüsüyle saçımı örtmüştü. Acemi bir şekilde örtüyü omuzlarıma yerleştirirken istemsizce gülümsedim. "Başını kaldırma gözünü seveyim. Adam vurmak zorunda

bırakma beni?" Boran ciddi anlamda kafayı sıyırmış olmalıydı, beni o kadar adamın içine nasıl sokabilirdi?

Benim umurumda değildi fakat insanlar ona büyü yaptığımı düşünecekti. Onu vurmuştum ama o ben kaçıp gitmeyeyim diye beni erkeklerin içine sokuyordu. Boran asıl şoku erkeklere yaşatırken, babası dahil kimse tepki vermemişti içeri girdiğimizde. Boran adamları ve büyükleri selamlayarak babasının yanına beni, kendisi de diğer yanıma oturdu. Gözleriyle Miran ve Devran'a işaret verdiğinde, Devran ve Miran karşımda oturan gençleri kaldırıp, yerlerine kendileri oturmuştu. Beni kendince bir çember altına alırken mahcup bir şekilde Yusuf beye baktım.

Adam felç geçirmiş gibi bize bakıyordu. Herkes sus pus kesilmişti. Adam kendine gelerek misafirlerine yüksek bir sesle seslendi. "Hepinize afiyet olsun, hadi başlayın ağalar."

Kimse konuşmadı ama çatal kaşık seslerinden dolayı sessizlik yerini hafif bir uğultuya bıraktı. O sırada babası Boran'a doğru kızgın bir şekilde fısıldadı. "Dila seni göğsünden değil de kafandan mı vurdu Boran? Ne yapıyorsun sen?"

"Karımın yanı benim yanım." Boran yanlış yaptığını bilse de eğilecek değildi. "Ben nereye o oraya."

"Gavurda kala kala kendi adetlerini unuttun belli ki!" Yusuf bey homurdanarak "Seninle sonra konuşacağım." Dedi ve misafirlerine döndü. Miran ve Devran kıs kıs gülüyordu. Başımı önüme eğip istemsizce sırıttım.

Boran, misafirlere kırk yıllık dedikodu bırakmıştı.

"Yemeğini ye." Kulağıma fısıldayışıyla ona bakmadan başımı tamam dercesine salladım ve keyifle yemeğimi yedim. "Adımız hanım köylüye çıkacak senin yüzünden."

Kendi kendine söylenişine kahkaha atmamak için dudağımı ısırdığımda, Boran "Gülümsemeyi bırak, gülümsediğinde daha güzel oluyorsun." Diye fısıldadı. "Katil olacağım senin yüzünden."

Kimsenin korkudan bana bakamayacağını kendisi de çok iyi biliyordu. Güzel olduğumu söylemesi içimi okşarken sadece onun duyabileceği bir şekilde fısıldadım. "O zaman beni evimize geri götüreceksin. Yoksa ömrün boyunca elim elinde dolanmak zorunda kalacaksın Boran Safir."

"Sorun değil, elini gerekirse bir ömür tutarım."

22.BÖLÜM: BACIM DİYECEKSİN

Ruhumu infilak eden acıyı biliyordum. Damalarımda bir yılan gibi ilerleyen, ruhuma doğru kıvrılan karanlığı tanıyordum. Kara bir bulut gibi hatırası gözlerimde yağmuru gözyaşlarımdaydı.

Unutamıyordum.

Sevdiğim adam bu dünyadan göç ettiğinde, benim yer yüzünde kendim dahil sevebileceğim hiç kimse kalmamıştı. Dünyam ondan ibaretti ve o gittiğinde, benim bütün dünyam başıma yıkılmıştı. Birini sevebileceğime dair inancım kalmamıştı. İstediğim tek şey bir an önce mahşere kalan buluşmamızın gerçekleşmesiydi.

Arslan mahşere kalan sevdamdı.

Fakat şimdi gündüzümü kaybettiğim gecede, karanlığın ortasında kalakaldığım koca dünyada biri ellerimden sımsıkı tutuyordu. Kendi ellerimle yaraladığım adam merhem olmuştu yarama.

Arslan'ın acısıyla kendimi attığım uçurumda Boran kocaman bir okyanus olmuştu.

Her yerde artık sadece o vardı.

Kendi ellerimde açtığım yarasına dokunurken titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Yaklaşık iki hafta olmuştu. Bu süreçte onların aile konağında kalmak zorunda kalmıştık. Gelen gidenin haddi hesabı olmamıştı. Misafirlerin hizmetine artık kimse yetişemiyordu. Duyan gelmişti, hepimiz o kadar yorgunduk ki. Boran'ı sargısını değiştirmek dışında ona yaklaşamıyordum bile.

Onu vuranın benim olmam, aşiret arasında büyük bir çalkantıya sebep olsa da Boran hepsini susturmuştu. Onu vurmam Boran'ında işine gelmişti.

Çünkü Kaya'nın kanının bedeli ödenmişti. Artık Kaya ondan hiçbir şey isteyemez ve alamazdı.

"Dila..." adımı dudaklarından bir ilah gibi çıkardığında dolan gözlerimi yüzüne çevirdim. "Efendim Boran?" dedim cızırtılı bir sesle. Pansuman yapmak için odaya çıkmıştık ve o yarı çıplak bir şekilde yatağa uzanmıştı. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve yüzümün her santimini incelerken "Neden ağlıyorsun?" diye sormuştu. Bilmiyorum dercesine omzumu indirip kaldırırken dizlerimin üzerine oturup yattığı yerde onu rahatsız etmemeye çalıştım.

"Benden kurtulamadığın için mi ağlıyorsun?" Dedi, benim bile neden ağladığımı bilmiyorken. Sesli bir şekilde yutkunduğumda o tebessüm etmişti. "Bir dahakine tam kalbime sapla, o zaman belki öldürürsün beni." içimi rahatlamaya çalışması vicdanımın sesini biraz daha yükselttiğinde neredeyse acıyla kıvranacaktım.

Çıplak göğsüne dokunurken titrek bir nefes alıp verdim. Onunla göz göze gelmemek için yarasıyla ilgilenmeye çalıştım. Kendi ellerinle açtığım yarasına! "Ölmeni istedim."

Boran'ın nefesinin kesildiğini hissettim. Konağın içi kalabalık olduğu için rahat hareket edemiyordum. Her an biri içeri dalacak diye diken üzerinde hareket ediyordum.

"Biliyorum, Gitmek istedin." Hırıldamıştı resmen. Yeni bir kavganın fitilini yakmak benim için çok kolaydı fakat bu kez onunla tartışacak gücü kendimde bulamadım. İkimizden birbirimizden inattık. Beni ölse de bırakmayacağını çok iyi anlamıştım ama en azından kendi evimize gitmek istiyordum. Misafirleri bırakıp gidemezdik ama artık bunalıyordum. İnsanların bana katil gibi davranmalarını söylemiyordum bile! Çıplak göğsünde parmaklarımı gezdirdim. Bunu yaparken bende tıpkı Boran gibi kendime inanamamıştım. "Senden kurtulamayacağımı anladım, Boran."

"Ne yapmayı düşünüyorsun öyleyse?"

Kirpiklerimi kırpıştırdım. "Dila Safir olacağım." Masum görünmek için elimden geleni yaparken, Boran şaşkınlığını gizleme gereği duymadan

kaşlarını çatmıştı. "Ateşin mi var senin?" Boran avucunu alnıma yaslayıp ateşimi kontrol ederken gülmemek için dudaklarımı ısırdım. Sargısını bitirdiğim kısma bant yapıştırıp, elinden tuttum. "İyiyim ben ama evimize dönersek daha iyi olacağım."

"Anlaşıldı." Derken başını geriye atıp, gözlerini kapattı. "Hayatta olmaz."

Anında güzel yüzümü bıraktım ve sinirle ellerimi ellerinden çektim. Yataktan hızla çıkıp giderken kapıyı çarparak çıkmayı ihmal etmedim. Misafirler biraz daha azalmışa benziyordu ama Yasemin ve annesini daha gitmemişti. Sevda hanımla merdivenlerin başında karşılaşırken saygımı korumaya çalışarak ona yol verdim, fakat o önümde dikilmeye devam etti.

"Ne yaptın oğluma?"

"Efendim?"

"Oğluma nasıl bir büyü yaptın?" Ne dediğini kulağı duyuyor muydu bu kadının? "Arslanıma yaptığından mı yaptın, ne yaptın Dila? Ne yaptın sen böyle oğullarıma?"

"Ne diyorsunuz Sevda hanım, ben niye büyü yapayım oğullarınıza?" sakin kalmak için kendimi zorladım. "Niye sana böyle tapıyorlar öyleyse?" Sevda hanım yeşil gözlerindeki nefreti gizleme gereği duymadan beni baştan aşağı iğrenerek süzdü. "Arslan 'ı kör ettiğin yetmezmiş gibi Boran'ı da köle ettin kendine."

"Ben hiçbir şey yapmadım." Diye fısıldadım. Arslan'ın aşkı büyüktü evet ama Boran bana sadece kadın gözüyle bakıyordu. Karısı gibi davranmamı isteyip, kocam gibi görünmeye çalışıyordu. "Öyle tabi, bize bir erkek torun vermede bak bakalım neler oluyor!"

İstemsizce kaşlarımı çattım. "Neler oluyormuş Sevda hanım?" Hamile bile değildim, kadın benden erkek torun bekliyordu. Gözleriyle terasta olan Yasemini gösterdi. "Kuman hazır Dila."

"Yok artık." Derken saygısızca bir şey söylemek için dilimi ısırmak zorunda kaldım. "Boran üzerime kuma getirecek olsaydı, bunu ben ona teklif

ettiğimde yapardı zaten Sevda hanım." Yasemin'ini şuracıkta öldürme isteğimle başa çıkmaya çalışırken "Yasemin'ini oğullarınıza yamamayı bırakmalısınız artık, çünkü dışardan hiç hoş görünmüyor." Dedim kaskatı bir sesle.

"Sen nasıl gözüküyorsun dışardan Dila?" Sevda hanım üzerime doğru bir adım attı. "Ölen kocasının kardeşiyle evlenen biri olarak sen nasıl gözüküyorsun?"

Ellerim titreyemeye başlamıştı. "Bunu ben değil, siz istediniz?" derken, sesimin tonunu kontrol edemedim. "Siz hep birlikte yaptınız bunu. El birliğiyle beni ve Boran'ı Arslan'a ihanet etmek zorunda bıraktınız!"

"Ben seni hiçbir zaman istemedim Baybars tohumu! Bana kalsa Arslan'la bile evlenemezdin!"

"O zaman?" dedim, nabzım deli gibi atıyordu. "Sizin gücünüzün yetmediği töreye benim mi gücüm yetecekti!"

"Sen değil ama Boran isteseydi..."

"Dila?" Boran'ın sesiyle ikimizde aramızdaki savaşa anında son verirken başımı merdivenlerin başında dikilen Boran'a çevirdim. Bizi ne kadar duyduğuma emin olamasam da oda sessizliğini korumuştu. Boran annesine attığı sert bakışlar arasında aşağı indi, ellerimi ellerinin arasına alırken titreyen ellerimi fark etmişti. Kalbim hala deli gibi atıyordu. Gözümün önü aniden kararıp tekrar aydınlandığında Boran'ın koluna sıkıca tutundum. "Dila, iyi misin?"

Başımı iki yana salladığım gibi, bedenimdeki tüm güç çekildi. Boran'ın kollarına tutunmak istesem de yapamadım. Boran düşmeme fırsat vermeden kucakladığında beni, annesine öfkeyle bir şeyler söylemişti. Beni kucaklayıp hızla merdivenleri çıkarırken yarı baygın bir şekilde başımı göğsüne yasladım.

Bedenimi yatağa bırakırken ardından Yasemin'in sesini duyuyordum. "Borancım, sen dur ben ilgileneyim. Hemşireyim ben yaa."

Gözümü açabilsem Yasemine defolup gitmesini söylerdim ama yapamadım. "Kaç aylık hamileydi?" Boran Yaseminin sorusu karşısında gafil avlanırken "Boran." Diye fısıldadım. Yasemin hamile olmadığımı anlarsa Sevda hanım kıyameti koparırdı. "Beni götür buradan."

"Dila hanım koskoca Safir konağını beğenmiyor anlaşılan." Gözlerimi yarım yamalak açmaya çalıştım. "Dokunma bana sakın."

"Yasemin tamam." Boran Yasemini benden uzaklaştırdığını hissettim. "Biz kendi doktorumuza gidelim en iyisi."

"Ne gerek var Borancığım. Hamilelikte normal bayılması." Boran diyen ağzına vurmak istiyordum. "Kendine gelir birazdan."

"Boran." Diye inledim. "Çıkar şu kızı odamızdan." Gözlerimi zorda olsa araladım. Boran'ın dibinde durmaya devam ediyordu. "Yasemin bizi yalnız bırakır mısın?"

Yasemin oldukça cilveli bir sesle "Tabi, Borancığım." Diyerek sallana sallana odadan çıkarken Boran yanıma oturdu. Doğrulmaya çalıştığımda Boran bana yardımcı olmak için belimden tuttu. "Gönderin artık şu kızı." Diye inledim. "Ya da ben gideceğim."

"Ona niye kızıyorsun?" diyen Boran'a ölümcül bakışlar attım. "Arslan bitti şimdi sana sardı. Annenle bir olup bana kuma gelmeye çalıyor."

Boran söylediklerim karşısında şaşırmadı. Demek ki annesi düşüncelerini açıkça ona da dile getirmişti. "Neden sevinmiyorsun öyleyse?" dedi dümdüz bir sesle. "Sende üzerine kuma almamı istememiş miydin?"

"Sende istiyorsun öyleyse?" derken, kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Ben değil, sen istedin bunu benden!" Evet ben istemiştim ama bu kişi asla Yasemin olamazdı.

"Seni vururum Boran." Gömleğinin kumaşını avucumun içine alarak onu kendime yaklaştırdım. Gözlerimi gözlerini sabitleyerek beni anlaması için tane tane konuştum. "Önce Yasemini sonra seni vururum."

"Hamile değilsin, sana dokunmama izin vermiyorsun. Karım olmadığını söyleyen sen değil misin? Hamile olmadığın anlaşıldığında sana dokunmadığım değil çocuk yapamadığını düşünüp, ona göre yargılayacaklar. Sonra ne diyecekler Dila?" sertçe yutkundum. "Dila kısır, kuma şart."

"Seni öldürürüm." Diye fısıldadım tekrardan ölümcül bir sakinlikle. "Yasemin de annemin tek tercihi olacak."

"Şu kızın adını ağzına alma." Gömleğinin kumaşını sıkarken düğmelerini sökmüştüm. Dudaklarından tehlikeli bir gülümseme geçti. "Yaseminin mi?"

"Beni çıldırtmak mı istiyorsun Boran?"

"Hep ben mi kafayı yiyeceğim Dila. Birazda sen delir. Yasem ..." kızın adını duymak sinir kat sayımı artırırken ellerimi Boran'ın dolgun dudaklarına bastırdım. "Sakın." Sesimden kan kusuyordu. "O kızın adı dudaklarından çıkmasın." Tıpkı Arslan'a abi dememi istemesi gibi bende ona aynı şekilde yaklaştım. "Çıkacaksa da 'bacım' diyeceksin.".

Elimin altındaki dudakları istemsizce gerildiğinde gözlerinin içi soru işaretleriyle doluydu. Dizlerimin üzerine oturup, üzerine doğru eğildim. "Anladın mı beni?"

Boran usulca başını aşağı yukarı sallarken avucumun içine dudaklarını bastırıp, derin bir nefes aldı. Dudaklarının baskısıyla gözlerimi yumdum. Avucumun içini bir kez daha öptüğünde elleri belime kaymıştı. Bedenimi kendine çektiğinde dudağı bileğime doğru kaydı.

"Anladım seni Dila Safir."

23.BÖLÜM:YILLAR ÖNCE

"Anladım seni Dila Safir." Bileğimi öperken gözlerimin içine karanlık bir ifadeyle bakmaya devam ediyordu. Sadece elimi öpüyordu ama tüm bedenim zangır zangır titremeye başlamıştı. "Güzel." Derken dişlerimi sıktım.

Boran dudaklarıyla ellerimi bertaraf ederken "Çocuk işini ne yapacağız peki?" diye fısıldadım. Neredeyse iki ayı bitirecektik ama hamile olduğuma dair bir belirti yoktu. "Bilmem, dua et demiştim sana, ediyor musun?"

"Şakanın sırası değil." Derken, sertçe yutkundum. "Gerçekleri konuşmamı isteyeceğini düşünmüyorum."

"Kuma istemiyorum..." dedim.

"Sana dokunmamı da istemiyorsun." Dedi.

Sessizce gözlerine bakmaya devam ettim. "Leyleklerden iste o zaman." Başka zaman olsa gülerdim, ama Sevda hanımın baskısı yüzünden ciddiyetimi bozamadım. "Bakma bana öyle Dila."

Boran bileğimdeki dudaklarını çekip, ellerimi kucağıma bıraktı. "Bana yardımcı olmuyorsun."

Boran hafifçe güldü. "Sana yardım etmemi istemeyen sensin. Halbuki istesen sana en büyük yardımı ben yapacağım." Kelimelerin altındaki imayı fark ederek kaşlarımı çattığım da Boran saçlarımı omuzundan aşağı sallandırdı. Bana dokunmadan nefesiyle boynumu okşarken kesik kesik nefesler içinde yumruklarımı sıktım. "Sana hayatının en büyük iyiliğini yapabilirim."

Kalbimin sesini ne kadar duyuyordu? "Kaç kadını kandırdın böyle?"

"Hiç." Dediğinde onu soruyla tekrarladım. "Hiç?"

"Kandırmama gerek kalmazdı." İstemsizce yüzümü yüzüne çevirdim. Dudaklarımız arasında santimler kalmıştı. Her kızın hayali olan yakışıklı bir yüze ve fiziğe sahipti, ayrıca kültürlü ve zekiydi. Boran Safir, çok can yakacak bir güzelliğe sahipti. Ona bakarken içimin acıdığını hissettim.

Neler düşünüyordum ben böyle? Kendime kızarak yüzümü hemen önüme çevirdiğimde Boran çenemden tutup, tekrardan bizi aynı pozisyona getirdi. "Sana yardımcı olmamı ister misin Dila Safir?"

"Boran..." tam o sırada kapı tıklandığında, irkilerek ve rahatlayarak başımı kapıya çevirdim. Hicran karnı burnunda bir şekilde içeri daldığında Boran rahatsız olmuş bir vaziyette kardeşine ölümcül bakışlar attı. "Rahatsız mı ediyorum?"

Hemen Boran'dan uzaklaştım. "Hayır tabikide..."

Boran benim aksime "Öyle." Diyerek ayağa kalkıp kardeşinin karşısına dikildi. "Gideyim o zaman." Aceleyle ayağa kalktım. "Boran şaka yapıyor Hicran."

Boran'a sert bir bakış atarak Hicran'a sarıldım. "Hoş geldin."

Kız çekinerek "Umarım hoş buldum." Dediğinde Boran "Hemen de alınıyorsun Hicran." Diyerek kardeşinin karnına dokundu. "Eee isim belli mi?"

Hicran genişçe gülümsedi. "Ben Arslan olsun istiyorum, Baran da karşı çıkmadı. Nasıl olsa abim ve Dila sayesinde biz kavuşabildik. Her ne olursa olsun, Arslan abim Baran içinde çok değerli." Boran bir anda durulan bakışlarını bana çevirdiğinde ona bakamadım ve burukça gülümsedim.

"Hayırlı olsun, umarım abim gibi arslan bir çocuk olur." Boran karnını biraz daha okşayıp "Neyse ben çıkayım." Diyerek odadan çıktığında Hicran'la baş başa kaldık. Uzun zamandan sonra ilk defa karşılaştığımız için konuşacak çok şeyimiz vardı. Boran'ı vurduğumda hayal kırıklığına uğramıştı ama şu an iyiydi.

"Kaya nasıl?" diye sorduğumda "Biraz daha iyi. Abimi vurduğun gün seni kurtarmak için hastaneye gittiler ama seni saklamışlardı. İlk üç gün seni arayıp durdu her yerde. Annemin sana zarar vereceğini düşünüp çok korktular." Dedi. Boran yetişmeseydi Sevda hanım beni çiğ çiğ yerdi.

"Neyse ki Boran iyileşti ve olaya el koydu. Uyanır uyanmaz Kaya'yı aradı ve sana hiçbir şey olmayacağının yeminini etti. Seni her zaman koruyacağını söyledi Kaya'ya."

"Alacak verecek kalmadı." Derken dolan gözlerimi kırpıştırdım. "Kaya senden vazgeçmedi Dila ama artık seni Baybars konağına götürecek tüm köprüler yıkıldı."

"Biliyorum." Derken yutkunamadım bile. "Benim yerim Boran'ın yanı."

"Boran sana gözü gibi bakıyor. Biliyorum senin için çok zor ama kendine ve ona bir şans vermelisin."

"Arslana ihanet mi etmemi istiyorsun?" derken, paramparça olmuş bir şekilde gülümsedim. "Hayır. Arslana ait olan Dila'yı göm diyorum sadece. O Dila artık yaşamıyor, göm ve ondan kurtul."

Göz yaşlarım avuç içlerime doğru yuvarlandı. "Onu gömmeme yardımcı olur musun?"

"Nasıl?"

"Beni buradan çıkar, sonrasını anlatacağım." Hicran kuşkuyla gözlerimin içine bakarken onu beni buradan çıkmama yardımcı olmasını ikna ettim. Boran ortalıkta görünmüyordu, kapıda duran Miran'a sağlık ocağına gideceğimizi söyleyip, yanımıza bir koruma alarak konaktan ayrıldık.

"Beni mezarlığa bırakın, sonra ben kendim dönerim." Hicran itiraz etse de sonunda kabul etti ya da etmek zorunda kaldı. Arabadan iner inmez Boran'a haber vereceğine adım kadar emindim zaten.

Çok vaktimizin olmadığını bilerek Arslan'ın mezarına doğru yürüdüm. Toprağındaki çiçekler değişmişti. Toprağı tertemiz ve yeni sulanmıştı.

Yanına uzanıp yüzümü toprağa yasladım. "Seni çok özledim Arslan." Kar ayazından dolayı toprak buz gibiydi. "Seni çok özledim canımın içi." Onunla vedalaşmaya gelmiştim ama bunu asla yapamazdım.

"Sana ait olan Dila'yı sana emanet etmeye geldim." Kalbim sanki yerinden sökülüyordu. "Ona iyi bak olur mu?"

"Ne çok seveni varmış bu Arslan Safirin..." duyduğum sesle birlikte ayağa sıçrarken, karşımda gördüğüm yüz beni şaşkına uğrattı. "Savaş?"

"Bende seni gördüğüme çok sevindim Dila prenses?"

"Senin ne işin var burada, ne zaman çıktın hapisten?" korkuyla etrafıma bakındım. Savaş annemin tarafından uzak bir akrabamızın oğluydu. Akli dengesi yerinde değildi, benimle evlenmeye hakkı varmış gibi sürekli boş boş konuşup takıntı haline getirmişti. Küçükken ben her ne kadar rahatsız olsam da aile üyelerim ona gülüp geçerdi. Ciddi bir uyarıyla karşılaşmadığı içinde çocukluk sevdasını asla vazgeçmemişti. Delinin tekiydi, başı beladan asla kurtulmazdı. Her sene hapse girer çıkardı ama en son adam yaralamaktan tüm dava dosyalarını yaktığı için on beş yıl ceza yemişti. Burada olmasının imkanı yoktu. "Bana sarılmak yerine neden böyle sorular soruyorsun?"

"Günlerdir seni bekliyorum burada." Derken siyah gözleri bilinçsiz bir şekilde gözlerime tutunmuştu. "O Boran piçi seni zorla karısı yapmış, sana yetişemedim ama eninde sonunda buraya geleceğini biliyordum. Seni kurtaracağım merak etme."

"Hapisten mi kaçtın yoksa?" etrafımızda hiç kimsenin olmayışı korkumu artırırken, Arslan'ın mezarına ufak bir bakış attım. "Merak etme Dila, seni Safirlerden kurtaracağım." Bana doğru adımladığını görünce talaşla elimi ona doğru uzattım. "Sakın bana yaklaşma."

"Seni tehdit mi ediyorlar."

"Hayır." Diye bağırdım. "Kimsenin beni tehdit ettiği yok. Ben Boranla evlendim ve mutluyum. Sakın saçma sapan bir şey yapmaya kalkışma!"

"O piç seni tehdit ediyor değil mi?" Onunla konuşmanın bir faydasının dokunacağını asla düşünmüyordum, bu yüzden tek isteğim şu an Boran'ın beni bulmasıydı. "Hayır." Diye fısıldadım, korktuğumu belli etmemeye çalışarak. Kara rağmen üzerinde kısa kollu bir tşört vardı. Kolunda boydan boya uzana derin bir yara izi gözüküyordu. "Kendi isteğimle onunlayım. Boran'ı seviyorum." Yalan söylediğimi anlamaması için elimden geleni yaptım.

"Ama seni benden daha çok kimse sevemez Dila."

"Ne diyorsun lan sen?" Sonunda beklediğim sesi kulaklarım işittiğinde derin bir nefes aldım. Boran iki adımla yanıma gelirken arkasında on adam daha vardı. Savaş'ı tek eliyle yere sererken onu benden uzağa atmıştı. "Ne işin var lan senin benim karımın yanında?"

Boran onu yakasından tutup bir kez daha yere atarken nefesimi tutmuştum. "Ben senide özledim Boran?"

"Dayağımı mı?" derken Boran yüzüne sert bir yumruk geçirdi, Birbirlerini tanıyorlardı. "Neden dinlemiyorsun lan sen beni?" Boran onu öfkeyle hırpalarken Savaş ona karşılık vermiyordu. Vermesinin de imkanı da yoktu. Boran onun en az iki katı kadar kalıplıydı. "Seni öldürmem için mi yapıyorsun lan?"

"Sana on yıl öncede söyledim Boran Safir." Savaş dudağının kenarını sertçe sildi. "Dila'dan ölsem de vazgeçmem." Savaş'ın sözleri karşısında Boran'ın kararan gözlerine baktım. On yıl önce Boran benim adımı bile bilmiyordu nasıl olurdu da Savaş'la benim için kavga etmiş olabilirdi? Arslan yaptırdı desem, Arslan'la o zaman tanışmamıştık bile! "Bende seni öldürürüm o zaman Savaş, on yıl önce sadece kolunda kurtardın ama seni şimdi öldürürüm o zaman bende."

24.BÖLÜM:ZİNCİR

Boran gözü dönüş bir şekilde Savaş'ı dövmeye başladığında uğradığım şokun arasında "Boran!" diye bağırdım. "Boran dur artık, öldüreceksin adamı!"

Durmaya asla niyeti yoktu. Döve döve öldürecekti Savaş'ı. Boran'ın omzuna dokunup onu geriye çektiğimde Savaş çoktan bayılmıştı. Ona acıyacağım aklıma gelmezdi fakat ölmesi bizi yeni bir savaşa sürüklerdi. "Boran dur, onu öldürmen bizim zararımıza olur. O annemin akrabası, bizi yeni bir savaşa sürüklersin. Ne olursun dur!"

"Karışma Dila!" Boran'ın kükreyişle bir adım geriledim ama kolunu bırakmadım. "Sakın!"

"Karışmak zorundayım. Ölürse yine ortalık karışacak. Artık gücüm kalmadı benim. Sana da bir şey olmasına izin veremem!"

Bir kaç saniye sonra düşündükten sonra ağza alınmayacak bir kaç küfürü savurdu mezarlığın içinde. Boran nefretle Savaşı yere attıktan sonra ayağa kalktı. "Yürü, seninle de evde hesaplaşacağız." Bileklerime sarılıp beni ardında çekiştirdiğinde son kez Arslan'ın mezarına baktım. Vedamız bile yarım kalmıştı. Biz bu dünyada asla tamamlanamayacak olan iki kişiydik. Yol boyunca sessizliğimizi korurken arabayı evin önünde durduğunda, kafamdaki soru işaretleriyle birlikte arabadan indim.

Beni birazdan haşlayacaktı ama odaya kadar sessizliğini korudu.

Korumaları dışarda bırakarak kapıyı sertçe kapattığında telaşla dudaklarımı dişlerimin arasına aldım. Odaya kaçıp kapıyı kilitlesem ne kadar işe yarardı. Elimden tutarak beni ardında sürüklerken bizi gören Miran telaşla ayağa kalktı. Konaktan çıkmama izin verdiği için Boran onu da mahvedecekti. Odasına kaçarak giden Miran'ın ardından Boran kimseyi umursamadan bağırdı. "Kaç Miran efendi kaç!" Bahçede Sevda hanım ve kız kardeşi vardı. Larin ve Yaseminde bir üst katın balkonunda kahve içiyorlardı.

Anlaşılan Larin de Yasemin'in tarafını tutuyordu. Bize olan kıskanç bakışları arasında merdivenleri çıkarken Boran'ın adımlarına yetişip, koluna sarıldım. O kadar sinirliydi ki yakınlığımı görmedi bile. Beni odanın içerisi tıkar tıkmaz kapıyı kapattı. En azından insanların tartıştığımızı görmesine izin vermiyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Boran'ın sesi kaskatıydı. "Derdin ne lan senin?"

Korkuyla ona döndüm. "Nasıl benden habersiz evden çıkarsın, iznim olmadan nasıl mezarlığa gidersin?"

"İzin vermeyeceğin için senden isteyemedim." Dedim. "Hadi ya, ne güzel bir açıklama!" delirmiş bir vaziyette odanın içinde gelip gitti. "Neden sana söz geçiremiyorum ben, neden lan neden?"

"Sakin olur musun?" Gözlerinde fırtınalar kopuyordu. "Sakin mi olayım?" sinirle ellerini saçlarına daldırıp, bağırarak öfkesini kusmaya başladı. "Sana evden çıkmayacaksın dedim, çıktın. Sana mezarlığa gitmeyeceksin dedim, gittin. Sana Arslan yasak dedim, koşa koşa abime sarıldın. Yetmezmiş gibi sana takıntılı sapıkla karşı karşıya gelmiş laf anlatmaya çalışıyorsun! O manyak sana bir şey yapsaydı, ne olacaktı?" O kadar haklıydı ki, sesimi çıkaramadım.

"Söylesene Dila, sana bir şey yapsaydı ne olacaktı?"

"Haklısın." Derken, gözlerine sakince baktım. "Yanlış yaptım ama gitmem gerekiyordu."

"Neden gitmem gerekiyormuş Dila hanım?" beni korkutuyordu, onu ilk defa bu kadar gözü dönmüş bir vaziyette görüyordum. "Sakin olur musun artık." Dedim zar zor.

Boran kırık bir şekilde gülümsediğinde ona doğru bir adım attım. "Bana sakin olmamı söyleyip durma. Elin manyağı sana gelip seni sevdiğini söylemişken bana sakin olmam gerektiğini sakın söyleme." İşaret parmağını bana doğru salladığında "Onu öldürmem gerekiyordu." Diye devam etti. "Benim karıma kimse yaklaşamaz."

"Boran." Diye bağırdım. "Yeter." Ölüm lafından bıkmıştım artık. "Onu öldürsen yanan biz olacaktık."

"Yandık zaten yanacağımız kadar. Biraz fazlası öldürmez."

"Ama yaşatmaz da." Baharıma gelen kışa, elimdeki ateşle dokundum. Hiç düşünmeden parmak uçlarımda yükselip, yüzünü ellerimin arasına aldım. "Benim senden başka kimsem yok." Diye fısıldadım dudaklarının üzerine. "Benim senden başka kaybedeceğim hiçbir şey yok."

Boran gözlerini kapatıp daha sakin bir şekilde araladığında kehribarlarına biraz daha yaklaştım. "Seni de kaybedemem." Sessizce yutkundum. O sırada pencerenin önünde birinin gölgesini gördüm. Perdeye yansıyan görüntü Yasemin'e aitti. Bizimi izliyordu? Yok artık!

"O zaman karım gibi davran artık." Boran'ın sert sözleri karşısında dikkatimi ona vermeye çalıştım ama aklım hala Yasemin'deydi. Kavgamızı duysun istemiyordum. "Boran..." dedim, onu nasıl susturacağımı bilemeyerek. "Ne Boran Dila, sen değil miydin beni vuran? Kurtulmak isteyen?" Boran bir adım geriye atıp benden uzaklaşmak istediğinde hızla onu kendime çektim. "Senden kurtulmak istemiyorum."

Boran beni ciddiye almadı ve gülerek kapıyı gösterdi."Şimdi kapıyı aralasam çıkıp gideceksin ardına bir an bile bakmadan."

Her cümlesi etime bıçaklar saplıyordu, üstelik Yasemin de onu duyuyordu. Onu nasıl susturacağımı bilemeyerek dudaklarına baktım. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama hem Boran'ı susturmak hem de Yasemin ders vermek istiyordum. Hiç düşünmeden dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda, bilerek sırtına cama doğru ittirdim ve Boran'ın boynuna sarıldım.

"Gitmeyeceğim." Diye fısıldadım, dudaklarımı dudaklarından çekmeden. Boran neye uğradığını şaşırmış bir şekilde gözlerini araladığında, bakışları sisliydi. Bir saniye kadar şaşkınlığın ardından boynumu kavrayıp kendine çekti ve beni öpmeye başladığında, parmaklarımın ucunda yükseldim.

Nefes dahi almadan dudaklarımı içine çeker gibi öperken "Boran." Diye inledim. Zincirleri kopmuş gibiydi. Bedenimi bedenine yasladığında

"Dila..." diyerek boğuk bir ses çıkardı. Dudaklarımdan ayrıldığı gibi boynuma indiğinde bedenimi yukarı doğru çekti. Boran beni kucağına aldığında avuçlarımı pencereye yasladım ve boynuma sokulmasına izin verdim. Daha yüksek bir sesle "Boran." Diye inledim bilerek.

"Beni her anlamda çıldırtıyorsun Dila!" O sırada pencereden hızla uzaklaşan giden ayak seslerini zorda olsa işittim. Yasemin arkasına bakmadan çekip giderken Boran'dan ayrılmanın vakti geldiğini düşünerek ellerimi göğsüne yasladım.

Fakat Boran'ı durdurmanın kolay olmayacağını bilmem gerekirdi, üstelik o zinciri ben koparmıştım. Yerlerimizi değiştirip sırtımı cama yasladığında nefes nefese başımı geriye attım. Boynuma öyle şeyler yapıyordu ki, ağzımı açıp dur bile diyemedim. Yasemin'e ders vereceğim diye kendimi Boran'ın ateşine atmıştım.

Boran daha fazlasını isteyen bir tutkuyla elbisemin fermuarına uzandığında kalbim gümbür gümbürdü. Fermuarımı açamayınca, yırtığını hissettim. "Yenisini alırım." Dedikten sonra boydan boya yırtılma sesini işittim. Elbisemin sırt kısmını komple yırtmıştı. Çıplak sırtımı cama yasladığı gibi yeniden dudaklarımı dudaklarının arasına aldı.

Sırtımda hissettiğim soğuk ve onun dudaklarının yüzünden tüylerim diken diken olmuştu. Elbiseyi omuzlarımdan aşağı çekiştirdiğinde, açtığı her yere dudaklarını değdiriyordu. Aklımı kaybetmiş bir vaziyette gözlerimi kapatıp, başımı cama yasladım.

O kadar iyiydi ki bana şu an istediği her şeyi yaptırabilirdi. Köprücük kemiğimde hissettiğim dilinin darbesiyle nefes almayı bıraktım. Boran aynı noktaya bir morluk bırakacak şekilde yoluna devam ederken bacaklarımı beline doladım. Eli bacaklarıma gittiğinde gözlerini yüzümde hissederek gözlerimi araladım. Bakışı karşısında yanaklarım sıcacık olmuştu.

"Yeterli mi?" diye fısıldadı, mahvolmuş halimde gözlerini gezdirirken. Nefesimi düzene koymaya çalışırken gözlerinin içine baktım. Ne demek istediğini anlamamıştım ayrıca neden durmuştu? Bacaklarımı parmaklarının içinde ezdi ve sertçe yutkunduğunu hissettim. Adem alması aşağı inip kalkmıştı. "Yasemin'e yaptığın gövde gösterisi yeterli mi?"

"Boran..." diye fısıldadım. Nasıl anlamıştı? Boran bacaklarımdan ellerini çekti ve darmadağın olmuş bir şekilde beni serbest bıraktı. Göğüslerime kadar inen elbisemin ucundan hızlıca yakaladım.

"Konuşma Dila." Diyerek bana sırtını dönüp banyoya girdiğinde o kadar mahcup olmuştum ki, kendimi dövmek istedim. Banyoya girdikten hemen sonra kapıyı suratıma kapattığında yüzümü ellerimin arasına alıp sertçe nefesimi dışarı verdim. "Aferin sana Dila! Aferin!" ,

Boran banyodan uzun bir süre çıkmazken, üzerime yeni bir elbise geçirmek yerine zaten bir gecelik takımı giyinip yatağın üzerine oturdum. Zaten akşam olmuştu, dışarı çıkıp Safir aile üyelerini görmek gibi bir planım yoktu.

Ayrıca çıkarsam Yasemin'e de istediğini vermiş olurdum. Boran belinde havlu parçasıyla kapıda göründüğünde utancımı bir kanara bırakıp gözlerimi üzerinde gezdirdim. Karın kasları gözlerimin parlamasına neden olurken "Özür dilerim." Diye fısıldadım. Bana kısa bir bakış atıp önüne döndü.

Dolabın içindekilerle bakıştığı sırada "Dışarı mı çıkacaksın?" diye sordum bu kez de. "Hayır, merak etme Yasemin'e oynadığın oyunun ortaya çıkmasına izin vermem." Bir tişört ve şort alıp dolabın kapağını kapattığında istemsizce sırıttım. "Bu kadar kısa sürede işimi bitirmeyeceğimi biliyordur."

İstemsiz bir şekilde dudaklarımı ısırdığımda, gözlerimi karın bölgesine indirip derin bir nefes aldım. Boran benim aksime gayet rahat bir şekilde karşımda soyunup giyinirken ateşimin çıktığını hissettim ama gözlerimi ondan asla çekemedim.

Ona alışmam gerekiyordu, alışmak zorundaydım.

Islak havlusunu banyodaki sepete bırakmak için gittiğinde yataktan çıkıp televizyona doğru yürüdüm ve kumandayı elime aldım. Onunla aynı odada sabaha kadar kalacak olmak şimdiden beni germişti. Boran odaya geri döndüğünde hiç konuşmadan tekli koltuklardan birine oturup ayağını

sehpaya doğru uzattı. Televizyon kanalları arasında dolaşırken yabancı bir filmde duraksadım.

"Aç mısın?" acıktığımın farkında değildim ama o sorunca karnım anında açım diye kıvranmıştı. Boran evet dememe gerek kalmadan "Tabi ki de açsın." Diyerek kaşlarını kaldırdığında "Evet, açım." Dedim dürüstçe. "Üzgünüm ama daha sonra yiyeceksin."

"Neden?"

"Çünkü şu an başka bir şey yapıyor olmamız gerektiği için yemek yiyemiyor olman gerekiyor."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken ikili koltuğa uzanıp televizyonun sesini dışarı gitmeyecek şekilde açtım. İkimizde ilgimizi filme vermeye çalıştık ama aklım hala bana yapabileceği şeylerde dolanıyordu. Oflayarak bakışlarımı ona çevirdim ama bir şey söylemedim. O sadece televizyona bakıyor arada da telefonunda göz gezdiriyordu.

"Savaşla tanışıyor muydunuz?" Boran sorum karşısında kafasını hızlıca bana çevirdi. "Burası büyük bir yer değil."

Öyle der gibi başımı salladım. "Kolundaki yara sana ait?"

Boran konunun nereye gideceğini anlayarak huzursuzca yerinden kıpırdadığın da bende hafifçe doğrulup oturur pozisyona geldim. "Evet." Sesinde hiçbir renk yoktu. "Neden?"

"Seni ilgilendirmiyor."

Başımı hafifçe yana eğip kaşımın birini kaldırdım. "Gayet de beni ilgilendiriyor gibi duruyor."

"İlgilendirmiyor dediysem ilgilendirmiyor." Sesi anlamsız bir şekilde sertti ama konuyu kapatmaya niyetim yoktu.

"Savaş benim yüzümden onu dövdüğünü söyledi."

25.BÖLÜM: KONU SEN DEĞİLSİN

"Savaş benim yüzümden onu dövdüğünü söyledi."

"Yalan söylemiş." Savaş delinin tekiydi ama yalancı değildi, ayrıca neden böyle bir yalan söyleme gereği duysun ki? "O bu yalanı söylerken sende onun onaylar gibiydin Boran?"

"Sen yanlış anlamışsın." Ne duyduğumu gayet iyi biliyordum. "Yanlış duymadım yanlışta anlamadım." Kendimden emin bir şekilde gözlerinin içine baktım. "Anlayamadığım şey bunu neden yaptığın. Sakın abim için falan deme, çünkü o zamanlar Arslan diye biri yoktu hayatımda." Ne Arslan vardı hayatımda nede Boran! "O zamanları hatırlıyorum. Benim lisede ilk yılımdı ve sende son sınıf öğrencisiydin. Okulun popüler çocuğuydun hatta." Boran oturduğu yerde kıskaca alındığı hissederken huzursuz bir şekilde yerinden kıpırdandı. "Adımı bile bilmediğini düşünürdüm."

"Adını bilmemi mi isterdin?" konuyu saptırmaya çalıştığını fark ederek güldüm. "Bana bakacağını asla düşünmezdim. Herkes etrafındaydı. İstesen de beni fark etmezdin. O kadar güzel kızın arasında dönüp bakacağın biri değildim."

"Yanılıyorsun." Derken gözlerini gözlerime çevirdi. "Hepsinden daha güzeldin."

Şaşkınlıkla gözlerimi büyüttüğüm sırada "Ama haklısın, sana bakmazdım." Diyerek kırdığı potu kurtarmaya çalıştı. "Anlamıyorum." Derken dudağımı yaladım. "Anlam veremiyorum." Ben aptal bir insan değildim ama şu an aklım durmuş vaziyetteydi.

"Anlaşılmayacak bir şey değil." Diyen Boran gözlerini benden çekti ve televizyona bakarken kendince bir şeyler uydurdu. Ne kadarının yalan ne kadarının doğru olduğunu bilmeden onu dinledim. "Bir gün okul çıkışında

eve gidiyordum. Kafam dalgındı, yolları karıştırmışım. Seni gördüm, en az benim kadar dalgındın ve arkanda sapık gibi dolanan Savaş'ın farkında değildin. Sizi takip ettim, sana saldırmak için yalnız kalmanı bekliyor gibiydi. Issız sokaklara girdiğinizde elinde bayıltıcı bir şey olduğunu fark ettim. Belli ki niyeti kötüydü, o sana ulaşmadan onu yakalayıp dövdüm." Duyduklarım karşısında şok geçirmiştim. "Öldürecek kadar çok dövdüm. Kolunu ayaklarımla ezdim." Savaş'ın bu kadar ileri gidebileceğini asla düşünmezdim. Boran müdahale etmeseydi ne olurdu?

"Konu sen değilsin." Hala gözüme bakmıyor oluşu karşısında kuşkuyla onu süzdüm. "Konu hiçbir zaman sen değildin." Bunu bana değil, kendine söyler gibiydi. "Kim olsa aynı şeyi yapardım."

"Sonra ne oldu, biz bunu neden hiç duymadık."

"Abim halletti, amacının ne olduğunu ailesi öğrenince zaten duyulmasın diye onlar elinden geleni yaptı. Yoksa sizi de karşılarına almış olacaklardı. O sırada abim hem beni hem sen gözetlemek için sürekli okula gelip gitmeye başladı."

"Şimdi daha iyi anlıyorum." Diyerek bakışlarımı önüme eğdim. Arslan'ın bir anda hayatımın etrafında dolanması tesadüf değildi. "Savaş yüzünden mi gittin peki?"

"Hayır." Diyerek kestirip attı. "Neden?"

"Seni ilgilendirmiyor." Dediğinde ses tonu yükselmişti. "İyi." Diyerek önüme döndüm ve dümdüz önüme döndüm. Sonra ikimizde aynı anda birbirimize döndük, kafamdan aşağı kaynar sular dökülmüş vaziyet de "Savaş." Diyerek yutkundum. Oda benim düşündüğümü düşünüyordu. Boran hiddetle ayağa fırlarken bunu daha önce nasıl düşünemediği fark ederek kendime kızdım.

"Olabilir mi?" derken elim ayağım titremeye başlamıştı. "Arslan'ı Savaş öldürmüş olabilir mi?"

....

"Mezarlıkta bulamadık ama uzaklaşmış olamaz." Devran mezarlıktan eli boş bir şekilde geri dönerken Boran çıldırmış bir vaziyetteydi. Savaş'ı bulamamışlardı. Ne ailesinin yanındaydı ne bizim ailenin yanına sığınmıştı. "Onu bulmadan kimse uyumayacak." Boran'ın hiddet dolu sesiyle adamların hepsi ona dikkat kesilirken avlunun içinde gelip gitti. "Devran yanına adam alıp yakın yerleri ara, Miran sende sınır tarafından başla, hastanelere de bakın."

"Abi tamam ama emin miyiz onun yaptığına?" Miran'ın sorusu karşısında Boran bilinmez bir vaziyette ellerini saçlarına daldırdı. "En büyük şüpheli o Miran!"

"Neden, o deli neden abimi vursun?" Nedenini söylemeye ne Boran'ın nede benim cesaretim vardı. Sevda hanımın ne tepki vereceği beni şimdiden korkutuyordu. Boran başı önünde "Benim yüzümden." Dediğinde, gözlerimden düşen yaşı hızlıca sildim. Sevda hanım oturduğu yerden kalktığında irkilerek Boran'a döndüm. Yusuf bey eli ayağı buz kesmiş bir şekilde donup kalmıştı.

"Nasıl senin yüzünden?" Sevda hanım oğlunun karşısına dikildiğinde Boran ona bir yabancıymış gibi baktı. "Yıllar önce, bir yanlışından dolayı kavga ettik. Savaş'ı neredeyse öldürüyordum ama abim sizin haberiniz olmadan her şeyi halletti, Ailesini susturdu. Savaş'ı işlediği suçların kanıtlarını toplayıp hapse tıktırdı. Olurda Savaş bana ulaşır diye onu içerde tutmak için elinden geleni yaptı."

Sevda hanım göz yaşları arasında Boran'ın yakasına yapıştığında, içimde bir şeyler devriliyordu. Aslında her şey benim yüzümdendi! Benim yüzümden Boran ve Arslan'ın başını belaya sokmuştu. Sevdiğim adam benim yüzümden ölmüştü.

Yusuf bey kahrolmuş bir vaziyette "Bize niye söylemediniz, biz neyiz burada Boran!" dediğinde Sevda hanımın ağıtını duydum. "Ne diye bulaştın o deliye Boran." Boran annesine hiçbir tepki vermeden sadece bekledi, ailesinden alacağı ilk darbeyi en az o da benim kadar farkındaydı. Şu an sadece beni korumaya çalıştığı için, susmak zorunda kalıyordu. Oysa her şey benim yüzümden olmuştu.

"Hedefi belki de sensin." Dedi Devran, her şeyden uzaklaşarak. "Sana ulaşabileceği tek yer o düğündü. Sen o sırada abime yakın bir yerdeydin. Hedefi sendin abi, yoksa Arslan abimi vurmak isteseydi bunu daha önce yapardı. Abime istediği zaman ulaşırdı ama sana ulaşamazdı."

Boran kaskatı kesildi. O kurşunların ona saplanmasını diliyordu içten içe. Onu o kadar iyi tanımasam da Boran o gece kendinin ölmesini diliyordu. Sevda hanım sessiz feryatlar atarak yere yığılırken Larin ve kız kardeşi onu yerden kaldırmaya çalıştı. Boran annesinin dibine çöktü. "Annem..." Sevda hanım hiçbir şey diyemiyordu. İkisi de onun kanıydı ve bir tercih yapmak onun için imkansızdı. Belki de şu an sadece kendine kızıyordu. Oğullarının yaşadıklarından haber yoktu. Bunu görmemiş ve hissetmemişti.

"Ben nasıl anayım." Dediğini duyduğumda, hıçkırarak elimi dudaklarıma bastırdım. "Ben ana mıyım?" kendine vurmaya çalıştığında Boran sıkıca ellerinden tuttu. "Benim yüzümden." Dedi, gözleri kıpkırmızıydı. "Biz çocuklarımızı korumadık Yusuf bey, biz nasıl ana babayız?"

Gözlerimin önü gözyaşlarımdan dolayı bulanıklaşırken yumruklarımı sıktım. Bu kez yere yığılmayacaktım, bu kez güçlü durmak zorundaydım. Arslan'ımın katilini bulana kadar yıkılmak yoktu.

Sevda hanım sakinleştiricilerle zar zor zapt edilirken Devran ve Miran adamları toplayıp Savaş'ı aramaya çıkmıştı. Yusuf bey diğer aşiret ağalarına gayet açık bir şekilde haber salıp Savaş'ı saklayan herkesi düşmanı belleyeceğini belirtmişti. Boran ise, tek başına oradan oraya koşuyordu. Boran sabahın ilk ışıkları bahçeye düşerken eve geldiğinde ayakta olan tek kişi bendim.

Beni karşısında gördüğüne şaşırmadan kapıyı kapatarak içeri girdi.

"Bir haber var mı?" başını iki yana sallarken, dağılmış saçlarına ellerini geçirip iyice dağıttı. "Yer yarıldı da içine girdi sanki."

Umarım öyle olmuştur diye geçirdim içinden. Umarım kendi kendine bir yerlerde ölüp gitmiştir. Yoksa Boran onu bulur bulmaz öldürecekti. Katil olmak onun için sorun değildi.

"Benim yüzümden..." diye fısıldadığım sırada Boran hızlıca ellerini dudaklarıma bastırıp beni susturdu. "Sakın." Derken nefesinin titrediğini hissettim. "Sakın Dila, bu kez susacaksın." Sesi emrediciydi. "Senin yüzünden değil benim yüzümden oldu. Ben yaptım ne yaptıysam."

Başımı iki yana salladım ve ellerinden tuttum. Elleri yüzünden zar zor konuşmaya çalıştım. "Benim için yaptın. Beni korumak için dövdün Savaş'ı" Bir elini belime sarıp diğer eliyle dudaklarımı kapattı. Sessiz ve sert bir şekilde üzerine basa basa fısıldadı. Kimse duymasın diye elinden geleni yapıyordu. "Senin için yapmadım, kim olsa aynı şeyi yapardım. Bu konuda adın geçmeyecek. Duydun beni?"

Tepkisiz bir şekilde gözlerinin içine baktığımda "Duydun mu?" diye tekrarladı. "Konu sen değilsin."

Konu tam olarak bendim, benim varlığımdı. Gözümden düşen yaş Boranın eline karıştığında Boran nefesini dışarı verip beni kendine çekti. Kollarını sıkıca bana dolarken gözlerimden öperek başımı boynuna yasladı. Saatlerdir yıkılmamak için öyle zor tutuyordum ki kendimi. Kollarının sıcaklığı arasında Boran'ın boyun girintisinde serbest bıraktım hıçkırıklarımı.

"Beni bırakma." Sesim paramparçaydı. "Boran sakın beni bırakma."

Ben Savaştan değil Boran'da korkuyordum. Onu da kaybedersem mahvolurdum. "Bunu istesem de yapamam Dila." Boran mümkünmüş gibi beni daha sıkı sararken, bende kollarımı beline sardım. Boynuna burnumu yaslayıp kokusunu içime çekerken sakinleşmeye çalıştım.

"Baban aradı az önce." Burnumu çektim. "Ne dedi?"

"Haber almış, Savaş'ı kesinlikle saklamayacağını, arkasında durmayacağını gerekirse de bulmaya yardım edeceğini söyledi. Annende aynı fikirde." Bu birazda olsa içimi rahatlatmıştı. Savaş annemin akrabasıydı, bizimle ilgisi yoktu ama yine de bir yanım tedirgindi. Annem inat uğruna saçmalayabilirdi.

Boran beni kolunun altına alıp çenesini başıma yasladı. Bu o kadar hesapsız kitapsız bir hareketti ki kalbim ısınmıştı.

26.BÖLÜM:YARA

Diğer gün Savaş'ı bulma çalışmaları tam gaz devam etmişti. Hatta diğer ailelerde kendi adamlarını göndererek Safir'lere destek olmuştu. Boran onu bulmadan kimseyi uyutmayacağını kesin bir dille dile getirirken, evde kadınlar dışında hiç kimse yoktu.

Cemile hanım dışında kimse benimle iletişime geçmiyordu zaten, odamdan dışarı çıkma gereği duymamıştım. Kapım tıklandıktan sonra kafasını içeri uzatan Cemile hanım "Yedin mi yemeğini hanımım" Diye sorduğunda gülümseyerek başımı salladım. İçeri girip yedikten sonra kenara bıraktığım tepsiye kaldırdı. "Afiyet bal şeker olsun ikinizi de." Gülümseyerek karnıma bakıyordu, orada bir bebek olduğunu düşünerek.

"Teşekkür ederiz." Diyerek oyunu bozmadım. Nereye kadar devam edebilecektim bilmiyordum ama hamile olmadığımı öğrendikleri an kopacak kıyamet ben korkutuyordu.

Cemile hanım odadan çıkıp gittikten sonra kapım bu kez çalınmadan açıldı. Boran bitik bir halde içeri girerken, kirlenmiş üzerinde gözlerimi gezdirdim. Belli ki eli yine boş gelmişti. "Duş almaya geldim, hemen geri çıkacağım." Diye açıklama yaparken doğruca banyoya girmiş bir şey dememe fırsat vermemişti.

Ardından kalktım ve peşinden içeri girdim. Soyunurken geldiğimi fark etse de durmadı. "Yemek yemez misin, çıkana kadar hazır olur?" diye sordum, gözlerimi yüzünde tutmaya dikkat ederken. "Hayır, gerek yok." Derken bana sırtı dönük bir şekilde üzerindeki son parçaları çıkarıp suyun altına girdi. "Bir haber var peki?" diye sordum bu kez de. Hemen gideceği için konuşacak zaman bırakmayacağını biliyordum. Omzunun üzerinden bana bakıp konuşacak başka yer mi kalmadı der gibi bakış attığında sertçe yutkundum.

Çok iyi görünüyordu, bir film sahnesinden fırlamış gibiydi. "Bir haber yok Dila, olsa burada ne işim var?"

"Acaba düşündüm de...." Aklımdaki fikirden hiç hoşnut olmayacağını bilsem de söylemek zorundaydım. "Ne düşündün Dila?" Artık bana bakmıyor duşunu almaya devam ediyordu. "Kızmayacağına söz ver?" güldüğünü duydum. "Konu sen ve düşüncelerin olunca tepem atmadan son bulmuyoruz." Dediğinde ona hak vererek yüzüm ekşittim. Düşüncelerimi duyduktan sonra tepki göstermemesinin imkanı yoktu.

Ortamı daha öncesinde yumuşatmasını umarak ona birkaç adım attım. Bundan sonrası tufandı nasıl olsa, şu an yaşamak zorunda kaldığım hayat buydu. Boran Safir'in karısı Dila Safir olmak. Bütün aşiretin bir bebek beklediği gelin, Dila.

Üzerimdeki uzun hırkayı çıkarak kanara bıraktım. Üzerimde saten ince geceliği çıkarmaya cesaret edemeyerek suyun altına girip, kollarımı arkadan ona sardım. Boran irkilerek adımı fısıldadığında sırtının çukuruna dudaklarımı bastırdım. "Söz vermeni istiyorum." Dedim kısık bir sesle. "Demek ki söz veremeyeceğim bir şey." Demişti, ellerini ellerimin üzerine koyup. Bir daha öptüm, ardı ardına onu yumuşatacağını düşündüğüm şekilde öpücüklere boğdum sırtını. "Söz vermezsen, bunu sabaha kadar sürdürürüm."

Onda hissettiğim şey Arslan mıydı bilmiyorum ama kaybettiğim sıcaklık eskisi gibi hissettirmişti.

Arslan'a sarılıyordum sanki. Yaptığımın ne kadar yanlış olduğunu hissetsem de kendime engel olamadım. Kardeşlerdi, karakterleri çok benzemese de yapıları, gülüşleri, boyları aynıydı.

Boran bana Arslan gibi gülümsemese de, Arslan gibi sıcak bir yuvadaymış hissini veriyordu.

"Çıkmam gerekiyor Dila, şimdi mi buldun bana bunu yapacak vakti." Ellerimin altındaki karın kasları gerildiğinde dudaklarımı omur iriliğine doğru kaydırdım. "Söz veriyor musun?" Boran bir küfür savurup kolumdan çektiği gibi beni önüne alıp, sırtımı soğuk banyo duvarına yasladı. Sıcak su ikimiz arasında kaldı. Islanarak üzerime yapışan geceliğin altından gözüken vücudumda göz gezdirip "Söyle." Dedi emredir gibi. Islak kirpiklerimi kırpıştırdım. "Söz vermeden olmaz."

"Söz veremem, konu sensen hiçbir şey için söz veremem." Kaşlarımı çatarak gözlerinin içine baktım. Aramızda bir santim kadar mesafe vardı. Bunu korumaya gayret ederek beni tutuyordu. Çıkması gerektiği için kendini dizginlemeye çalışıyordu belli ki. "O zaman bende buna devam ederim." Aramızda mesafeyi kapattım ve dudaklarımı bu kez boynuna bastırdım.

Titreyen dudaklarım acemi bir şekilde boyun girintisine dokundururken, kokusu beni çileden çıkardı. Arslan'ın şampuanıydı, onun kokusuydu. Acıyla gözlerimi kapattım ve ellerimi omuzlarına götürdüm. Bir an için Arslan'a sarıldığımı sandım. Gözümden düşen yaşı sudan dolayı ne o ne de ben fark ettim.

Boran boğuk bir sesle başını yukarı kaldırıp derin bir nefes aldı. Kalbi deli gibi atıyordu. Ona yaptığım şey onu bertaraf ederken eli belime kaydı ve vücudumu kendine yasladı. "Söz." Dedi çenemden tutup onu öpmemi engellemek için. "Söz kızmayacağım. Anlat, yoksa şu odadan üç gün boyunca ne sen çıkabilirsin nede ben."

Başımı usulca salladım ve titreyen bedenimi duvara yasladım. "Savaş o gün beni beklediğini söylemişti, beni aradığını ve beni kurtaracağını söyledi."

Boran'ın anında kaşları çatılırken yanağıma yapışan saçları yüzümden çektim. "Sen ne söyledin?"

"Yalan söyledim bu fikrinden vazgeçsin diye. Seni sevdiğimi ve mutlu olduğumuzu söyledim."

Boran'ın dudakları tek bir çizgi halini aldı. "Yalan." Diye tekrarladı beni, sesinde hayal kırıklığı vardı. Ne bekliyordu, onu sevmemi mi? O an ki gözlerindeki ifadeyi görmemezlikten geldim.

"Evet ama Savaş bunu kabul etmedi. Bana yeniden ulaşmak isteyecektir. Bir tür hastalık gibiyim onda, ölüm bile onu vazgeçiremez. Diyorum ki, ona ulaşmak için beni yem olarak mı kullansan?"

Boran'ın gözlerinde o an binlerce duygu geçip gitti. Söylediklerimi hazmetmeye çalışsa da bunu başaramadı ve kontrolsüz bir şekilde,

yaslandığım duvara üst üste yumruklarını geçirdi. Hayır cevabını açıkça belli ederken irkilerek gözlerimi kapattım.

O öfkesini söz verdiği için benden değil de duvardan çıkarırken nefes almadan bekledim, bekledim ve bekledim. Bir sonunun gelmeyeceğini anladığımda paramparça olan ellini tuttum ve korkarak bağırdım. "Yeter, tamam yeter." Öyle sıkı tutuyordum ki elini, onun yerine benim canım acıyordu. Parmak boğumları çok kötü durumdaydı. Ateş saçan gözlerimi gözlerine saplayıp "Çık git." Diye kükredi yüzüme. "Siktir git Dila."

"Elin." Derken titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Elimi tutan elini ittirerek suyun altından ayrıldığında, beline bağladığı havluyla beraber banyodan çıktı. Kabul edeceğini hangi akılla düşünmüştüm ki zaten. Tek istediğim eğer Arslan'ı vuran Savaş'sa eğer, bir an önce yakalanmasıydı.

Boran'ın ardından içeri girdiğimde bacaklarından kumaş pantolunu geçiriyordu. O gün Miran'ın getirdiği ilk yardım çantasını bulup önüne dikildiğimde, üzerimden sular akıyordu. Havluyla arada elini silerek gömleğini giymeye yeltendiğinde "İzin ver elini sarayım, yoksa kıyafetlerin kan olacak." Dedim titreyen bir sesle. Beni görmeye tahammül edemediğini bakışlarıyla belli ederken "Bakma bana öyle." Dedim, aynı anda tir tir titriyordum. Islak geceliğim soğuğu vakumluyordu resmen.

"Yasemini çağır o halleder."

Tek kaşımı kaldırarak saçlarımı geriye attım. "Yasemini çağırayım öyle mi?"

Başını evet anlamında sallarken her yerimin ortada olan vücudumda gözlerini gezdirdi. "Yasemini çağıracağım, benim yatak odama girecek, sana dokunacak ve seni iyileştirecek, öyle mi?"

"Evet, senin açtığın yarayı Yasemin saracak."

Kalbime bıçak saplasa canım daha az acırdı. "Öyle mi?"

27.BÖLÜM: BOŞ OL

"Öyle." Hiçbir şey yapmadım, hiçbir şey söylemedim. Sadece dolaba yöneldim ve üzerime değiştirmek için kendime kıyafet çıkardım. Bu kez hiç utanma gereği duymadan geceliği çıkarıp yere bıraktım. Sıra iç çamaşırlarıma geldiğinde sertçe yutkunduğunu hissettim. Onları da çıkardım ve giyinirken ağırdan aldım. Nefes alışverişlerinin hızlanışını umursamadım. Bana doğru gelmek için içi gidiyordu ama yapmadı. Kendini tutmasını çok iyi biliyordu Boran Safir.

Karşısında çırıl çıplaktım ve o kendini tutuyordu. Sutyenin kopçasını takmaya çalışırken ağzından bir küfür savruldu. Bu kez kendine ettiği bir küfürdü. "İyi baktın mı?" derken, saçlarımı omzundan aşağı savurdum. "Bir daha ne görecek ne de dokunabileceksin."

"O ne demek?"

"Yasemini ellerinsin artık, Kuma getirmene de gerek yok. Aç boşanma davasını sende kurtul bende!" Elime aldığım gri triko elbiseyi giymek için uzandığım sırada Boran beni bir çuval gibi yakalayıp yatağa doğru attı.

Üzerime bir hayvan gibi abandığında çenemi ellerinin arasına almıştı. "Öldürürüm Dila seni!" öyle nettiki bunu söylerken ona karşı hissettiğim iyi şeylerin hepsi uçup gitmişti. "Öldür." Derken, gözlerimi bile kırpmadım. Çenemi ağrıyordu ama bunu ona belli etmedim. "Bu evden ancak kefeninle çıkabilirsin."

"Ben bu evden çekip gideceğim. Ya ayaklarımla ya da kefenle ama asla senin yanında durmayacağım."

Canımın acısıyla boynumu yukarı doğru kaldırıp , çenemi kurtarmaya çalıştım. "Senden ne olursa olsun boşanmacağım." Sanki yüzüne küfür ediyormuşum gibi gözlerimin içine baktığında "Bunun içinde bu odadan sağ çıkman gerekiyor." Dedi. Bana hiçbir şey yapamayacağını içten içe biliyordum.

"Elinden geleni ardına koyma." Derken çıplak göğsüne dokundum ve onu üzerimden itmeye çalıştım. "Kalk üzerimden , tenin tenime değmesin."

"Seni öldürürüm ama yine de boşamam."

"Ben boşuyorum seni, hatta dini nikahtan başlayalım. Boş ol Boran, Boş ol.." Boran üçüncü gelmeden dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve tüm öfkesiyle ağzımı istila etti. Karşılık vermeden ondan kurtulmak için çırpınmaya başladığımda ellerimden yakalayıp başımın üzerinde yatağa bastırdı. Sırtımı doğrultum ve başımı geriye doğru götürdüm.

Beni ilk defa öyle boş öpüyordu ki, midemin bulandığını hissettim. "Boşanma hakkı sende değil, bende. İstediğin kadar söyle, hiçbir işe yaramaz."

"Çekil üzerimden." Kinle ona bağırdığımda baş parmağını dudağıma yaslayıp, boynuma doğru sürttü. Elleri yavaşça çıplak belime kayarken son kez çırpındım. "Sana üzerimden çekil dedim, Siktir git Boran, Defol, Yasemine git. Defol git."

"Ağzına küfür yakışmıyor." derken az önce tufan koparan o değilmiş gibi sırıtıyordu. Dengesiz birine dönüşmüştü iyice. "Bana az önce siktir git diyen sen mi söylüyorsun bunu." Diyerek yüzüne onun lafını yapıştırdım. "İstediğini yapıp, siktirip gideceğim işte. "

"Hiçbir yere gidemezsin." O sırada kapı çalındığı için Boran susmak zorunda kaldı. "Abi" Devran'ın sesiydi. "Savaş'ı bulduk galiba!"

Boran hızlıca üzerimden kalkıp "Geliyorum." Diye bağırdı kapının ardında bekleyen Devran'a. "Adamları topla hemen." Üzerine giyinirken bana baktı, gözleri ateşler içinde üzerimde gezinip sertçe yutkunduğu sırada yerimden doğrulup çıplak bacaklarımı kendime doğru çektim. "Bu kadar güzel olman sinirimi bozuyor karıcığım." Karıcığım? Ona bir dengesiz olduğunu söyleyen bakışlar attığım da, Savaş'tan haber almanın keyfiyle bunu umursamadı.

"İyi bak demiştim, çünkü bir daha bakamayacaksın."

Güldü. "Öyle bir ihtimal yok."

"Göreceğiz." Dedim geri adım atmayıp. "Göreceğiz." Diye tekrarladı beni, sonrada dolaptan çıkardığı iki tşörtle üzerime doğru yürüdü. Ne yaptığını anlamaya çalışırken, beni tekrardan tutup yatağın ucuna doğru çekiştirdi. "N yapıyorsun bırak." Üzerime çıkarak önce ayaklarımı bağladı, tşörtüyle sonrada ellerimi yatak başlığa sabitleyip onları da bağladı. "Delirdin mi sen?"

"Delirdim." Diye itiraf etti. "Sen beni deli ettin."

"Boran saçmalama aç şunları!"

"Bağırma, kapıyı da kilitleyeceğim. Ne kimse girecek ne de sen çıkacaksın. Herkesi de uyaracağım ama oldu da biri seni kurtarmaya geldi ,sana yapamadığımı onlara yaparım. Bunu yapmak istemezdim ama beni buna mecbur bıraktın. O yüzden ben geri dönene kadar uslu ol, kimsenin canı yanmasın. Beni anlıyor musun?"

"Sana bu yaptığını ödeteceğim." Dedim sadece. Cevap vermedi, üzerimden kalkarken boynuma bir öpücük bırakıp ayağa kalktı. Gitmeden önce üzerime yorganı atıp camların kapalı olduğuna emin olup perdeleri içerisi ışık almayacak şekilde örttü.

Yanına silahını alarak çıkıp giderken kapıyı ardından üç kez kilitledi. Bacaklarımı kendime doğru çekip başımı yastığa yasladım. Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki! Göz yaşlarıma engel olamadım ve hıçkırıklarım arasında uyuya kalana kadar ağladım.

Uykumda gördüğüm kabuslar eşiğinde yeniden gözlerimi araladığımda içerisi karanlıktı. Ellerim ve ayaklarım bağlı değildi, Boran yanımda uyuyordu ve ben onun kolları arasındaydım. Beni sımsıkı tutuyordu. Midemin sancısıyla kollarının arasından ayrıldım ve banyoya koştum. Lavaboya ulaşır ulaşmaz midemde ne var ne yok hepsini boşalttım. Nefesim kesilmişti adata. Birkaç dakika dinlendim ama asla durmuyordu, içimde hiçbir şey kalmamasına rağmen ardı ardına öğürmeye devam ettim. En son lavaboya yaslanıp ağzımı yıkadıktan sonra yüzümü yıkadım. Ağzımın tadı iğrençti.

Dişlerimi fırçalayıp tatmin olmayınca duşun altına girdim. Duştan çıktıktan sonra havluyu vücuduma sarıp odaya geçtim. Boran hala uyuyordu. Odanın kapısı bir umutla kontrol ettim ama tabi ki de kilitliydi. Hızla üzerimi giyinip, arkamı döndüğümde Boran uyanmış, beni izliyordu. Hiçbir şey söylemeden yatak yerine koltuklardan birine uzandım. Yataktan kalktığını duydum, gelip karşıma oturduğunda ona görmemek için diğer tarafa döndüm. "Dila." Dedi alacakaranlık bir ses tonuyla. Cevap vermeyecektim. Sesimi duymayı dahi hak etmiyordu. Belki ondan kaçamayacaktım ama bana asla kavuşamayacaktı da. Elim istemsizce karnıma gittiğinde, sertçe yutkundum. Midemin bulanması normal miydi? "Dila!" sesi daha yakınımdaydı.

Nefesi ensemde dolandığında yanıma yattığını hissettim. Koltuk ikimizi alacak kadar genişti ama onun vücudu normal büyüklükte değildi. Ellerini belime dolarken, beni kendine yaslamıştı. Kalkmak için hızla doğruldum ama başarısız bir şekilde onun gücüyle geri koltuğa yapıştım. Altan doladığı eli karnımda durdu diğeri omuzlarımda. Beni kıskaca almıştı, karnımdaki eli beni tedirgin etti. Karnımın içinde bir şey hareket etmişti sanki onun dokunuşuyla. "Benden gidemezsin."

Ona cevapsız bıraktım ve gözlerimi kapattım. Halsizdim, onunla uğraşacak gücümde yoktu artık. "Savaş öldü."

Kalbim bir anlığına atmadı. Titreyen bir sesle "Sen mi yaptın?" diye sordum. Bir katile mi sarılıyordum? "Hayır." Rahat bir nefes verdim dışarı. Savaş'ın ölmesi umurumda değildi ama o ne yazık ki umurumdaydı. "Kendini asmış, birde Arslan'ı öldürdüğüne dair bir itiraf mektubu yazmış. Öldürme nedeni de paraymış?"

Doğru olamazdı. Boran benle aynı fikirde olacak ki "O manyak ardında mektup bırakacak kadar akıllı biri değil." Dedi. "Üstelik bunu para için yapmadı, yapsaydı senin için yapardı ya da benim yüzümden yapardı. Biri onu öldürdü, konuşmasına engel olmak için. Geçmişten haberi olmadığı içinde para için yaptığını yazdı."

"Yani katil Savaş değil." Kollarımı karnıma yasladım. "Değil." Diyen Boran'ın sesiyle, gözlerimi kapattım ve bir daha konuşmadım. Tehlike

devam ediyordu ve ben zaten yaşamadığım hayatta karnımda olma ihtimali olan bebeğim için şimdiden endişeleniyordum.

Ve Boran... Boran'ı kaybetmekten ödüm kopuyordu.

28.BÖLÜM: EV

Dört duvar arasında kurduğum hayatımın sınırlarını bu gün biraz da olsa aşarak odadan dışarı çıkmaya karar vermiştim. Ev ahalisi kahvaltı için geniş bir masa kurarken ilk defa onlarla birlikte aynı masaya oturacak olmanın tedirginliği içindeydim. Yusuf bey masanın bir ucundaydı, Boran diğer ucundaydı. Boranın hemen yanında ben vardım, diğer yanına Yasemin kurulmuştu. Larin de onun yanındaki yerini almıştı. Yaseminin annesi Fatma hanım benim yanımdaydı, hemen yanında Devran ve Miran oturuyordu. Sevda hanımda kocasının yanındaydı.

Herkes bir şekilde sessizliğini korurken, bende gözlerimi tabağa dikmiş midem bulandığı için yiyemediğim yemeklerle bakışıyordum.

"Neden yemiyorsun?" Boran'ın fısıltısıyla çatalımla oynamayı bırakıp gözlerimi ona çevirdim. "Canım çekmiyor." Diye yalan söyledim. "İstediğin başka bir şey varsa yaptıralım hemen." İlgili sesi canımı sıkmıştı. Masadakilerin bakışları da bize yönelmişti. Yasemin kıskanç bakışlarıyla bizi göz hapsine alırken Miran masanı diğer ucundan keyifle seslendi. "Yiğenimin canı ne çekiyorsa hemen yaptıralım yenge."

Boranla bakıştık, hamile olmadığımı düşündüğü için oda ne diyeceğini bilememişti. "Bir ciğer kötü olmazdı." Dedim Miran heyecanını kursağında bırakmamak için. Miran hemen ayaklandı. "Yarım saat içinde getiriyorum yengem."

Miran koşarak giderken Boran'ın bakışlarında anlamadığım bir pırıltı geçmişti. Ona ters bir bakış atarak önüme döndüm. Sevda hanım sessizce bizi dinliyordu, Yusuf beyle göz göze geldiğimizde babacan bir şekilde gülümsemişti sadece.

"Torun içinde bir oda ayarlamak lazım." Demişti Fatma hanım. Kızının aksine bana karşı davranışları daha hoşgörülüydü. "Öyle." Dedi Yusuf bey, "Tabi evlerine geçmek istemezlerse torunuma güzel bir oda döşeyelim."

Boran "Bir süre daha burada kalacağız." Dedi kuru bir sesle. Eve geri dönmek için can attığımı biliyor olmasına rağmen hala inat ediyordu. "Abimin gerçek katillerini bulana kadar en azından."

Güvenliğimiz için bizi burada tuttuğunu ilk defa itiraf ederken, kaşlarımı çatarak yeniden kafamı kaldırdım. Bana değil babasına bakıyordu. "Doğru diyorsun oğlum, torunum burada daha güvende olur."

Önce Boran'a sonra Yasemine baktım. Kızı görmek bile sinirlerimi bozuyordu, misafirliği uzattıkça uzatıyordu. "Aslında size yük olmak istemeyiz, zaten ev yeterinde kalabalık. İsterseniz eve de dönebiliriz." Gözlerim sadece Yasemin'deydi. Bacağımda bir el hissettiğimde, yutkunarak Boran'a döndüm. Gözleri ne saçmalıyorsun der gibi bakarken bacağımı sus dercesine sıkmıştı.

"Olur mu öyle şey kızım, burası sizin eviniz." Yusuf beye saygıyla gülümsedim ve bana ölümcül bakışlar atan Sevda hanım, Larin ve Yasemin'e bakmadım hiç.

Boran'ın bacağıma dokunan eline uzanıp, tiksinerek ittirdim elini. Birkaç dakika sonra Boran şirkete gitmek için ağaya kalktığında onu geçirme bahanesiyle bende ayaklandım. Merdivenleri indiğimiz sırada bir anda durup beni taş duvara yasladı. "Ne saçmalıyorsun sen öyle?" dedi kısık ama öfkeli bir sesle. "Burada yaşamak istemiyorum." Dedim aynı ses tonuyla. "Daha kaç defa söyleyeceğim."

"Ne istediğin umurumdaymış gibi mi duruyor." Dediğinde onu omuzlarından ittirdim. "Hamile olmadığımı fark edecekler artık." Dedim, sadece onun duyabileceği bir ses tonuyla. "Oda senin sorunun." Derken yüzünde arsız bir ifade yer edinmişti. "Annen hamile olmadığımı anlayıp beni kapı dışarı ettiğinde de senin sorunun olacak gibi sanki."

"Sana zorla sahip olacak değilim Dila ama beni buna zorluyorsun artık." Derken sinirle yüzünü sıvazlamıştı. "Bana dokunmana fırsat verdim ama sen bunu mahvettin. Bir daha da bana dokunmana izin vermem."

"İyi, Yasemin'i kuma olarak kabul edersin o zaman."

Güldüm. "Senden boşanacağımı aklın almıyor değil mi?" oda güldü ve karanlık bir ifadeyle yüzüme eğildi. "Seni öldüremem sanıyorsun değil mi?" sertçe yutkundum ama dimdik durmaya devam ettim. "Gözümü bile kırpmam."

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun?" Beni ölümle korkutamazdı. Bunu asla yapmazdı zaten. Saçımın teline bile zarar veremezdi. "Şu küçücük burnunla dikine dikine geliyorsun ya bana Dila." Sakince duvara yaslandım üzerime doğru eğildiğinde. "Deliyorum."

"Daha hiçbir şey yapmadım." Dedim, çenemi yukarı kaldırıp.

Miran'ın sesini duyana kadar çekilmemişti önümden. "Geldim yengem." Miran elinde bir tepsi ciğerle göründüğünde Boran'ın kolunun atlından eğilerek sıyrıldım. Miranla birlikte alt kattaki masaya kurulduğumuzda Boran peşimizden ilerledi. Devran da kömürde pişmiş ciğerin kokusunu alır almaz yanımıza gelmişti. "Olum bende mi hamileyim, canım nasıl çekti." Boran da gitmekten vazgeçip yanımıza kurulduğunda bu evde ilk defa keyifle yemeğimi yedim. Yusuf bey balkondan gülümseyerek bizi izliyordu.

Ekmeğimi yağına bandıra bandıra midem tıka basa dolana kadar yemeye devam ettim. Midemde boş bir yer kalmadığına emin olduğumda karnımı tutarak arkama yaslandım. Çocuklar gülerek beni izliyorlardı. Tabağın yarısını ben yemiştim. "Yengeme bak be." diyen Devran bana bir pehlivanmışım gibi bakıyordu. Sırıtarak karnıma ovuşturdum. "İki kişiyiz, olacak o kadar."

Boran bana, dünyanın en güzel şeyine bakıyormuş gibi bakıyordu. Dudağının kenarında ki gülümsemeyi acilen silmesi gerekiyordu. Hafifçe şişmiş olan karnıma indirdim gözlerimi ve derin bir nefes aldım. "Bir tepsi daha yer misin yengem?"

"Hayır demem." Derken güldüm. Miran beni bir an ciddiye almış gibi ayaklandığında hemen onu durdurdum. "Şaka yaptım, o kadar da değil."

"Ne bileyim, yiğenim belki doymamıştır."

"Doydu, hatta patlayacak neredeyse." O an karnımda bir bebek olmasını istedim. Boran dan dahi olsa, içimde bir can taşımanın mucizesine kalbim eridi. Yediğimiz yemekten sonra erkekler ayaklanıp giderken bende odama çıktım. Midem bulandığı için ne yediysem anında geri boşaltmıştım.

Canım sıkıldığı için odamı temizlemeye karar verdiğim sırada kapım açıldı ve içeri Yasemin ve Larin girdi. "Kapıyı çalmayı unuttunuz galiba." Derken dağınık yatağımı topluyordum. Yasemin yatağımıza kinle bakıp "Hayır." Dedi sinsi bir sesle. "Kendi odamın kapısını çalma gereği duymadım."

Ne söylediğini ya kendi duymuyordu ya da ben anlamamıştım. "Ne dedin sen?"

"Ne dediğim gayet açık değil mi Dila'cım, sağır mısın?"

"Benimle doğru konuş." Derken yatağın örtüsünü serte attım. "Yoksa o dilini koparırım."

"Sen bana artık hiçbir şey yapamazsın." Larin sessiz ama onu destekler bir yüz ifadesiyle kollarını bağlamış bizi dinliyordu. "Hadi ya, neden?"

"Hamile olmadığını biliyorum." Tek nefeste söylediği sözler karşısında şaşkınlıkla gözlerimi açtım. Nereden öğrenmiş olabilirdi, nasıl anlamıştı. "Sizi duydum sabah, Boran'la konuştuklarınızı duydum."

Ona istediğini vermemek için dümdüz bir ifadeyle "Dediğin gibi, Boran'la konuşmamızı duydun. Boran'ın da bildiği bir durum. Seni ne ilgilendiriyor."

"Beni değil ama teyzemi ilgilendiriyor." Gülerek arkasını dönüp "Teyze." Diye bağırdı.

"Yasemin." Diye bağırdım. Allah kahretsin, telefonum bile yoktu Boran'ı aramak için. Sevda hanım kıyameti koparacaktı. Yasemin koştura koştura teyzesinin yanına giderken arkasından öfkeyle bağırarak yakalamayı çalıştım.

"Yasemin sakın."

Yasemin balkonda oturan teyzesine hamile olmadığımı hemen yetiştirdi. "Dila hamile değil teyze, sizi kandırmış, Boran'ı kandırmış." Diye yalan söyledi, Boran'ın bildiğini bile bile. Bu yaptığını Boran yanına bırakacak mı sanıyordu.

Sevda hanım çıldırmış bir vaziyette üzerime doğru gelirken kız kardeşi onu zorda olsa tutmuştu. "Defol git evimden." Diye bağırmıştı bana ulaşmaya çalışırken. Beni asla dinlemiyordu. Yasemin ve Larin bizi keyifle izlerken çıldırmış bir vaziyetteydim. "Defol git, gözüm görmesin seni." Cemile hanımda can havliyle yukarı çıkarken beni korumak için önüme geçmişti. "Seni öldürmeden defol git."

29.BÖLÜM: KARIM

"Seni öldürmeden defol git."

Ona laf anlatamayacağım bildiğim için hiç bir şey demeden hızlıca merdivenleri indim. Korumalar Boran'ın kesin emri olduğu için gitmeme izin vermezken Sevda hanım hepsine bağırıp çağırmış ve beni bırakmak zorunda bıraktırmıştı adamları.

Boran çıldıracaktı.

Sokakta bir başıma kaldığımda ne yapacağımı bilemeyerek kaldırıma oturdum. Boran'ı sokakta beklemek istesem de hava çok soğuktu. Hicran'ın evi çok uzak sayılmazdı, misafirliğe gitmiş gibi yapıp Boran'a ulaşmaya çalışabilirdim.

Sevda hanım anneleri olduğu için bir şey yapamasam da Yasemine bu yaptığını asla yanına bırakmayacaktım. Sinirden dolan gözlerimi silip adımları mı Hicran'ın evine doğru yönlendirdim.

Yaklaşık on dakika sonra evlerine ulaştığımda kapıdan çıkan Kaya ve Baran'ı görmemle ne diyeceğimi bilemeyerek kala kaldım.

Kaya gözlerini üzerimde gezdirip kaşlarını çatarken "Ablam." Diye fısıldadı. Üzerimde ne bir ceket ne de ayakkabı vardı. Ev terliklerim ve ince bir elbiseyle Kasım ayında bu halde sokakta bulunmam normal değildi. "Ne oldu sana, ne bu halin?" onunla karşılaşmak durumu daha kötü yapmıştı ama onu o kadar özlemiştim ki, bir an bile düşünmeden boynuna sarılıp sımsıkı sarıldım.

Ayrıldığımızda Baran bir terslik olduğunu anlayıp bizi içeri soktu. Zaten Larin olanları hemen Hicran'a yetiştirdiği için olanlardan haberdar olmaları gecikmemişti. Kaya Safir ailesine gelişi güzel bir ton küfür sayarken dolan gözlerimi kırpıştırdım. "Ben senin yanındayım ablam, seni bir daha asla bırakmayacağım."

"Boran peşimi bırakmaz." Derken Hicran'la göz göze geldik. Abisinin ne kadar deli olduğunun oda farkındaydı. "Onu seni evden kovmalarına neden olmadan önce düşünecekti."

"Onu vurdum Kaya, beni burada tutamazsın. Bu sefer Hicran'ı isteyecek."

Baran sertçe sözümü kesti. "Hiç kimse karımı alamaz Dila. Sana yaptıklarına göz yumacak değiliz. Ayrıca Yasemin'i kuma alacaklarmış baksana. Bu bizi haklı çıkarır."

Sertçe yutkundum ve gözümün yaşını sildim. Yasemin konusunda hiçbir şey diyemiyordum, çünkü Boran da hayır olmaz dememişti hiçbir zaman. Hicran yanıma oturup kollarını bana sardığında pes ederek göğsüne sığındım. Kaya zaten bin pişmandı beni onlara verdiği için, bir daha asla izin vermezdi.

Baran evinin etrafını hemen korumalarla doldururken akşam saatlerine kadar hiçbir haber gelmemişti. Boran'ın dönme saati geçtiği sırada Larin tarafından telefonu çalındı. Burada olduğumu bilmediği için olan biteni rahat rahat anlatırken Hicran Baran'ında isteği üzerine hoparlöre almıştı. Kaya onunla evlenmeyi iyi ki kabul etmemişti, sandığımdan daha kötü bir kızdı. "Abla..." Ağlıyordu. Hiç üzülmedim. "Boran abim Dila'yı evde bulamayınca kıyameti kopardı. Hepimizi rezil etti. Yasemin'i evden kovdu. Abla abim çıldırmış durumda." Nefesimi tuttum, başıma ağrılar gitmişti. Yasemin'i evden kovmuş muydu gerçekten. "Dila'nın nerde olduğunu bulamadı, abla ben abimden korkuyorum. Size gelebilir miyim?"

Hicran dümdüz bir sesle. "Hayır." Dedi, "Sen bu yaptıklarından sonra benim kardeşim değilsin, evimde de senin gibi birine yer yok." Konuşmasına fırsat vermeden telefonu suratına kapattığında Kaya ona da küfür etti. "Ona da göstereceğim gününü."

Hicran'ın elinden tuttum, bana mahcup bir ifadeyle bakarken "Onun adına ben özür dilerim Dila!" dedi. Dünyanın en iyi görümcesi olabilirdi. "Aklım almıyor, Yasemin gibi bir insanın nasıl tarafını tutabilir. Ya annem ya ona ne demeli! Kuma getirmek ne demek." Söylene söylene ayaklandı. "Neyse, yemeğimizi yiyelim. Abime de ders olsun, ne diye seni onların arasında bırakıp gittiyse."

Boran'ın ne halde olduğunu düşünmek bile canımı yakıyordu. Şu an taş üstünde taş bırakmamış olmalıydı. Yarım saat sonra Kaya'ın telefonu çaldığında arayan babamdı. Boran kapılarına dayanmıştı. İlk oraya gideceğimi düşünmüş olmalıydı ama hata etmişti. Ben ailemin evinden bir daha dönmemek üzere çıkmıştım. Onun için kapatmıştım o kapıyı yüzüme. "Birazdan buraya da gelir." Dedim.

"Gelsin, kapım ona da kapalı." Dedi Hicran. Yaptıkları şey kabul edilemezdi ama Boran'ın bir suçu yoktu. Masada tedirgin bir şekilde beklemeye başladığımda Kaya beni kolunun altına alıp anlımdan öptü. "Hepsi benim suçum, bırakmayacaktım seni ta en başından."

"Hepimizin suçu." Diyerek destek çıktı Baran Kaya'ya. "Kardeşimi bir başına bıraktık."

Dayanamayıp ağlamaya başladım. Arkamda yaslanabileceğim birilerinin olmasının verdiği güven bambaşkaydı. Aşırı mı duygusal davranıyordum bilmiyordum ama yarı ağlayarak yarı gülerek kalkıp Baran'a da sarıldım.

O sırada dışardan Boran'ın sesini duyduk. Adımı haykırıyordu. Burada olduğuma eminmiş gibi "Dila, geldim." Diyordu. Baran ve Kaya silahlarını alarak dışarı çıkarken, Hicran da onların peşinden gitti. Odadan çıkmadım, camı aralayıp perdenin arkasından yalnızca onları dinledim. Orda, ailesiyle birlikte yaşamak istemediğimi defalarca dile getirmiştim ama o asla bunu kabul etmemişti.

"Karımı çağır gelsin."

"Karın burada değil abi." Diye bağırdı Hicran. Benden daha kızgındı abisine. "Yalan söylüyorsun, karım burada."

"Karının nerde olduğunu neden bilmiyorsun abi, neden arıyorsun onu delirmiş bir vaziyette." Hicran bıçakları saplıyordu şu an ona. Baran ve Kaya bile araya girme gereği duymamıştı. "Neden karına sahip çıkmadın, kadın başına sokakta bıraktın?"

"Hicran!" diye bağırdı Boran. "Kapat o çeneni."

"Neden zoruna mı gitti?" Hicran onun bu halinden iyi keyif alıyordu. "Hicran, deli etme beni."

"Karıma bağırma." Diye uyardı onu Baran. "Senin aksine bu evde kadınlarımıza bağırmıyoruz Boran Safir, kimsenin de bağırmasına müsaademiz yoktur. Abisi bile olsan haddini bileceksin ve sesinin ayarına dikkat edeceksin."

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Karım nerede?"

Bu kez Kaya'ın sesini duydum. "Yok, karın diyebileceğin hiç kimse yok bu evde."

"Son kez söylüyorum, karım nerede?" ufak bir arbedenin sesini işittim. "Ulan siz değil misiniz bacımızı kapı dışarı eden, hangi yüzle kapıma geliyorsunuz." Devran, Kaya, Miran hepsi birbirine girmişti. Hicran var gücüyle bağırdı. "Yeter artık." Boran beni almadan asla gitmeyecekti, göz yaşlarım arasından onları durdurmak için kapıya doğru yürüdüm. Başım dönüyordu. Gözümün önündeki karanlık geçsin diye birkaç saniye bekledim. "Yeter, bu kapıdan geçeni ben vururum. Miran alın abimi götürün. Dila gelmek istemedikçe hiç kimse onu buradan alıp götüremez."

Yere düşmeden önce duyduğum son ses Boran 'a aitti. "Hiçbir yere gitmiyorum. Dila çıkana kadar bekleyeceğim."

30.BÖLÜM:YUVAM

Boran'ın olmadığı bir yatakta gözlerimi araladığımda baş ucumda Hicran vardı. Uyandığımı görünce "Oh, çok şükür." Diyerek yanıma geldi. "Boran?" diye sayıkladım.

"Kapının önümde bekliyor. Bütün gece kıpırdamadı." Saat kaçtı ki, pencereye doğru baktım. Dışarda gün maviydi. Hicran'ın sesi neşeliydi, abisinin düştüğü durumdan keyif alıyor gibiydi. "Kaya ve Baran ne durumda?"

"Birkaç yumruk yediler ama bir şey olmaz." Gözlerimin içine şefkatle baktı. "Asıl sen nasılsın?"

"Bilmiyorum." Derken doğruldum. Dağılmış saçlarıma ellerimi geçirip derin bir nefes aldım. İkimizde birbirimize soru işaretleriyle bakıyorduk. Sonunda "Hamile olmadığına emin misin?" diye sorduğunda bilmiyorum dercesine omuzlarımı indirip kaldırdım. Hicran gülümseyerek ayaklandı. "Neyse ki bunu öğrenmek için evde bolca test çubuğu var." Anlamayarak kaşlarımı çattığımda "Baran ilk test pozitif çıktığında emin olmak için bir kutu almıştı." Dedi, gülerek. Odadan çıkıp elinde bir kutuyla geri geldiğinde utançla kutunun içinden bir test çubuğunu alarak yataktan çıktım. Çıkacak sonuç ödümü koparıyordu.

"Korkma hepimiz yanındayız." Dünyanın en iyi görümcesi olduğun daha önce söylemiş miydim? "Sonuç ne çıkarsa çıksın, biz her zaman yanındayız."

Gülümseyerek banyoya gittim, Hicran ne yapmam gerektiğini kapı arkasında anlatırken söyledikleri yaptıktan sonra kapıyı açıp avucumda tuttuğum testin vereceği cevabı beklemeye başladık. Tedirgin bir şekilde dudaklarımı dişledim. "Kalbim deli gibi atıyor."

"Ay bende çok heyecanlandım." Üç yaşındaki çocuklar gibi içimiz kıpır kıpırdı. Hamile olduğumu gösteren bir şekilde iki çubuk kırmızılaştığında

gözlerimiz kocaman oldu. Titreyen ellerimi karnıma bastırıp "Hamileyim değil mi?" diye fısıldadım, emin olmak için.

Hicran heyecanla başını evet anlamında aşağı yukarı salladı. "Hala oluyorum." Çığlık atarak boynuma sarıldığında Kaya ve Baran koşarak çığlıklarımıza yetişmişti. "Ne oluyor?"

Korkuyla Kaya'ya baktım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Sanırım gerçekten dayı oluyorsun?"

"Ne?" Kaya bir karnıma bir bana bakarken vereceği tepkiyi sessizce bekledim. "Bu sefer kesin mi?" diye sorduğunda tedirgin bir şekilde başımı aşağı yukarı salladım. Tam Boran'dan kurtulacağımı düşündüğüm bir anda yeniden ortaya çıkan bebeğim, zincirlerimi yeniden Boran'a doğru atmıştı.

"Yanındayım." Dedi sadece, beni kolunun altına alıp sararken "Her zaman yanınızdayım." Dedi. Kaya benim her daim en çok güvendiğim limanım olacaktı.

Zamanında kesin bir bir şekilde karşı çıktığım bebeğime dokundum, karnımda bir mucize vardı. İstemsizce yanaklarımdan düşen yaşları silme gereği duymadan Kaya'nın kollarının altına sığınmaya devam ettim.

Boran'a söylemeli miydim, bunu sonra düşünmeye karar vererek sadece bebeğime odaklandım. O gece de ne ben dışarı çıktım nede Boran kapının önünden gitti. ikimizde uykusuz bir şekilde geceyi gündüze çevirirken yüzümdeki gülümsemeyi asla kesemiyordum. Kalbim pır pır atıyordu. Tüm ümidimi kaybettiğim zamanda güneş gibi doğmuştu hayatıma, can bulmuştu rahmimde.

Sabaha karşı Hicran'ın suyunun gelmesiyle hepimiz ayaklanırken, telaşla toparlanıp hastaneye gittiler. Kapıda bekleyen Boran yüzünden ben evden çıkamazken Kaya evin iç kapısına bile güvenlik koyarak Baran'ın yanında gitmişti. Hicran'ın yanında olamadığım için canım sıkılırken Boran'ın arabasını gören pencerenin bulunduğu odaya gittim.

Arabası bulunması gereken yerde değildi. Hicran'la gitmiş olduğunu düşünerek perdeyi geri kapatıp salona indim. Karnım yine gurulduyordu

açlıktan. Çalışanlar uyuduğu için mecburen karnımı kendim doyurmalıydım. Dünden kalan yemekleri tezgahın üzerine hızlıca dizip, tıka basa karnımı doyurdum. Her zaman çok yerdim ama bu aralar içimde bir canavar vardı ve her şeyi kendine saklıyordu.

Karnımı ovalayarak oturduğum sandalyede geriye doğru yaslandım ve içimdekiyle ilk defa konuşmaya başladım. "Benden beter çıktın yahu." Derken sırıttım. "Safir ailesini bu hızla batırırız, benden söylemesi." Beni ne kadar duyuyordu, gerçi ne kadar büyümüş olabilirdi ki?

Karnım hala aynı kalınlıktaydı. Karnımı okşayarak bebeğime seslendim. "Hoş geldin, umudum."

"Hoş bulduk güzelim." Bebek bana cevap mı vermişti, yoksa ben mi yanlış duymuştum? Ama ses tanıdıktı. Babasının sesiydi. Ne olduğunu anladığımda kocaman gözlere arkamı döndüm ve kehribar gözlerle karşı karşıya geldim. "Boran?"

"Karıcım?"

Nasıl girmişti içeri, kalbim ağzımda atıyordu. Usulca sandalyeden kalkıp etrafıma bakındım. Demir kaplı pencereden girmesinin imkanı yoktu. "Sen asıl girdin içeri?" Ayrıca beni ne kadar duymuştu? "Çalışan kapısından."

"Burada olmaman gerekiyor." Derken, onu görmüş olmanın verdiği şaşkınlığı üzerimden atmaya çalıştım. "Senin de öyle." Derken, daha fazla sabredemeyerek yanıma geldi. Beni anında kollarının arasına çekerken ne yapacağımı bilemeyerek ondan kurtulmaya çalıştım. Kaya benim için bu kadar tehlikeyi göze alırken, onun izni olmadan gidemezdim. Bu kez onu çiğnemeyecektim. "Boran bırak beni."

"Asla." Ne olduğunu anlamadığım bir şey burnuma değdirdiğinde yavaşça çırpınmayı bıraktım. Boran beni omzuna atarken, tepki veremediğim gibi sesimi de çıkaramadım. Birkaç saniye sonra dünyam karardığında Boran'ın sert adımlarının sesi kulağıma doldu.

"Seni asla bırakmayacağım."

....

"Boran, lütfen beni geri götür." Boran yüzüne küfür etmişim gibi gözlerimin içine bakarken, gözlerimi devirerek, pes etmiş bir vaziyette başımı cama doğru çevirdim ve hızla ana yolda akıp giden yolu izlemeye başladım. Beni resmen bayıltarak kaçırmıştı, hem de omzuna atarak. Kırk yıl düşünsem bunu yaşayacağım aklıma gelmezdi. Üstelik kendi kocam tarafından kaçırılıyordum.

Nereye gittiğimizi bilmemek canımı daha çok sıkarken "İzin ver Kaya'ya haber vereyim. Bir kez ona karşı geldim, elini tuttum. İkinci defa ihanet edemem Boran."

"Sen benim karımsın. Karımı alıp götürürken Kaya'dan mı izin alacağım?" diyerek homurdandığında gözlerimi devirmemek için kendimi zar zor tuttum. "Annen karını kapı önlerine atarken neredeydin Boran?" dedim, hiçbir suçunun olmadığını bilmeme rağmen üzerine gitmekten kendimi alamamıştım. "Haberim yoktu, Dila. Duyar duymaz sana yaptıkları her şeyin bin mislini onlara yaşattım." Hala bitmemiş öfkesiyle gözlerini yumdu ve derin bir nefes alarak açtı. "Saçının teline zarar verenin dünyasını başına yıkarım, hala anlamıyor musun?"

"Anlıyorum ama hazmediyorum. Sende beni anla! Annen resmen Yasemini gözüme soka soka kuma diye önüme sunarken sen hiçbir şey demedin!"

"Demediğimi nerden biliyorsun lan!" diye kükrediğinde irkilerek bakışlarımı yüzüne sabitledim. Boynundaki damalar belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı. "Hem sen değil miydin kuma getir üstüme diyen, ne oldu da bu kadar öfkelendin?"

Ne olduğunu bende bilmiyordum. Konu Yasemin diye düşünmüştüm, Arslan'la da evlenmek için elinden geleni yapmış ama beceremediği. Arslan yüzüne bile bakmamıştı. Huzurumu bozmasına asla izin vermemiştim ama Boran Arslan değildi. Boran mantıklı düşünürdü, eğer hamile olmasaydım ve bana dokunmasına izin vermeseydim eninde sonunda oda torun için herhangi bir kadına evet demek zorunda kalacaktı.

Düşüncelerim içimi sıkarken derin bir nefes alıp verdim. "İstemiyorum." Dedim dümdüz bir sesle. "Ne Yasemini nede başka birini kabul etmiyorum." Tepkini görmek için yan gözle çaktırmadan ona bakmaya çalıştım. Dudağının kenarı hafifçe kıvrılmıştı, sözlerim hoşuna gitmiş gibiydi. "Ya ben istersem?"

Hemen sözünü kestim. "İsteyemezsin."

"Ya çocuk?" Ne çocuğu der gibi yüzüne baktım. "Torun istiyorlar." Diye açıklarken bana bakmıyor, akıp giden yola bakıyordu. Karnımdaki bebekten haberi olmadığı için böyle konuşuyordu, ona hemen söylemek istemediğim için hamile olduğumu söylemedim. "Sen istiyor musun ki?"

"Evet." Cevabı yeteri kadar net ve yalındı. Üstüne biraz daha gitmeye çalıştım. "Gerçekten istediğin için mi, yoksa sırf bir torun verebilmek için mi?"

"Her ikisi de Dila ama en çok senin için. Üzerine gelmelerini istemiyorum. Ben yokken Dila ne durumda diye endişelenmek istemiyorum. Sırf çocuk vermedin diye seni benden almalarına asla izin vermem. Sana kırk yıl dokunmasan bile benden gitmene izin vermem."

"Ama kumayı kabul edersin." Derken başımı önüme eğdim. "Bunu da sırf sana zarar gelmesin diye kabul ederim."

İçimde dizginlenemeyen bir ateşle kıvrandım. "Benim için başkasıyla mı yatacaksın?"

"Sana zorla dokunacak değilim." Evet, bunu hiçbir zaman yapmamıştı ama yine de kabul edilir değildi. "İyi, kimi alıyorsan al benim de yakamdan düş."

"Dila!"

"Evime götür beni." Dedim kaskatı bir sesle. "Evindesin zaten Dila, senin yuvan benim." Normal şartlar altında bu cümleyi kalbimin kapısına asardım ama olanlardan sonra, içim onu nasıl alacaktı?

O sırada anayoldan çıktık ve toprak bir yola girdik. "Nereye gidiyoruz?"

"Olaylar yatışana kadar, biraz uzak kalacağız..."

"Kaya'nın gelip beni almaya çalışmasından mı korkuyorsun Boran Safir?"

Boran başını iki yana sallarken bir dağ evinin önünde durduk. El frenini kaldırırken "Hayır karıcım, Karımın kardeşini öldürmek zorunda kalmak istemiyorum." Dedi, soğukkanlı bir şekilde. Arabadan indiğinde bende ardından indim. "Kaya'ya zarar verirsen seni asla affetmem."

"Gördüğün gibi elimden geleni yapıyorum." Diyerek beni peşinden dağ evine sürükledi.

31.BÖLÜM:CENNET

"Gördüğün gibi elimden geleni yapıyorum." Diyerek beni peşinden dağ evine sürükledi. Cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açarken beni kendisiyle birlikte içeri alıp kapıyı kapattı. İçerisi daha öncesinden ısıtılmış, temizlenmişti. Yine her zamanki gibi her şeyi düşünerek hareket ediyordu.

Buraya Arslan'la daha önce bir şey almaya geldiğimizi hatırlarken sertçe yutkunarak salona doğru yürüdüm. Hafta sonlarımızı burada geçiririz diye düşünmüştük. Her şeyi düşümüzde kalmıştı, gerçeklik tamamen karnımdaki çocuğun babasına kalmıştı. Boran'ı takip ederek salondan mutfağa ilerledik. Yemekler bile hazırdı. "O eve geri dönmeyeceğiz değil mi?"

"Sen nasıl istersen öyle olacak?"

"Sahi mi?" tepkim Boran'ı gülümsetirken samimi bir şekilde gülümsedim. "Sahi." Dediğinde gülümseyişim tüm yüzüme yayıldı. "O zaman ya burada kalacağız ya da kendi evimize döneceğiz. Karar senin..." O beni kırmamıştı, bende ona iki seçenek sunuyordum.

"İçinde sen olduktan sonra fark etmiyor." Söylediği şeye kendisi de inanamazken, aval aval suratına bakmaktan kendimi alamadım. "Öyleyse, bir süre buradayız."

Kendini toparlamaya çalıştı. "Öyle diyorsan, öyle!"

Gözlerimin içinin parladığını hissediyordum. Yavaşça odağımı yemeklere çevirirken onunda aç olacağını düşünerek hazırlanmış yemekleri ısıtmak için ocağa bıraktım. "O gün annen beni kovduğunda sana ulaşmak için Hicran'a gittim. Seni arayacaktım ama Kaya ordaydı. Olanları öğrendi, çok sinirlendi."

Boran duruşunu dikleştirdi. "Bende olsam aynı tepkiyi verirdim." Hatalı olduklarını kabul etmesi içimi rahatlatmıştı. "Senden kaçmadım, gitmek zorunda kaldım." Dedim, sesimde o günün hüznü vardı.

Boran üzerindeki ceketi çıkarıp sandalyeye bıraktı. Yüksek tabureli masaya iki tabak yerleştirirken "Benim hatam." Dedi. "Seni yalnız bıraktım."

"Her daim yanımda olamazsın." Masaya bardakları bıraktığım sırada yanıma yaklaştı. "Olacağım." Derken beni masayla kendi arasına almıştı. "Her daim yanında olacağım."

Sıcaklandığımı hissederken "Yanında mı taşıyacaksın beni?" dedim tatlı bir sesle. "Evet." Derken bakışları dudaklarıma düşmüştü. "Elin elimden ayrılmayacak." Yüzümü yüzüne kaldırıp, kirpiklerimin arasından ona baktım. "Ya tutmak istemezsem." Diyerek ona meydan okuduğumda, avuçlarını masaya yaslayıp beni iyice sıkıştırdı.

"Bende seni omzumda taşırım."

"Alıştın iyice omzunda taşımaya beni! Kuş kadarım tabi kolay geliyor ama yedi ay sonra göreceğim ben seni." Kırdığım potun farkına Boran'ın çatılan kaşlarıyla fark ederken dilimi ısırdım. "O da ne demek?"

Yalan mı söylemeliydim, bilmiyordum. "Dila?" Boran yüzüme düşen saçlarımı kulağının arkasına yerleştirirken yüzüm ellerinin arasına almıştı. "Yedi ay son ne olacak?"

"Bebek." Diye fısıldadım, sesim içime kaçmıştı sanki. Boran kaskatı kesilirken ona bu kadar kolay söylediğim için içten içe kendime kızıyordum. Kendine gelmesini ve tepki vermesini beklerken dudaklarımı dişlerinim arasına aldım.

Sesli bir şekilde yutkunduğu sırada bir eli karnıma doğru kaymıştı. "Hamilesin?" diye fısıldadı, onaya ihtiyacı varmış gibi. Konuşamadım ve başımı aşağı yukarı salladım yalnızca. "Sana kurban olurum."

Beni kollarının arasına alırken, ona engel olmadım ve göğsünde açtığı yuvanın kapısından içeri girdim.

....

"Boran napıyorsun?" Dizimin dibinde oturmuş koca adama bakarken, gülsem mi şaşırsam mı bilemeyerek, gözünün içine baktım. Hafifçe araladığı kazağımın içinden karnımı elliyordu. Küçük bir çocuk gibiydi, karnımda ki küçük şey en çok onu mutlu etmişe benziyordu.

"Çocuğumu seviyorum." Diyerek savunma yaptığında gülmemek için kendimi zor tuttum. Boran şimdiden böyleyse, sonrasını düşünemiyordum. "Beni elliyorsun gibi duruyor ama." Derken dilimi ısırdım. "Bana bir daha dokunursan seni vururum demedim mi?"

Boran beni hiç tınlamadı, kazağımı biraz daha aralarken "Sana değil, çocuğuma dokunuyorum." Dedi. Mantıksızca yaptığı mantıklı açıklama karşısında kaşımın birini kaldırdım. "Bana dokunamazsın Boran ağa." Derken sesim ciddi olsa da yüzüm bunun tam tersini söylüyordu. Boran hafifçe bacağımı aralayıp bana daha da yaklaşırken kirpiklerinin altından gözlerime bakmıştı. "Sana dokunmadığım için mi tiripleniyorsun?"

"Tabi ya, yanıp tutuşuyorum bana dokunman için. Nerden anladın?" iğneleyici bir şekilde sorduğum soru karşısında karnımda gezinen parmaklar duraksadı, parmakları sıcacıktı. "Teninden, kıvranışından, gözlerindeki karanlıktan..." sesli bir şekilde yutkundum. Dokunuşları karşısında verdiğim tepkilerden haberim yoktu. Boran sessizliğim karşısında serseri bir şekilde gülümserken "Hamileyim ben." Dedim çocuksu bir sesle. "Hormonlarım mantıklı düşünmüyor." Diyerek kendimi düştüğüm durumdan kurtarmaya çalıştım.

"Canın beni çekiyor öyleyse, doğru mu anladım?" alt dudağı hafifçe kıvrılmıştı, yüzündeki arsız gülümseme beni kızdırmak yerine gülümsetti. Yanaklarım kızarmıyordu artık, utanmak aklıma bile gelmemişti. Naif, utangaç bir kız asla olmamıştım zaten. Lügatim da yoktu.

Sessizce gözlerine bakmaya sürdürdüğümde Boran sessizliğimi cevap olarak algılamış, kazağımın altından başını içeri sokmuştu. Sakince arkama yaslandığım sırada dudağını tenimde hissettim. Göbek deliğimde sürttüğü sıcacık dudaklarının etkisiyle "Ben değil, hormonlar..." diye mırıldandım.

"Anlıyorum." Diyen Boran'nın hırıltısını duydum zar zor. Sadece dudaklarının tenime dokunmasıyla bile ayaklarımı yerden keserken başımı

geriye atıp sertçe nefesimi dışarı verdim. O sırada Arslan'ın yüzü gözlerimin önünde beliriverdi. Gözlerimi hızla araladım, Boran dudaklarıyla yaptığı şeye odaklanmaya çalıştım. Yeniden kapattım ve yeniden onu gördüm. Bana ne olduğunu bilmiyordum, Arslan'ın gözlerinin hayali gözlerimin önünden gitmiyordu.

Kalbime saplanan ağrıyla "Boran." Diye inledim. Boran bunu zevkten yaptığımı düşünerek işine devam ederken hızla kazağı üzerimden çıkarıp Boran'ın yüzünü görmek istedim. Arslan'a karşı hissettiğim vicdan azabıyla baş edemiyordum. "Dila?" sesi soru işaretleriyle doluydu. Boran gözlerimin içine baktı. Arslan'ın yeşil gözlerinin yerini onun kehribarları aldı. Bir süre sadece gözlerinin içine baktım. Anlamış gibi, kaşlarını çatmıştı. "Uykum var, uyuyalım mı?"

"Olur." Derken ayağa kalktı, sesi kırgındı. Onu geri çevirmek değildi niyetim, sadece içimdeki yara kapanmıyordu. Üstelik yara bere içindeydim. Ya iyileşmeyi zamana bırakacaktım ya da Arslan'ın yarasına Boran'ı yara bandı yapacaktım.

"Sen geç yat, ben biraz burada takılacağım."

Sessizce başımı sallayarak ayağa kalktım, başım önümde yatak odasına gittiğimde aklım sadece Boran'daydı. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp saten siyah geceliği giydim ve saçlarımı taradım. "Baban'ı üzmek değil niyetim." Diye fısıldadım karnımdakine. "Ne yapacağım ben böyle, ne önüme bakabiliyorum ve ne ardımdan gözlerimi alabiliyorum."

Arslan içimdeki mezarlıktan çıkarmalıydım artık. Yoksa ne Boran mutlu olacaktı ne de ben. Ve çocuğumu mutsuz bir evliliğin kurbanı edecektim. Derin bir nefes alıp kapıya kısa bir bakış attım. Geçmişi silmeye karar verdiğim o birkaç saniyede çıplak ayaklarımı salona çevirdim ve hızlıca Boran'ın yanına gittim. Elinde alkol olduğunu düşündüğün bir şeyi yudumluyordu. Başı arkasına yaslı gözleri dimdik tavana bakıyordu. Işıkları kapatmıştı ve loş ışıkta sadece yüzü görünüyordu. Geldiğimi fark ettiğinde yüzünü bana çevirdi. Kafamın içindeki her şeyi susturdum, ayaklarının dibine kadar yürüdüğüm sırada sessizce beni izliyordu. "Sen olmadan uyumayacağım." Dedim, fısıltıdan ibaret bir sesle.

"Gelirim birazdan." Dediğinde başımı iki yana salladım. "Ben şimdi gelmeni istiyorum, bana yardım etmeni istiyorum." Dedim bana daha önce kullandığı kelimeleri yeniden dile getirerek. "Yardımına ihtiyacım var."

Boran allak bullak bir ifadeyle yaslandığı yerden doğruldu. Kalkmasına fırsat vermeden dibine girdim. "Geçmişi silmeme, acılarımı dindirmeye ve yaramı kapatmama yardımcı olur musun?"

Boran hiçbir şey demeden alnını karnıma yaslayıp derin bir nefes aldı. Dolan gözlerimi kırpıştırıp saçlarına uzandım ve ilk defa ona şefkatle dokundum. Boran ellerini belime sararken yavaşça kucağına oturdum ve gözlerimi bir an bile kırpmadan kehribarlarına odaklandım. "Acın da benim yaran da benim. Senin kulunum ben, senin yerine ben çekerim acısını."

Elindeki alkol bardağını fondip yapıp masaya bıraktığında derin bir nefes aldım. Yüzümü ellerinin arasına alırken parmaklarımı ensesine indirdim, alnımı alnına yaslarken nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Yanımda ilk kez alkol alıyordu, nefesinde viski tadı vardı. "Acı çekmeni istemiyorum." Diye fısıldadım. Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı, ensesindeki ellerimi yüzüne kaydırdım. Derin bir nefes alarak çenesinde baş parmağımı dolandırdım. Hafifçe çıkan sakalları ellerimin arasından kayıp gitti. Onu nasıl sevebilirdim, bilmiyordum.

Ama bu dünyada yaşadığım cehennemi söndürmem gerekiyordu artık. Çocuğum için, yeniden bir cennet inşa etmeliydim ve bunun için de Boran'a ihtiyacım vardı. "Ben o gün Arslan'ın mezarına, ona aşık olan Dila'yı gömmek için gitmiştim." Dedim, tutuklu bir sesle. Abi demediğim için içten içe kızdığını hissetsem de hiçbir şey söylemedi. "Ona veda ettim. Dila Barbas'ı gömdüm, Senin için geçmişimi yaktım Boran."

Boran'ın gözlerinden akan bir damla yaşın ellerime bulaştığını hissettim. Kalbim burkuldu sandım. İkimizin de cehennemiydi bu, herkes bir şekilde yanmıştı Arslan'ın ölümüyle ama biz o cehennemden çıkamamıştık, bizi diri diri mahkum etmişlerdi.

Boran yüzüme düşen saçları omuzlarımdan aşağı sarkıttığında derin bir nefes aldım. Geceliğimin askıları omuzlarımı zar zor tutunuyordu, bir tanesi omzundan kayarken Boran geceliğin kaydığı omzuma bir öpücük kondurdu.

Diğer tarafı ben indirmek istedim fakat Boran bana engel oldu, askıları düzeltip beni göğsüne çektiğinde kollarımı gövdesine sardım.

32.BÖLÜM:SEVDİM

Hiçbir şey söylemeden saçlarımı okşuyor, arada öpüyordu. O gece kanepede onun göğsünde sabahladım. Kalbimde ne bir yük kaldı nede bir ateş. Karnımdaki bebek ve Boran benim ailemdi. Sabah gözlerimi araladığımda Boran'ın hala uyuduğu gördüğümde göğsüne bir kedi gibi tırmanıp yakışıklı yüzüne dokundum.

Dokunuşumla hafifçe gözünü araladı, "Günaydın." Dedim tatlı bir sesle. Varlığıma alışmaya çalışır bir vaziyette birkaç saniye yüzüme aval aval bakındı. "Günaydın, güzelim." Derken gülümsemeye çalışmıştı.

"Açıktım." Derken üzerinden kalktım, geceliğim askılarını düzeltirken gözleri üzerimde dolanmıştı. Gece ona sunduğum fırsatı geri tepmenin pişmanlığını yaşıyor olmalı ki derin bir nefes verdi. "Hadi, açız biz."

Boran uyanmaya çalışırken banyoya doğru yol aldım, ellerimi yüzümü yıkayıp direk mutfağa geçerken Boran banyo yapmaya gitmişti. Elimden geldiğinde güzel bir kahvaltı hazırlayıp Boran'ın gelmesini bekledim. Nihayet geldiğinde üzerinde tişört ve eşofman vardı.

Sessizce kahvaltımızı yaptık, yine çok yemiştim. Boran kalıplı haliyle benden daha az yemişti. Hafifçe dışarı çıkan göbeğime baktım. "Bu hızla doğuma kadar yüz kilo olursun." Diyen Boran'a ter bir bakış attım. İç sesimi dile getirmiş olsa da onun ağzından duymak hoşuma gitmemişti.

"Yüz kilo olsan beğenmeyecek misin beni?" derken tek kaşımı kaldırmıştım. Vereceği cevabın sonuçlarını düşünürken gergince arkasına yaslandı. Bu hayır demek oluyordu herhalde, anında iştahım kaçtı. Ağzımdaki lokma büyüdükçe büyüdü, yutmak zor geldi. Çayımı yudumlayıp masadan kalktım. Söylememiş olsa da cevabı belliydi ve bunu ödeyecekti. "Masayı sen toplarsın artık, ben duşa gireceğim."

"Dila." Boran telaşla arkamdan gelirken Banyo'nun kapısını suratına kapatıp kapıyı kilitledim. "Erkek işte..." diye hamurdandım. "Ne beklersin

ki?"

Söylenmeye devam ettim. "Sende yaşlanınca göreceğim ben seni." Diye bağırdım hala kapının ardında olduğu için. "Eline su bile vermeyeceğim." Onunla yaşlanacaktım, onunla yaş alacağımın gerçeğiyle kalbim hızla çırpındı göğüs kafesimde.

"Dila, aç kapıyı." Diye seslendi kapının ardından. "Hayır, açmayacağım. Defol git!"

"Güzelim..." soyundum ve onu duymazlıktan geldim. "Güzelim aç kapıyı!" Suyun altına girdiğim sırada kapıyı açmak için zorladığını duydum. Kapıyı kıracak hali yoktu değil mi? "Boran, rahat bırak beni. Git zayıf kız bul kendine!"

"Günah benden gitti." Dediğini duyduktan hemen sonra kapıya tahminimce bir tekme geçirdi, Kapının kilidi yerinden düştü ve Boran bu kez eliyle zorlayarak kapıyı rahatça araladı.

Şok içinde ona bakakalırken hızla yanıma geldi, çıplak vücudumu saklayamadım bile, Boran dibime girerken "Değil kilo almak, çirkinleşsen bile gözümde hep en güzel olarak kalacaksın." Dedi, yalansız bir sesle. Yüzümü kavrayıp dudaklarıma sokulurken "Bir sürü kadın gördüm senden sonra, hiçbiri senin kadar güzel görünmedi gözüme Dila!" dedi, beni darmadağın ederek. "Sen benim bakmaya kıyamadığımsın, aynı zamanda bakmaya doğamadığım."

Senden sonra derken ne demek istemişti, belimden kavrayıp kendine yaslarken sinirim uçup gitti, bunun daha sonra hesabını soracağımı aklımın bir ucuna not edip, tişörtüne uzanıp bir çırpıda çıkardım. "Benden başkasına gözün ucu değmeyecek Boran."

Beni öperken gülümsediğini hissettim. "Duydun mu beni?"

"Duydum." Dedi, beni öpücüklerine boğarken. "Gözüm senden başka herkese kör."

"Güzel." Derken sırtımı soğuk fayansa yasladı. Dudakları boynuma doğru yol alırken "Yasemin'i kovdun mu gerçekten?" diye sordum, merak ederek. "Kovdum, teyzem biraz kırıldı ama yapacak bir şey yok. Gönlünü bir ara alırım."

Kozlar şu an elimdeyken, konuşmayı sürdürdüm. Boran'a isteklerimi en iyi bu şekilde yaptırabileceğimin farkındaydım. "Annenle bir araya bir daha gelmemem, biliyorsun değil mi?"

"Olmaz öyle şey." Derken sesi sert değildi. "Torunun olacağını duyunca tavırları değişecektir."

"Beni evden kovdu Boran, bir daha gitmem yanına." Boran susmayacağımı anlayınca dudaklarımdan öptü. Islanarak alnına düşen saçları çok güzel görünüyordu. "Saygını bozma yeter, zamanla düzelir." Sesi itaat bekler bir vaziyetteydi. Bakışlarımı kaçırdım ve cevap vermedim.

"Dila." Diyerek ona bakmaya zorladı. "Kaçırma gözlerini gözlerimden."

"Tamam, elimden geleni yapacağım. Yeter ki aynı çatının altında yaşamaya zorlama beni."

"Dediğim gibi, sen nasıl istersen öyle olacak ama annemin ellerini senin için bırakmam. Kötü bir kadın değil, sadece şu an içindeki acıyla başa çıkmasını beceremiyor."

"Anneni bırak demiyorum zaten ama ben senin için en değerlime sırt çevirdim. Kaya'yı yüz üstü bıraktım. Bundan sonra tek ailem sensin. Hayatımda başka hiç kimseyi istemiyorum. Çocuğum ve sen, dünyam sadece bundan ibaret. Diğer herkes, herhangi biri benim için." Boran alnını alnıma yaslayıp, soluklandı. Elini karnıma götürmüş okşuyordu. "Anlıyor musun?"

"Anlıyorum güzelim." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp , boyun girintime sokuldu. "Birde şey var." Dedim, tatlı çıkmasına özen gösterdiğim sesimle. Boran boynumda nefes aldı. "Söyle."

"Yeni otelin mimarlığını bana vereceksin." Boran kulağımın dibinde gülerek omzumdan öptü. "Ona da tamam." Bir an kabul etmeyeceğini düşünerek gerilmiştim, kabul ettiğini duyunca sırıtarak kollarımı boynuna doladım. "Birde..."

Boran sabrı tükenmiş bir vaziyette beni kucakladı. "Anlaşıldı, susmayacaksın." Derken suyun altından çıktı. Yatak odasına girdiğinde sırtımı soğuk çarşafa bırakmıştı. "Birde, bana tüm her şeyi unutturacak şeyler yapar mısın, diyecektim." Onu kendime çekerken, Boran'ın gözleri kararmıştı.

"Seve seve." Derken üzerimdeki yerini almıştı.

.....

10 gün sonra

Boran cehennemimizin tam ortasına çiçekler ekmişti, Göğsümde cennet bahçeleri açmıştı oysaki, farkında değildi. Hiç kimse olmadan, biz bize mutluyduk. Huzurumuz yerindeydi. Gülümseyerek ona bakmayı sürdürdüm. Bahçede telefonla konuşuyordu. Arayan babasıydı, ne konuştuklarını duyamasam da yüzü oldukça gerilmişti.

Dönmemiz gerektiğinin ikimizde farkındaydık ama elimizden geldiğince uzatmıştı dağ evinde kalmayı. İçeri geri geldiğinde bana bakmakta zorlanarak "Hadi toparlan gitmemiz gerekiyor." Demişti, tamda beklediğim gibi.

"Neden?"

"Birileri dün gece merkezdeki restoranı kurşunlamış." Derken sesi gergindi. "Burada güvende değilsin"

"Yaralı var mı yada..." korkarak o soruyu sordum. "Ölen?"

"Ölen yok ama kapıdaki adamların hepsi vurulmuş, neyse ki müşterilere denk gelmemiş." Rahat bir nefes verdim. Sırası değildi ama "Hangi eve götüreceksin beni?" diye sordum, çekingen bir sesle. "Bilmiyorum." Derken

gözlerimin içine baktı. Ailesinin yanına gitmek istemediğimi biliyordu ama beni yalnızda bırakmayacaktı.

"Gözümün arkada kalmayacağı bir yere." Derken aklında her neresi varsa, sesi huzursuzdu. Sormadım, böyle bir durumda onunla inatlaşacak değildim. Karnımda çocuğu varken onunla dikleşmeyecektim.

Sessizce toparlandım. Boran arabaya biner binmez gaza yüklendi. "Kim yapmış olabilir."

"Bilmiyorum." Dedi düşünceli bir sesle. Kafasının içinde milyonlarca senaryo geçiyor olmalıydı. Bana bir telefon uzattı. Yeteri kadar pahalı olduğunu bildiğim telefonu elinden alırken "Bu senin, Herhangi bir şeyde hemen beni ara!" dedi. "İçinde benim, Devran'ın ve Miran'ın da telefon numaraları var."

"Sana sadece telefonla mı ulaşacağım?" sesimdeki endişeyi yok edemedim. "Bir süre sadece bu işle ilgileneceğim, bize düşmanlık eden her kimse bulmalıyım artık. Abimin katillerini tatil yaparak bulmamam." Benimle uğraşmaktan asıl odaklanması gereken konular atladığını sözleriyle açıkça dile getirirken sessizliğimi korudum, bakışlarımı önüme çevirdim kırgınlıkla.

Araç Baran'ın kapısında durdu. Günler önce beni kaçırdığı kapıya kendi isteğiyle geri getirmişti. Üstelik kapıda Kaya ve Baran hazır bir şekilde, gelceğimizden haberleri varmış gibi bekliyorlardı. Beni onlara bırakacak kadar güveniyordu. Soru işaretleriyle Boran döndüm. Bir an da omzuna bnlerce yük bırakılmış gibiydi. "Eğer bir şey olursa, yani bana bir şey olursa..."

Acıyla nefesimi tuttum. Göğsümdeki bahçeyi sis almıştı bir anda. "Banka hesabı açtım senin adına, içinde ikinize de bir ömür yetecek kadar para var."

"Boran..." diye şok içinde yüzüne döndüm. "Dinle beni." Diyerek beni susturdu. "Annemlerin hala hamile olduğundan haberleri yok. Kaya , Baran ve Hicran biliyor sadece... Bu böyle kalmaya devam edecek. Eğer bana bir şey olursa buradan gitmeni istiyorum."

"Söylediklerini aklın alıyor mu senin?" Ne söylüyordu bu adam? Kaya ve Baran sessizce bizi beklerken kapılarına en son bıraktığımdan daha fazla adam diktiklerini fark ettim.

"Beni bırakmayacaktın."

"Dila." Diyerek yüzümü ellerinin arasına aldı. "Daha bitmedi."

"Konuşma, saçmalıyorsun."

Boran sanki son defa benimle konuşuyordu ve söylemesi gereken her şeyi dile getirmek istiyordu. "Eğer seni almaya geri gelmesem buradan gitmeni istiyorum. Duydun mu beni, Sana töreyi dayatmayacakları bir yere gitmeni işitiyorum. Sana ulaşamayacakları en uzak yer neresi varsa oraya git Dila."

"Beni bırakıyorsun." Derken, kirpikleri tutunan göz yaşlarını serbest bıraktım. "Beni kendine alıştırıp , öylece gitmekten bahsediyorsun." Boran'ın elleri titriyordu, yine de güçlü durmak için elinden geleni yapıyordu.

"Dinle beni Safir."

Gözlerimden öptü. "Seni sevdim." Dedi, sesinde kırıklar doluydu. "Şimdi değil, seni gördüğüm ilk anda sevdim. Gözümün seni gördüğü ilk andan itibaren seni çok sevdim." İtirafı, ruhumda bir deprem yarattı. Hiçbir şey diyemedim.

"Seni o kadar çok sevdim ki..." içi acıyordu. "Sana bakmaya bile kıyamadım, sana zarar gelsin istemedim, yanına bile gelemdim. Tüm cesaretim seni görene kadardı, deli divane ettin beni tek bir gülüşünle. Ben seni abimden önce Sevdim Dila ama cesaret edemedim, Cesaretsizliğim bedelini de senden vazgeçerek ödemedim." Nefes alamıyordum. Boran beni yerle bir etmişti. Benim yüzümden gitmişti. "On yıl boyunca bir cehennemde yaşadım. Seni unutmak için, yüzünü hafızamdan silmek için her şeyi yaptım."

"Boran..." sustum, konuşmak o kadar zordu ki. "Gitme."

"Ben bir kez daha abim için senden vazgeçmek zorundayım Dila. Senden, çocuğumdan, kendimden."

Başımı iki yana salladım, göz yaşlarım ardı ardına sıralanıyordu. "Değilsin." Derken zorlukla yutkundum. "Beraber gidelim, nereye olursa beraber gidelim."

"Kardeşlerimi bırakamam." Biliyordum ama kabul etmiyordum. Kollarımı sıkıca boynuna sardım. "Ne olursun Boran..." resmen yalvarıyordum. "Ne olursun gitme."

"Keşke bu kadar korkak olmasaydım, Bana gülümsediğin o ilk an çıksaydım karşına."

"Sana bakmazdım ki ben." Derken, burukça gülümsedim. Yalandı, onun bana asla bakmayacağını düşünerek aklımın ucundan bile geçirmemiştim. "Dibin düşüyordu benimle her göz göze geldiğin de." Dediğinde geçmişi zar zor hatıralarımda yokladım. Eğer Arslan açık açık , hislerini belli etmeseydi ve etrafımda o kadar dolanmasaydı, belki de hiçbir zaman bu yaşananları yaşamayacaktım.

Belki Boran yine yanıma yaklaşmayacaktı ama Arslan'la da tanışmamış olacaktım. "Savaşı dövdüğün gün beni takip ediyordun değil mi?"

"Seninle konuşmak için fırsat kolluyordum, okulda yapamayacağımı anlayınca sokakta sıkıştırırım diye düşündüm."

"Keşke," diye fısıldadım. "Keşke o gün kesseydin yolumu Boran Safir."

"Kader." Diye fısıldadı kulağıma. "Sana çıkan tüm yolların başında bekledim seni, o kadar çok bekledim ki, yol yıkıldı ama sana gelemedim. Bütün yollarım bir birbirine girdi. Vazgeçtiğim anda da seni benim yolumun ortasına getirdi."

"Yol daha bitmedi." dedim, göz yaşlarımı silerken. "Şimdi bende senin yolunu gözleyeceğim ve yol yıkılsa dahi sana geleceğim Boran."

33.BÖLÜM:NİNNİ

Ne geceydim ne de gündüz. Kalbim ağrıyordu, işiten yalnızca bendim. Göğsümde gece gündüz çırpınan bir çaresizlik vardı. Karnımda bir can, beynimin içinde Boran diye inleyen bir ses vardı.

Kucağıma verilen küçük Arslan'ı göğsüme saklarken, incitmemek için elimden geleni yapıyordum. Kulağı kalbimle buluştuğu an ağlamayı bırakmıştı, yutkunarak bildiğim tek ninniyi söylemeye başladığımda bu kez gözyaşlarına boğulan bendim. "Bu tepe pullu tepe" o kadar küçüktü ki, tıpkı annesinin kopyasıydı. Dolasıyla da dayısı Arslan'a da benziyordu. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp ninniye söylemeye devam ettim. "Nenni de yarim nenni"

Boran'dan iki haftadır ne ses vardı ne de haber. Sanki hiç var olmamış gibi ortadan yok olmuştu. Defalarca aramıştım, onlarca mesaj atmıştım. Hiçbirine geri dönmemişti. Aklımı yetirecek gibiydim.

"Su gelir serpe serpe, eski de yarin hani." Sesimde yarıklar doluyordu. Dindiremediğim göz yaşlarımda boğulacak gibiydim.

"Dediler yar uyumuş, Nenni de yarim nenni." Boran, aklımdan çıkmıyordu. Küçük Arslan, küçük elleriyle kazağıma tutunduğunda yüzümü pencereye doğru çevirdim, yönümü nereye çevirsem Boran'la karşı karşıyaydım. Bilmeden nasıl bu kadar bağlanmıştım, nasıl bu kadar yer edinmişti göğsümde.

"Uyardım öpe öpe, Eski de yarin hanı." Evimi, yurdumu kaybetmiştim. Hem de bunu yirmi beş yıllık ömrümde, ikinci kez yaşıyordum.

Beni öylece bırakıp gitmeden önce söyledikleri ne aklımdan çıkıyordu ne göğsüme sığıyordu. Beni ta ezelinden sevmişti. Beni, ben olmadan yıllarca sevmişti. Nasıl dayanmıştı, nasıl dayanabilmişti?

Üstelik abisiyle evlenmiştim. Boran bu hayatta sadece benimle sınanmıştı ve benim ruhum bile duymamıştı. Şimdi benimde ruhumda bir sızı vardı,

üstelik bu onun içindi. O kendinden vazgeçmişti ama ben ondan nasıl vazgeçerdim.

Daha fazla dayanamadım, küçük Arslan'ı beşiğine dikkatlice koyduktan sonra odadan çıktım, Hicran ve Baran günlerdir uyumadıkları için odada dinleniyordu. Kaya salonda telefonuyla ilgileniyordu. Küçük kız kardeşim Lal ise ona bulaşarak ilgisini çekmeye çalışıyordu. Burada olduğumu duyunca gelmişti, Eve gitmemek içinde Hicran'a yardım ediyordu, bebekle ilgileniyordu. Geceleri koynumda uyuyordu.

Beni görünce hemen ayaklanıp yanıma koştu. "Abla, Arslan bebek uyudu mu?"

Kaya'nın da gözleri bana dönerken başımı hayır anlamında salladım. "Ama uyumak üzere." Lal küçük yüzünü yana yatırdı ve yüzüme uzandı. "Arslan bebek mi ağlattı seni?" Lal daha on iki yaşındaydı ama o kadar akıllı ve o kadar güzeldi ki. Siyah saçları kıvır kıvırdı, küçük burnu ve benim gibi dolgun dudaklarıyla güzelliği şimdiden kendini belli ediyordu. Yüzü ay gibi parlıyordu. "Hayır, Lal'im. Ağlamadım. İyiyim." Bana inanmayan bakışlar atarken dış kapıya yürüdüm. Kaya ardımdan ayaklanırken Lal'de peşime takılmıştı. "Hava alacağım Kaya." Dedim, peşimden gelmesine engel olmak için.

"Bende hava alacağım." Derken ayakkabılarını ve montunu giymişti. Pes ederek Lal'e döndüm. "Sen Arslan bebeğin yanında kalıyorsun." Kaşlarını çatarak bana burun kıvırdığında "Hadi." Diyerek onu içeri doğru itekledim. "Öyle olsun abla."

Kaya'yla birlikte bahçeye çıktık. Çıkmadan önce benimde montumu almıştı. Omuzlarıma bıraktığı montuma kollarımı geçirirken burukça gülümsedim.

"Dönmedi mi daha?"

"Telefonlarıma cevap vermiyor." Diyerek bakışlarımı uzak dağlara doğru çevirdim. Evlerinin manzarası çok güzeldi. "Merak etme, bir şey olsaydı duyardık." Derken oda gözlerini baktığım yere çevirmişti. Öyleydi, fakat kendime engel olamıyordum. "Birazdan gider bir tur atarım şirketlerine, sorarım nerde diye?"

Başımı Kaya'nın omzuna yasladım, derin bir nefes aldım. "Sağ ol kardeşim."

O sırada dış kapı çalınmıştı. İçeri güvenliklerden biri girdi. Kaya kapıya doğru giderken bende peşine takıldım. "Ne oldu, kim geldi."

Adam başı önünde konuştu. "Hicran hanımın kardeşi, Larin hanım geldi." Kaya'yla birbirimizle bakıştık. Larin şu an görmek istemediğim biri olsa da Boran'dan haberi olduğunu düşünüyordum. Kaya benim düşüncelerimin aksine "Kovun gitsin." Diyerek adamı gönderdiğinde, "Kaya, belki Boran'ı sorarız." Diyerek fikrini değiştirmeye çalıştım ama Kaya Larin'e karşı alerjisi varmış gibi bir tepki verdi. "O kız hayatta Barbas topraklarına adım atamaz." Adını bile diline değdirmiyordu.

"Burası benim ablamın evi ya, siz ne hakla beni içeri sokmazsınız. Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz?" Larin tabi ki boynunu bükük gidecek bir kız değildi. Rezillik çıkarmaktan çekinmezdi.

"Kaya beyin kesin emri var, buraya giremezsiniz Larin hanım."

"Başlarım sana da Kaya beyine de, Aç şu kapıyı!"

Kaya Larin'in kendisi hakkında kullandığı kelimeleri işitince, dayanamayıp kapıyı açıp dışarı çıktı. Hemen ardından koştum. Bir şey yapacak hali yoktu ama Larin'e karşı ne kadar sabırlı davranırdı emin değildim.

"Laftan anlamıyor musun kızım sen!" Larin karşısında Kaya'yı görmenin şaşkınlığıyla bir adım geriledi. Gözleri saniyelik bana döndü, ne diyeceğini bilememiş ve suratımıza aval aval bakınmıştı. Kendine geldiğinde kuyruğunu dikti yine. "Nerden kızım oluyorum ben senin, doğru konuş benimle."

"Konuşmazsam ne yapacaksın?"

"Senin anladığın dilden konuşurum o zaman Kaya efendi." Diye bağrındı Larin. Korumalar bile şaşkındı. "Çekil önümden! Ablamı ve yiyenimi göreceğim."

Kaya dalga geçer gibi güldü. "Ben seni bizim topraklarımıza geçirir miyim Safirlerin kızı?"

"Ablanda bir Safir ,o niye burada?" Larin gözleri yine üzerime dikilmişti. "Kapı önüne attığın yengenden mi bahsediyorsun?"

"Ben bir şey yapmadım." Diyen Larin'e gözlerimi diktim. Bir şey yapmamış olsa bile, yapılan şeye engel olmamıştı. "Ablan hamileyim diye yalan söyledi." Sanki annesinin yaptıklarını hak etmişim gibi konuşmuştu. Kaya da daha da sinirlendi. "Ablam değil, senin abin söyledi o yalanı. Ablam sırf o yalan yüzünden döndü o konağa. Yoksa bırakır mıydım ben ablamı size?"

"Abim bırakır mıydı karısını?" Larin Kaya'ın üzerine yürümeye başladı. "Senin ablan yüzünden benden bile vazgeçti abim. Beni bile gözden çıkardı."

"Gözden çıkarılacak kadar değersizmişsin demek ki!" Kaya'nın bir tokat gibi yüzüne indirdiği sözler karşısında Larin'in gözleri dolu dolu oldu. Kaya'nın dibinde durduğunda gözleri kan çanağı gibiydi. Yine de boynunu eğmedi. Kaya'da geri adım atmayıp intikamımı en ağır cümleler devam etti. "O kadar değersizmişsin ki, abin seni önüme attı. Eğer kabul etseydim..." Kaya Larin'in kulağına eğildi ve benim bile duyamayacağım şekilde kulağına fısıldadı. Artık nasıl zehirli kelimeler dediyse Larin'in kirpiklerine tutunan göz yaşı yanaklarına döküldü. İçim acımadı, çünkü yanına kalsın istememiştim. "Şimdi defol git kapımın önünden."

Larin hızla arkasını dönüp, göz yaşları içinde uzaklaştı. Hiçbir şey demedim, Kaya hala sinirliydi. İçeri girdim ve odama yürüdüm. Hicran uyanmış bebeğiyle ilgileniyordu. Lal hemen peşimden odaya gelirken beraber yatağa uzandık. Telefonumu cebimden çıkarıp bir kez daha aradım Boran'ı. Bu kez telefonu çalmamıştı bile. "Abla, çok mu seviyorsun Boran'ı"

34.BÖLÜM: LAL

Lal'in sorusuyla irkildim. Gözlerini merakla bana dikmişti. Ne diyeceğimi bilememiştim. Hayır dersem sorundu, evet nasıl denirdi. Boran'a karşı ne hissediyordum, bilmiyordum. "Onu çok mu merak ediyorsun?" Yeni sorusuyla usulca başımı salladığımda "O zaman neden ona sen gitmiyorsun?" Diye sordu bu kez de.

"Gidemiyorum." Derken, sesli bir nefes aldım. Lal bacaklarıma tırmandı. "İsteseydin giderdin." O kadar bilmiş ve emindi ki bunu derken, şaşkınlığımı gizleyemedim. " Nerde olduğunu bilmiyorum ki."

"İllaki bir yerde, ayağa kalmadan ona gidemezsin ki?" ağzını burnunu ısırma isteğimi zorlukla bastırdım. "Kapıda bir ton adam var Lal, nasıl gideceğim."

Ciddi ciddi birkaç saniye düşündü. "Ben biliyorum nasıl gideceğini ama bende geleceğim."

Başımı hemen olumsuz anlamda salladığımda "O zaman bende söylemem, bensiz hiçbir yere gidemezsin. Seni yalnız bırakmayacağım." Dedi. Kırık bir şekilde gülümsedim. Aklındaki şey merak etmiyor değildim. "Tamam, söyle bakalım. Nasıl gideceğiz?"

Larin hemen ayağa kalktı, kalktığı gibi de beni peşinden sürükledi. Evdekiler oyun oynadığımızı düşünerek bizi gülerek bakarken Larin beni alt katlara sürükledi. Mutfaktan geçip kilere geldik. "Saklambaç oynamanın faydaları." Diyerek bir dolabın kapağını açtı, dolabın içinde yuvarlak zayıf bir kişinin geçebileceği kadar genişlikteydi ama önünde parmaklık vardı. "Eee demiri nasıl halledeceksin küçük hanım." Dediğimde sırıtarak demiri itekledi. "Biz bunu çoktan hallettik ki Şervan'la." Demir dokunmasıyla açıldı. Şervan Lal'in bir küçüğüydü. Lal'in aynı zamanda oyun arkadaşıydı. "Hadi bakalım, enişte mizi bulmaya gidelim."

Lal kolaylıkla delikten geçerken bir an karnımla bakıştım. Çok belli olma da artık karnımda bir yuvarlaklık vardı. Bebeğim gün geçtikte büyüyordu. Lal hamile olduğumu bilmediği için bana anlamayarak bakarken eğildim ve zorda olsa delikten geçtim. Evin arka tarafına çıkmıştık. "Taksi çağıralım hemen."

Her şeyi küçük aklıyla nasıl düşünüyordu anlamıyordum. Dediğini yaptım, taksiyi çağırdım. Taksi geldiğinde aklıma gelen ilk yer şirketti. Orda olduğunu umut ederek şirketin adresini verdim ve yola koyulduk. "Sen neden bu kadar akıllısın?" derken Lal'in kıvırcık saçlarından öptüm. "Kimin kardeşiyim?" derken küçük kollarını bana dolamıştı.

Taksi şirketin önünde duraksadığında paramızın olmadığını o an fark ettik. "Telaş yapma, şirkette biri vardır muhakkak, öderler." Aklı beni her defasında başka türlü şaşırtıyordu ya da benim beynim Boran yüzünden durmuştu. Ufak şeyleri bile düşünemiyordum. Taksici "Beklerim abla, ama biriniz burada kalsın." Dediğinde Lal'i burada bırakamayacağım için şirkete doğru bakındım. Devran kapıdaydı. Lal'e Devran'ı gösterdim. "Bak orda Devran abin var, git onu buraya getir."

Lal hemen dediğimi yaptı, Taksiden indi, küçük adımlarıyla merdivenleri çıkarak Devran'ın karşısına dikildi. Devran onu tanımadığı için bir süre kim olduğunu anlamaya çalışırken Lal, onun ellerinden tutup taksiye doğru sürükledi.

Devran bir bana bir Lal'e bakarak taksinin önüne geldi. "Yenge?" sesi şaşkındı, "Hadi para ver de ödeyelim taksiyi Devran abi." Lal Devran'ı kollarından tutarak resmen sirkeledi. Devran onu ufak bedeniyle titreten kız kardeşime aval aval bakındı. "Tamam dur, küçük kız." Derken cebine uzandı ve taksicinin parasını ödedi. Taksiden hemen çıktım. Lal kızgınlıkla Devran'ın elini bırakıp "Sensin küçük." Demişti, kızgınlıkla.

Devran yorgun bir şekilde güldü. "Boran nerede Devran?" diye sordum.

"İçerde ama birazdan Diyarbakır'a gideceğiz." Kalbimdeki yükün hafiflediğini hissettim. "Lal, sana emanet." Lal'e döndüm ve uyarıcı bir şekilde "Sakın Devran abinin yanından ayrılma." Dediğimde Devran'a kötü

kötü baksa da uysal bir şekilde başını salladı. Uzanıp saçlarından öptüm ve hızlıca şirketten içeri girdim.

Kapıdan içeri giren ayaklarım resmen titriyordu, kalbimin ritmi artarken Boran'a ait odaya doğru yürüdüm. Göğsüm ağrıyordu. Kapıyı hafifçe tıklattım ve onun gel sesiyle kapıyı araladım. Sırtı bana dönük önündeki ufak çantaya silah yerleştiriyordu. Kalbim göğsüme sığmadı. Savaşa hazırlanıyordu sanki. Kapıyı ardımdan kapatırken hızla yanına yürüdüm ve arkadan beline sarıldım.

"Dila." Hemen benim olduğumu anlayarak ellerimi tuttu. "Neden geldin? Yüzümü sırtına yasladım. "Eğer gelmeseydim aklımı kaçıracaktım." Kokusunu içime çekerken "Neden cevap vermedin, öldüm meraktan." Dedim kırık bir sesle. Beni sevdiğini söyledikten sonra hiç yokmuşum gibi ortadan kaybolmuştu.

Boran sessizce beni önüne çekti. Yüzümü göğsüne saklarken "Çünkü aklımı başımdan alıyorsun, düşünemiyorum. Sana o kadar odaklanıyorum ki, gözüm her şeye kör oluyor." Dedi, yenik bir sesle.

Sıkıca beni içine alır gibi sarıp sarmaladı. "Güzel." Derken, yüzümü kaldırdım ve gözlerine baktım. O kadar özlemiştim ki onu. "Gözün benden başkasına göremez zaten."

"Görmüyor zaten." Derken dudaklarıma doğru eğildi. "Büyü mü yaptın bana?"

İstemeden güldüm ve dudağımı dudağını sürterken başımı evet anlamında aşağı yukarı salladım. "Evet ama anlamaman gerekiyordu." Boran'da gülerek dudaklarıma sokuldu, büyük bir özlemle kollarımı boynuna sardım ve parmak uçlarımda yükseldim. "Ne kadar süren var." Diye sordum nefes nefese. Boran beni kucağına alırken "Ne kadar istersen." Dedi. Kalçamı masanın üzerine bıraktığında bacaklarımı beline dolayıp kendime çektim. "Buradan hiç çıkmayacağız o zaman." Diyerek kehribarlarına bakındım. "Dila." Diye inledi, boynuma doğru sokuldu. "Eğer ölmezsem ve sana geri dönebilirsem." Sesindeki acıyı duydum. "Seni kimse elimden alamayacak."

Aklından geçen düşünceleri artık biliyordum. Dağ evinde yaptıkları, yaşattıkları gözlerimin önüne düşerken titrekçe nefesimi saçlarına bıraktım. Saç diplerime kadar kızardığımı hissedebiliyordum. "Gitme o zaman. Gitme ve bana istediğin her şeyi yap."

"Güzel teklif." Derken bel oyuntuma girdi ve üzerimdeki kazağı hızlıca çıkardı. Üzerimde atleti de hemen yok etti. Beni sabırsızca soyarken tedirgin bir şekilde kapıya baktım. Kilitli bile değildi. "Merak etme, ben gir demeden kimse kapıyı açmaz."

Lal açardı ve ablasını uygunsuz bir şekilde görmesini istemezdim. "Lal dışarda, beni bekliyor." Derken çenesinden tuttum. Boran bunu umursamayarak beni yeniden öpmeye başladı. Beni tekrar kucağına alırken düşmemek için ona tutundum. Kapıya sırtımı verip, kapıyı kilitledi. "Sorun kalmadı sanırım." Derken boynuma, oradan da göğüs oluğuma indi dudakları. İnlememek için ellerimi dudaklarıma bastırdım. Kalbim dört nala savruluyordu Boran karnıma indiğinde "Annene iyi bak." Diye fısıldadı, bebeğimize. "Ona çok iyi bak."

"Bizim ona bakmamız ve büyütmemiz gerekiyor." Dedim, üstü kapalı bir şekilde ölmemesi gerektiğini söylerken. "Onun biz değil. O seçmedi bizi, biz istedik, en çok sen istedin bu bebeği. Şimdi ne onu nede beni öylece bırakıp gidemezsin."

Boran kirpiklerinin altından gözlerime bakarken dolan gözlerimi havaya kaldırdım ve yanına çöktüm. "Yalvarırım gitme." O ölüme gidiyordu ve ben onu tutamıyordum. "Gitme Boran." Yüzümü ellerimin arasına alıp onu nasıl ikna edeceğimi bilmeyerek öpmeye başladım. "Gitmem gerekiyor Dila, abimin katillerini bırakıp kendi mutluluğum peşine düşmemem. Aileme her an kimin zarar vereceğini bilmeyerek hayatıma devam edemem. Senin saçının teline zarar gelmesine müsaade edemem, beni anlıyor musun?"

Sessizce dudaklarından öptüm. Çenesinden, boynundan, adem elmasından. "İzin ver o zaman, seninle vedalaşayım." Dudağının kenarı hafifçe kenara kıvrıldığında, aynı yerden öptüm. Dizlerimin üzerine oturduğumda "Eğer geri dönersen..." sertçe yutkundum, dudağının kenarında duraksadım. "Seni sevebilirim." Boran'ın dudaklarından süzülen nefesin kesildiğini hissettim. Benimki de aynı şekilde göğsümde duraksadı. "Sende beni anlıyorsun değil

mi Boran Safir. Ben seni ezelden beridir sevmedim ama ölene kadar seni severim."

"Geri geleceğim."

"Seni bekleyeceğim."

O bana geleceğim dediyse, beni onu gerekirse bir ömür beklerdim.

Ona veda etmenin bu kadar zor olacağını bilemezdim. Gözyaşlarımla ondan ayrılıp odadan çıktığımızda beni son kez sarıp sarmaladı. Tam o sırada Lal'in çığlığını duydum. "Devran abi, silah..." diyerek bağırmıştı. Boran'la aynı anda kapıya doğru koşarken silah sesleri duyuldu. Kurşunlar bütün camları paramparça ederken Boran üzerime atılıp girişteki koltukların arkasına doğru ittirdi vücutlarımızı. İri vücuduyla beni tamamen kapatırken düşündüğüm tek şey Lal'di.

"Boran, Lal..." dedim, onunda aklı Devran'daydı. "Lal." Diye bağrındım ama silah sesleri o kadar fazlaydı ki , ne o benim sesimi duyabildi nede bana bir cevap geldi. Boran dikkatlice doğruldu, belindeki silaha uzanıp karşı atağa geçtiğinde korkuyla yüzümü ellerimin arasına aldım. "Sakın kalkayım deme." Boran uyarıcı bir şekilde gözlerimin içine bakıyordu. "Sakın Dila..." Yaklaşık iki dakika sona polis sirenleri ve ambulans sesi bütün sokağı inletmeye başladı. Silah sesleri anında kesilirken Boran dışarı fırladı, ardından zorlukla kalktım. Karşılaşmaktan korktuğum manzarayla karşı karşıya kaldığımda "Lal." Diye fısıldadım. Kapıdaki bütün adamlar vurulmuştu. Lal'in küçük bedeni Devran'ın altındaydı ve ikisinden de ses çıkmıyordu. Boran hemen yanlarına koştu. "Devran, kardeşim..."

Hemen yanlarında oluşan kan gölüyle "Lal." Diye bağırdım. "Lal'im."

35. GİDİP DE DÖNMEMEK

Göğsümün üzerine düşen karanlıkla nefes alamadığım sırada "Abla..." diyen bir fısıltı duydum, küçücük ama umut doluydu. Beynimin içindeki karanlığa bir ışık gibi vurup, düşmeme izin vermemişti. Bin tane kötü düşünce gözlerimin önünden bir şerit dahilinde hızla aktığı sırada Lal'in fısıltısıyla yarım bir nefes aldım. "Abla ben iyiyim ama Devran... Devran abi beni korumak isterken vuruldu." Boran hızla Devran'ın yanına çöktü, Lal'in üzerinde hareketsizce yatan kardeşini korkuyla dokunurken Arslan'ın vurulma anı ikimizin de üzerine kabus gibi çökmüştü. Göz göze geldik ve bakışlarında gördüğüm şey beni korkuttu. Lal'in hıçkırığıyla yeniden bakışlarımızı onlara kaydırdık. Devranın yüzü Lal'in kıvırcık saçlarının arasında, bir bariyer gibi Lal'in üzerinde yatıyordu. Tamamen onu korumak isterken yaralanmıştı, kapıdaki korumaların hepsi vurulmuştu ve ayaktaki tek şey bendim. Ne Lal'e yaklaşabildim ne de Devran'a.

Lal iyiydi ama Devran için aynı şey söz konusu değildi. "Devran, kardeşim..." Boran'ın sesi yüreğimi dağladı. İkinci defa kardeşini kaybetme korkusuyla karşı karşıya kalmıştı. "Devran, kalksana lan." Boran Devran'ı dokundu ama dokunduğu gibi eli kırmızıya boyandı. Ateşe dokunmuş gibi yüzünün tonu değişti. "Devran'ım." O sırada ambulanslar üst üste kapının önüne dizildiler, polisler hızla araçlarından inerken kardeşim gibi gördüğüm Devran'ın diğer yanına da ben çöktüm. Lal onun altında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yarasına zarar vermemek için Boran'ı durdurdum. "Yardım edin." Derken merdivenleri çıkan acil müdahele ekibine seslendim. "Boran izin ver." Doktorların yardımıyla Devran'ı sedyeye aldılar. Sırtında, omzuna yakın iki noktada kurşun izi vardı. Lal Devran'ın yarasıyla karşı karşıya geldiği an, üzerine bakındı. Çocuk bedeni kana bulanmıştı. Sarsılarak ağladı, saniyeler içinde girdiği şoktan dolayı kendine gelemediği için sakinleştirici vurarak onu da ambulansa aldılar.

Boran çıldırmış bir vaziyette önüne gelen her şeye saldırırken Lal'in gittiği ambulansa binemedim ve onun yanına koştum. "Kimseyi yaşatmayacağım, andım olsun ki kimseyi yaşatmayacağım."

Mahvolmuştu, gözü hiçbir şeyi görmüyordu. "Boran, yalvarırım sakin ol."

Birkaç adım gerisinde duraksadığımda, tüm camları indirilmiş şirketinin kalan tek kapı camına da tekmesini geçirdi. Öfkesi ona yaklaşamayacağım kadar yüksekti. "Hepsi benim yüzümden." Derken, öfkeyle duvara yumruğunu geçirdi. Kendini neden suçladığını anlamadığım sırada "Hepsi benim yüzümden, kendi uçkurumun peşine düşüp kardeşimi kapı önlerinde beklettim. Hepsi benim yüzümden." Dedi, gözü dönmüş bir vaziyetteydi.

Ne demek istediği anladığımda kırgınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Boran..." diye fısıldadım ama devam edemedim. Yüzüme döndü, gözlerinde cehennemi taşıyordu. "Aklımın içine sıçtın be kızım." Derken, ses tonu irkilmeme neden oldu. "Hayatımı senin uğruna tükettiğim yetmiyormuş gibi kardeşime de sebep oldum."

"Boran ne diyorsun?" Derken, ağlamamak için çenemi sıktım. Benim ne suçum vardı, ben ne yapmıştım ona? "Kendine gel artık. Kardeşin hastaneye götürüyorlar, peşinden gideceğine durmuş burada günah çıkarıyorsun."

"Benim yüzümden, kardeşim benim yüzümden vuruldu." Senin yüzünden demek istiyordu, seni sevdim ve bunun bedelini ödüyorum diyordu. "Amacımı unuttum, yolumu şaşırdım." Dilinden dökülen her kelimenin beni nasıl yaraladığını bilmiyordu, bilse böyle konuşamazdı. "Senin kapına ölmeye geldim ama kendi evimim kapısını çakallara açık bıraktım."

"Bende senin evin değil miyim?" dedim, vereceği cevaptan korkarak gözlerimi yumdum, derin bir nefes alarak araladığımda bakışlarını benden çekti. Bu yeterli bir cevaptı, sustu. Yumruğunu bir kez daha duvara geçirdiğinde elinin kanadığını gördüm. Kendini cezalandırıyordu ama şu an yıkılmamanın sırası değildi. Şu an en çok ona ihtiyacımız vardı. Bir polisin yanımıza geldiğini fark ettiğimde bakışlarımı Boran'dan genç polis memuruna çevirdim.

"Geçmiş olsun." Diyen polis memuruna Boran dümdüz bir ifadeyle bakarken ben zorda olsa gülümsemeye çalıştım.

"Şu an sırası olmadığını biliyorum ama olay yerindeki tek canlı tanıklar sizsiniz. Eğer gördüğünüz ya da fark ettiğiniz bir şey varsa soruşturmada çok yardımcı olacaktır."

Boran sertçe sıvazladığı çenesinden parmaklarını çekerek ellerini yumruk yaptı. "Hiçbir şey göremedik, biz içerdeydik çıkana kadar olan olmuştu." Diyen Boran'ın sesindeki ton, göğsümün sızlamasına neden oldu. Derin bir nefes aldım ve polis memuruna aynı şeyleri söyledim. "Öyleyse Lal hanımın uyanmasını bekleyeceğiz. Yaralanmayan tek kişi o." Diyerek uzaklaşan polis memuruyla Boran aracına yöneldi, peşinden gelmem için gözüyle işaret verdiğinde arkasına takıldım. Beraber aynı araca bindiğimizde hastanenin yolunu tutmuştu. Aynı sırada aile üyelerinin aramalarına üst üste red cevabı verip Miran'ı aramıştı. "Ne kadar adam varsa topla." Diyerek emir verdikten sonra hızını yükselterek yola devam etti.

Ona bakmaktan kendimi alamadığım sırada karnıma dokundum, hafiften hissettiğim ağrıyı görmezden gelmeye çalıştım o sırada. Boran'ın doğurmak için can attığı çocuğumuz şu an umurunda değildi nasıl olsa. Hastaneye çok kısa bir süre vardığımızda Boran önce Devran'ın yanına koştu. Ameliyata almışlardı, yarasının tehlikeli bir yerde olmaması içimizi azda olsa rahatlatıyordu. Safir ailesi daha ortalıkta yoktu ama eminim ki birkaç dakika sonra buraya yığılacaklardı. Sevda hanımla karşı karşıya gelmeye hazır olamasam da Boran'ı yalnız bırakmak istemediğim için o nereye gittiyse bende peşinden ilerledim.

Daha sonra Lal'in odasını bulduk ve uyanmasını bekledik. Verdikleri sakinleştiriciden dolayı baygın düşmüştü. Gördüğü şeylerin onda travma yaşatacağı belliydi. Boran Lal'in bir şey görmüş olabileceğini düşünerek uyanmasını bekliyordu, o sırada hemşirenin birinin yanına gittim ve karnımdaki ağrıdan bahsettim. Boran telefonda olduğu için ilgisi benim üzerimde değildi. Hemşire kadın hemen kadın doğum doktoruna yönlendirdi. Boran'a haber verme gereği duymadan koridordan çıkarak acil girişle ayarlanan doktorun odasına gittim.

Orta yaşlarda adı Yılmaz olan doktor içeri girer girmez ilgiyle "Buyrun geçin lütfen." Diyerek ayağa kalktı. Özel hastane olduğu için ilgilenişleri oldukça iyiydi. Bekletmemişlerdi bile. Doktora ağrımdan bahsettiğimde

"Stres kaynaklı olmuş olabilir ama yine de bir kontrol edelim. Lütfen sedyeye geçin ve karnınızı açın." Derken sedyeye yönlendirdi.

Endişeyle gözlerimi üzerimde gezdirdim. Elbise vardı üzerimde, montumu yavaşça çıkarıp kenara koyarken sedyeye oturdum. Elbiseyi üst tarafından açarak karnıma kadar çektim. Sedyeye uzandığımda utanmadan edemedim ama daha sonra kendime hızlıca kızdım. O bir doktordu, belki doğumuma bile o girecekti. "Sakin olun lütfen." Doktor halimden anladı ve anlayışıyla gülümsedi. Buralarda sıkça karşılaştığı bir durum olmalıydı. Doktor karnıma bir jel sürdü ve ultrason cihazını karnımda gezdirmeye başladı. İlk defa doktor kontrolüne girdiğim için ister istemez heyecanlıydım.

Birkaç saniye karnımın her köşesine gezdirdiği cihazın soğuğuna alışmaya çalışırken küçük ekrana yansıyan görüntüye dikkat kesilmeye çalıştım. "Bebeğimiz oldukça iyi, hiçbir sıkıntı yok maşallah."

Doktorun iyi şeyler söylemesi üzerine "Çok şükür." Derken gülümsedim ve ekrana dolan gözlerle bakakaldım. "Cinsiyeti daha belli olmaz ama iki hafta sonra belli eder kendini. Gelirsiniz, bakarız." Gülümserken başımı yavaşça aşağı yukarı sağladım. Önemli olan sağlıklı olmasıydı, cinsiyetinin benim için hiçbir önemi yoktu. "Bir doktorunuz var mıydı?"

Başımı iki yana salladım. "Maalesef, ilk defa kontrole geliyorum." Dedim ve suçlu hissetmeden edemedim. Çocuğumla asla ilgilenmemiştim. "Dilerseniz hastanemize kaydınızı yapalım ve sizinle biz ilginelim."

Doktor cihazı karnımdan çekti ve jeli silmem için kağıt havlu uzattı. "Olabilir tabi neden olmasın." Derken kağıt havluyla karnımı silmeye başladım. Tam o sırada doktorun kapısı çalınmadan açıldı ve Boran ateş saçan gözlerle içeri daldı. "Dila!"

"Buraya böyle giremezsiniz beyefendi." Doktor saygısızca içeri giren Boran'la ayaklandığında, Boran'ın bakışları yalızca benim üzerimdeydi. Yarı çıplak olan üzerimde gezdirdiği gözlerine inanamayarak sertçe yüzünü sıvazlayıp dışarı derin bir nefes bıraktı. "Çekil lan önümden. O benim karım." Boran doktoru tek eliyle itekleyip iki adımla önüme dikildi. Ne bu halin der gibi üzerime bakındığı sırada yavaşça doğruldum. Boran hızla sedyenin önündeki perdeyi çekerek beni sakladığında "Biraz ağrım vardı."

dedim, dümdüz bir sesle. Doktor eşim olduğunu anlamış olacak ki müdahale etmemişti bir daha. "Kontrol ettirmek istedim."

Ellerimden tuttu, sonra elbisemi giymeme yardım etmeye çalıştı. Çıkarmakta daha usta olduğu için giydirmekte zorlanmıştı. "Neden haber vermiyorsun?" derken az önceki öfkesi balon gibi sönmüştü. Bakışları saniyelik siyah sutyenim de dolanmış ama hemen kendini toparlayarak elbisenin kollarını ellerimden geçirerek omuzlarıma kadar kapatmıştı. Elbisenin altında kalan saçlarımı çıkarırken yüzümü ellerinin arasına alıp alnını alnıma yasladı. "Dikkatini dağıtmak istemedim." Dedim kinayeli bir sesle. Kelimelerin bıçak gibi ona saplandığında bir süre sessiz kaldı.

Elbisemin fermuarını çekerken "Dila." Dedi kısık bir sesle. Yüzümü başka tarafa çevirirken "Lal uyandı mı?" diye sordum, konuyu değiştirmek için. "Uyandı, Kaya'da geldi. Lal şimdi onun yanında. Kapıda seni bekliyor."

"Yanında kalmak istiyorum." Dedim ama kabul etmeyeceğini de biliyordum. "Ben diye bir şey yok artık, benim yanımda kalamazsın. Daha önce söylediğim gibi eğer başıma bir şey gelirse yapacağın ilk şey gitmek olacak." Lal'in ona bir şeyler söylediğini anladım.

"Peki Lal bir şey söyledi mi?" derken saçlarımı düzelterek ayaklarımı yere bastırdım. Boran önümde durduğu için dirseklerimden yakalayıp beni kaldırdı. Kehribar rengindeki gözlerinin içine baktım. "Bize bunu yapanlar kimmiş?"

Sinirle gülümsedi. "Çınar'lar." Dedi ve sustu. Nedenini bilmiyordu ama kimin yaptığını artık biliyordu. "Lal, Yaman Çınar'ı görmüş arabada."

"Yaman mı?" derken nefesimi tuttum. Bunu derken düşecek gibi oldum ama Boran beni daha sıkı tuttu. Bunu neden yapmıştı, anlamıyordum. Benim yüzümden miydi? Bana o kadar takıntılı biri değildi, benim yüzümden bu kadar ileri gitmiş olamazdı değil mi? "Neden?" derken, Boran'ın aklımdan geçenlerin aynısını söylememesi için içten içe dua ettim. Ben bu yükü kaldıramazdım. Aşık olduğum adamın ölümüne sebebiyet olamazdım.

"Bilmiyorum." Diyen Boran, aklımdan geçenleri duyuyormuş gibi yanağıma dokundu. "Burada konuşmayalım, Dışarı çıkalım." ellerimden

tutarak beni ardından yürütürken ayakta bekleyen doktorla göz göze gelerek mahcupça gülümsedim. "Teşekkür ederim Yılmaz bey." Dedim ama Boran adama öyle bir baktı ki, adam bana cevap veremedi.

Ellerinin arasında olan ellerimi hafifçe sıkarak daha hızlı yürüyerek bizi dışarı çıkardı. Devran'ın bulunduğu tarafa hiç girmemişti ailesiyle karşılaşmamı istemediği için. Arkasından sürüklenirken "Devran nasıl." Diye sordum.

"İyi olacak." Dedi, "Sen sadece kendi karnındakini düşün, Lal'de biraz sıkıntılı günler yaratabilir." Öyle olacağından şüphem yoktu. Annem ona sesini bile yükseltmezdi, bugün şahit olduğu görüntüleri asla unutamazdı. Dışarı çıktığımızda hastanene bahçesinin Safir'lerle dolu olduğunu gördüm. Duyan gelmişti, böyle günlerde herkes birlik olmak zorundaydı. Otopark tarafında Kaya arabanın içinde beni bekliyordu. Lal arka koltukta uyuyordu, Kaya kaçtığım için kızgın olmalı ki, haklı olarak tabi. Bakışları öfkeliydi. Benim yüzümden Lal'e bir şey olsaydı, annem beni kendi elleriyle öldürürdü. "Karnımdakini tek başıma yapmadım Boran." Dedim, kendi ailemi sonra düşünmeye bırakarak. Öncelik karnımdaki ve onun babasındaydı. "Benim kadar sende onu düşünmek zorundasın."

"En çok sizi düşündüğüm için sana veda ediyorum Dila." Diyen Boran'ın sesinden çaresizlik akıyordu. Beni kendine çekerek aramızda bir nefes kadar mesafe bıraktığında, nasıl ona karşı böyle hissettiğimi anlamaya çalışıyordum. Bu kadar nasıl bağlanabilmiştim ona, bana dokunurken bile midemi bulandıran adamın hasretini nasıl çekebilirdim? "Benim evimde yuvamda, geleceğimde, geçmişimde her şey sensin. Sen benim her şeyimsin. Bunu basit bir kelime olarak algılama. Sensizliği dibine kadar yaşadım Dila. Saçının kokusunu bilmeden, dudaklarının tadını bilmeden yaşadım. Sana yıllarımı verdim, imkansız olduğunu bildiğim halde bir an bile vazgeçmedim seni sevmekten."

"Özür dilerim." Diye fısıldadım, ona sıkıca sarılmak istiyordum. Boran neden özür dilediğimi anlamayarak kaşlarını çattığında parmak uçlarımla parmak uçlarına dokundum. "Bilmeden canını bu yaktığım için." Diye açıkladım.

"Dila'm." Diye inledi, dudağının kenarı şefkatle kıvrılmıştı.

Bir adım daha yaklaştım, etrafta çok insan olduğu için sınırımı korumak zorundaydım ama kimin umurundaydı. Gidip de dönmemek vardı işin ucunda, kollarımı sıkıca boynuna dolarken parmak uçlarında yükselip boynuna sokuldum. Boran kollarını belime sararken saçlarımdan öptü. "Şu an için bir otuz yıl daha veda ederim."

36.BÖLÜM: MAHVETMEK

Sevmek, bu dünya üzerindeki en güzel şeydi. Onca kötülüğe rağmen sevmek, nefes almaktı. Sevmek yaşamaktı, sevmek umuttu ve aynı zamanda diri diri mezara gömülmekti.

Ve sevilmek, sevmekten çok daha güzeldi.

Bu dünya üzende kimse benim Arslan'ı sevdiğim kadar sevemez diye düşünürdüm. En çok ben severim sanardım taki Boran'ın sevgisiyle karşı karşıya gelene kadar.

Hesapsız, kitapsız, umutsuz, imkansız ve karşılıksız. Boran beni ben olmadan sevmişti.

Bu dünyada benden daha çok seven biri vardı. Üstelik beni seviyordu. İmkansız sandığı ben, şu an onun karısıydım, karnımda çocuğu yüreğimde yavaş yavaş yeşeren aşkıyla ben Boran Safir'in karısıydım.

Hayat beni öyle bir yerden öyle bir yere savurmuştu ki, Boran'ın benim yüzümden terk ettiği şehirde, abisiyle evleneceğim topraklarda onun karısı ve çocuğunun annesi olmuştum.

Hafifçe dokunduğum karnımda ellerimi gezdirirken gülümseyerek aynadan kendime baktım. Boran'la vedalaşmamızın üzerinden iki gün geçmişti ama buz kez tamamen ortadan kaybolmamış bana gönderdiği telefonla sürekli mesaj atıyor vakit buldukça da arıyordu.

Karnım yavaş yavaş büyüyordu, yüzüm sabahları ödem toplasa da akşama doğru dağılıyordu ama yemek yemeyi durduramadığım için gereğinden fazla kilo alacağım bariz bir şekilde ortadaydı. Üzerimdeki siyah geceliği çıkarmadan önce atletimin ucundan karnımı dışarı çıkarıp, aynadaki görüntümün fotoğrafını çekip Boran'a gönderdim. Altına da 'Günaydın babacığım.' Yazarak gönder tuşuna bastım.

Çevrimdışı olduğu için hemen mesajı göremeyeceğini bildiğim için telefonu kapatıp kenara bıraktım. Üzerimdekileri çıkarıp uzun siyah bir etek üzerin de borda renginde gri renkte boğazlı bir kazak geçirip çizmelerimi giydim. Kaya fırsat bulursa beni hastaneye götürecekti, o yüzden hazır bir şekilde odadan çıkıp salona indim.

Baran ve Kaya sabah haberlerini izleyerek sohbet ediyordu, Hicran küçük Arslan'la ilgileniyordu. Lal de okul çantasını toparlamaya çalışıyordu. Son yaşadıklarından dolayı annemler anlamasın diye Hicran'da kalmaya devam etmişti, iyi gibi görünse de sürekli bir telaş halindeydi. Korkuyordu, korktuğunu hissediyordum. Göz bebeklerindeki ifade hala aynıydı. Geceleri kabul görüyordu. Devran'ın adını sayıklayarak sıçrıyordu uykusundan.

"Günaydın." Diyerek salona girdiğimde Lal'in yanına yaklaşıp saçlarından öptüm. "Günaydın abla." Derken gülümsemeye çalıştı. Kaya'yla göz göz geldik. Bana hala kızgındı ama neyseki fazla üzerime gelmiyordu. "Ben seni bırakacağım Lal." Dedi Kaya ona sıcak bir şekilde seslenerek.

"Gerek yok abi ama hastaneye gidecekseniz, Devran abi'yi bende görmek isterim." Dedi çekingen bir sesle. Devran iyiydi, yarası riski bir yerde olmadığı için hayati tehlikesi kalmamıştı. İki haftaya eskisinde daha iyi olurdu ama Lal onu korumaya çalışırken vurulan Devran'ın yaralı halini çok uzun zaman unutamayacak gibiydi.

"Devran iyi Lal, Boran yarın hastaneden taburcu olacağını söyledi, Şimdi hastaneye gidip annesiyle karşı karşıya gelmeyelim." Dedim, anlayacağını düşünüyordum. "Peki abla, daha sonra o zaman."

"Anlaştık." Diyerek gülümsedim. Daha sonra Hicran'ın kucağındaki küçük Arslan'ı alıp birazda onunla oynadım. O kadar güzel bir bebekti ki, büyünce çok can yakacaktı. Kahvaltımızı yaptıktan sonra evden ayrıldık. Önce Lal'i okuluna bıraktık, daha sonra başka bir hastanenin yolunu tuttuk. Arabadayken telefonum titredi, Boran'dan geldiğini bildiğim için sırıtarak telefonu cebimden çıkarıp ekran kilidini girdim.

-Günaydın güzelim, günümü beni mahvederek aydınlattığın için teşekkür ederim.

Sırıtarak yazmaya başladım. Fotoğraftaki görüntüm güzeldi, mahvolmamasının imkanı yoktu.

-Ne yaptım ki ben şimdi, yoksa geceliğimi tamamen çıkararak mı çekmeliydim fotoğrafı?

Onu delirteceğini bildiğim mesajı da göndererek telefonu kapatıp cebime sıkıştırdım. Ardı ardına mesajlar düşmeye başlamıştı bile. Kaya kısa bir an yoldan bakışlarını bana kaydırıp gözlerimin içine baktığında, gülüşüme anında silerek duruşumu dikleştirdim.

"Çınar'ların soyu yavaş yavaş şehirden ayrılıyormuş diye duydum." Dedi Kaya yeniden yola dönerken. Evet Hicran söylemişti. Boran Yaman'ın evini çoktan ateşe vermişti ama asıl ailesinden kim varsa çoktan kaçıp gitmişti. Bir savaş başlatmışlardı ve bunu öyle gizli öyle adice yapmışlardı ki, Lal olmasa Safir'ler düşmanlarını asla tanımayacaktı.

"Bu son aldıkları otelin peşindeymiş, Arslan'la ötelin ihalesini için baya kavga etmişler diye duydum." Dedi bu kez de Kaya, onun duyduğu şeylerin aynısını bende duymuştum, ikimizin de bilgi kaynağı hemen hemen aynıydı fakat Kaya'nın dilinin altında sanki başka bir bakla vardı. "Bunun için yapmış olmasına hala aklım almıyor." Dedim, kaskatı kesilmiştim ilk duyduğumda da. Bir otel için yapmış olamazdı.

"Bence başka şeyler de var."

"Ne gibi?" derken kaşlarımı çattım. "Yaman'ı az çok tanırım, Arslan'la hep bir yarış halindeydi, senin peşinden koştuğunu da biliyorum. Eğer Arslan abi dövmeseydi zaten ben dövecektim o şerefsizi ama kısmet olmadı. Neyse, senin yüzünden yaptığını düşünmüyorum ama sende sebeplerden bir tanesi olmuş olabilirsin. Asıl takıldığım konu başka ama..." Kaya'ın açıkça dile getirdiği şeyler karşısında istemsizce gerildim. Bildiğini asla belli etmemişti. Bunca zaman imasında bile bulunmamıştı. Sorguya çekmemişti. Akıllıydı ve o da en az Boran kadar mantığıyla hareket eden biriydi.

"Ne var aklında..." dedim, neyi kastediyordu gerçekten anlamıyordum.

"Böyle şeyler konuşmayı sevmem ama..." derin bir nefes verdi Kaya. Söyleyeceklerinden hoşnut olmadığı bariz bir şekilde belliydi. "Düğün hazırlıkları sırasında Yaman Arslan abiyi aramıştı, baya yüksek sesle birbirlerine girmişti. Konuşmalardan anladığım kadarıyla konu Larin'di."

"Larin mi?" sesimdeki şaşkınlığı gizleyemedim. "Neden Yaman'la Arslan Larin için kavga etsin."

"Larin'le evlenmek istiyormuş. Yüksek ihtimalle Safir'lerin mirasından faydalanmak istiyordu ama yine de onu sevmişte olabilir, bilmiyorum. Gerçi şeytan bile o kızla karşı karşıya gelince yolunu değiştirir ama yine de aşkın gözü kördür derler. Yamanda çok akıllı biri sayılmaz." Kaya yüzünü buruşturup, başını iki yana sallarken duyduklarım karşısında gözlerim kocaman açılmıştı. "Yüksek ihtimalle göz diktiği her şeyde Arslan'ın engeline takılınca onu ortadan kaldırmak istedi."

Hayatımda ilk defa birine kadar bu kadar kinle doldum. Yaman şu an karşıma çıksa, onu Boran'dan önce ben öldürürdüm. "Bunları Boran'a da anlatman gerekiyor."

37.BÖLÜM: YANALIM O ZAMAN BORAN AĞA +18

Kaya hiddetle sözlerime karşı çıktı. O sırada hastaneye varmıştık. "Beni hiç karıştırma abla. O Larin şeytanının adının geçtiği hiçbir konuda yer almak istemiyorum." Arabayı park ettikten sonra arabadan inip kapıyı sertçe kapattı. Larin karşı hissettiği nefret benim Yaman'a hissettiğim nefretle yarışır durumdaydı.

Derin bir nefes alıp arabadan indim ve peşinden hastaneye ilerledim. Önceden randevu aldığım için kaydımı yaparak hızlıca kontrollerimi yaptırdım. Yeni doktorum kadındı, zaten Boran almıştı randevuyu. Seçimi beni şaşırmamıştı. Doktor kullanmam gereken ilaçları da yazarak beni uğurladığında kapıda beni bekleyen Kaya'yla birlikte hastaneden geldiğimiz gibi geri çıktık. O sırada Kaya'nın bana anlattıklarını Boran'a söylemek için telefonumu çıkardım ve Boran'ı aradım. Telefon çaldı çaldı ama açmadı. Kaya niyetimi anlamış gibi "Boşuna arama kocanı, Yaman'ın Urfa'daki evini basmaya gidecekti." Dedi.

"Bu adam Eğer Larin'i istiyorsa, Larin'e ulaşabildiği bir yerdedir." Dediğimde Kaya kinle "İnşallah o şeytanı da alıp defolup giderler buradan." Dedi. Omzuna hafifçe vurup "Kız belki onu sevmiyordur." Dedim, Yani Larin'in kimseyi sevebileceğini düşünmüyordum. Kaya benle aynı şeyleri düşünüyor olacak ki "Onda kalp mi vardı?" dedi, yalandan bir şaşkınlıkla. İstemsizce güldüm ağlanacak halimize.

Arabaya bindik, yolda hiç oyalanmadan Hicran ve Baran'ın evinin yolunu tuttuk. İçim yine de hiç rahat değildi. Durumdan hem Boran'ı haberdar etmek gerekiyordu hem de Larin'in güvenliğinden emin olmamız gerekiyordu.

"Tamam sıkma canını." Kaya'ın sesiyle gözlerimin daldığı yoldan çektim. "Hicran'a söyleriz eve davet eder. O Yaman piçi yakalanan kadar bizimle

kalır." Ve aynı zamanda vicdanlıydı da kardeşim. Onunla gurur duyduğum bir bakışla az önce vurduğum omzuna hafifçe dokunup sıvazladım.

Eve geldiğimizde durumu Hicran'a anlatınca o da hemen küs olmasına rağmen Larin'i arayıp eve çağırdı. Hatta onu evden alması için Baran'ı gönderdi. Larin koşa koşa gelmişti eve. Hiç birimizin suratına bakmadan direk küçük Arslan'ın yanına gitmiş, Baran ve ablası dışında kimseyle konuşmamıştı. Kaya sabır dileyerek ona sırtını dönüp telefonuyla ilgilenirken bende hamile olduğumu anlamasın diye üzerime bol bir hırka geçirmiştim.

Boran izin verene kadar söylemeyecektim. Yemeğimi yedikten sonra Hicran küçük Arslan'ı Lal'e verip odasına gönderdiğinde Larin'i sorguya çekeceğini bilerek bende hemen Kaya'nın yanına oturdum.

Hicran ve Baranda karşımıza oturarak Lalin'i yanlarına çağırdı.

"Sizde var bir haller ama anlamıyorum." Diyen Larin'e Kaya göz devirerek bakışlarını telefona dikti. "Çok uzatmayacağım Larin." Dedi Hicran, zaten meraktan çatlıyordu oda. "Biliyorsun düşmanımız Yaman Çınar çıktı." Larin evet der gibi kafasını aşağı yukarı sallarken Yaman'ın ismini duymak onu da germişti. Kaya gizlice bakışlarını ona kaydırıp, dikkatini Larin'e verdiğinde bende kollarımı önümde bağladım ve derin bir nefes aldım. Umarım Yaman'a karşı bir şeyler hissetmiyordu, yoksa durum çıkılmaz bir hal alacaktı.

"Yaman, Arslan abimden seni istemiş." Larin, dümdüz bir ifadeyle ablasının gözlerinin içine baktı fakat göz bebeklerindeki ateşi görmüştüm. Duyduklarından memnun değildi ve ablasının ne konuşacağını çoktan anlamıştı. "Senin o Yaman şerefsiziyle aranda bir şey var mıydı?"

Baran bakışlarını yere indirirken Hicran kardeşinin vereceği cevabı bekleyemeye başladı. Kaya ve bende merakla Larin'in ağzından çıkacak kelimeleri bekliyorduk. "Hayır tabi ki de abla. Sen ne diyorsun? Beni o pislikle nasıl yakıştırırsın. Dünya üzerinde kalan son Erkek Yaman ve Kaya olsa, yine de sevmem. Tek başıma bir ömür geçiririm yine kabul etmem." Kaya hiç yokken kendinin de ortaya konulmasının karşısında sinirle

kaşlarını çatarken "Ben ne alaka?" diyerek kükredi adeta. "Ben sana bakar mıyım ki şeytan? Sen bana bakacakmışsın."

"Kime şeytan diyorsun sen be dağ ağısı. Ağzını topla, yoksa seni pişman ederim." Evet yine bir savaşa başlıyorduk. Larin'den almam gereken cevabı duyduğuma göre kendi odama çekilme vaktim gelmişti. "Ne yaparsın, Ne yapabilirsin?" Larin renkli gözlerinden resmen alevler sıçratarak Kaya'ya bağırdı. "Senden nefret ediyorum."

Ben ayağa kalktığım sırada Kaya gülerek arkasına yaslandı. "Ben sanki sana bayılıyordum." Hicran'la göz göze geldik, kısa bir an bakıştık ve aynı anda gözlerimizi devirdik. Nefrette bir duyguydu ve o duyguyu oldukça hafife alıyorlardı. "Herkese iyi geceler." Diyerek salondan ayrılırken kapı aralığından Lal ve bebeği kontrol ettim. İkisi de uyuya kalmıştı. Üzerlerini örterek odama geçtim. Kapıyı ardımdan kapatırken hızlıca üzerimdeki hırkayı çıkardım, sıcaktan bayılacaktım artık.

Hamilelikten olsa gerek sıcağa gelemiyordum. Üzerime en ince olan geceliğimi giyerek yatağın içine girdim ve hemencecik uyudum. Gecenin kolları bana sıkıca sarılırken ben aynı şekilde uykuya dört elle sarıldım.

"Dila'm..." Gecenin bir körü, duyduğum sesle mırıldanarak yatağın içinde döndüm. "Güzelim, uyan." Yüzümde hissettiğim ellerle yavaşça gözlerimi araladığımda karşımda Boran'ı görmemle şokla gözlerimi büyüttüm. "Boran ne işin var burada, nasıl girdin içeri." Gün hemen hemen doğmak üzereydi. Uyku sersemliğim geçsin diye gözlerimi ovaladım. "Hicran aldı içeri." Diye açıkladı. "Karımı özledim ve geldim. Bana attığı fotoğrafı canlı görmek istemedim bir de."

Şeffaf bir şekilde gülümsedim. Seni bana getiren buysa eğer, yarın daha güzel bir fotoğraf göndereceğimden emin olabilirsin."

Boran karanlıkta parlayan kehribarlarını gözlerimi dikerken yanağımı okşadı. "Ben canlı görmek istiyorum." Diye fısıldadı ağır bir sesle. Yorgun görünüyordu, uykusuz. Hafifçe doğruldum ve onunla yüz yüze geldim. Üzerimdeki yorganı da iteklemiştim. "Neden olmasın, çok sıcak zaten." Dedim cilveli bir sesle.

Gülümsemem, ona bulaştı. Dudağının bir kenarı kıvrılırken ona hayranlıkla baktım. "Öyle, şehir buz tutmuşken senin sevdanla yandığım doğrudur." Kehribarları sıcacıktı. Sertçe yutkunarak üzerindeki cekete uzanıp üzerinden çıkardım. Bunu yaparken aynı zamanda onu yatağa çekmiştim. Sırtını yatak başlığına verirken beni belimden kavrayıp kucağına oturttu.

"Yanalım o zaman Boran ağa."

Bakışlarını üzerimde gezdirdi. Dağınık saçlarımda, dudaklarımda, boynumda, açıkta kalan omuzlarımda. Zaten gecelikten belirgin bir şekilde gözüken göğüslerimde. Adem elması hafifçe yukarı doğru kalkerken dudaklarımı ısırdım. Elinin tersiyle hafifçe belirginleşen göğüs uçlarına dokunarak sırıttı. Sütten olsa gerek gün geçtikçe daha çok büyüyordu. "Çok güzelsin Dila." Dedi, düşünceli bir sesle. Dokunuşu karşısında gözlerimi kırpıştırdım. Derin bir nefes alarak gözlerimi yeniden araladığımda geceliğim bir askısı omzumdan aşağı düştü. "Boran..." diye fısıldadığım sırada, şişen göğüs kafesimde gözlerini gezdirdi Boran. İşaret parmağıyla göğüs uçlarıma halkalar çizerek gözlerime kaldırdı gözlerini. Kucağında hafifçe kayarak ona biraz daha yaklaştım. Parmakları göğsümden sırtıma kaydı, biraz daha kendine çekti. Gömleğine uzanarak düğmelerini açarken dudaklarına yaklaştım ve beni öpmesini bekledim. Bir saniye bile geçmeden dudaklarımın arasına dudaklarıyla sokuldu. Gömleğinin kollarından çıkarıp atarken, bacaklarımı beline dolayıp öpüşüne karşılık vermeye çalıştım. Sertti öpüşü, nefes almıyordu. Özlem ve tutkuyla çektiği dudaklarımın acıdığını hissettim ama umursamadım.

Onu çok özlemiştim.

Kollarımı boynuna sararken saçlarının arasından parmaklarımı geçirdim ve tek bir beden kadar ona sokuldum. İki eli de yüzümdeydi. Nefes almamıza dahi izin vermeyerek nefesi tükenene kadar dudaklarımdan öptü. Nefeslerimizin sesi sessiz odada yankılanıyordu. "Boran." Diye inledim ve göğsüne tutundum. Dudaklarımdan ayırdığı dudaklarını bu kez boynuma oradan da göğüslerime indirmişti. İnlememek için dudaklarımı birbirine bastırıp, başımı geriye aittim. Boran dudaklarıyla göğüslerime geceliğin üzerinden işkence ederken, kaçlarımı kucağında oynattım ve altımda kabaran erkekliğine sürtündüm. Hareketim Boran'ı kaskatı keserken, önce durdum birkaç saniye yüzünü inceledim. Gözlerini yumarak derin bir nefes

aldı. Kirpiklerinin çırpınışı bile hoşuma gitmişti. Her zaman yöneten taraf o olurdu, o kadar ustaydı ki kendimi kollarında kaybederdim. Fakat bu kez ben yön vermek istedim, daha doğrusu o bende kaybolsun istedim. Kucağında geri kaydım. "Dila." Boran nefes nefese başını yatak başlığına yaslarken aynı anda dudaklarına ellerimi bastırdım. "Şıttt, sessiz ol." Dedim, Boran göz bebekleri karardıkça karardı. Aynı anda pantolonuna uzanıp onun yardımıyla çıkarttığım da kucağındaki gelgitlerime devam ettim. "Dila..." dedi, yaptığım şey karşısında kendini kaybederken.

Boran daha fazla dayanamayarak geceliğimin altı kısmına uzanıp iç çamaşırımı çıkardığında parmaklarını özel bölgemde hissetmek tansiyonu çıkarmıştı. Hızlıca kendin ki de çıkarıp beni yeniden kucağını yerleştiğimde tenim teniyle buluştu. "Böyle devam et Güzelim." derken elleri hala geceliğim altındaydı. Islanan yerlere dokundu ve gülümsedi. "Yardım et bana." Derken gözlerinin içine baktım. "Yapabilecek misin?" Başımı hafifçe aşağı yukarı salladığımda dudaklarıma kısa bir öpücük bıraktı. Onun yardımıyla erkekliğini içime aldım.

Boran hızla dudaklarıma avuçlarını bastırdı. Ağlamak, bağırıp çağırmak istiyordum. "Şıtt, sessiz ol güzelim. Çığlıklarını evimize sakla. Kardeşlerinin duymasını istemezsin." Ona alışmaya çalıştım ama çok zordu. Boran gözümden düşen yaşı hızlıca sildi, öptü. "Sakin ol." Derken belimden sıkıca tuttu. "Yavaşça kalk ve geri otur. Alışacaksın." Göğsüme sıkıca tutundum. Hatta boynuna dolandım. Az önceki cesaretim tuzla buz olmuştu. Derin bir nefes aldım, Boran'nin gözlerinden gözlerimi bir an bile çekmeden kalktım, dişlerini sıktı. Uzanıp onu öptüm ve yeniden otururken yüzümü boynuna gömdüm. "Bir kez daha yap, sonra acımayacak."

Kalktım ve oturdum, acı kesinlikle sapa sağlam bir şekilde kasımlarında can buldu, inleyerek başımı geriye attığımda, acının verdiği sevk hoşuma gitti.

Sevmek, yanmakta demekti.

38.BÖLÜM:BERDEL

Güvendeydim.

Sevmenin eşiğinde olduğum kocamın kolları arasında hissettiğim en yoğun his buydu. Sevmek, güvenle başlardı, öyle değil mi?

Uçurumdan yuvarlanırken bile beni yakalayabileceğini düşünecek kadar çok güveniyordum ona.

Kirpiklerine dokunduğum sırada, dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrılarak ellerimin üzerine dokundu. "Kirpiklerinin bu kadar uzun olduğunu bilmiyordum." Diye fısıldadım kısık bir sesle. Saat sabahın yedisiydi ve doğan güneşin perdenin arasından sızan ışıkları direk onun yüzüne vuruyordu.

Nerdeyse vücudumun bir yarısı hala onun üzerinde, dirseklerim göğsüne yaslı bir şekilde yüzünü inceliyordum. İkimizde yaktığımız ateşin sönmesini beklerken uyumak yerine uyanık kalmayı tercih etmiştik. Boran zaten ev halkı uyanmadan gitmeyi düşünüyordu. Yanımda durduğu her saniyenin tadına varmak istediğim için o dinlenmeye çalışırken, onunla uğraşmaya devam ettim.

"Gözlerinde çok güzel." Derken, sessizce bir iç çektim. Gülümsemesi genişledi. Kaşları, dudakları, burnu ve keskin çene hatlarıyla çok güzeldi. "Kehribar gibi, sıcak ve sonsuz."

"Sen beni birde gençken görecektin." Diyen Boran çapkın bir şekilde sırıttığında, gülümsediği yanaklarına dokundum. "Az da olsa gördüm Boran Safir, hakkınızı yiyemem. Sonuçta yiğidi öldür ama hakkını yeme demişler."

"Bir rüyanın içindeyim sanki şu an." Diye fısıldadığında, gözlerini saniyelik tavana kaldırıp yeniden gözlerimin içine baktı. Sanki burada olduğumdan emin olmak ister gibi saçlarımın ucuna dokundu. Kokladı ve yutkundu. "Bu şekilde sana kavuşmak istemezdim..." dedi, sesinin tonu kırılmıştı. "Bu

kadar geç değil, abimle geçirdiğin onca zamandan sonra, kalbinden o geçtikten sonra değil, abim öldüğü için değil." Gözümü kırpmadan gözlerinin içine bakmaya devam ettim, orada ki acıdan gözlerimi alamadım. Birbirine tutulmuş iki cehennem gibi birbirimize bakakaldığımız sırada "Sana, seni gördüğüm o ilk an kavuşmak isterdim." Dedi, sesinde cesaretsizliğinin pişmanlığı vardı.

Kalbindeki ağrıyla gözlerini yeniden tavana diktiğinde, göğsünden hafifçe kalkıldım. Ellerimi göğsüne bastırarak destek alıp yanında oturur pozisyona geçtiğimde "Bende istemezdim ama böyle olması gerekiyormuş, bu şekilde, bu acıyla, bu ölümle." Kabullenmesi benim için daha zordu. Çünkü Arslan'ı da çok sevmiştim. Arslan'ı ölecek kadar çok sevmiştim ama Boran'ı da yaşamak isteyecek kadar seviyordum artık. "Kimse kendine ait olanla vedalaşamazmış, Boran."

Ellerimi kucağımda birleştirip, gözlerimi ellerime indirdim. Artık ne ben ona ne de o bana bakabiliyordu. "Ben ve Arslan bir süre aynı yolda yürüyen iki kişiydik. Sonra yollarımız ayrıldı, birbirimize ait olmadığımız için kaderimiz bizi bir daha bu dünya üzerinde denk getirmeyecek şekilde ayırdı. Ben kaderime, ait olduğum yere aklımın dahi almayacağı bir yolla geldim. Zordu, çok zordu ama şimdi olmasa dahi benim yolum senin yoluna elbet bir şekilde denk düşecekti. Çünkü kaderim senin kaderine ait."

Yatakta doğrulduğunu hissettim. Üzerindeki yorganı hafifçe iterek bacaklarını aşağı sallandırdığında bana sırtını dönmüştü. Kirpiklerimin ucundan çıplak sırtıyla bakıştım. Omuzları geriye doğru gerilmişti. Kulağının altındaki bene uzandım, dokunduğumda hafifçe irkildi. Ellerimden yakalayıp, beni kendine çektiğinde kollarını beline sarmıştı. Yüzümü sırtına yasladım ve derin bir nefes aldım.

"Ben, sana her iki dünyada da kavuşmak istiyorum Dila." Dedi, savunmasız bir sesle. "Ben sana her iki dünyada da veda etmek istemiyorum." Kavuşmak, daha önce ona söylediğim sözleri hatırladım. Beni asla Arslan'dan ayıramayacağını, öbür dünyada ona nasıl olsa kavuşacağımı söylediğim anı hatırladım.

Kollarımı sımsıkı beline sararken, dudaklarımı sol omzuna bastırıp "Hayır desem bile izin verir misin?" diye sordum, kısık bir sesle. "Vermem, ama

bunu senin de istediğini bilmeye ihtiyacım var. Sana zorla değil, sende istediğin için sahip olmak istiyorum. Sahip olmak, yanlış bir tabir oldu. Kusura bakma. Sen de istediğin için yanında olmak istiyorum."

İstemsizce gülümsedim. "Zorla yanındaymışım gibi bir halim mi var sence?" dedim, içten gelen yumuşak bir şekilde. "Yani, ilk zamanlardaki yabani halin artık yok ama..."

"Yabani mi?" derken kahkaha attım. "Sensin yabani." Bora gülüşeme katılarak beni kucağına çektiğinde bir bebek gibi kollarının arasına kıvrıldım. Gözlerinin içine şeffaf olduğuna inandığım bir gülümsemeyle baktığımda, uzanıp anlımdan öptü. Uzaklaşmasına fırsat vermeden ensesinden tutarak dudaklarından öptüğümde beni sarıp sarmaladı. Kucağında bu kadar küçük kaldığımın farkına daha yeni vardım. Boyum kısa olmasa da vücudu benim iki katım kadar vardı.

"Evimize dönme vakti gelmiş gibi sanki." Dediğinde başımı hızla aşağı yukarı sallayarak onu onayladım. "Kesinlikle, dün Larin de buraya geldi. Bir önce evimize gitmek istiyorum."

"Larin burada mı?" Boran dudaklarımdan biraz uzaklaşırken kaşlarını çattı. Yaman ve Larin'le ilgili olan şeylere daha anlattığımı fark ederken, endişeyle dudaklarımı dişledim. "Evet burada, dün seni aradım ama açmadın." Dedim, daha önce neden anlatmadığımı düşünerek kendime kızdığım için sesimde endişeli çıkmıştı. Boran'ın kızmasından çekiniyordum.

"Açamadım." Dedi Boran, "Yaman'ın olabileceği yerleri talan ediyordum. Başım çok kalabalıktı." Diyerek açıklama yapmayı da eksik etmedi. "Bir şey mi oldu?"

"Bir şey öğrendim ve Larin için endişelendiğimiz için Hicran onu da buraya çağırdı." Nasıl söylemem gerektiğini bilemediğim için dümdüz konuya girmeye çalıştım. Boran merakla tek kaşını kaldırırken aynı anda duyacakları karşısında gerileceğini bildiği için şimdiden tepkisini kontrol altında tutabilmek için kendini toparladı. "Neden Larin'i koruma gereği duydunuz?"

"Yaman Larin'i Arslan'dan istemiş, düğün hazırlıkları sırasında baya tartışmışlar. Arslan kesinlikle karşı çıkmış. Hem zamanında benim için Arslan karşısına dikilmişti, hem otel için karşı karşıya geldiler. Üstüne birde Larin için Arslan bir kez daha karşısında durunca, kontrolünü kaybetti belli ki. Her istediği şeyde Arslan'ı karşısında bulunca ortadaki engeli kaldırmak istedi belli ki."

Merakla Boran'ın tepkisini beklemeye başladığımda, bir yanım tedirgindi. "Biliyorum." Dedi, Boran. "Yeni öğrendim ama biliyorum."

Biliyordu ama hiç bahsetmemişti. Belli ki bu davada kardeşin adı geçsin istemiyordu, adı Yaman'ın adının yanında duyulsun istemiyordu. "Öyle mi?" derken rahat bir nefes aldım. "Bende sana anlatırken çekinmedim değil."

"İlk senden duymamam daha iyi oldu." Dediğinde Boran, ilk duyduğu andaki tepkisinin büyüklüğünün tahmin ettiğimden daha kötü olduğunu açıkça belli etmişti ve onu o halde görmediğim için mutluydu. "Larin'in adı bu konuda geçsin istemiyorum Dila. Davaları uğruna bir kişi daha kurban etmeyeceğim."

"Yaman'ı öldürecek misin?"

Boran beni cevapsız bırakarak yeniden dudaklarımdan öptü. "Larin'i bir an önce adam akıllı birine vermem gerekiyor." Dedi. Bir kez daha öptü, daha uzun ve daha tutkuluydu. "Kaya Larin'i istemiyordu değil mi?"

Sorduğu soru karşısında şaşkınlıkla güldüm. "Kaya değil Larin'le evlenmek, onun ayağının değdiği toprağa bile adım atmak istemez Boran."

"Kime vereceğim öyleyse ben bu kızı?" Komik görünüyordu. "Kim alır küçük şeytani?" Kendi öz abisi bile onu şeytan olarak görüyordu. "Büyük olan kim?" derken güldüm. "Annem." derken sesi kısılmıştı. Dayanmayarak kahkaha attığımda Boran gülüşümü hayranlıkla izleyip, yeniden öptü.

Ayarlarımı yeniden bozuyordu. "Boran..." diyerek onu durdurmaya çalıştığım sırada kapı çalındı ve Lal'in çocuksu sesi içeri doldu. "Abla,

günaydın." Kapının kulpunu aşağı indirdi ama kilitli olduğu için açamadı. "Abla, kapın neden kilitli."

Boran'la bakıştık. "Müsait değilim Lal, sen aşağı in ben geliyorum."

"Tamam abla ama beni Devran abiye götürür müsün, Rüyamda gördüm onu, iyi değildi. Onu görmek istiyorum, eğer götürmezsen okuldan kaçar giderim haberin olsun."

Boran "Küçük Dila." Diye fısıldadığında ellerimi dudaklarına bastırdım. Susması için gözlerimde işaret verirken "Bugün olmaz." Diye bağırdım kapıya doğru. "Söz götüreceğim ama bugün olmaz Lal."

"Hep olmaz diyorsun zaten." Diyerek uzaklaşan Lal'in sesi hayal kırıklığı doluydu. Lal'in gittiğine emin olunca Boran beni yatağa bırakıp yüzüme düşen saçları geriye doğru kaydırdı. "Gel ben Larin'i Kaya'ya vereyim sizde Lal'i Devran'a verin. Berdel yapalım, hepimiz rahatlayalım."

"Yok artık." Derken kaşlarımı çattım. "Lal daha küçücük. Ayrıca o küçük şeytanın Lal'in karşılığı olamaz. Üstelik Devran ondan yaşça büyük Boran!"

"Şimdi evlensinler demiyorum, Lal büyünce ve ne zaman isterse, ayrıca Devran'la aralarında en fazla sekiz dokuz yaş var." Dedi. "Saçmalıyorsun." Diyerek başımı iki yana salladım. "Lal ona abi diyor farkındaysan."

"Abi deme lazım olur, lafını duymadın galiba sen." Ona tuhaf bir ifadeyle bakakaldığımda "Daha fazla bu konu hakkında konuşmayacağım." Diyerek, kalkmaya çalıştım. Beni hadi bir şekilde ikna etti, annemle babamı hayatta ikna edemezdi. Kaya'yı asla ikna edemezdi. Dedikleri o kadar imkansızdı ki!

Boran hızla bileklerimden yakalayıp yatağa sabitlediğinde "Boran." Diye inledim. "Herkes yavaş yavaş uyanıyor, artık gitmelisin."

"Gitmemi istiyorsun?" Derken, yalandan bir ifadeyle üzülmüş gibi yaptı. "Hayır ama gitmen gerekiyor. Gecenin bir vakti seni odaya aldığımı görsünler istemem."

"Sen benim karımsın, farkındasın değil mi, Bende senin kocanım."

"Farkındayım kocam." Derken gülümsedim. Kocam deyişim onu da gülümsetti. "Ama burası bizim evimiz değil kocam."

39.BÖLÜM:KARDEŞ

MEDYA:LARİN SAFİR

"Gideyim o zaman." E bir zahmet der gibi bir yüz ifadesi takındığımda, "Sonra ağlayıp peşimden gelme." Diyerek tek kaşını kaldırdı. "Ben gelmeden sen gelmiş olursun." Dedim kendimden emin bir şekilde. Kısa bir kahkaha geçti dudaklarından "Ya gelmezsem?"

"Ben gelirim o halde." Diyerek gülümsedim. "Anlaştık."

"Anlaştık." Dedim, aynı onun gibi. Dudağımdan son kez öperek bilekleri bıraktığında gülerek dirseklerimin üzerinden doğrulup giyinmesini izledim. Bana son kez bakıp iç çekerken, yavaşça kalkıp kapının kilidini açtım. Kafamı dışarı uzatarak koridoru inceliğimde evin içinde tıkırtı bile yoktu. "Görüşürüz Boran ağa." Diyerek kapıyı ona araladım. "Görüşürüz hanım ağam." Dedi. Benden hanım ağa olur muydu bilmem ama ona ağalık çok yakışıyordu. Gülümseyerek onu uğurladığımda yanağımdan makas alarak odadan çıktı.

O gittikten sonra duşa girdim ve ev ahalisi uyanana kadar hazırlanıp salona indim. Kahvaltıyı yardımcılar yavaş yavaş hazırlarken Lal okul çantasını yerleştiriyordu. Beni görünce altan alta gözlerimin içine bakıp burun kıvırarak tekrar önüne döndü. Benim ardımdan da Kaya indi. Hem Lal'in hem benim yanaklarıma uzanıp sıkıca öperken, uzanıp saçlarını karıştırdım.

Bozduğum saçlarını düzeltirken "Dün gece o kocan buraya mı geldi?" dedi, kaşlarını çatarak. Gördüyse yalanlayamazdım zaten. Gözlerinin içine bakmaktan utanarak "Sen nereden gördün geldiğini?" dedim şaşırarak.

"Geldiğini değil, gittiğini gördüm." Dediğinde utançla başımı başka tarafa çevirdim. Gece gelip hemen gittiğini söylemezdim de. "Neyse." Diyerek Lal'e döndü. "Hadi hazırlan güzelim seni okuluna bırakayım."

Lal hazırladığı çantayı koluna takarken ayaklandı. "Tamam abi, ben hazırım zaten. Çıkabiliriz." Hanım efendi kahvaltı yapmayı sevmediği için direk

çıkıyordu, Annem olsa şu an burada zorla ağzına bir şeyler tıkıştırırdı. "Tamam, gidelim o zaman." Lal bana bakmadan salondan ayrılırken gözlerime devirerek Kaya'yı da uğurladım. Larin'le karşı karşıya gelmek istemediğim için hızlıca kahvaltımı yapıp tekrar odama çıktım.

Odada bir süre kendimi oyalarken saat ona doğru canım sıkılmaya başlamıştı bile. Biraz küçük Arslan'la oynarım düşüncesiyle odadan çıkıp küçük Arslan'ın odasına girdim. Hicran altını değiştiriyordu. Beni görünce imali bir şekilde gülümsedi. "Nasılsın yengem?" diye sorduğunda sırıtarak, gülerek gözlerimi devirip yanlarına yürüdüm. "Çok iyiyim." Dedim, küçük Arslan'ın yanağını sıkmadan tutup salladım. "Belli belli, çok iyisin."

Hicran altını değiştirdiğinde küçük Arslan'ı kucaklayıp, göğsüne bastırdım. "Baran çıktı mı" diye sorduğumda başını aşağı yukarı sallayıp, küçük Arslan'ın odasını üsten toparlamaya başladı. "Çıktı, baban çağırdı. Sanırım bir iş yemeği düzenleyecekler yarın akşam. Ailecek katılmamız gerekebilir."

"Ailecek?" diyerek gülümsedim. Ben artık Barbas değildim, Safir'dim ve yemeğe katılmaya hakkım yoktu. "Ben katılmayacağım o zaman."

"Saçmalama." Diyerek kızdı Hicran hemen. "Senin de , abimin de kocan olarak katılması şart."

"Annem beni görmekten hoşlanmaz." Dedim ve yutkundum. Göğüs kafesime ağırlık çökmüştü resmen. Hem Arslan'a hem anama hem de babama veda etmiştim. Aynı anda üç kayıp! Dolan gözlerimi karnıma indirdim ve derin bir nefes aldım. Ama aynı zamanda hem karnımdaki bebeği hem de Boran'ı kazanmıştım.

Benim bir ailem vardı artık. Boran benim yuvamdı, duvarımdı, çatımdı.

"Öyle deme, bakma sen onun öyle sana tavır takındığına. Yemeden içmeden kesildi kadın senden ötürü. Onu da anla lütfen Dila. Kadın seni el bebek gül bebek büyüttü. Senin annen bizimkiler değil, gelişmiş, ileri dönük. Senin değil Arslan abimle, kimseyle evlenmeni istemezdi. Seni bambaşka yerlerde görmek istiyordu. " Hicran haklıydı, annem hep kariyerime

odaklanmamı isterdi. Bu şehirden gitmemi, buralarda körelip gitmemem gerektiğini söylerdi.

Dinlememiştim, çünkü kalbimdeki Arslan aşkı gözlerimi kör ettiği gibi kulaklarımı da sağır etmişti. Tek savaşım Arslan'la evlenmekti, ona kavuşmak, onun olmadığı bir dünyada nefes alamazdım sanırdım. Annem beni yurt dışında okutmak istediğinde bile Arslan için hayır demiştim. Çünkü Arslan 'Seni bir gün göremezsem ölürüm.' Demişti. Nasıl kıyabilirdim ki, çok sevmek çok fedakarlık gerektirmişti. Öyle çok sevmiştim ki, bunun bedelini onunla ödemiştim.

Fakat Boran'ı o kadar çok sevmeyecektim. Çünkü onu kaybetmek istemiyordum. "Annen o senin, şimdi gitsen yanına hemen açar kucağını. Geldiğinden beri her gün seni soruyor."

"Öyle mi." Derken dolan gözlerimi kırpıştırdım. "Öyle ya!" diyerek şefkatle gülümsedi Hicran. "İstersen bugün yanına gidelim." Çok isterdim, anneme sıkı sıkı sarılmayı her şeyden çok isterdim. "Olur, çok isterim."

"Tamam o zaman, sen Arslan'ın montunu falan girdir, bende bir üstümü değiştireyim sonra gidelim."

"Nereye gidiyorsunuz?" Larin kapıda kollarını birbirine bağlayarak bize bakıyordu. Hemen karnımı gizlemek için kazağımı aşağı doğru çekiştirdiğimde Larin göz ucuyla yaptığım harekete anlam veremeyerek kaşlarını çatmıştı. "Leyle yengelere gideceğiz." Dedi Hicran onu da çokta takmayarak.

"Beni yalnız mı bırakacaksınız?" derken yeşil gözlerini kısarak ablasına bakmıştı. "Seni o konağa alacaklarını düşünmüyorum Larin."

"Nedenmiş?" Hicran ufak bir kahkaha attı. "Birincisi Safir'in, ikincisi Dila'ya yaptıklarını unutmadık." Hicran'ın bana olan sevgisini ve desteğini nasıl karşılardım, bilmiyordum. Annesine bile tavır takınmıştı. "Birincisi sende Safir'din ama şu an gelinlerisin. İkincisi ben Dila'ya bir şey yapmadım. O bize yalan söyledi, hamile olduğunu söyleyip hepimizi kandırdı."

"Ben değil abin sizi kandırdı." Diyerek hemen araya girdiğimde, küçük Arslan kucağımda huysuzlanmaya başladı. Larin gözlerini gözlerime dikti. "Ben yine de hiçbir şey yapmadım, Evet seni o halde dışarı atması doğru değildi ama abimi vurmuştun ve annem sırf karının da bir çocuk var diye sana bir şey yapmamıştı. O an seni evden atmasaydı, vurabilirdi bile."

"Hadi ya, kendini bir de haklı mı çıkarmaya çalıyorsun?" dedim öfkeyle. "Sen nasıl bir şeysin ya?"

"Haksız değilim çünkü!"

"Larin kes senini." Diye bağırdı Hicran, Larin ablasının bağırmasıyla gözleri doldu. "Benim senin kardeşin, o değil!" dediğinde, ağladı ağlayacaktı. Hicran sabır dileyerek başını yukarı kaldırdı. "O zaman kardeşim gibi davran, Ne diye Yasemin ve annemin yaptıklarına göz yumup onlara yandaş oldun. Yasemin'i mi yakıştırdın abinlere, kız nerde zengin adam var peşinde. Annem'e zaten ne diyeceğimi bilmiyorum." Dedi, olanlara hala inanamayarak.

"Keşke Dila'nın yanında olduğun kadar benimde yanımda olsaydın. Miran Kaya'yı vurduğunda hepiniz beni gözden çıkardınız. Beni bir mal gibi Kaya'ya vermeye kalktınız, hiçbiriniz sesinizi çıkarmadınız. Kaya eğer evet deseydi ben şu an zorla evlendirilmiş olacaktım, sevmediğim bir adamın koynuna girecektim. Öfkeliydim, beni bu kadar değersiz gördüğünüz için hepinizden nefret ediyordum. Yine de size kötülük etmedim, sadece olanlara sesimi çıkarmadım. Zaten sesimi çıkarsam ne olacaktı ki, hepinizin gözünde bir maldan farkım yoktu."

Hicran o an, bir tokat yemiş gibi sarsılarak gözlerini açıp kapattı. Kendisi de bir evliliğe mecbur bırakılmıştı ve hayattaki en büyük şansı evlendiği kişi sevdiği adam olmasıydı ama ya tam tersi olsaydı? Larin belki de haklıydı öfkesinde. Boran benim içi kardeşinden vazgeçmişti.

Larin artık ağlıyordu, buğulu gözlerini bana çevirdi. Yeşil gözleri kırılmış bir yaprak gibi titriyordu. "Abim senin için beni sattı." Dedi, ağlarken.

Hicran "Larin..." derken onu görmezden gelişinin pişmanlığıyla ona yaklaştı ve kollarının arasına çekti. "Ben, özür dilerim."

Larin ablasının kucağına koşulsuz bir şekilde sığınırken gözyaşlarının arasından bana baktı. "Bende özür dilerim." Dedi, "Çok özür dilerim Dila."

Ben kin tutmazdım, tutamazdım. "Afettim." Derken gülümsedim. Böylelikle aramızda barış sağlanmış oldu. Ablasından ayrıldığı gibi bana sarıldı, kollarını hem bana hem küçük Arslan'a sararken Hicran'a gülümsedim. Larin benden ayrılırken elini karnımda hissetmemle ikimizde gözlerimizi büyüterek birbirimize baktık. "Sen..." derken, ne diyeceğini bilemedi. Gözleri bir karnımda bir bende gidip gelirken "Gerçekten hamile misin?" dedi,

40:BÖLÜM:GERÇEKLER

MULT: KAYA BARBAS

"Gerçekten hamile misin?" dedi, "Boran abim biliyor mu?"

Yalanlamayacak kadar fark etmişti. "Evet." Derken, tedirgindim. Ona ne kadar güvenebilirdim emin değildim. "Hamileyim, Boran biliyor ama kimseye söylemememi istedi. Bu yüzden, o söyleyene kadar bilmiyormuş gibi yap lütfen."

Larin önce ne diyeceğini bilemedi, sonra gülümseyerek karnıma dokundu. Başını tamam dercesine aşağı yukarı sallarken "Hala oluyorum." Diyerek sevinçle bir kez daha sarıldı bana.

Hicran o sırada "Tamam yeter bu kadar duygusallık, toplanın da gidelim artık. Geç olmadan döneriz. Larin hadi sende git üstüne bir şeyler giyin, Nasıl olsa neredeyse kayınvaliden olacak kadının yanına gideceksin." Larin kızarıp morardı. "Abla." Diye kızarken Hicran "Kaya'a dua et." Diyerek odadan çıktı. Kaya eğer evet deseydi şu an Larin'de bir Barbas olacaktı. Annemi düşündüm, Kaya'ya hiç kimseyi laik görmeyen kadın Larin için nasıl tepki verirdi, tahmin bile edemiyordum. Şehirde bir kıyamet koparmaktan asla çekinmezdi annem.

Hepimiz hazırlandıktan sonra aynı arabaya binerken ailemin evinin yolunu tuttuk. Evimizin bahçesi çok büyüktü. Kaya ve babam atın üzerinde gidiyorlardı, Kaya babamı kızdırmak için ufak ufak hızlanışlar yaparken babam onu uyardı. Atları çok severdi ikisi de, onları huzursuz etmeyi istemezdi.

Larin ve ben onları izlerken bakışlarımı hafifçe Larin'e çevirdim. Gözleri Kaya'nın üzerindeydi. Kaya hala bizi fark edemezken babam bizi gördü, gözleri bana takılı kalırken göğsümüm içinde büyüyen özlemle nefes alamadım. Nasıl bir tepki vereceğini bilemeyerek gözlerinin içine takılı kaldığımda atını durdurdu, bize doğru yönünü çevirdi. Kaya babamın bize

doğru gelmesiyle duraksarken oda bize döndü ve babama baktı. Atını hızlandırıp babama yetiştiğinde ona bir şeyler söyledi ama anlamadım fakat hissettim. Bana karşı anlayışlı davranmasını söylemişti kesinlikle. Babam ona sert bir bakış atarak bize doğru gelmeye deva etti. Tam önümüzde durarak elini bana uzattığında, göğsüm kalbimden fışkıracak sandım.

Gözlerim hızla doldu, küçükken beni hep arkasına bindirir gezdirirdi. Her zamanda aynı şu an olduğu gibi beni tutup arkasına çekerdi. Tereddüt etmeden uzattığı ele tutundum ve beni beş yaşındaki halim gibi kolaylıkla çekip arkasına aldı. "Babam." Diyerek beline sarıldığımda, elimin üzerine üç kez vurup "Hoş geldin kızım." Dedi, ata yön vererek sürmeye başladığında yüzümü sırtına yaslayıp mutlulukla göz yaşlarımı akıtmaya devam ettim. Babamın bana surat asamayacağını biliyordum ama bir yanım hep tedirgindi. Çünkü onlara sırt çevirmiştim.

"Baba ben hamileyim, o yüzden yavaş sür olur mu?"

"Dede mi oluyorum." Derken yavaşladı, kollarımı daha sıkı sardım. Huzurla doluydum. "Dede oluyorsun, babam." Dedim mutlulukla. Babam atın üzerindeki gezintiyi kısa tutarak geri döndüğünde diğerleri içeri geçmişti. Babam kolunun altına alıp saçlarımdan öptüğünde endişeyle bu kez beni evin içinde bekleyen anneme gözlerimi çevirdim. Camdan bizi izliyordu. Ne düşündüğünü anlayamasam da babamdan güç alarak içeri girdim. "Annen ne derse alttan al kızım." Diye öneride bulundu babam, onu başımla onayladım. Başka çarem yoktu.

İçeri girdiğimde Larin gergince salonda oturuyordu. Kaya küçük Arslan'la ilgileniyordu. Hicran 'da onları izliyordu. İçeri girdiğimizde babam banyoya gideceğini söyleyerek uzaklaştı. Annem o sırada Kaya'ya seslendi. "Kaya sende git duşunu al, terli terli hasta olacaksın."

Bu git ve bizi yalnız bırak demek oluyordu, gözleri bu kez de Larin'e döndü. "Arslan'ı biraz gezdirmek ister misin?" Larin annemin otoriter ricası karşısında gıkını çıkarmadan ayaklanırken Hicran'a peşinden ayaklandı. "Bende kızlara kahve yapmasını söyleyeyim." Dedi ve birlikte salondan çıktılar.

Baş başa kaldığımızda derin bir nefes aldım. Annem tekli koltuklardan birine oturup zarif bir şekilde bacaklarını birleştirdi. Bir elini bir elinin üzerine koyup, gözlerini bana diktiğinde ufacık bir çocuk gibi boynumu bükmüştüm. "Çok mu kızacaksın?" diye fısıldadığımda, annem dümdüz bir ifadeyle dudağının kenarını kıvırdı.

"Çok kızmak istiyorum, önce sana sonra kendime. Neyi yetiremedim acaba diye düşünmekten bazen kafayı yiyecek gibi oluyorum. Ne istersen verdim, parada sevgide, özgürlükte. Seni bu eve sığdıramayan neydi, asla anlamadım." Diyen annem, kaşının birini kaldırıp kafasını iki yana salladı. "Senden tek istediğim iyi bir kariyerdi ama sen aşkı seçtin."

"Sen olsan, hangisini seçerdin." Dediğimde, annem histerikli bir şekilde gülümsemesin büyüttü. "Ben, kendim olmayı seçtim. Bana kendim olmama izin veren adamı seçtim. Ya sen...Söylesene, yurt dışında okumayı gerçekten istemedin mi, yoksa Arslan üzülür diye mi vazgeçtin?" ağır konuşacaktı, kalbimi söke söke beni sözleriyle duvardan duvara vuracaktı.

"Şimdi evlendiğin adam senin elinin tersiyle ittiğin okulda okuyup geldi ama sen abisiyle evleneceğim diye Boran'ın sıkı sıkıya tutunduğu okuldan vazgeçtin. Arslan iyi çocuktu, seni de gerçekten seviyordu ama seni sadece güzel olduğun için seven bir adamlaydım. Yanına yakışıyordun, dışardan çok güzel görünüyordunuz ama onun seçtiği kıyafetlerle, onun istediği saç şekliyle. Onun izin verdiği ölçüde özgürdün." Eliyle evin içine gösterdi. "Sana bu evde sonsuz özgürlük ve güven varken, sen kendini Safir konağına sığdırmayı seçtin. Ben buna kızdım. Arslan için kendinden vazgeçişine kırıldım."

"Ben..." dedim ama konuşamadım, kendimi hiç onun gözüyle yargılamamıştım. "Böyle konuşma lütfen..." diyerek dolan gözlerimi kırpıştırdım. "Haklı olduğumu biliyorsun Dila, beni bu kez anladıysan en çok sen kendine kızacaksın." Gözleri karnıma indi. "Yapabileceklerini ne kadar yapabilirsin bu saatten sonra..."

Karnıma dokundum. Göz yaşlarım yanaklarıma doğru yol aldı, hızlıca sildim. "Boran yanımda..." dedim. "O her zaman yanımda."

"Biliyorum." Diyen annem, gözlerini üzerimde gezdirdi. "Seni ne kadar sevdiğini de biliyorum. Yıllar önce daha sen lisenin ilk yılındayken her gün seni eve kadar takip ederdi. Tabi sen farkında değildin, her gün bıkmadan gelirdi. Sen eve sağ salim girdikten sonra giderdi."

"Nasıl?" derken, sertçe yutkundum. Annemin bile farkında olduğu şeye ben nasıl kör olmuştum. "O çocuk abisinin aksine sana senin için yaklaşmıyordu. Çünkü senin farkındaydı, yapabileceklerinin farkındaydı. Engel olmak istemedi, cesaret edemedi. Sana zarar vereceğini düşündüğü Savaş'ı bile senin haberin olmadan ortadan kaldırdı. Bizim kızımızı el kadar çocuk korudu. Abisi de onun gözünden sakındığı kıza göz koydu."

"Ne demek istiyorsun?" derken bir adım geriledim. "Arslan Boran'ın seni sevdiğini bile bile sana yaklaşmaktan alı koyamadı kendini." Dedi annem, dünyam bir anda hızla aktı, nefes alamadım. Yutkunamadım. Hareket edemedim. Kendim için değil, Boran için üzüldüm. Arslan bunu nasıl yapabilmişti.

"O okula gitmen için elimden geleni yaptım. Sırf Arslan'dan uzaklaş ve Boran'a git diye ama o engel oldu. Neden engel oldu. Kıskandığı için, sırf Boran'da o okulda diye izin vermedi."

Bu kadarı çok fazlaydı, hızla tutunacak bir şey aradım, bulamayınca hemen koltuğa oturdum. Annem nasıl olurda her şeyi biliyordu. "Safir'leri hiçbir zaman sevmedim ama Boran'ın sana olan sevgisine her zaman saygı duydum Dila."

Ağrıyan göğsüme tutundum. "Anne, canım çok ağrıyor." Buğulu gözlerimin arasından annemin ayaklandığını ve yanıma geldiğini gördüm. "O kadar kördün ki." Derken kollarını bana sardı. Kızgındı, kırgındı, anlam veremiyordu. "Hepimize kör oldun, Arslan için hepimizi sildin attın."

Arslan Boran'ın beni sevdiğini bile bile yaklaşmıştı, bunu nasıl yapardı? Sevdiğim adam nasıl böyle biri olabilirdi. Yurt dışında okuma fikrine nasılda karşı geldiğini hatırlayınca yutkunamadım. Beni sevdiği için değil, kardeşinden kıskandığı için göndermemişti. Bana güvenmemişti, Çünkü kendisi de bile bile kardeşinin sevdiği kıza göz koymuştu. Hıçkırarak annemin omzuna yaslandığımda ona bana sarılmıştı ama paramparçaydım

ve bu kez kendim için değil, Boran için çok üzgündüm. Sıkı çıkıya sarılmak istediğim annem değil, Boran'dı.

41.BÖLÜM: KAÇMAK

MULTİ: LAL BARBAS

Hıçkırıklarım iç çekişlere dönene kadar annemin kollarının arasına sığınmaya devam ettim. "Sil artık gözyaşlarını, ne kadar o aileye gelin olmanı istemesem de en azından artık Boran'la evlisin. Seni sen olduğun için seven biriylesin. Arslan'la bu şekilde ayrılıp bu durumlara gelmeni elbette istemezdim ama seni Boran'a kavuşturan yol, böyleymiş. Yapacak hiçbir şey yok."

"Boran'ın canını bilmeden ne kadar çok yakmışız." Dedim, yutkunamadım bile. "Sar o zaman yaralarını Dila. O seni nasıl sarıp sarmaladıysa, sende aynı şekil sarıl. Herkes Arslan'la yatıp kalktığı söyleyip bir ton dedikodu yayarken o çocuk yine de vazgeçmedi senden. O yüzden sende artık geçmişinle değil artık geleceğinle ilgilen. Eminim ki Boran en büyük destekçin olacaktır."

"Öyle yapacağım." Dedim yüzümü göğsünden silip gözyaşlarımı silerken. "Eğer bu davada ona bir şey olmazsa tabi."

"Olmayacak, sabırlı ol." Diyerek saçlarımı yüzümden çekti. "Ama olursa da..." Ona bir şey olma ihtimali beni göğsümden yaraladı, bıçak saplanmış gibi bir ağrıyla yüzümü buruşturdum. "Biliyor musun anne, Boran bana bir şey olursa bebeğini de al git buradan dedi, ailesi hamile olduğumu bilmiyor. Söylemedi, hesabıma tonlarca para gönderip eğer bana bir şey olursa buralardan kaç git, Töre için değil kendin için yaşa bu saatten sonra dedi."

"Şaşırmadım." Dedi annem, Boran'ın karakterini benden daha iyi biliyordu. "Ama bu en son seçeneğiniz." Diyerek omzumu sıvazladı. Yüzümdeki saçları geriye doğru itekleyip "Hadi git yüzünü yıka ve Boran'a yakışır bir hanımağa ol." Dedi. Yüzümü ellerimle silerken ayaklandım, anneme son kez gülümseyerek banyoya doğru giderken derin nefesler alıp veriyordum. Arslan, nasıl yapabilmişti bunu, nasıl kıymıştı Boran'a. Oysa Boran onun için vazgeçmişti benden.

Adımlarımı kendi odama çevirirken bir üst kata tırmandım. Üst katta benim ve Kaya'nın odası vardı, Karan'la birlikte kalıyorlardı. Merdivenlerin sonuna geldiğimde görüş açıma ilk önce Larin ve kucağındaki küçük Arslan girerken hemen önünde üstü çıplak bir şekilde duran Kaya'yı görmemle duraksadım.

"Kaç defa diyeceğim, Arslan'ı gezdiriyordum diye. Niye laftan anlamıyorsun, ne diye seni dikizleyeyim?" Larin ona bakmaktan çekinerek gözlerini öfkeyle Kaya'nın gözlerine saplamıştı. "Bilmem, çok çıkıyorsun karşıma, Canımı sıkıyorsun Safir kızı."

"Görme o zaman beni, çevir başını başka tarafa. Sanki bilerek karşına çıkıyorum. Çok meraklıydım sana sanki! Asıl sen çıkma karşıma. Beni görünce çevir yolunu!"

Larin Kaya'nın omzuna çarparak onu iteklediğinde bir adım geriledim ve geldiğim gibi geri inerek bir alt kattaki lavaboya girdim. Bunların kavgası ölene kadar bitmezdi ateş ve barut misali ne zaman bir araya gelse parlıyorlardı.

Lavaboda elimi yüzümü yıkayıp kendime geldikten sonra salona döndüm. Kahveler gelmişti, babam hazırlanıp geri dönmüştü. Onlarla bol bol vakit geçirdikten sonra kızlarla toplanıp evin yolunu tuttuk. "Lal'ide alıp öyle gidelim." Diye seslendim Tarık'a. Boran yeniden onu dikmişti kapıma. Eli iyileşmiş gibi görünüyordu. "Emredersiniz hanımım." Diyerek okulun yolunu tuttu. Tam okul çıkış saatinde kapıya vardığımızda Tarık okulun karşı yoluna park ederek, dışarı çıktı. Benimde gözüm kapıdaydı. Yaklaşık bir on dakika beklediğimiz sırada okul hızla boşalmaya başlamıştı. Cebimden telefonu çıkarıp Lal'i aradım fakat açmadı. Biraz daha bekledik ama görünürde yoktu.

"Bir okulu kontrol etmeye gidebilir misin Tarık, 7/d olması lazım sınıfı."

Tarık başıyla beni onayladıktan sonra okula girdi, geri döndüğünde eli boştu. "Son derse girmemiş hanımım. Karnım ağrıyor diye izin istemiş."

"Ne?" diyerek telaşla kızlarla birbirimize baktık. Tekrar onu aradım ama açmıyordu. Başımızda Yaman gibi bir bela varken endişelenmem

imkansızdı. Tam o sırada telefonum çaldı. Arayan Boran'dı.

Telefonu açarak kulağıma dayayıp "Boran." Derken derin bir nefes verdim. "Korkma Lal burada, Davran'ı görmeye gelmiş. Birazdan ben getireceğim onu."

"Ne yapmış ne yapmış?" derken sinirle ellerimi saçlarıma daldırdım. "Devran'ın yanında şu an, gizlice girmiş içeri. Bende yeni fark ettim. Merak etme iyi, telaş yapma."

"Bu kız kafayı yemiş." Derken sesim öfkeliydi. "Ablasına çekmiş, yapacak bir şey yok." Diyen Boran sesinde imayla kaşlarımı çattım. "Ben göstereceğim ikinize de, hele siz bi gelin eve."

Boran güldü, gülüşünün sesi o kadar çok hoşuma gitti ki. "Böyle dersen gelmeyiz. Zaten Larin sizdeydi. Siz alın onu, Lal'de zaten Devran'a kaçmış gelmiş."

"Boran!" diyerek kızdım. "Konuşma şöyle!"

"Ben konuşmasam ne olacak. Kardeşin kaçmış gelmiş kardeşimin yanına. Şimdi bir duyulsa ortalıkta... Bak bakalım neler oluyor..."

"O yüzden sus diyorum. Biri duyup yanlış anlayacak." Lal daha küçücüktü. Devran'a aşkından değil, ona bir can borcu olduğu için gidip görmek istemişti. Yani öyleydi, öyle olduğunu düşünmek istiyordum. "Tamam tamam, hemen çıkarma pençelerini."

"Kardeşimi hemen getir Boran." Diyerek telefonu kapattığımda kızlar merakla bana bakıyordu. Üstün körü onlara anlatıp geri konağın yolunu tuttuk. Lal'e çok kızgındım eve gelince çekeceği vardı benden. Durup dururken laf veriyordu insanların ağzına. Kimse çocuk deyip geçirmezdi bile. Hemen çamur atar izini de umursamazlardı.

Yolda giderken Larin birkaç defa dönüp arkasına bakınca bende döndüm baktım. Ardımızda bir araba geliyordu, yirmi metre kadar mesafeyle peşimizdeydi. "Ne oldu?" diyerek dirseğine dokundum. "Hiç, okuldan beridir peşimizde aynı araç var. Yaman'dan dolayı ister istemez biraz

tedirgin oluyorum. Artık arkasında adam kalmadığı için gücünün yetebileceğine saldıracak diye düşünüyorum, bu yüzden de korkuyorum."

"Onun bize de gücü yetemez." Diyerek kolunu sıvazladım. "Merek etme, peşimize takılacak kadar canına susamamıştır."

Bana endişeli bir bakış atarak önüne döndüğünde neyse ki arkamızdaki araç peşimizden gelmeyi bırakmıştı. Ya tamamen yabancı biriydi ya da Yaman onu fark ettiğimizi fark ederek yolunu değiştirmişti. Sağ salim bir şekilde eve vardığımızda herkes odalarına çekilse de ben camın önünden Lal ve Boran gelmesini bekledim. Yaklaşık bir saat sonra kapıda göründüklerinde üzerime ceketimi giyerek kapının önüne çıktım.

Lal beni kapıda görünce korkuyla Boran'a baktı. Boran bıyık altından sırıtarak bana bakıyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturup "Lal hanım, hoş geldiniz." Dedim.

"Abla valla bak kötü bir şey etmedim. Sadece Devran abiyi görmek istedim, valla bak! Kızma lütfen..."

"Sen hele gir bir içeri, ben sana göstereceğim." Kapının önünü biraz açarak "Çabuk!" diyerek kükredim. "O bacaklarını kırayımda bir daha gidebiliyor musun bakalım Devran abine!"

Boran sus pus kesilmişti, Lal arkasından sıvazlanarak önümden hızla geçip, odasına kaçtığında hedefimde bu kez Boran vardı. "Sen ne gülüyorsun bıyık altından?" dediğimde yavaş adımlarla önümde durana kadar yürüdü. "Kızınca da çok güzel oluyorsun sen."

Gözleri hayranlıkla gözlerimi bulduğunda bütün öfkem tuzla buz oldu. İstemsizce gülümsedim. "Güzel miyim?" dedim mayışmış bir sesle. Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı, başını aşağı yukarı sallarken "O kadar güzelsin ki, gözlerimi senden alamıyorum." Dedi.

"Sadece güzel olduğum için mi sevdin beni?" derken yalandan bir ifadeyle kaşlarımı çatmıştım. Başını iki yana sallarken parmak uçları parmak uçlarıma dolandı. "Hayır, sen, sen olduğun için güzelsin. İnadınla,

cesaretinle, aklınla, öfkenle ve şefkatinle, Zarafetinle... Her şey sen olduğun için bu kadar güzel."

Parmak uçlarımla parmak uçlarına tutunduğum sırada başımı omzuma doğru eğerek gözlerini inceledim. Yalan yoktu, dürüsttü sözlerinde. "Teşekkür ederim." Dedim, ama bende seni seviyorum demek istiyordum. Erken miydi, bilemedim ve sustum. Boran sırttı.

"Teşekkür mü edersin sadece?" derken yüzüme doğru eğildi. "Başka ne istersin?" diyerek tek kaşımı kaldırdığımda "Seni." Diye fısıldadı. "Çok doyumsuzsun." Diyerek kaşlarımı çattım. "Sana karşı doymam mümkün değil, Safir." Diyerek anlımdan öptü. Dudakları hala alnımın üzerindeyken "Yarın akşam işin var mı?" diye sordum.

Üzerimden çekildi. "Var." Dedi, Ne işin var der gibi gözlerinin içine baktığımda "Baban bizi iş yemeğine davet etti." Dedi, derin bir nefes verdim. "Bende aynı şeyi söyleyecektim." Dedim.

"Kıyafetin var mı?" diye sordu. "Bulurum bir şeyler, uydururum." Dediğimde "Olmaz öyle, işin yoksa gel çıkalım sana kıyafet bakalım." Dedi. Kısa bir an düşündüm, ne işim olacaktı ki. Hızla başımı aşağı yukarı sallayıp "Bekle, çantamı alıp geliyorum." Diyerek geri içeri girdim. Kabanımı da giyerek çantamı elime alıp geri döndüm.

Boran ellerimi ellerinin arasına alarak aracına götürürken Tarık bize kapıyı açtı. Boran "Ben süreceğim, sen burada bekle." Diyerek beni ön tarafa oturturdu, kendisi de şoför koltuğuna geçtiğinde çantamı kucağıma aldım. Yol boyunca kendimi onu izlemekten alı koyamadım.

"Yaman'dan bir haber yok değil mi?" diye sorduğumda yüz ifadesi gerilmişti. "Yok, toz oldu sanki. Uzun bir süre saklandığı delikten çıkmaya cesaret edemez. Bütün evlerine, işyerlerine çöktük, iş bağlantılarını kopardım. Kimse onlarla çalışmaya cesaret edemez. Poliste peşinde, kaçak bir şekilde yurt dışına çıkmadıysa buralardır, yakında çıkar kokusu."

"Evimize dönme vakti geldi mi o zaman?" diyerek, masum bir ifadeyle gülümsedim. "Eve mi dönmek istiyorsun?"

"Sana dönmek istiyorum." Dedim, bir an yüzüme bakıp tekrar önüne döndü. "Böyle dersen ben zaten seni bırakamam."

"Bırakma o zaman kocam." Dedim cilveli olduğunu düşündüğüm bir ses tonuyla. Boran güldü, benden böyle hareketler beklemediği için şaşkındı. "Bırakmam karımmm." Dedi uzatarak.

42.BÖLÜM:ZARİF

Boran güzel bir giyim mağazasının önünde durduğunda aracı park ettikten sonra indik. Araçtan inmeden önce silahını da yanına almış, beline yerleştirmişti. Gözüm silahındayken ceketiyle örterek elimi ellerinin arasına aldı. Bir şey demedim. Mağazaya girdiğimizde çalışanlar onu hemen tanıyarak saygıyla karşılarken elini daha sıkı tutarak onu da kendimle birlikte sürükledim. Arada gözüme kestirdiğim kıyafetleri incelerken elini bırakıyordum. Siyah uzun bir elbiseyi beğenerek ona gösterdiğimde "Sen beğendiysen..." diyerek gülümsedi. "Kapalı ve zarif." Diyerek kıyafeti üzerime tutarak aynadan kendime baktığımda Boran sessiz ama kızgın bir ses tonuyla kulağıma fısıldadı. "Kapalı diye alacaksan alma Dila. Ne giymek istiyorsan onu giy, sana bakmaya çalınanın gözünü oyarım. O yüzden sakın bir daha böyle bir düşünceyle giyinmeye kalkma."

Gözlerimi gözlerine diktiğimde kıyafeti elimden alarak geri yerine bıraktı. "Hangisini giymek istiyorsan onu al." Diyerek geri çekildiğinde, ona şaşkınlıkla bakmaya devam ettim. Karşılaştırma yapmayacaktım, kendimi zor tuttum. Arslan karışırdı ama tatlı bir dille beni istediği gibi giydirirdi. Zorlamazdı fakat istediği şeyi her halükarda kabul ederdim. Çünkü zaten güzel görünmek istediğim kişi oydu. Boran "Kapıda bekliyorum." Diyerek gittiğinde, ardından aval aval bakınmaya devam ettim. Önceliğim her zaman kapalı giyinmekti. Şimdi neye göre seçim yapacaktım?

Gözlerimi etrafımda gezdirdiğimde, uzaktan ekru renginde şık bir tulumu gözüme kestirdim. Zarif ve güzeldi. Çalışanlardan bedenimi getirmelerini isterken kapıda beni bekleyen kocama gülümsedim. Tulumu denemeden aldım, olmayacağına şüphem yoktu.

Mağazanın içinde iç çamaşır kısmı da vardı, ufak bir göz gezdirmenin ardından hoşuma giden birkaç parçayı da aldım. Sonrada çıkmadan önce deneme kabinlerine giderek içimdekileri yeni aldıklarımla değiştirerek çıktım. Boran ben çıkana kadar ödemeyi halletmişti bile.

"Tatlıda alalım mı?" diye sordum mağazadan çıktığımızda. "Ne istersin?" dediğinde küçük bir kız çocuğu gibi "Çikolatalı pasta." Dedim. Boran gülümsedi. "Yol üzerinden alırız." Diyerek elimdeki poşetleri bagaja yerleştirdi. Araca binerek eve gittiğimizde yol üzerinden pastayı da almıştı Boran. "Kendi evimize gideceğiz değil mi?" dediğimde "Evin içi çok soğuktur şimdi. Emin misin?" dedi.

"Isınacak bir yol buluruz." Dedim kısık bir sesle. Boran kısık bir küfürle hızını artırdığında sırıtarak ona bakmayı sürdürdüm. Eve geldiğimizde evin içi sessiz ve karanlıktı. Boran ışıkları açtı bende hemen salona geçerek klimayı açtım. Elimdeki pastayı sehpaya bırakıp mutfağa gittim. Önceliğim pasta yemekti. Çatal ve tabak alarak geri salona yürüdüm. Boran da arkamdan gelerek televizyonu açtı, evin içi yavaş yavaş ısınırken ceketlerimizi çıkardık. "Çok özlemişim evimi." Diyerek bedenimi koltuğa bıraktım. Boran da "Bende özledim evimi." Diyerek yanıma oturup göğsüne çekti beni. Bana evim mi demek istiyordu. "Evin çok güzel Boran Safir, tadını çıkar..." dedim, gülümserken saçlarımı kokladı.

Boran gülerek saçlarımdan öptü. Başımı göğsünden kaldırıp, gözlenin içine baktım, sonra dayanamayarak dudaklarından öptüm. Çenesinden öptüm, boynundan öptüm. Sarıp sarmalamak istiyordum onu ama önce pastayı yiyecektim. Durdum ve pastaya uzandığımda Boran inleyerek başını koltuğa yasladı. "Bilerek mi yapıyorsun?" dedi, dudağını yalayıp derin bir nefes verirken.

Pastadan büyük bir dilim alıp tabağa yerleştirdim. "Daha gece uzun kocam." Diyerek geri yanına uzandım. Pastadan koca bir çatal alıp ağzıma attığımda Boran göz ucuyla bana bakıyordu. Bir çatal daha alıp ona uzattım, tereddütsüzce ağzını açıp uzattığım pastayı kabul etti. Tatlıyla çok arası olmadığı için kalanını neredeyse ben yemiştim. Boran o sırada televizyon izlemeye dalmıştı. Çatalımı tabağa bırakarak göğsüne tırmandığımda bakışları beni buldu.

"Her yerine pasta bulaştırmışsın." Derken beni kucağına çekip dudağımın kenarından öptü. Orda kalan çikolatayı kendi dudağına aldığında gülümseyerek gözlerimi kapattım. Boran bu kez çeneme dudaklarını bastırdı. Pasta tabağını bırakmadan önce kalan çikolatayı biraz elime alıp boynuma sürdüm. "Burada kalmış." Dedim, boynumu işaret ederek.

"Öyle mi?" Boran gülerek boynuma sokuldu. Tabağı yanıma koyup, parmağımda kalan çikolatayı köprücük kemiğimin altına sürdüm. "Burada da var galiba." Dedim, gülümsememem tüm yüzüme yayılırken ona da bulaşmıştı.

"Çok yaramaz bir kız çocuğusun Dila Safir." Diyen Boran üzerimdeki kazağa uzanıp hemen üzerimden çıkardı. Boran gördüğü görüntü karşısında şokla gözlerini araladığında tek kaşımı kaldırarak tepkisini izledim. Dudakları hafifçe aralanırken gözlerini gözlerime kaldırdı. Pastayı göğsümün üzerine sürdüm. Varla yok arasındaki kırmızı dantelli sutyenden dolayı her şeyim ortadaydı. "Öyleyim." Diyerek kucağına yerleştim. Boran, yutkunarak gözlerimin içine baktığında önüme düşen saçları geriye doğru attım. "Ne ara giyindin bunları?" derken, sesi içine kaçmış gibiydi.

"Mağazada gördüm ve beğeneceğini düşünerek aldım."

"Peki sen beğendin mi?" derken gözlerimin içine karanlık bir ifadeyle baktı. Başımı usulca aşağı yukarı salladım. "Evin içinde giymek için hoş bir seçim." Diyerek ellerimi boynuna sardım. Burun buruna geldiğimizde gülümsedim. "Evin içinde böyle dolanmamı ister misin?"

"İstemem." Dedi, boğuk bir sesle. Burnumu burnuna sürttü. "Ama sen istersen hayır demem."

"Kalbin dayanır mı buna, hem daha altını görmedin."

"Dayanmaz." Diyerek belimdeki ellerini sıktı. "Yapma." Karşımda kıvranması o kadar çok hoşuma gitmişti ki. "Ya yapmak istiyorsam?" diye sordum, tek kaşımı kaldırmış gözlerimin içinde kaybolan gözlerine bakmıştım. İkimizde hareket etmeden duruyorduk, ufacık bir kıpırtı Boran'ın tüm zincirlerini kırmaya yeterdi.

"Hamilesin." Diyerek yutkundu. "Bebeğimizi zarar gelsin istemem."

Üşüdüğümü hissederek biraz daha ona yaklaşıp çıplak göğsümü göğsüne bastırdım. "Yedi ay boyunca nasıl bekleyeceksin." Diyerek ona meydan okuduğumda "Yedi ay ne ki, güzelim." Diyerek kollarını sırtıma yasladı.

"Ben seni yıllarca gelmeyeceğini bilerek bekledim. Yedi ay inan ki hiçbir şey değil."

"Sen çok güzel seven bir adamsın Boran Safir." Diyerek burnunun ucundan öptüm. "Beni sevdiğim için..."

"Teşekkür edersin." Diyerek dudaklarımdan öptü. Yaptığı ima karşısında sırttım. "Kuru kuruya teşekkür etmek istemem." Diyerek öptüğü dudaklarımda dilimi gezdirdim. "Kuru kuruya kalması sizin için daha sağlıklı." Diyerek, çenemden tuttu. Hayır dercesine başımı iki yana sallayıp eteğimin beline uzandım. Hızla ellerimden yakalayıp "Yakma beni." Diyerek, resmen yalvardı.

"Boran..." ellerini bileklerinden tutarak koltuğun iki yanına bastırdım. Dizlerimi iki yanından koltuğa bastırarak hafifçe yükselmek zorunda kalmıştım. Göğüs kafesim yüzünün önüne gelince inleyerek başını geri atıp "Dila!" diye uyardı. "Efendim kocam?"

"Allah aşkına dur." Kaşlarımı çatarak yüzüne indirdim gözlerimi. "İstemiyor musun beni?"

Oda kaşlarını çattı. "İstemiyor gibi mi görünüyorum." Diyerek kızdı. "Size zarar vermek istemiyorum."

"Ama benim canım seni çekiyor." Diyerek dudaklarımı büzdüm. "Ne yapacağız?"

"Sen iste, ölürüm Dila." Diyen Boran alnını göğüs oluğuma bastırak derin bir nefes verdi. Sıcak nefesi irkilmeme neden olurken bir burnumun ucunu saçlarına bastırdım ve kokusunu derinlerime kadar çektim. "Göğüs kafesime ektiğin çiçeği sulamaktan asla vazgeçme Boran." Diyerek yutkundum. "Bu kalbimde yeşeren ilk olmasa da son çiçek olacak."

İlk değilsin ama son olacaksın Boran. Sen benim son aşkım olacaksın.

Ne demek istediğimi anladığında, nefesinin durduğunu hissettim. Ona ilk değil ama son aşkım olacağını dile getirirken, kalbimin böylesine hızlı atacağını asla tahmin edemezdim. Zamanın durduğunu, ama kalbimin

yokuş aşağı yuvarlandığını sandım. Boran hızla atan sol göğsümün üzerine dudağını bastırarak nefes alırken, gözlerimi kapattım ve öylece bir şey demesini bekledim.

O ise hiçbir şey demeden sadece hızla atan kalbimin sesini dinledi. Göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu. Sanki orada ona dair bir şey olmasına inanamıyormuş gibiydi. Bileklerini tutan ellerimden kendini kurtararak beni sıkıca sardığında, aynı şekilde ona sarıldım. "Gerekirse gözyaşlarımla bile sularım ama yine de soldurmam o çiçeği." Kulağıma doğru fısıldayışıyla, ellerimi saçlarına daldırarak ona iyice sokulduğumda beni kucaklayarak ayağa kalktı. Bacaklarımı ellerinin arasına aldığında boynuna sarılarak ona tutundum. Ayakları merdivenlere yöneldi, sessizce gözlerinin içine baktığımda dudaklarını dudaklarıma bastırıp nefesini nefesime kilitlemişti.

Beni kendisiyle birlikte yatak odasına soktuğunda sırtımı kapattığı kapıya yasladı. Dudaklarımdan koparak boynuma yöneldiği sırada başımı kapıya yaslayıp nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Eli eteğimin altından kayarak bacaklarıma dokunduğunda odanın soğukluğu ve onun dokunuşuyla titredim. "Kontrolü sürekli eline alıyorsun Boran Safir." Diyerek kalçama kayan ellerinden tuttuğumda gülerek gözlerimin içine baktı. "Elimde değil." Diyerek sırıttığı sırada sırtımı kapıdan çektiği gibi yatağa yatırdı. Gülerek yatağın başlığına süründüm. Boran o sırada eteğimin lastiğinden çekerek bacaklarımdan sıyırdı ve bir kez daha gördüğü görüntü karşısında nutku tutulmuş bir şekilde bakakaldı.

Bakışlarından dolayı utanmamak elde değildi, her şey için çok geç olduğunu bilerek sertçe yutkundum. Ufacık bir parça ve iki iplik parçası dışında çırılçıplaktım. Boran'ın gözleri bir kuyunun dibini andırdığı sırada, ellerimi ona doğru uzatıp yakaladığım gömleğinin ucuyla onu kendime çektim. "Şöyle bakma utanıyorum." Diyerek kendimi onun vücuduyla örttüğümde "Bekle." Diyerek belindeki silaha uzanıp, yanımızdaki sehpaya bıraktığında onu izliyordum. Arsız gibi önce kravatına sonra gömleğine uzandığımda "Bekle Safir." Diyerek bileklerimden yakaladığı gibi yatağın baslığına bastırdı.

Kısık bir nefesle "Boran." Dedim, bakışları beni sarsmıştı resmen. Gevşettiğim kravatını çıkarıp bileklerime doladığında "Bekle güzelim."

Diyerek bileklerimden öptü, sonrada bağlayıp yatağın başlığına sabitlediğinde kalbim bozuk saat gibi atıyordu.

Boran hızla inip kalkan göğsüme, hafifçe belli olan karnıma daha sonrada bacaklarımda dolandırdığı gözlerini en son yeniden gözlerime kaldırdığında karşısında eriyip gittiğimi sandım. Ağır ağır gömleğini çıkartırken arka planda sanki bir gerilim müziği çalıyordu ama kalbimin sesinden başka duyduğum hiçbir şey yoktu.

Gömleğini çıkarırken gerilen omzuna ve belirginleşen kollarına bakarak iç çektiğim sırada bir an odanın içinin karanlık olmasını istedim ama tavandaki ışık çıplak vücudumda dalgalanıyordu. Uzanıp onu kendime çekmek istesem de bileklerim yatağa bağlı olduğu için yapamadım.

Gece sandığımdan daha uzun olacaktı.

43.BÖLÜM:İMKANSIZ

Birkaç ay öncesine kadar aynadaki görüntüme acıyorken, şimdi eskisinden çok daha güzel bir kadınla bakışıyordum.

Daha farklı bir Dila vardı.

Çok daha farklı bir Dila.

Gözlerim baştan aşağı kendimde gezinirken, giydiğim tulumun için gayet şık görünüyordum. Makyajımı ve saçımı da yapmıştım. Makyaj yapmayı özlediğimi fark ederek iç çektiğim sırada, at kuyruğu yaptığım saçlarımı omzumdan geriye atarak aynadan Boran'a baktım. O çoktan hazırlanmış beni bekliyordu.

Siyah düz bir takım elbise giymişti, saçlarını da benim zorumla biraz toparlayarak geriye doğru taramıştı. Çok yakışıklı duruyordu, aynadan göz göze geldiğimizde sırıtarak göz kırptı. Dün gece dudaklarıyla bedenimin birçok noktasını morartmıştı ve ben süngere boca ettiğim fondöteni açıkta kalan boynuma sürerken keyfi gayet yerindeydi.

"Mos mor etmişsin her yerimi." Diyerek söylendiğimde genişlemesi daha çok genişledi. Bana sanat eseriymiş gibi bakıyordu, kendi oluşturmuş kadar gururluydu. "Sen istedin." Derken, omuzlarını silkerek kaşının birini kaldırmıştı. "Ben seni durdurmak için elimden gelenin fazlasını yaptım."

Süngeri boynuma sürterken "Elinden geleni ardına koymamış gibisin ama neyse..." diyerek işimi bitirdim. Sonunda hazır olduğumda son kez kendime bakarak ona döndüm. Tulumun içinden dışarı fırlayan göbeğim çok tatlı duruyordu. Boran'da ilk önce göbeğime bir süre bakarak gözlerini en son gözlerime kaldırdı. "Hazırım." Diyerek kabanıma uzandım. Boran da oturduğu yerden kalkarak kendine son kez bir bakıp ilk önce silahını uzandı, beline yerleştirirken ceketini ona uzattım. O ceketini giyerken çantamı aldım ve uzattığı elini sımsıkı tutarak birlikte evden çıktık.

Babamların iş yemeğine gidecektik. Bu bizim için ilk kez kendi ailemin içine el el girişimiz olacaktı. Boran Barbas'ların damadı olarak benim yanımda olacaktı. Tedirgin değildim, çünkü yanımda artık o vardı.

Tarık'ın açtığı kapıdan geçerken Boran'la birlikte arka koltukta oturduk. "Ben Larin'i de davet ettim bu arada." Diyerek, ona baktım. "İyi yapmışsın, gelin gelecek nasıl olsa size. Önden alıştırma yapması iyi olur."

"Taktın sen iyice bu konuya." Diyerek kaşlarımı çattığımda umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti. "Taktım, Yaman şerefsizi gebermeden de rahatlayamam. Saçma sapan bir şey yapmaya kalkarsa Larin'in adını çıkarır. Korkuyorum. Larin şeytandır ama namussuz bir kız değildir. Bir an önce evlendirmem gerekiyor."

"Seni anlıyorum ama bu kişi Kaya değil Boran." Dedim, hala sakin bir şekilde onunla konuşurken. "Kaya onu görünce bile delleniyor."

"Haklı çocuk." Diyerek, bakışlarını kaçırdı. "Üstelik Kaya daha yeni on sekiz oldu. Lalin ondan üç yaş büyük farkındaysan. Tamam çok büyük bir yaş varkı yok. Hatta Larin düşünce yapısı olarak on yaş daha küçük Kaya'dan ama olmaz. Birbirlerinden nefret ediyorlar." Derin bir nefes alıp devam ettim. "Ayrıca ne senin ailen kabul eder ne de bizimkiler."

"Sen niye bu kadar karşısın?" diyerek bana meydan okuyan Boran'a ters ters baktım. "Çünkü senin asıl derdin Lal'i Devran'a almak."

Boran sırıtarak arkasında yaslandı. "Ne olmuş, Kardeşimden daha iyisini mi bulacaksınız?"

"Ya sen nasıl yurt dışında yetişmiş birisin anlamadım? Düşüncelerin hiç hoşuma gitmiyor." Dediğimde, gülüşü yavaşça söndü. "Ben doğru olanı söylüyorum, iki aileyi de düşünüyorum. Bir çok noktada bir ortaklık kurabileceğiz çünkü."

"Nasıl yani?" diye sorduğumda elimi elinin arasına aldı. "Baban beni sırf damadı olduğum için çağırdığını düşünmüyorsun değil mi?" diyerek ellerimden öperek altan alta gözlerimin içine baktı. Anlamakta zorlandım, "Yani." Diyerek daha açıklayıcı bir şekilde konuşmasını istediğimde "Baban

iki aile arasındaki düşmanlığı bitirerek iş ortaklığı kurmak istiyor. Şimdi gideceğimiz davette sadece Larin değil bizimkilerde olacak." Dedi.

Kocaman açılmış gözlerle hızla karnıma dokunduğumda "Hamile olduğunu biliyorlar, emin ol ki bir daha hiç biri sana kötü bir bakış bile atamayacak." Diyerek devam etti. Ben onu dört duvar arasında beklerken o neler yapıyor neler düşünüyordu. "Bunu şimdi mi söylüyorsun." Diyerek kızdığımda, ellerimi ellerinden çekmek istedim ama izin vermedi.

"Kimse bilmesin diyen sen değil miydin?" Bütün moralim yerle birdi. Sevda hanımla karşı karşıya gelmek istemiyordum. "Artık düşmanımı tanıyorum ve başa çıkamayacağım biri değil." Diyerek derin bir nefes aldı. "Üstelik ayrı olup düşmanlık beslemek yerine birlik olup güçlerimizi birleştirmeliyiz." Dedi, yine mantık adam haline dönmüştü. Mantığı söz konusu olduğunda duygusuz birine dönüşüyordu. Bana hiçbir şey söylemeden nasıl annesiyle karşı kaşıya getirmeyi düşünmüştü.

"Annenle karşı karşıya gelmek istemediğimi biliyorsun." Derken dümdüz bir şekilde gözlerinin içine baktım. "Benim annem senin de annen." Ses tonu itaat bekleyen bir tondaydı. Başımı kırgınlıkla iki yana salladım. "Senin annen beni kapının önüne koydu. Hamile karnını ite kaka dışarı attı."

Boran buz kesti. Haklı olduğumu biliyordu ama şu an düşündüğü ben değil, planlarıydı. "Bir hata yaptı ve bunun bedelini ödedi Dila. Uzatmana gerek yok." Uzatmak mı? "Tarık durdur arabayı." Diyerek onun gözlerinin içine bakarken bağırdım. "Durdur arabayı ben ineceğim."

Tarık aynadan Boran'a baktı. Boran sert bir şekilde başını iki yana sallayarak devam etmesini söylerken "Durdur arabayı, ben gelmeyeceğim." Diyerek bir kez daha bağırdım. Kulaklarımdan duman çıktığını hissediyordum. "Dila, saçmalama." Diyerek sakin bir şekilde beni uyardığında dibine kadar girerek tane tane "Sana durdur arabayı dedim." Dedim ona. "Ben senin annenin bulunduğu bir yere girmeyeceğim."

"Öyle bir gireceksin ki." Histerikli bir şekilde güldüm. "Zorla mı götüreceksin?" Başını aşağı yukarı salladı. "Önce güzellikle ama yine burnunun dikine gitmeye devam edersen gerekirse zorla."

"O zaman zorla götürmek zorunda kalacaksın." Diyerek ona meydan okuduğumda, sabır dileyerek başını cama doğru çevirip öfkeyle çenesini ovaladı. Bu kez düşüncesizce hareket etmişti, annesinin yaptığını yenilir yutulur bir şey değildi ki!

Davetin yapıldığı otelin önüne geldiğimizde Tarık hızla inip kapım açtı fakat dümdüz bir ifadeyle yüzüne bakarak "İnmeyeceğim." Diyerek omuzlarımı silktim. Boran hızla kapısını açarak öfkeyle çarparak çıktı. Arabanın etrafında dönüp önüme geldiğinde Tarık'ı gözüyle geriye çektirdi. "Tarık bana bırak." Derken eğildi. Bir eli kapıda, diğer eli elime uzanmıştı. "Dışarıda önemli insanlar var. Rezillik çıksın istemiyorum Dila. Yoksa gerekirse seni omzumda taşıyarak içeri sokarım. Bunu istemezsin diye düşünüyorum."

"Annen beni kapının önüne attığında rezil olacağınızı düşünmediniz mi?" dedim, aileme bile söylememiştim sırf sorun çıkmasın diye. Sırf yeniden birleşebilelim diye. "Düşünmediniz, ama ben düşündüm. Bana yapılanı kimseye anlatmadım. Senin için, karnımdaki için sesimi çıkarmadım ama bunu bana yapamazsın. Beni annenle karşı karşıya getiremezsin."

"Ne yapacağız?" derken etrafını kolaçan ederek resmen üzerime doğru eğildi. "Bir ömür boyunca annemle yan yana gelmeyecek misin?" Evet dercesine kafamı salladığımda sabrı tükenmiş bir şekilde bileğimden yakalayıp itiraz etmeme fırsat bırakmadan dışarı çıkardı. Önümde bir bariyer gibi durmuş arabayla kendi arasına saklamıştı beni. "Şimdi içeri giriyoruz. Hem kendi ailene hem de benim aileme saygılı bir şekilde davranıp yemeğini yiyorsun Dila, aksi bir durumda..."

"Aksi bir durumda ne yaparsın?" sesim, kırıktı. Dün geceki adamla aynı adam değildi. "Beni yapacaklarımla sakın sınamaya kalkma Dila." Sertçe yutkundum, boğazım acımıştı. Kırgınlıkla gözlerimi kırpıştırdığımda aramıza bir duvar girdiğini hissettim ve titreyen ellimi boynuma götürerek gözlerimi ondan kaçırdım. "Elinden geleni ardına koyma o zaman Boran." Diyerek omuzlarımı dikleştirdim. "Şimdi içeri sırf babam için gireceğim, kendi aileme olan saygım için. Ama senin annenin yüzüne bile bakmayacağım. Eve döndüğümüzde de sen bir daha bana yaklaşamayacaksın."

Bende elimden geleni ardına koymazdım öyleyse. Sırf kendi akrabalarıma rezil olmamak için yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek Boran'ın ellerini tuttum. Tepkim onu sarsmıştı ama artık dikkat çekmeye başladığımız için oda kavgamızı uzatmamış tuttuğu elimden sürükleyerek içeri sokmuştu. Adımları öfkeliydi, yeri ayaklarının dibinde eziyordu sanki. İçeri girdiğimizde babam bizi ve birkaç iş adamı daha kapıda bizi karşıladı. Babam Boran ve beni onlarla tanıştırırken keyfi gayet yerindeydi. Boran'ı damadı olarak tanıtırken yüzünde gururlu bir bakış vardı.

Onlar konuşurken içerde gözlerini gezdirdim. Safir ailesi Devran dışındaki herkes bir masada oturuyorlardı. İki kişilik koltuk boştaydı, bizim içindi yüksek ihtimalle ama asla oturmayacaktım. Annesi daha bizi görmediği için Larin'le sohbet ediyorlardı. Fakat Larin sürekli başka bir yere bakıyordu. Gözlerimi onlardan çevirerek baktığı yere çevirdiğimde bizimkileri gördüm. Kaya Baran'la konuşuyordu ve onunda gözleri sürekli Larin'e kayıyordu. Korktuğum başıma geliyor diyerek düşünürken Boran'dan ellimi kurtardım. "Ben izninizle annemlere bir selam vereceğim." Diyerek yanlarından ayrılırken Boran'ın gözleri uzun bir süre sırtımda asılı kalmıştı. Babamın yanında bir şey diyemediği içinde kuduruyor olmalıydı.

Hemen bizimkilerin yanına oturdum. Lal ödevleri olduğu için gelmemişti. Zaten sevmezdi böyle ortamları. Kaya'nın yanına oturup omzunu dürtükledim. "Hayırdır," diyerek tek kaşımı kaldırdığımda anlamazdan gelmişti. "Ne oldu ablam, bir şey mi var?"

"Larin diyorum, hayırdır?" diyerek kaşımın birini kaldırdığımda "Yok bir şey abla, saçmalama. Ne işim olur benim o cadıyla" diyerek kızdı. Göz ucuyla Larin'e baktım. Gözlerinin renginde yeşil bir elbise giymişti ve çok güzel görünüyordu. Sarı saçlarını da bir tarafında toplamıştı. Güzeldi, hatta çok güzeldi fakat Kaya dümdüz, mantıklı ve doğrularıyla hareket ederdi. Ya beyazdı yada siyah ama Larin rengarenkti. Değişkendi, mantıksızdı, nasıl isterse öyle hereket ederdi.

"Umarım öyledir, Sakın öyle bir hata yaparak Lal'i zor durumda bırakma."

Lal'in adını duyan Kaya yerinde dikeldi. "Lal ne alaka?" derken öfkelenmişti. "Berdel." Diyerek kısaca açıkladığımda iyice sinirlendi. "Hayatta öyle bir şeye izin vermem."

Ne demek oluyordu bu, Ben Larin'i alırım ama onlar hayatta Lal'i alamaz mı oluyordu? Kaya tekrar Larin'e baktı. Zaten Larin'de ona baktığı için göz göz geldiler. Başımı iki yana sallayarak arkama yaslandım. Korktuğum başıma gelebilirdi. Tek korktuğum şey Lal'in de başının yanacak olmasıydı. "Sakın Kaya, Sakın!" diyerek onu kısık bir sesle uyardığımda gözlerimin içine sertçe baktı. "İmkansız abla, imkansız." Diyerek bir daha hiç Larin'e bakmamak üzere önüne döndü.

Üzerimdeki bir gözün ağırlığıyla önce Boran'a baktım, gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Göz göze geldiğimizde gözüyle ailesinin masasını işaret etti. Oraya gitmemi istiyordu. Gülümseyerek başımı iki yana sallayarak Hicran'la sohbet etmeye başladım. Oda hamilelikte aldığı kiloları vermeye çalışıyordu, muhabbetimiz genel olarak alacağımız kiloları nasıl vereceğimiz üzerinde gidip gelirken onu dinlemek için elimden geleni yaptım. Düşüncelerimin bir yarısı Boran'da ve yeniden girişeceğimiz kavgadaydı.

Yaklaşık yarım saat sonra babamla birlikte masaya geldiklerinde, Boran önce annemle saygıyla selamlayıp daha sonra Kaya ve Baran'la el sıkıştı. En son Hicran'a sarılıp küçük Arslan'la oynadıktan sonra yanıma gelerek sahte bir gülümsemeyle yanıma oturdu.

Annemler anlaması diye aynı sahtelikle ona gülümsedim. Eli o sırada bacağıma kaydı. "Biraz sonra diğer masaya geçelim güzelim, Babamlarla da selamlaşalım." Dediğinde tek kaşımı kaldırarak dudaklarımı büzdüm. "Ayaklarım ağrıyor biraz, daha sonra." Dediğimde, derin bir nefes alıp verdi ama gülümsemeyi bırakmadı. Bacağımı avucunun arasına alarak sıktı.

"Damatla güzel işler yapacağız hayırlısıyla. Çok güzel bir arsa buldum. Büyük bir otel dikeceğiz. Şehrin en iyisi olacak." Diyen babamın sesiyle onlara döndük. "Kızımda belki mimarlığını yapmak ister, değil mi damat?" diyen babama Boran içten bir şekilde "Çok güzel olur, Dila'dan daha iyisini bulamayız." Dedi.

Annemin de yüzünde gururlu bir gülümseme yer edindi. "Kızımdan daha iyisi mi var." Diyerek babama baktı. Babam onu başıyla onaylarken Boran'da "Karımdan daha iyisi yok." Dedi. O dışarı mükemmel bir çift görünümü verirken bacağımdaki elinin üzerine elimi koydum.

Ne kadar ciddiydi sözlerinde bilmesem de gurumu okşadığını inkar edemezdim.

Babam gelen misafirlere hoş geldin konuşması yapmak için kürsüye giderken Boran'ın elini diğerlerine çaktırmadan itekledim, bu kez eli belime kaydı. Sandalyelimi tek bir hareketle kendine çektiğinde herkes bize dönmüştü. "Ne yapıyorsun." Diyerek kısık bir sesle ona çıkıştığımda belime kolunu yaslayıp beni kendine çekti. Annem romantik bir hareket yaptığını düşünerek bize gülümseyerek bakarken Boran kulağıma tehditkar bir şekilde fısıldıyordu.

"Beş dakika sonra benimle birlikte kalkıyorsun ve ailemin masasını gidiyoruz. Beni seni sürüklemek zorunda bırakma."

Masadan kalkan Kaya'a çevirdim gözlerimi. Düşünceli bir şekilde masadan uzaklaşarak salondan ayrıldı. "Duydun mu beni" yavaşça Boran'a döndüm. "Seni tam tanıdığımı düşündüğüm anda beni öyle şaşırtıyorsun ki!" diye fısıldadım, aynı zamanda gülümsemeye devam ediyordum. "Bir gün göklerdeyim seninle bazen de yerin dibinde."

"Şu an sadece abartıyorsun." Diyerek bana şımarık bir çocukmuşum gibi baktı. "Beni o masaya ayaklarımla götüremeyeceksin."

"Göreceğiz." Diyerek yüzüme düşen iki tutam saçı kulağımın arkasında itekledi, Kararlı bir şekilde "Göreceğiz." Dediğimde, aramızdan uçurumlar geçiyordu.

Babam konuşmasını yapmaya devam etti, Misafirlerin çoğu önemli iş aileleriydi. Yapılacak iş sandığımdan daha büyüktü. Biraz sonra masaya iri yarı bir adam gelerek Baran'a bir şeyler söylediğinde Baran hızla masadan kalktı, hiçbir şey demeden masadan uzaklaşırken Hicran tedirginlikle peşinden gitmeye kalktı. "Ne oluyor, neden kalktı gitti bu adam?"

Boran hızla onu durdurup "Hicran otur oturduğun yerde, ben gider bakarım." Diyerek kız kardeşini geri oturduğunda Miran'a işaret verip peşinden gelmesini istemişti. Onlar kalkıp giderken babamda ters bir şeyler olduğunu anlayıp, misafirlere belli etmeden konuşmasını bitirerek erkeklerin peşinden gitmişti. Hemen artlarından Boran'ın babası da kalkıp

gidince, göğsüm korkuyla çarpmaya başladı. Onların masasına baktım ve Larin'i de orda göremeyince hızla yerimden kalktım. Karan'da benim peşimden kalkarak peşime takıldı.

Dışarı çıktığımda iki ailenin erkekleri de kapı önüne doluşmuştı. Kaya yoktu, Larin yoktu. Boran öfke küpüne dönmüştü, babamda aynı şekilde. Hemen Baran'ın yanına yaklaştım. "Baran ne oluyor?" diyerek yanlarına yaklaştığımda "Valla olan olmuş." Diyerek şaşkın bir şekilde ensesini kaşıdı.

Kalbim ağrıdı, duymaya hazır değildim. "Ne olmuş Baran, Allah aşkına korkutma insanı."

"Valla bu Yaman köpeği Larin'i kaçırmaya çalışmış bizim Kaya'da görmüş, engel olmuş ama kabak Kaya'ya patladı. Larin'i kurtarmaya çalışayım derken kızı kaçırmış durumuna düştü."

44. BÖLÜM: LARİN VE KAYA

LARİN'DEN...

-Mekanın arka sokağında seni bekliyorum.

Telefonuma kayıtlı olmayan numaradan düşen mesajla, bir telefona birde etrafıma bakınarak gözlerimi salonun içinde gezdirdim ve o sırada masadan ayrılıp dışarı yürüyen Kaya'yı görmemle kaşlarımı çatarak tekrardan telefona baktım.

Kaya olabilir miydi mesajı atan? Numarası olmadığı için bilemediğimden ötürü numarayı kayıt ederek whatsapp profiline bakmak istedim ama profilinde herhangi bir resim yoktu.

Masadan kalktığı an mesajın gelmesi tesadüf olamazdı herhalde. Tekrardan ailesinin olduğu masaya baktım. Annesi ve Hicran sahnedeki Barbas ailesinin başını dinliyorlardı. Abim ve Dila'da dip dibe girmiş sohbet mi ediyorlardı yoksa kavga mı ediyorlardı belli değildi. İç çekerek kendi anne ve babama baktım. Onlarda sakince konuşmaları dinliyorlardı. Miran telefonda kız arkadaşlarından biriyle mesajlaşıyordu. Evin bütün çapkınlık kotasını kendinde tutuyordu beyefendi!

Anneme biraz yaklaşarak "Ben lavaboya gidiyorum." Diyerek onay beklediğimde başını aşağı yukarı sallayıp "Tamam, oyalanmadan geri gel." Diyerek gitmeme izin verdi. Yaman tehlikesi yüzünden ayrı bir dikkatliydiler bana karşı, gülümseyerek ayağa kalktım ve uzun elbisemin eteklerini düzelterek salondan ayrıldım. Dışarı çıktığımda gençler kendi aralarında şakalaşıp sigara içiyorlardı, her ailenin korumaları bahçeyi doldurmuştu. Kaya görünürde yoktu, dikkat ederek kapıdan çıktım ve temkinli adımlarla arka sokağa yürüdüm. Kaya değil de başka biriyse eğer çığlığı basardım, korumaların duymama ihtimali yoktu.

Arka sokağa geldiğimde ne Kaya vardı nede başka biri. Hayal kırıklığıyla biraz daha ilerledim ve kısık bir sesle "Kaya!" diye seslendim.

"Kaya nerden çıktım güzelim." Diyen sesle hızla arkamı döndüm ama yine kimse yoktu. "Buradayım." Aynı hızla sesin geldiği tarafa döndüm, yanımdaki duvarın üzerinde duran Yaman hızla duvardan atlayıp yanıma geldiğinde dehşetle "Senin burada ne işin var?" diyerek bağırdım.

"Seni almaya geldim." Dedi, pişkin pişkin.

"Beni almaya mı geldin, sen kafayı mı yedin?"

Yaman sözlerimle yüzündeki gülümsemeyi sildi ve karşımda durdu. "Yemedim ama yemek üzereyim." Dedi, kaskatı bir sesle. "Seni istiyorum."

"Sen Davran'ı vurdun, farkında mısın? Abimi öldürdün. Sence ben aileme bu kadar zarar veren birinin peşinden gider miyim, ayrıca seni sevmiyorum bile!"

"Devranı vurdum ama Arslan'ı öldüren ben değildim." Dediğinde ona inanmayan gözlerle bakakaldım. "Brovo!" derken sinirle gözlerinin içine baktım. "Defol git yoksa herkesi buraya toplarım, cesedini bile parça parça ederler." Onu abimlerden önce polisler yakalamalıydı yoksa, böyle bir pislik yüzünden onlarında başı belaya girecekti.

"Seni almadan bir yere gitmeyeceğim." Diyen Yaman bileğimden yakaladığı gibi onu sertçe iterek kendimden uzaklaştırdım. "Sakın sürme o pis ellerini bana!"

"İnat etme Larin, senden vazgeçmeyeceğim. Ya güzellikle ya da zorla."

"Ölsem de sana varmam Yaman." Diyerek bağırdım. "Sakın çıkma karşıma."

"Larin!" bir kez daha kolumdan yakaladığında bu kez yüzüne sert bir tokat attım daha Yaman bir adım geriye düşmeden, biri önüme geçti ve Yaman'a geçirdiği yumrukla birlikte yere düştüler, Yaman altta Kaya onun üzerinde suratına ardı ardına yumruklar geçirmeye başladı.

"Kaya!" şaşkınlıkla bir adım geriledim. Kaya küfürler ederek Yaman'ı haşat ettiği sırada yardım çağırmak için sokağın diğer ucuna koşmaya başladım,

aynı anda polisini arıyordum. Tam mekanın olduğu tarafa döneceğim sırada Yaman'ın amca çocuklarının karşıma dikilmesiyle "İmdat!" diye bağrındım. Tekrar koşarak Kaya'nın yanına gittiğim sırada polis telefonumu cevapladı. Aceleyle durumu anlatırken topuklu ayakkabılarımdan kurtularak Kaya'nın yanına vardım. Kaya Yaman'ı mahvetmişti. "Kaya, kalk geliyorlar." Diyerek omzuna dokunduğumda "Bırak, geberteceğim bu şerefsizi." Diyerek elimi itekledi. "Kaya, korkuyorum kalk. Akrabaları geliyor."

"Gelsinler." Diyerek Yaman'ın boğazına sarıldı. Öldürecekti neredeyse. "Kaya hadi dedim, kalabalıklar. Beni ellerine geçirirse çok kötü şeyler olur. Lütfen kalk gidelim. Adımı lekelemelerine izin veremem."

Kaya bir an dönüp bana baktığında gözlerimdeki korkuyu gördü , Yaman'ı bıraktı ve ardıma baktı. Amcaoğulları bize doğru koşarak geliyorlardı. "Seni almalarına izin vermem." Diyerek Yaman'ın üzerinden kalktığında Yaman ağzından kanlarla birlikte öksürerek yan döndü. "Onunla gidersen adını çıkarırım Larin." Diyen Yaman'a Kaya bir kez daha saldırmak için yöneldiği sırada hızla elinden tuttum. "Kaya lütfen hadi."

Kaya bir bana, birde ellerini tutan ellerime baktığı sırada, onu çekiştirdim. "Hadi Kaya, lütfen... Yalvarırım."

Kaya'yı ardımda sürüklemeye başladığım sırada Yaman amcaoğullarına "Peşlerini bırakmayın." Diyerek biz koştuğumuz sırada herkesi peşimize saldı. Kaya adımlarımızı hızlandırarak silahına uzanırken peşinden gelen adamları yavaşlatmak için silahını havaya sıkmaya başladı. Kulağımın dibinde patlayan silahlarla çığlık atarak Kaya'nın koluna sarıldım.

O kadar hızlı koşuyorduk ki, ayaklarımın paramparça olduğuna emindim. Sokakları peşi sıra atlatırken Kaya, birini aradı. "Arabayı getirin bana, hemen." Diyerek yerini tarif ederek daha hızlı koşmaya başladı. Adamları ardımızda bırakmıştık ama o kadar korkuyordum ki, ayaklarımın ağrısına rağmen daha hızlı koşuyorduk. Tam kurtulduğumuzu düşündüğümüz sırada biri yolumuzu kesti, Kaya hiç düşünmeden adamın ayağına sıktı, sonra sert bir yumrukla adamı iki büklüm etti.

Dayanamayarak göz yaşlarına boğulduğum sırada Kaya "Hadi." Diyerek beni sürüklemeye devam etti. Adam etkisin bir şekilde yerde yatıyordu. İki

sokak daha koştuktan sonra bizi bekleyen araca vardık. Kaya adamının elinden anahtarı kaptığı gibi beni ön tarafa attı daha sonra kendi yolcu koltuğuna geçti. Arabayı köklemeden önce adamı cama doğru eğilip "Ağam bu Yaman şerefsizinin tarafı senin Larin hanımı kaçırdığını bütün herkese duyurdu, sizi uygunsuz bir şekilde yakaladıkları söylediler. Haberin olsun ağam!"

"Ne?" diyerek ağzımı kapattım. Kaya "Bir bu eksikti." Diyerek sertçe direksiyona vurduğunda göz yaşlarım ardı sıra yanaklarımdan yuvarlanmaya başladı. Mahvolmuştum, ben bitmiştim. Ben ne yapacaktım şimdi? "Sen bizi gördüğünü kimseye söyleme." Diyerek adamı uyaran Kaya gaza yüklendiği gibi yola koyuldu.

"Kaya ben bittim." Derken kafayı yiyecek gibi oldum. "Kaya ben, ne yapacağım." Üstelik Kaya sadece beni kurtarmaya çalışmıştı, bana yardım ederken düştüğümüz durumda hiçbir suçu yoktu. O olmasa Yaman beni kaçırırdı ve beni kendine mecbur bırakırdı. "Kaya beni öldürürler."

"Larin sakin ol." Diyen Kaya, benden daha beter bir haldeydi ama farkında değildi olacakların. İnsanın bir kez adı çıktımı bir daha asla hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. "Sakin ol, büyükleri arar durumu anlatırız."

"İnanmazlar." Diyerek telaşla göz yaşlarımı sildim. "Onlar inansa bile diğerleri asla inanmayacak. O şerefsiz adımı çıkardı, hayatım mahvoldu benim. Sana bir şey olmaz ama ben bittim."

"Sana bir şey olmayacak." Diyen Kaya siyah gözlerini yeşil gözlerime dikerek, sakinleştiren bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Söz veriyorum, hiçbir şey olmayacak."

Ondan nefret etsem de güveniyordum. "Söz mü?" diyerek yutkunduğumda, başını aşağı yukarı sallayarak "Söz." Dedi boğuk bir sesle.

Araç Kaya'ın evin önünde durduğunda Kaya önce inip sağa sola baktı, daha sonra yanıma gelip kapıyı açtığında korumalar direk ön kapıyı açmıştı. Acıyan ve kanayan ayaklarımla yüzümü buruşturarak Kaya'ya baktığımda Kaya'da direk ayaklarıma baktı ve kanadığını gördü. "Ayakların, mahvolmuş." Derken, bana uzandığı gibi kucağına aldı. Göz yaşlarımın

içinden ona şaşkınlıkla baktığım sırada yürümeye başladı. "Yürüyemezsin böyle, mikrop kapar." Diyerek bakışlarını kaçırdı.

O kadar ağrıyordu ki, bende üzerine basamayacağımın farkındaydım. Hıçkırarak göğsüne sığındım ve içimde biriken her şeyi hıçkıra hıçkıra dökmeye çalıştım. Evin kapısını Lal açmıştı. Kocaman gözlerle bakışlarını üzerimize diktiğinde "Abi, ne oldu?" diyerek geçmemiz için kapıdan uzaklaştı.

"Hiç sorma çiçeğim." Diyen Kaya adımlarını merdivenlere yönlendirdi ve beni kendi odasına değil kızların odasına çıkardı. Lal'e "Temiz bir havlu ve terlik getirir misin güzelim." Diyerek banyoya götürdü beni. "Ayaklarını yıka, sonra saralım." Diyerek beni kapağını kapattığı klozetin üzerine oturdu. Başımı usulca sağa sola sallayıp, başımı önüme eğdim.

Kaya beni birkaç saniye izledikten sonra derin bir nefes vererek dışarı çıktı. O çıkar çıkmaz daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başladım. Hayatım kaşla göz arasında mahvolmuştu. Ben bitmiştim.

Ağlaya ağlaya ayaklarımı yıkadım, o kadar acıyorlardı ki... Daha fazla göz yaşı dökmek için belki de bahane arıyordum kendime. Banyodan çıkmayacağımı anlayan Kaya kapıya vurup "Hadi Larin." Diyerek, beni uyardığında "Acıyor." Diye bağırdım. "Canım çok ağrıyor Kaya."

Kaya sözlerimle birlikte hızla kapıyı açtığında beni iki büklüm olmuş şekilde yakaladı. Telaşla yanıma gelip beni yeniden kucakladığında küçük bir kız çocuğu yeniden ona sığındım. Beni Lal'ın yanına taşıyıp, oturduğunda "Kaya, çok korkuyorum." Diyerek, yüzümü ellerinin arasına gömdüm.

Kaya öfkeyle verdiği nefesin ardından kısık ama net bir sesle tısladı. "Senin ne işin vardı o itin yanında Larin?" Kirpiklerimin altından buğulu gözlerle ona baktım. Odanın içinde bir sağa bir sola gidip geliyordu. "Ne diye o itin ayağına gidiyorsun, Ne diye gece gece o adamla buluşuyorsun? Ne olmasını bekliyordun, hangi kafayla onunla karşı karşıya geldin. Abini vurdu lan o herif, sen nasıl yaparsın bunu?"

"Ben ona gitmedim." Titreyen ellerimi dizlerime bağlayıp bacaklarımı kendime doğru çektim. "Ben ona gitmedim, yemin ederim o olduğunu bilmiyordum. Bana bir mesaj geldi, seni arka sokakta bekliyorum diye. Ben sandım ki..."

Kaya bir anda durarak bakışlarımızı buluşturdu. Hayretler içinde bana bakakaldı. "Kiminle buluşacaktın Larin, birde başka biri mi var?"

"Hayır hayır..." diyerek onu susturdum. "Ben, sensin sandım. O sırada dışarı çıkıyordun sende. Ben sandım ki mesajı sen attın."

Kaya sözlerimle kaskatı kesilirken "Ben seni niye çağırayım Lan?" diye kükredi. "Benim ne işim olur seninle?" Kalbim acıyla burkuldu ve ben ne diyeceğimi bilemeyerek araladığım dudaklarımı geri kapattım. Hissettiğim şeyin ne olduğunu bile bilemedim.

"Ben olsam bile sen ne diye geldin, kafayı mı yedin sen. Ha ben ha başka biri. O saatte bir erkekle buluşacaksın ve bunu bir kişinin görmesi bile nerelere gideceğini bilmiyor musun?" Küçük bir çocuk gibi benden küçük adamdan azar yiyordum ama o kadar haklıydı ki. Küçük olan o olmasına rağmen ben salak biri gibi hareket etmiştim. Nasıl gitmiştim, ne diye gitmiştim.

Nefret ettiğimi söylediğim Kaya'nın bir gel deyişine nasıl koşa koşa gitmiştim? "Yeter." Diye fısıldadım. "Yeter, gelme üzerime."

Tam o sırada Lal kapıya vurarak içeri girdi ve telaşlı gözlerle ikimize birden bakarak "Dışarda bir sürü adam var, Babamlar, enişte mler.... Herkes dışarıda abi!" dedi.

Kaya'yla göz göze geldik. Bilinmezlik ikimizi de ellerinin arasına aldığında yanağımdan düşen bir damla yaşla sertçe yutkundum. Aynı sırada telefonum yeniden titredi. Mesaj beni tuzağa çeken numarayla aynıydı.

Kaya yüzümün ifadesinden bir şey olduğunu anladı ve yanıma gelip "Aç mesajı." Dedi. Titreyen ellerimle mesajı açtım. Kaya telefona doğru eğilirken ve mesajı benimle birlikte okudu.

- Beni buna sen mecbur bıraktın güzelim. Adını çıkarmak zorunda bıraktın beni. Artık kimse seninle olmak istemeyecektir. Sanma ki Kaya da alsın seni karısı yapsın. Senden nefret ettiğini hepimiz çok iyi biliyorsun. Bu saatten sonra bana mecbursun. Benim dışımda seni kabul edecek hiç kimse yok. Olanı da öldüreceğimden emin olabilirsin.

"Oruspu çocuğu." Kaya telefonu aldığı gibi duvara fırlattı. Lal korkarak irkilirken Kaya sinirle saçlarını karıştırdı. Tutunacak hiçbir şeyim kalmamış gibi kendime tutundum. Her an düşecekmişim gibi hissediyordum ama zaten yerin bin kat altına girmiştim bu gece.

Kaya durdu bana baktı, sonra gözleri Lal'e kaydı ve o an anladım ki, Kaya'nın korkusu ne bendim nede oydu. Düşündüğü tek şey Lal'di.

Lal abisinin bakışlarındaki şeyi anlamadı ama ister istemez gözleri doldu. "Abi iyi misin?" derken ne yapacağını bilemeyerek abisin yanına gitti. Kaya kardeşini kollarının arasına çekerken yeniden bana döndü. "Allah kahretsin." Derken Lal'i göğsüne öyle bir bastırıyordu ki, kalbim ağzımda atmaya başladı.

Kaya ya namusumu iki paralık ederek işin içinden çıkacaktı yada benim karşılığımda Lal'i kaybedecekti.

Lal daha ön iki yaşındaydı.

Çocuktu.

45.BÖLÜM: KURBAN

Dila'dan...

Kadın olmak zordu, dünyanın en yüce varlığıyken aslında hiçbir kıymetimizin olmadığını erkeklerin adamlığı söz konusu olduğunda çok iyi anlıyorduk.

Onlar adamlıklarını gösterecek diye kadın olmak bir hiç oluyordu. Kurban oluyorduk bir dava uğruna. Bedel oluyorduk, mal oluyorduk. Yaşasınlar diye öldürülüyorduk.

Kadın olmaktan nefret etmek zorunda kalıyordum.

"Sakin olur musun?" Dakikalar sonrasında dudaklarım arasından çıkan tek şey bu olmuştu. Boran bir cehennem gibi fokur fokur kaynıyordu. Babam, babası ve annem. Herkes çıldırmış durumdaydı. Kaya öyle büyük bir hata yapmıştı ki, bunun bedelini Lal ödeyecek diye ödüm kopuyordu.

"Sakin mi olayım?" Boran sonuna kadar yüklendiği gaz pedalından öfkesini çıkarırken bir an bana bakıp tekrar yola döndü. Bütün araçlar arkamızdan bize yetişmeye çalışıyordu. "Bu nasıl iş lan? Adımız beş paralık ettiler." Diyerek öfkeyle soluduğunda başımı iki yana sallayarak başımı geriye yasladım.

"Bir şey yaptıkları yok Boran! Kaya kardeşini o manyağın elinden kurtardı diye suçlu mu oldu?"

"Uygunsuz yakalandıklarını herkese yaydılar, Doğru yada yanlış herkes duydu. Bütün şehre yayıldı dedikodu. Larin'in hayatı bitti farkı da mısın Dila?" Yaman'ın şerefsizliğinin bedelini niye benim kardeşim ödeyecekti?

"Ne yapacaksın, Kaya kardeşini kurtardı diye boğazına mı yapışacaksın!" Boran sinirle çenesini kavrarken "Sus Dila!" diye kükredi. Gerçekleri duymak hoşuna gitmiyordu tabi. "Susmayacağım. Kardeşimin hayatını mahvetmene izin vermem."

"Ben kardeşimin iki paralık olan namusuyla yaşamasına izin mi vereyim?" Derken kendini sakinleştirmeye çalışıyordu ama söz konusu değildi. "Oda sizin sorununuz." Derken sesim dümdüzdü. Boran aile evimizin kapısında durduğunda hızla emniyet kemerimi çözdüm. Boran araçtan indiği gibi kapıyı yumruklamaya başladı, hemen ardımızdan yaklaşan araçlardan ailelerimiz dökülürken Boran'ın bileğini sarıldım. Bileğimdeki elini hissettiği gibi elimi sertçe itekleyerek açılan kapıdan bir hışımla girdi.

Babam Boran'a "Sakin ol Boran..." diyerek uyardığında Sevda hanım ve Yusuf bey en az Boran kadar öfkeli bir şekilde yangına körükle giriştiler. "Kızımızın namusunu iki paralık ettiler, nasıl sakin olalım." Diyen Sevda hanım göz ucuyla bana baktığında, dümdüz bir ifadeyle gözlerinin içine baktım. Bu kadından da ömrüm boyunca nefret edecektim. Annem ayılıp bayılıyordu. Kaya için kurduğu hayaller bambaşkayken şu an düştüğü duruma inanamıyordu. Safir'lerden nefret eden kadınının kanının onlara bu kadar karışacak olması kabul edilir değildi.

"Ah Kaya ah!" dediğini duydum annemin. Hicran onu ayakta tutmak için elinden geleni yapıyordu. Miran Boran kadar olmasa da oda en az Boran kadar ateş almıştı. "Açın lan kapıyı. Kaya... Larin... Açın şu kapıyı!"

Boran'ı durduramayacağımı bilerek geriye çekildim ve Kaya'nın açtığı kapıya diktim gözlerimi. Hemen arkasında Larin ve Lal vardı. Larin berbat haldeydi. Kendimi onun yerine koymak istemeyeceğim kadar kötü görünüyordu.

Boran Kaya'yla karşı karşıya kaldığı an belinden çıkardığı silahı Kaya'nın yüzüne tutarak öfkeyle tısladı. "Ne yaptın lan sen."

Kaya ona dikilen silaha dümdüz bir bakış attı. "Böyle mi teşekkür ediyorsun?" Dedi sakin bir sesle. Boran iyice çıldırdı. "Teşekkür mü bekliyorsun birde Lan."

Kaya anneme baktı, daha sonra bana. Başımı iki yana sallayarak ne yaptın sen der gibi gözlerinin içine baktım. "Öyle, kardeşini kurtardım Yaman piçinin elinden. Sen gelip teşekkür edeceğine kapıma dayanıp üstüne birde suratıma silah çekiyorsun. Tabi, Boran ağa elinde silah almadan adamlığını ortaya koyamayacak değil mi?"

Boran hafifçe gülümsedi. "Kaya seni öldürürüm." Miran Boran'ın arkasından yaklaşarak ikisin arasına girmeden yanlarında durdu. "Seni delik deşik ederim." Kalbim acıyla burkuldu. Kaya umursamayarak omuzlarını dikleştirdi. "Yap yapabiliyorsan. Hodri meydan." Dedi, korkusuz bir sesle.

Boran silahının ucunu Kaya'nın göğsüne yaslarken Yusuf bey sonunda susmayı bırakarak oğluna bağırdı. "Boran, Miran... İndirin silahlarınızı. Böyle hiçbir şeyi çözemeyiz."

Kaya'nın arkasından önüne geçen Larin abisine yalvaran gözlerle baktı. "Abi Kaya'nın hiçbir suçu yok. O beni kurtardı... Yemin ederim bana dokunmadı, yaklaşmadı." Bunu Boran'da biliyordu ama umurunda olan bu değildi. Umurunda olan haklarında çıkan dedikoduların önüne geçemeyeceği ve asla durdurmayacağıydı. "İki paralık ettin bizi Larin." Boran koluna sarıldığı kardeşini nefretle sarstığında Kaya "Bırak Lan kızın kolunu." Diyerek hızla Larin'i kendine çekti ve arkasına alırken bu kez o da silahını çekerek Boran'ın karşısına dikildi.

"Daha sen inanmıyorsun kardeşine milleti nasıl susturacaksın." Derken iğneleyici bir şekilde Boran'ı süzdü. Kalbim bu görüntüye dayanacak kadar güçlü değildi. Kocam ve kardeşim birbirine silah çekmiş, ölümle burun buruna gelmişlerdi.

Boran kaskatı bir sesle bir kardeşine bir Kaya'ya baktı. "Sen susturacaksın Lan herkesi. Larin'e evleneceksin." Dedi.

Annem "Hayatta olmaz." Diyerek bağırdığında "Boran saçmala." Diyerek bende araya girdim. Babam sessizdi, başına gelecekleri biliyordu. Bende öyle.

"Bu kardeşini ikinci satışın Boran ağa." Dedi Kaya keskin bir şekilde. "Bu mu verdiğin kıymet kardeşine."

Boran hırıltıya benzer bir ses çıkardı. "Kardeşime değer vermiyor olsaydım şu ikinizde yaşamıyor olurdunuz." Dedi, Larin'in göz yaşları daha da artı. "Ha ben evlenmem dersen de önce Larin'i sonra seni öldürmek zorunda kalırım." Larin hıçkırarak ağlıyordu, hayatının Kaya'nın iki dudağının arasından çıkacak cevaba bağlı olduğunu biliyordu. Kaya babamla göz göz

geldi. Babamla sözsüz bir şekilde anlaştıklarında, anneme özür dilercesine bakıyordu. Yavaşça göz ucuyla Larin'e baktı. Kaya'yı azcık tanıyorsam Larin'in hayatının mahvolmasına asla izin vermeyecekti.

"Tamam, evleneceğim Larin'le." Dedi.

Başım dönüyordu artık. Tutunacak bir yer arıyordum. Annem "Kaya saçmalama, Kaya hayatta izin vermem." Diyerek bağrındığın da babam onu susturmaya çalıştı.

"Ama o kadar, karşılığında adetlerin gerektiği kadar mal dışında hiçbir şey alamazsın." Diyen Kaya'nın aklındaki şey Lal'di ama bilmiyordu ki ki Boran da tek derdi Lal'di. "Öyle bir dünya yok Kaya." Diyen Boran Lal'i göz hapsine aldı.

"Lal'i Devran' vereceksiniz. Larin'in berdeli olarak Lal bizim gelinimiz olacak. Kıza karşı kız. Yoksa kıza karşı kan almak zorunda kalırım."

"Ölürüm de Lal'i almanıza izin vermem." Diyen Kaya tıpkı Boran gibi silahını onun göğsüne yasladı. "Ablamı size kurban ettim zaten. Zorla istemediği biriyle evlendirmek zorunda bıraktık. Kardeşimi asla etmem. Lal daha çocuk lan, nasıl konuşursun böyle?"

"Öl o zaman Kaya." Diyen Boran çok acımasızdı. Ondan bir an nefret ettiğimi düşündüm. Boran'dan etimle kemiğimle nefret ettim. Karnımdaki ona ait olan kandan bile utandım. "Öldür Lan! Senden mi korkacağım. Bir senden bir benden. Hepimiz ölene kadar gider bu mevzu ama Lal'i ne kendim için kurban ederim ne de kardeşin için."

"Boran yeter!" diye bağırdım. "Yeter artık, Lal daha küçücük. Sen kafayı mı yedin? Kaya Larin'i kurtardı diye iki kardeşimin hayatını mahvedemezsin. Benimkini mahvettin ama Lal'e dokunmanıza asla izin vermeyiz."

Boran bana bir yabancıymışım gibi baktı ve "Kes sesini Dila." Diye bağırdı. Kaya yine öfkeyle "Bağırma lan ablama." Dediğinde Boran Kaya'ı göğsünden itekleyerek kapıya yapıştırdı. Baran hızla yanlarına koşup Boran'ı omuzlarından çekerek Kaya'ya yardım etmeye çalıştı. "Sana burada verecek kız Yok Boran." Dedi oda tepkisini koyarak. Lal korkuyla koşarak

yanıma gelip "Abla, abimi öldürecekler." Dediğinde, sesindeki korku beni mahvetti. Şu an tek isteğim Lal'i de alıp defolup gitmekti. En uzak neresiyle oraya gidecektim.

Boran isteğinde ısrarcı olmaya devam ederse en sonunda yapacağımda bu olacaktı zaten. Lal'i de alıp çekip gidecektim. Sıkı sıkıya Lal'e sarıldım.

Larin yeniden ikisinin arasına girerek "Öldür beni abi." Dedi. "Öldür, benim yüzümden on iki yaşındaki bir kız çocuğunun hayatını mahvetmenize izin vermem." Dedi perişan bir halde.

"Bunu, ananın dizinin dibinden ayrılmadan önce düşünecektin Larin." Diyerek kardeşinin üzerine yürüdü bu kez de. Bu gecenin sonu hiç yokmuş gibiydi. Sanki hiç sabah olmayacak gibi. Larin abisinin elindeki silahın yönünü kendine çevirdi. "Vursana abi, ne duruyorsun?"

Kaya "Sakın." Dedi. Larin yeniden kendine çekerken "Sakın, benim evimde ona zarar vermeyi aklının ucundan bile geçirme." Dedi uyarıcı bir sesle. Larin öne geçmek için çırpınsa da Kaya izin vermedi. Boran sıkılmış bir vaziyette bu kez babama döndü. "Mehmet ağa, ya seve seve ya da zorla. Yarın toplayın aşiret ağalarını. Verecekleri kararı sizde en az benim kadar iyi biliyorsunuz. İstediğiniz kadar direnin ama olacak olan bu. Kaya ve Larin evlenecek. Sizde seve seve Lal'i Devran'a vereceksiniz. Yaşı geldiğinde, okulu bittiğinde bizim gelinimiz olacak." Dedi, vazgeçmeyeceğini açıkça belli ederek.

Biliyorduk verilecek kararı. Boran'da buna güveniyordu zaten. Törelerin ondan yana olduğunu bildiği için bu acımasız davanın ateşini körüklüyordu.

"Bilirim Boran ağa, senden iyi bilirim töremizi de davamızı da. Oğlum kardeşini kurtardı. Suçsuz olduğu halde kardeşinle evlenmeyi de kabul etti ama Lal daha küçük, Lal günahsız. Ben kızımı size kurban etmem."

Boran saygısızca güldü. "Diğer kızını nasıl ettiysen küçük kızını da öyle edeceksin. Yoksa ne oğlunu sağ bırakırım ve de soyunu sopunu." Farkında olmadan en çok beni yaralamıştı Boran. Ben vazgeçilmiş olandım. Bile bile canımı yakıyordu. Kırgınlıkla dolan gözlerimi kırpıştırdım ve Lal'e daha sıkı sarıldım.

Kaya "Elinden geleni ardına koyma!" dediğinde Boran elindeki silahı havaya kaldırarak üst üste sıkmaya başladı, son bir kurşun kaldığında durdu ve Kaya'nın tam alnına yasladı namlunun ucunu. Kokuyla sıçradığımız yerde Lal'in kulaklarını kapatarak göğsüme sakladım. Kaya gözlerini Boran'ın gözlerine dikti. "Seni yaşatır mıyım sanıyorsun?" Derken, sesi kaskatıydı. O silahı sıkacaktı, beni bizi düşünmeden o kanı akıtacaktı.

Babam "Dur." Diyerek bağırdı. Boran'ın durmayacağını oda anlamıştı artık. "Kabul, dur." Fakat babamın en büyük zaafı oğullarıydı. Kanı dökülmesin diye her şeyi feda ederdi. Beni nasıl ettiyse Lal'i de öyle kurban edecekti kendilerine. Annem babamın sözüyle ayılıp bayılırken Boran aldığı zaferle birlikte geri çekildi. "Fakat Lal okulunu bitirmeden evlenmeyecekler." Diye şart koysa da bunun hiçbir kıymeti yoktu artık.

Lal korkuyla belime sarılırken düşündüğüm tek şey onu kaçırmaktı. En yakın zamanda, fırsatı bulduğum ilk an kardeşimi alıp gidecektim. Onlar bizden nasıl vazgeçtiyse bizde onlardan vazgeçecektik. Boran'dan koşarak kaçacaktım. "Baba ne diyorsun sen." Diyen Kaya'yı babam sert bir şekilde susturdu. "Kaya ve Larin'de en yakın zamanda evlenecekler."

46.BÖLÜM: ALDATMAK

Bin bir yüzü olan bir adamla evliydim. Bir an benim için öleceğini söylerken bir an beni kendi elleriyle öldürüyordu. Bu nasıl bir şeydi, bu nasıl bir cehennemdi. Nasıl bir yarayı deşmekti?

"Sen kafayı yemişsin." Derken onu hırsla ittim. Gücüm onu yerinden kıpırdatmazken beni cevapsız bırakarak sadece gözlerimin içine bakıyordu. "Sen nasıl bir insansın Boran!" Kafayı yiyecektim artık, akıl sağlığımı onun yüzünden yetirmek üzereydim. "Lal daha çocuk ya çocuk!"

"Şimdi değil, büyüyünce evlenecekler Dila." Dedi sakince. Sanki az önce babamın evinde yıkıp döken o değilmiş gibi, eve gelince bambaşka birine dönüşmüştü. "Hadi ya, ne kadar çömertsiniz." Dedim alayla. Bir kez daha onu itekledim ve işaret parmağımı yüzüne diktim. "Asla Lal'i size vermem." Dedim keskin bir sesle. Boran sıkılmış bir nefes aldı ve verirken gözlerimin için keskin bir bakış attı. "Vazgeçeceksin. Duydun mu beni Boran, Lal'den vazgeçeceksin!"

Boran ona doğrulttuğum ele göz ucuyla bakarak kaşlarını çatarken "Bana vazgeçtiğini söyle Boran." Diye bağırdım. "Lal'den uzak dur."

"Dila yeter." Diyerek banyoya yürümeye kalktığında hızla önüne geçtim. Kaçıyordu. "Beni duymuyor musun sen?" derken, omuzlarından itekledim sertçe. "Dila sabrımı zorlama. Bu davadan ölsem de öldürsem de dönmem."

"Döneceksin." Dedim diklenerek. Boran sabrı tükenmiş bir vaziyette beni tuttuğu gibi yatağa sürükledi. "Yeter dediysem yeter, sus dediysem sus." Derken beni yatağa doğru savurdu, bunu yaparken yavaş olmaya çalışmıştı ama beceremeyişti. Aynı hızla üzerime çıkarken "Burnunun dikine gitmeyi kes Dila." Dedi. Çenemi tuttuğu gibi başımı yatağa sabitledi. Kalçası bacaklarımın üzerindeydi. "Kaya'yı öldürmemi istemiyorsun, sus!"

Başımı iki yana sallayarak çenemi kurtarmaya çalışırken "Asla susmayacağım." Diyerek dikleşmeye devam ettim. "Sen vazgeçtim diyene

kadar seninle kavga etmeyi bırakmayacağım."

"Öylemi?" derken tehditkar bir şekilde tek kaşını kaldırmıştı. Öyle der gibi başımı salladım. "İstediğin gibi bağır çağır Dila hanım. Nasıl seni karım yaptıysam Lal'ide öyle Devran'ın karısı yapacağım. Hiçbir güç buna engel olmayacak."

"Seni boşarım Boran." Dedim, aniden. Alayla güldü. "Bu evden ancak cesedin çıkar." Derken gülüşünü kesti ve parmakları arasında çenemi neredeyse ezerek kendine çekti. Canımın ağrısıyla inlediğimde "Kalk üzerimden, dokunma bana." Diyerek onu itmeye çalıştım. Onu itmeye çalıştığım kollarımdan bu kez de yakaladı. Kıpırdayacak bir alan bırakmadığına emin olduğunda "Kabul edip susacaksın." Dedi tehditkar bir ses tonuyla. "Anladın mı karıcığım?" Benden itaatkar olmamı beklediği sırada başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Asla, asla kabul etmeyeceğim. Ne gerekiyorsa yapacağım Boran! Lal'i korumak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Ne yapabilirsin Lan?" Kötü görünüyordu, bakışları karardığında "Yaptığımda görürsün." Diyerek ona meydan okumaya devam ettim. "Seni pişman edeceğim Boran."

Boran sinirle yüzümü bıraktığı nefesiyle boynuma doğru eğildi. "Dila, beni delirtme!" Boynuma dokunmasına engel olmak için çırparak başımı geriye doğru itekledim. "Dokunma bana." Dedim sert bir sesle. Midemi bulandırıyordu. "Dila, çıldırtma adamı."

Yüzümü yüzüne sabitlediğinde ona tiksinerek baktım. Bakışım onu çıldırdı, yüzümü kavradığı gibi dudaklarımı dudaklarının arasına aldı. Tiksintiyle ondan uzaklaşmaya çalışsam da buna izin vermedi. Hoyratça kavradığı dudaklarımı öfkeyle dudakları arasında ezerken pes etmemi ve ona karşılık vermem için elinden geleni yapıyordu.

Ama hissettiğim tek şey mide bulantısıydı. Boran ona karşılık vermedikçe daha çok delirdi. Nefes alamıyordum artık. "Dila." Diye kükredi nefes almak için dudaklarımın üzerinde durduğunda. "Karşılık ver lan." Dediğinde dolan gözlerimi kırpıştırdım. Beni daha fazla nasıl kırabilirdi ki!

"Bırak beni." Diye fısıldadım. Sesim paramparçaydı ve sesimin tonu onu öfkelendirdi. Kendine olan öfkeyi de resmen benden çıkarıyordu.

"Asla, asla bırakmam seni Dila."

Dudaklarımı yeniden dudaklarının arasına aldığında gözlerimi kapattım ve yanağıma düşen göz yaşına izin verdim. Boran dudaklarımdan boynuma kaydı, etimi resmen dudaklarının arasında ezerken inlememek için dudaklarımı dişledim. Boran bir karşılık alana kadar vazgeçmeyecekti ama ona eğilmeyecektim bu kez.

Elleri tulumumun fermuarına uzandığında "Boran bırak." Diyerek onu engellemeye çalıştım ama onu resmen fermuarı yırtarak aşağı kadar çekiştirdi. Kollarımdan çekerek çıkardı tulumu, bacaklarımdan indirirken hırıltılı bir nefes aldı. Hızla yatakta geriye doğru kaydırdım vücudumu. "Sakın." Derken serçe yutkundum. Dizini yatağın başına bastırıp üzerindeki ceketi ve gömleği çıkardı. Gömleği çıkardığında kasılan kollarına bakarken sertçe yutkundum ve bacaklarımı kendime doğru çektim.

Boran açıkta kalan bacaklarımdan kaldırdığı gözlerini karnıma çıkardı. Adem elması göbeğimdeki şişkinlikle yukarı doğru kalkerken "Boran uzak dur benden." Diye bağırdım. Durmadı ve yatakta üzerime tırmanırken ayak bileğimden yakaladığı gibi vücudumu vücudunun altına çekti. Omuzlarımdan öptü, saçlarımdan öptü. Boynumu yeniden istila ederken göz yaşlarım göz bebeklerimde dolup taştı. Köprücük kemiğimde dilini gezdirdiğini hissettiğimde sert bir nefesle belimi yukarı kaldırdım. Etim etine değdiğinde "Dila." Diye inlemişti. Eğildi ve sutyenimden taşan göğüslerimi öptü. Gittikçe büyüdüğü için eski sutyenlerime sığmıyorlardı. Bu durum Boran'ın daha çok hoşuna gittiği için oldukça memnundu bu durumdan. "Boran, istemiyorum." Diye inledim, boğuk ve sancılı ses tonum kulaklarına iliştiğinde gözlerini gözlerime kaldırdı.

"İstemiyorum, bana dokunmanı istemiyorum." Dedim. Göz bebeklerindeki karanlık kehribarlarını lekeledi. Birkaç saniye gözlerimin içine ve oradan düşen yaşlara bakarak bekledi. "İstemiyorsun?" derken tek kaşını kaldırdı.

"İstemiyorum, senin karın olmak istemiyorum."

"Sen istedin diye karım olmadın Dila, sen isteyince de karım olmaktan vazgeçemezsin." Kırgınlıkla yutkundum, beni seven adam neredeydi. Kim almıştı onu benden?

"Kardeşlerimi korumak için kabul etmek zorunda kaldım." Dediğimde bende onun canını yakmak istedim. "Yoksa iki cihan bir araya gelse seninle evlenmeyi asla kabul etmezdim."

Sözlerimle birlikte güldü, göğüs oluğuma yaklaştırdığı dudaklarını temine aniden değdirdiğinde irkilerek omuzlarına tutundum. Dişleri göğüs uçlarıma sürtündü, göğüs kafesim telaşla inip kalktığında dişlerini göğsüme geçirmişti. Nefesim göğüs kafesimde patladı, dudaklarımın kopan iniltiyi durduramadığım sırada "Altımda adımı sayıklarken pekte zorlanmış gibi değildin Dila hanım." Diyen Boran göğsümü çekiştirdi. Parmakları sutyenimin içine kayarak göğüslerimi kavradığında gözlerim kaydı. Nefes nefese "Yalvarırım dur." Derken sesim fısıltıdan ibaretti ama duydu. Fakat umursamadı. Duyacak durumda değildi. Erkekliği karnıma batıyordu, dönüşünün olmadığı bir noktadaydı. Sutyenimin bir tarafını çekiştirerek göğsümün birini dışarı çıkardığında, tırnaklarımı omuzlarına sardım. Vücudu vücuduma sürtündü, sırtım yay gibi kıvrıldı. "Boran." Dedim boğuk bir sesle. "Dur artık."

Göğsümün ucunu öptü, tüylerim diken diken olmuştu. "Boran, ah! Dur.." Dudaklarının yerini dişleri aldığında kavradığım omuzlarını tırnaklarımı geçirerek kollarına kadar çizdim. "Siktir." Diyerek acıyla inlediğinde, onu omuzlarından iterek yatağa yatırdım. Yerlerimizi değiştirdiğimizde nefes nefese karnına oturdum. "İstemiyorum." Dedim keskin bir sesle. "Anlamıyor musun, istemiyorum."

Boran belimden yakaladığı gibi beni üzerine sabitledi. Nefes nefese beni izledi. Hızlıca sutyenimi düzelttim. "Uzak dur benden." Diyerek üzerinden kalktım. Boran küfür ederek doğrulduğun da aynı hızla bileklerim yakalayıp kendine çekti. Son önde göğsüne tutunduğum sırada dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. Bu kez zorlayarak değil, yavaş yavaş öpüyordu. Ondan uzaklaşmamdan korkar gibi, ağır ağır içine çekiyordu. Karşılık vermiyordum. Ama iteklemiyordum. Pes ederek durdu ve beni bıraktığında koltuğa geçerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Sen benim karımsın." Diyen Boran'la göz göze geldim. İki yana araladığı

bacaklarından birini kendine doğru çekerek dirseğini dizine yasladı. Birbirine giren saçlarını düzeltme gereği durmadan gözlerini üzerimde gezdirdi. Çıplak bacaklarımı kendime çekerek cenin pozisyonu aldım.

"Fakat sen benim kocam değilsin." Dedim. "Sen sevmek istediğim adam değilsin artık." Alnını sıvazlayarak derin bir nefes aldı. "Kabulleneceksin." Dedi sakin bir sesle. "İstediğin kadar burunun dikine git Dila, varacağın tek yer yine de ben olacağım."

Aklımdan geçenleri bilse böyle düşünür müydü acaba. Lal'i alıp defolup gittiğimde konuşabilecek miydi böyle? Yataktan kalkarak banyoya gittiğinde oturduğum yerde küçüldükçe küçüldüm. Duş alarak geri çıktığında belinde sadece havluyla odaya girdi. Dolabın önüne giderken bana bakmadı, içinden çıkardığı şortu giyinmeden önce havluyu çıkarıp omzuna attı. Şortunu giyerken bana sırtını dönmüştü. Yutkunarak gözlerimi ona ve gergin sırtına sabitledim. Üzerine bir şey giyme gereği duymadan tekrar yatağa geçtiğinde "Orada mı yatacaksın?" dedi kaşlarını çatarak. Evet anlamında başımı salladığımda sabır dilercesine gözlerini kaydırdı. "Yarı çıplak mı duracaksın böyle karşımda?" dedi bu kezde.

Hafifçe güldüm. "Evet, gerekirse çıplak dolanacağım evin içinde ama sen pes edene kadar bana dokunmayacaksın. Senin de cezan bu olacak."

"Ben asla vazgeçmeyeceğim Dila." Diyen Boran karanlık gözlerini üzerimde gezdirdi. Koltuktaki yastıklardan birini elime alarak başımın altına koydum ve koltukta boylu boyunca uzandım. Boran küfür ederek başını yatağın başına yasladı ve derin bir nefes aldı. İçerisi sıcak olduğu üşmediğim için sıkıntı yoktu. Benim en büyük sınavım nasıl oysa bende onun en büyük sınavı olacaktım.

"Ömür boyu böyle gösterip dokundurmayacak mısın yani?" Ömür boyu yanında olmayacağım diyemediğim için yalnızca başımı onaylarcasına salladım. "Seni aldatmamdan korkmuyor musun?"

Sözleriyle gözlerimi kocaman açarak yattığım yerde hızlıca doğruldum. Damarlarımda kan fokurdadı sanki. "Gerçi aldatma da sayılmaz. Sonuç olarak karı koca olmayacağız. Bana başka kadınlara gitmekten başka çare bırakmayan sensin."

Derin bir nefes alarak yumruklarımı sıktım. "Değil mi Dila hanım, haksız mıyım?"

"Haksız değilsin." Derken ellerimi saçlarıma daldırdım ve ön tutamlarımı kulağımın arkasına yerleştirdim. "İstediğine gidebilirsin. İkimizde istediğimiz insanlarla birlikte olmakta özgürüz."

47 .BÖLÜM: DEVRAN SAFİR

"İstediğine gidebilirsin. İkimizde istediğimiz insanlarla birlikte olmakta özgürüz."

Boran kaskatı kesildi. Ne sanıyordu. Belki bunu gerçekte yapmayacaktım ama düşünmesini sağlamakta bir sorun yoktu. "Canına mı susadın Dila?"

"Yoo" derken omuzlarımı indirip kaldırırken gülümsedim. "Sen canına susamadıysan ben hiç susamadım." Eğer beni aldatırsan bende seni aldatırım diyordum açık açık. "Öyleyse karılık görevlerini de yapmak zorundasın."

"Görev?" dedim sorarcasına. "Birde para var üzerine istersen?"

Sinirlenmeye başlıyordum. Boran yeni bir kavganın fitiliyle ayağa kalktı. "Hesaplarına varlığımın yarısı devredildi zaten Dila hanım, diğer yarısını da sana vermemde bir sakınca yok. Senin için canımı da veririm malımı da."

"Ondan beni bir hiç gibi sayıyorsun Boran ağa." Dedim omuzlarımı dikleştirerek. "Ondan beni karşına alıyorsun?"

Bu kez tam karşıma oturdu. "Karşıya geçen sensin Dila." Dedi dümdüz bir sesle. "Hayır, beni karşıya itekleyen sensin Boran." Dedim aynı ses tonuyla. "Kaya senin düşmanın değildi. Kaya senin kardeşini Yaman'ın elinden kurtardı. O olmasaydı şu an Yaman kız kardeşini kaçırıp çoktan gitmişti. İstemeye istemeye de zorla Larin'in ona vermek zorunda kalacaktın, belki hiç ulaşamayacaktın bile onlara ama Kaya buna izin vermedi. Senin namusunu da kardeşini de korudu. Teşekkür edeceğine daha çocuk olan kız kardeşimizi berdel olarak istedin. Bu kabul edilir değil. Bana yaptığınızı Lal'e yapmanıza izin vermeyeceğim."

"Töreleri biliyorsun Dila." Dedi Boran çenesini sıvazlayarak. Elini kolunu nereye koyacağını şaşırmıştı. "Larin'in dönüşü olmayacaktı. Adları çıktı bir kere. Bu işinde bir karşılığı olmak zorundaydı. Bir bedeli olmak zorunda."

"Değildi Boran." Dedim. "Kardeşine gönlün razı geldi anladım ama yarın bir gün aynı şey senin kızının başına gelse, kabul edecek misin? Kızını erkeklerin kurbanı olmasına izin verecek misin. Eğer kızımı da töre uğruna harcarım diyorsan şimdiden söyle. Söyle ki karnımdaki sana ait hiçbir kan var olmasın. Doğmasın... Erkek ya da kız. Hiç fark etmez. Senin kanın kanıma karışmasın."

"Vermem Dila, kızımın saçının telini bile değişmem hiçbir şeye."

"Öyleyse bunu neden benim kardeşime yaşatıyorsun Boran!" derken sesim haddinden fazla yüksek çıkmıştı. Söz konusu kendi kızı olduğunda aslan kesiliyordu ama başkasının evladı umurunda değildi.

"Bu benim sorunum değil Dila, bu senin babanın sorunu! Oğulları için kızlarından vazgeçen baban. İnan yapacağım baskının yüzde onunu bile yapmadan baban vazgeçti Lal'den." Tıpkı benden vazgeçtiği gibi.

Gözyaşlarım kirpiklerime dayandı. Kırpıştırdığım gibi yanaklarıma döküldüğü sırada hıçkırarak "Senin yüzünden." Dedim. "Hepsi senin zorbalığın yüzünden. Beni zorla kendine hapis ettiğin gibi şimdide Lal'i Devran'a hapsediyorsun."

"Tıpkı sizin Hicran'ı Baran'ı hapsettiğiniz gibi mi? Hicran Baran'ı sevmiyor olsaydı sizin yaptığınızın benim yaptığımdan hiçbir farkı kalmayacaktı." Haklıydı ve haklılığını dile getirirken fazlasıyla acımasızdı. Göz yaşlarımı izledi, yanaklarımdan süzülerek ellerime düşen göz yaşlarına baktı. "İstediğin kadar diren Dila, hiçbir şeyin önüne geçemeyeceksin." Derken ayaklandı ve karşıma dikildi. Altan gözlerimi gözlerine kaldırdığımda "Şimdi yatağa geç, karnında benim çocuğu taşıyorken kendine dikkat etmek zorundasın. Koltuk köşelerinde uyuyamazsın." Dedi. Geriye doğru yaslanırken yanaklarımı sildim ve dizlerimi kendime doğru çektim. Başımı hayır anlamında iki yana sallarken "İstemiyorum." Dedim.

Boran üzerime eğilerek "İsteyip istemediğini sormadım." Dedi ve kucağına aldı beni. Çırpınarak "Bırak Boran." Diye cıyakladığımda beni yatağa yatırdı. Belime kollarını sararak yatağa zorla yatırdığında göğsüne yumruklarımı geçirmeye devam ettim. "Rahat dur." Bacaklarımı

bacaklarının arasına alırken göğüs kafesimi göğüs kafesine sokmuştu resmen. "Rahat dur dedim sana, çocuğa zarar vereceksin."

Durdum ve derin bir nefes alarak ellerimi ikimizin arasına soktum. Alnımı aramıza koyduğum ellere yaslarken başım koluna yaslıydı. "Uyu hadi, perişan ettin kendini bütün gece." Derken sesi şefkat doluydu. İnanamayarak gözlerimi devirdim. "Kimin yüzünden acaba?" diyerek homurdandığımda saçlarımdan öptü. Uykuya dalmam çok vaktimi almazken gün doğana kadar bir daha uyanmamıştım.

Sabah gözlerimi araladığımda Boran'ın resmen üzerindeydim. Sersem bir vaziyette göğsüne tutunarak doğruldum ve aptal aptal bir süre yatak başlığını izledim. En sonunda kendimde güç bulduğumda Boran'ın kolları arasından sıyrıldım. Yataktan çıktığım sırada oda uyanmıştı. Saat öğleni çoktan geçmişti. İkimizde saatlerdir uyuyorduk.

"Saat dörde gelmek üzere." Derken yataktan bacaklarımı sarkıttım. Boran esneyerek yatağın içinde kaydı ve ikimize ait yastıkları başının altına sıkıştırarak gövdesini yükselti. Yorgunluğu geçmemiş gibiydi anladığım kadarıyla. Banyoya gitmek için ayaklandığımda o gözlerini banyoya girene kadar üzerimden çekmemişti.

Aynaya baktım, makyajım yüzümde darmadağın olmuştu. Bir duş alsam iyi olacaktı. Üzerimdeki iç çamaşırlarından kurtularak direk duşun altına girdim. Önce güzelce vücudumu ve yüzümü köpükleyerek keseledim. Daha sonra saçlarımı şampuanladığım sırada banyonun kapısı açılıp kapandı. Boran içeri çekinmeden girerek direk duş kabinin camını sürüklediğinde "Boran napıyorsun." Diye cıyakladım.

"Duş alacağım." Diyerek soyundu. Gözleri zevkle üzerimde dolanırken kabinenin içine girdi. Gözlerimi sadece gözlerine dikerek "Ben duş alıyorum görmüyor musun?" diyerek kızdım. Bilerek yaptığı zaten belliydi. Bakışları yüzünden sertçe yutkundum ve ellerimi göğüslerime sardım. Onun aksine ben sadece gözlerine bakıyordum. "Seni rahatsız etmiyorum." Diyerek şampuanına uzandı ve aynı köpükle hem saçlarını hem de vücudunu temizledi. Suyun altına hafifçe girdiğinde teni tenime dokunmuştu. Göğsünden kayıp giden suyun yerinde olmak vardı, kendine gel Dila.

Omuzlarım silkerek ona arkamı döndüm ve saçlarımı yıkamaya başladım. O sırada Boran saçlarıma kokladığı hissettim ama aldırmadım. Göz ucuyla aynaya baktım ve bizi izledim. Gördüğüm görüntü nefesimi keserken saçlarımı tek omzuma topladım. Boran yıkanmayı bırakmış sadece beni izliyordu. Başı hemen başımın üzerindeydi. Birkaç santim geriye gitsem onunla bir bütün haline gelecektim.

Derin bir nefes alarak bilinçsizce resmen ona doğru çekildim ve bir adım geriye düştüm. Boran çıplak tenine değen tenimle kaskatı kesilirken irkilerek sarsıldım. Tüylerim diken diken olmuştu. Aynı hızla Boran karnımı kavradı. "İyi misin güzelim?" Diye fısıldadığında dudakları açıkta kalan omzumdaydı. Sert bir şekilde yutkundum. Boğuk bir sesle "İyiyim." Diye fısıldasam da hissettiğim tam tersiydi. "Emin misin, sana yardımcı olabilirim." Derken karnımı okşuyordu. Başımı zorda olsa hayır anlamında iki yana salladım ve cam kabineye avuçlarımı bastırarak ayakta kalmaya çalıştım. Boran beni bırakmadan bir adım daha atarak beni camla kendi arasına sıkıştırdığında inleyerek "Boran." Dedim. Sınırsız bir şekilde kendini bana yaslamıştı. Kollarının arasında ufacık kalmıştım, "Efendim güzelim."

Tam ağzımı açtığım sırada çalınan kapıyla Boran bir küfür mırıldanarak kollarının arasına çekti. "Abı, konuşmamız lazım." Gelen Devran'dı.

Merakla yüzüne baktığımda içi çekilir gibi yüzüme baktı. "Tam sırasıydı." Derken cam kabinenin kapısını sürükleyerek araladı. Sıcak su yüzünden içerisi buhar doluydu. "Gel bakalım güzelim, belli ki ayakta duramıyorsun." Diyerek beni kucağına çektiğinde utanmakla şaşkınlık arasında gözlerinin içine baktım. Banyodan çıkıp odaya geldiğimizde Boran "Geliyorum, salona geç sen." Diyerek kapıya dayanan Devran'ı resmen kovaladı.

Beni yatağa bıraktığı sırada kaşlarımı çatarak kollarımı kendime doladım. Boran hızlıca giyinmek için dolaba yaklaştığı sırada, bana bir şeyler uzatmasını bekledim ama o çıplaklığımdan zevk alarak giyinene kadar sadece beni izledi.

Ondan bir yardım gelmeyeceğini anladığımda yatağın çarşafını kendime sararak yatağın içine gömüldüm. Bu kez kaşlarını çatan oydu ama hiçbir

şey diyemedi. Üzerine siyah kumaş pantolon üzerine de düz siyah bir tişört geçirdikten sonra bana bir iç çamaşırı takımı ve rahat bir elbise uzattı.

Ayağıma kadar getirerek kucağıma bıraktığı kıyafetleri elinden aldım ve o odadan çıktıktan sonra giyindim.

Devran'ın ne için geldiğini merak ettiğim için hızlıca saçlarımı da tarayıp Boran'ın ardından dışarı çıktım. Salona gitmeden salona inen merdivenlerin başında bekleyerek onları duymaya çalıştım.

"Hayatta olmaz abi, sakın ha!" diyen ses Devran'a. Aitti. "Çoktan oldu bile Devran, Lal ile zamanı gelince evleneceksin. Daha kurumamış yaranla kapıma boşuna dayanmışsın."

"Abi o kız benden kaç yaş küçük, sen kafayı mı yedin?" Devran'da istemiyordu işte. Neyi diretiyordu. "Kardeşim gözüyle bakıyorum ben o kıza."

"Bakma o zaman Devran!" diyerek kızdı Boran haksız olduğunu bile bile. "Abi yapma gözünü seveyim, zorla mı karım yapacaksın küçücük kızı! Ayrıca benim görüştüğüm başka biri var." Devran'ı sözleriyle derin bir nefes aldım. Belki Boran aşka biraz olsa merhamet gösterirdi.

"Vurdurtma bana kendini Devran. Lal ile evleneceksin diyorsam evleneceksin. O kızda herkimse hemen ayrılıyorsun ondan."

"Vur abi, vurmazsan abim değilsin." Sonra kapı açılıp kapandı. Boran resmen kükreyerek Devran'ın ardından bağırdı. "Devran buraya gel!" Devran'ın çıktığı kapıdan kendisi de peşinden giderken çarparak kapattığı kapının sesiyle irkildim. Hızlıca merdivenleri indim, çıplak ayaklarımla bahçe kapısından çıktığımda Boran Devran'ın yakasına yapışmış, duvara çarpıştı. Zaten yaralı olan çocuğu birde hırpalıyordu paşam.

Devran "Miran evlensin o zaman, ben evlenmeyeceğim Lal'e. Çok meraklıysan kızı eve gelin etmeye git Miran'la baş göz et! Ben evlenmeyeceğim." dedi.

"Sen evleneceksin, duydun bu beni Devran. Lal'e zamanı geldiğinde sen evleneceksin." Boran bir bıçak kadar keskindi. Derdi neydi asla anlamıyordum. Devran da benim kadar merak etmiş olacak ki "Derdin nedir abi?" diye sordu. "Neyin peşindesin?"

"Derdimin ne olduğunu zamanı gelince öğrenirsin." Demişti Boran, kardeşinin yakasını bırakırken. "Şimdi her kim ile görüşüyorsan bitir. Evlenene kadar kimseyle adın yan yana gelmesin Devran. Yakarım çıranı. Günü birlik istediğinle takıl ama evlenince hepsini bitireceksin."

Devran yakasını düzeltirken başını iki yana salladı. "Evlenmeyeceğim abi, ben senin yaptığını yapmayacağım. Kimseyi kendime zorla gelin etmeyeceğim."

"Zorla değil, Lal'de isteyecek."

Devran güldü. İnanamıyormuş gibi "Lal'de isteyecek öylemi?" diye sordu. "Kızın da mı kafasına silah dayayacaksın." Dedi.

"Hayır ama isteyecek. Yaşı geldiğinde o da isteyecek."

"Ya istemezse?" demişti Devran.

"Öyle bir seçeneği yok." Dedi Boran net bir şekilde. Devran hemen itiraz etti. "Var, o zaman geldiğinde ben Lal'e o seçeneği sunacağım. Eğer istemezse bu evlilik asla olmayacak abi."

Sonrada kapıyı çarparak çıktı. Boran sessizce kardeşinin gidişini izledi. Yumruklarını sıkarak döndüğünde göz göze geldik. Varlığımı beni görünce fark etmişti.

"Saçların ıslak ıslak ne diye çıkıyorsun dışarı, ayaklarında çıplak!" diyerek kızdığında, sanki önemli olan buymuş gibi bir tavırla öfkesini bana yönlendirdi.

"Yok artık ya!" diyerek bağırdım. "Bu mu şimdi önemli olan?" sinirle içeri geçtim. Ardımdan geliyordu. "Devran da istemiyor. Ne diye zorluyorsun?"

Salona geçtiğimizde ardımızdan kapıyı çarparak kapattı. Kapı sökülecekti artık çarpmaktan. "Benim her sözüm neden bu kadar sorgulanıyor? Ben bu aşiretin ağasıyım ben ne dersem o olacak. İtirazın varsa babana git Dila!"

"Babamın da senin yolundan gideceğini biliyoruz." Diyerek derin bir nefes aldım ve o nefretle baktım. "Derdiniz ne bilmiyorum ama dilediğiniz olmayacak."

48.BÖLÜM:İHTİLAL

...

Sevdanın yükü ağırdı, vedası ölümden de beterdi.

İlk aşkım kollarımın arasında vermişti son nefesini, düşmanımın başına bile gelmesini istemeyeceğim bir vedaydı.

Son aşkım olsun dediğim adama ise daha kavuşmadan veda etmek zorunda kalıyordum. Karnımda onun kanıyla onun kanından kaçıyordum.

Kendi kanımı, canımı, Lal'imi korumak için ardımda bir cehennem bırakıyordum.

Boran'la yaptığımız kavgalarının ucu sonu yoktu. Bir hafta geçmişti, Yedi günün her sabahı ve her akşamı kavga ederek geçmişti. Vazgeçmiyordu, Ne o nede babam bir adım geri atmıyorlardı. Kaya çıldırmak üzereydi. Lal perişan haldeydi. Larin çıkılmaz bir yolun ortasında Kaya'ya tutunmak zorunda kalmıştı.

Ve ben, ben yok olmuşum gibi hissediyordum. Boran'a o farkında olmadan veda ederken ölüm sessizliği vardı evin içinde.

Derin bir nefes alarak yakışıklı yüzünü izlerken göğüs kafesimde ezilip bükülen kalbimin sancısıyla inim inim inlemek istiyordum. Bu gün Lal'ide alıp gidecektim.

Kimsenin haberi olmadan alıp gidecektim kardeşimi. Uçak biletleri çoktan hazırdı. Boran'ın hesabıma geçirdiği para ondan kaçmama yardım edecekti. Farkında olmadan bana ondan kaçmam için büyük bir finans bırakmıştı Boran. Babam pasaportlarımızı daha biz doğduğumuz anda çıkardığı için sıkıntısız bir şekilde geçip gidecektik sınırdan. Bizi bulamayacakları kadar uzağa gidecektim kardeşimle. İzimizi kaybedene kadar ülke ülke gezecektik.

"Yemeğini yemeği ihmal etme Dila." Boran'ın kulaklarıma dolan sesiyle daldığım yüzünde kendime geldim. Üzerine takımının ceketini geçirirken uyarıcı bir bakış atmıştı. Saat sabah ondu, yaklaşık iki üç saat sonra uçağımız kalkacaktı. "Bir haftada çöktün."

"Çok umurundaymış gibi konuşma lütfen." Diyerek gözlerimi devirdiğim sırada kaşlarını çatmıştı. "Umurumda." Dedi katı bir sesle. "Sen benim bu hayattaki en kıymetli varlığımsın."

Normalde olsa bu sözlerini kalbim dayanmazdı ama şu an hissettiğim tek şey katkısız bir ağrıydı. Beni ona veda etmek zorunda bıraktığı içi ondan nefret ediyordum. "Ben senin hiçbir şeyin değilim." Derken, oturduğum koltuktan kalktım. Nefes almak için dışarı çıkmaya karar verdim ve balkon kapısını açarak Boran'ın yüzüne bakmadan dışarı çıktım. Havalar yavaş yavaş ısınıyordu. Tepedeki sıcak güneşe bakarak derin bir nefes aldığım sırada çarpılarak kapanan kapının sesini işittim. Gözlerimi merdivenlere indirdiğimde Boran'ın öfkeyle merdivenlerden indiğini gördüm. Bahçeye indiğinde bahçe kapısını aynı sertlikle açarak çıkmıştı. Ardından bakarken gözümden düşen yaşları hızlıca sildim ve son defa şehrin manzarasında göz gezdirdim. Sonra hızlıca Lal'e yarım saat sonra okulun arka kapısında beni beklemesini söyleyen bir mesaj attım. Oda okul çantasına yerleştirecekti kıyafetlerini. İkimiz içinde zordu ama başka çaremizde yoktu.

Büyük bir kol çantasına sığdırdığım yedek kıyafetlerin altına altınlarımı da yerleştirerek evlilik yüzüğümü parmağımdan çıkararak yatağın yanındaki komodine bıraktım. Boran bu vedaya mecbur bırakmıştı beni.

Hızlıca hazırlandım. Ön tarafta korumalar olduğu için arka taraftaki bahçenin duvarından atlayarak çıkacaktım. Kabanımı giyip çantamı koluma takmadan önce botlarımı giydim. Daha sonra bir taksi çağırıp çantamı da aldım.

Kalbim ağır ağır çırpınmaya başlamıştı. Odadan nefesim ağırlaşarak çıkarken göğsümün duvarına çöken ağırlığı kaldıramadım. Borana ve bu eve veda etmek sandığımdan daha zordu. İstemeye istemeye ona ve bu eve çok alışmıştım ama bir geleceğimiz yoktu artık. Kapıyı ardımdan kapatırken bu odanın içinde geçen anıların yarısında çoğunu kavga ederek

geçirdiğimizi fark ettim. Çok azı mutlu ve huzurluydu, çok azında gülümsemişti yüzüm.

Başından olmamalıydık.

Bahçe duvarına dayadığım merdivenden çıkarak duvarın üzerine çıktım. Aynı merdiveni kendime çekerek sokağa çıkan duvara yasladım. Arslan'la buluşabilmek için çok kaçmıştım böyle evden. Tuhaf bir durum değildi benim için evden gizlice çıkmak. Sokağa adım atar atmaz beni bekleyen taksiye koşarak vardım. "Nereye gidiyoruz?" diye soran ortaca yaşlı amcaya Lal'in okulunun adresini verdim. Çok uzak değildi okulu bizim eve. Yaklaşık on dakika sonra okula varmıştık. Lal beni dediğim yerde bekliyordu. Beni görür görmez taksiye koştu ve korktuğu her halinden belli olan bakışlarıyla arabaya bindi.

"Abla." Diyerek göğsüme sığındığında kollarımı ona doladım. "Korkma Lal'im, sakın korkma." Taksiciye dönerek "Diyarbakır havalimanına gideceğiz." Dediğimde "Abla çok yazar." Demişti taksici.

"Merak etme abi, hızlı gidersen iki katını öderim." Dedim. Adam memnuniyetle gaza yüklendi.

"Babam deliye dönecek." Diyen Lal'in kıvırcık saçlarını öperek onu sakinleştirmeye çalıştım. "İstedikleri kadar delirsinler, bu kez umurumda değil ablacım. Beni yaktılar seni yakmalarına müsaade etmeyeceğim." Dedim. Bu pişman olacağım bir şey değildi, insan kendinden geçse de sevdiklerinden geçemiyordu ne yazık ki. Boran sınırları çoktan ihtilal etmişti.

"Özür dilerim abla, benim için evini terk etmek zorunda kaldın." Lal'in dolu dolu olan gözlerine baktığım sırada zaten benimde dolmuş gözlerim kirpiklerime dayandı. Yanağımdan süzülürken hızlıca sildim ve zorda olsa gülümsemeye çalıştım. "Özür dileme Lal'im. Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok. Sen benim canımsın. Buradan arkamıza bakmadan defolup gideceğiz. Seni en iyi şekilde büyüteceğim. Büyüdüğünde istediğin adamla evleneceksin. Ben hem seni hem de Devran'ı kurtarıyorum."

"Devran abi çok iyi bir insan, sevdiğiyle evlenmeyi hak ediyor." Diyerek oda gülümsediğinde bakışlarında ki hüzün azda olsa dağılmıştı.

Havalimanı geldiğimizde taksiciye söz verdiğim gibi iki katı para ödeyerek araçtan çıktık. Lal'in elinden sımsıkı tutarak hava limanına doğru yürüdük. İlk önce aktarmalı olarak İstanbul'a oradan da İngiltere'ye uçacaktık. Bir ay orda kaldıktan sonra Fransa'ya gidecektik. Tamamen izimizi kaybettirdiğimize emin olduğumuzda Kanada'ya yerleşecektik.

Havalimanın kapısına yaklaştığımız sırada "Lal, yenge durun." Diyen sesle birlikte olduğumuz yerde çakıldık sanki. Lal korkuyla koluma sarıldığında yavaşça arkamı döndün ve Devran'la karşı karşıya kaldım.

"Yenge gitme." Diyerek yanımıza vardığında Lal'i ardıma aldım. "Devran, yalvarırım durdurma bizi. Sende kurtul bu işten Lal'de."

Devran yeşil gözlerini önce Lal'in ürkek bakışlarına daha sonra benim gözlerime dikti. "Böyle olmaz yenge." Diyerek soluğunu dışarı verdi. "Abim ortalığı yakar yıkar. Yapma! İstediğin yere git yine de bulur seni."

"Bulamayacak." Diyerek başımı iki yana salladım. "Kaya engel olma."

"Yenge Lal'i kurtarmanı en çok ben isterim ama böyle olmaz. Hem sen gideceksin hem karındaki yiğenimizi götüreceksin. Abim yakar herkesi. Sen gittiğin an burası cehenneme döner. Yapma."

"Umurumda değil Kaya." Diyerek bağırdım. "Kardeşimi kurban etmeyeceğim."

"Lal'i bu şekilde koruyamazsın." Derken sesi kısıktı. "Onu da bu şekilde alıp gitmene izin verememem. Çok kan dökülür."

"Sen nerden buldun bizi." Derken, öfkeyle saçlarımı çekiştirdim. "Lal'e konuşmak için okula gelmiştim. Sizi gördüm." Dediğinde başımı iki yana salladım. "Devran Lal'den uzak dur." Dedim.

Devran yavaşça gözlerini arkama saklanan Lal'e çevirdi. "Yenge gitmenize izin verememem." Dedi. "Sana söz veriyorum Lal kimsenin kurbanı

yapmayacağım." Derken, bakışları yıkıktı. "Lal, kardeşim bize biraz izin ver." Dediğinde Lal korkuyla beni çekiştirdi. "Lal içeri kapının önünde bekle beni." Diyerek Lal'i uzaklaştırdığımda Devran yaralı omzunu dikleştirerek bana bir adım yaklaştı. "Böyle giderseniz kıyamet kopar. Kardeşlerini öldürür abim yenge. Pişman olursun gittiğine. Yapma."

"Boran vazgeçmez Devran." Dedim yalvarırcasına. "Benden nasıl vazgeçmediyse Lal'den de vazgeçmez. Tanıyorum onu."

"Ben koruyacağım Lal'i. Sana söz veriyorum. Lal okulunu bitirene kadar evlenmeyeceğiz. Büyüdüğünde kendisi karar verecek. Ve kararı ne olursa olsun ona yardımcı olacağım. Lal nasıl isterse öyle olacak. İstediği yere gitmesine izin vereceğim. İstediği gibi yaşayacak. Şimdi bırak onların istediği gibi ilerlesin. Ben o zamana kadar her şeyi halledeceğim."

"İzin verecek misin Lal'in gitmesine." Derken sertçe yutkundum. Devran başını aşağı yukarı salladı ve yutkundu. "O nasıl senin kardeşinse benimde kardeşim. Ona hiçbir zaman başka gözle bakmayacağım yenge. Lal'i ömrüm boyunca koruyacağım. Yemin ederim onu hiçbir şeye zorlamayacağım. Gitmek istediği yere ben götüreceğim onu."

"Söz mü Devran." Dedim, "Söz." Dedi Lal' bakıp. "Kardeşine kardeşim gibi bakacağım. Şimdi abim gittiğinizi anlamadan geri dönelim."

Lal'e doğru döndüm. Yavaşça başımı sallayarak gelmesini işaret verdiğimde ürkek adımlarla altan alta Devran'a bakarak yanımıza geldi. "Devran abi." Dedi korkarak. "İzin vermeyecek misin gitmemize."

Devran allak bullak bir ifadeyle Lal'in omzuna uzandı ama korkmasından çekinerek geri çekildi. "Gitmene izin vereceğim Lal ama şimdi değil. Zamanı geldiğinde ben götüreceğim seni istediğin yere. Sana söz veriyorum seni kendimden bile koruyacağım."

O sırada Devran'ın telefonu çalmaya başladı. Arayan Boran'ı. Devran'la bakıştık. Telefonu önce açamadı sonra susmayacağını anladığında açmak zorunda kalmıştı. "Hemen Barbas'ların konağına getir onları." dediğini duyduk. Sonra telefonu Devran'ı konuşmasın fırsat vermeden geri kapattı.

49.BÖLÜM: ARTIK KARIM DEĞİLSİN

Geldiğim yolu tekrar geri dönerken hissettiğim tek şey boşluktan ibaretti.

Beni bekleyen evim bir cehennemdi artık.

O evden çıkarken o yuvayı yıkan bendim zaten. Geri dönülmez bir şekilde çekip giden bendim.

Şimdi geri dönerken güvendiğim tek şey Devran'ın verdiği sözdü. Ona güvenmekten başka bir çare bırakmamıştı.

Yan gözle Devran'a baktığımda onun arka koltuktaki Lal'e baktığını fark ettim, bakışlarında çaresizlik ve üzüntü vardı. Lal'de Devran'a güvenmişti. Onu tanımıyordu ama ona güvenmişti. Ona baktığımı fark ettiğinde bakışlarını Lal'den kaçırıp bana baktı. İçimdeki kuşkuları bitiremediğimi fark etmiş olacak ki "Abim ne derse desin, aldırmayın. Anlaştığımız gibi olacak. Bu sır sadece üçümüz arasında kalacak yenge. Kimsenin hiçbir şeyden haberi olmayacak." Dedi.

Kabul edercesine başımı salladım. "Olmayacak." Dedim ve önüme döndüm. Devran bizim evin önünde durduğunda kapıda çok sayıda adam olduğunu gördük. Boran ve Kaya'nın yine kavga ettiklerini belli eden bağırışlar geliyordu. Önce Devran indi araçtan, daha sonra ben. Lal benim inmemle hemen ardımdan inerek koluma sarıldı. Onu kollarımın arasına alarak birlikte içeri yürüdük.

"İstediğini yap Boran Ağa, Karında da gitti Lal'de gitti. Onlar kurtuldu ya senden, ölsem de gam yemem artık." Diyen Kaya'nın sözleriyle kapıdan içeri girdik. Hayır kardeşim, kurtulamamıştık.

Boran yine silahını Kaya'ya doğrultmuştu. Kaya bizi gördüğünde "Abla." Dedi şaşırarak. "Neden geri döndünüz?" Gitmemize belki de en çok o

sevinmişti. Boran'ın sırtı bize dönüktü ve geldiğimi bilmesine rağmen dönüp bir kez bile bakmadı.

Lal Kaya'ya doğrultan silahla "Boran abi." Diye bağırdı ve çıktığı kollarımın arasından koşarak Boran'ın karşısına dikildi. "Boran abi geri geldik. Lütfen indir silahını. Söz bir daha kaçmayacağız." O kadar ürkekti ki aslında Boran'ın karşısına dikilirken. Kaya onu hızlıca arkasına aldı ama Lal Kaya'nın kolundan sıyrıldı. "Evleneceğim Devran abiyle. Lütfen indir silahını." Dedi, çaresiz bir ses tonuyla. Evleneceğini söylediği ada abi diyordu küçük kızım. Boran bunu ona yaşattığı için asla affetmeyecektim onu.

Boran hiçbir şey demeden silahını indirdi ve babama döndü. "Bir daha aynısı tekrarlanırsa sözümü tutmam, haberiniz olsun." Diyerek sırtını döndü. Yüz yüze geldik ama gözlerime bakmadı. "Kızını da sırf karnındaki çocuğum için geri götürüyorum. Boşamadıysam çocuğum içindir." Diyerek dümdüz önüne bakarak çıktığında Devran hafifçe omzuma dokundu. Boran önümüzden geçip giderken babam bana öfkeli bir şekilde yaklaştı. "Çık dışarı konuşacağız." Dedi ve resmen beni itekleyerek bahçeden dışarı çıkardı. Boran arabasına binmiş, etrafındaki adamları tek bir işaretiyle araçlara göndermişti.

Kendi aracına binerek şoför koltuğuna yerleştiğinde gözü üzerimizdeydi. Devran'da arkamızdan geldi. Ardından Kaya'da çıktı dışarı. "Ne yaptığını sanıyorsun Dila." Diyerek kükreyen babamla bakışlarımı ayaklarıma indirdim. "Hiç mi düşünmedin çekip giderken bizi, kardeşlerinin canını hiç mi düşünmedin?"

"Siz bizi düşündünüz mü?" dedim kısık bir ses tonuyla. Babam sert bir nefes aldığında üzerime yürüyecek sandım, Kaya hemen babamın önüne geçti. Mani oldu kendince. "Ne yaptıysam çocuklarımı düşündüğümden yaptım Dila!"

"Bu mu bizi düşündüğün halin baba?" dedim sonunda dayanamayarak. Sesimde isyan vardı, kabullenmeyiş vardı. "Bir hiç gibi oğullarına kurban ederken düşündün mü bizi hiç?"

"Dila!" diye kükredi babam yeniden. Gözlerimi gözlerine kaldırdığımda kara gözlerinin etrafı fırtınalı bir deniz gibiydi. "Ben bile isteye mi yaktım sizi? Sen değil miydin Arslan'la evleneceğim diye tutturan. Safirlere gelin olacağım diye ölmeyi bile göze alan. Hicran'ı berdel diye verdiklerinde tüm geri dönüş yollarını sen kapattın kızım." Kemiklerim parçalara ayrılmışta ruhuma batıyor gibi bir sızıyla nefes alamadım.

"Lal istemedi ama..." Boran'ın üzerimdeki gözlerinin ağırlığını ruhumda hissediyordum, bakmama rağmen görüyordum bana bakan gözlerindeki hayal kırıklığını. Gitmem sanıyordu, onu terk etmem sanmıştı ve ben ardıma bile bakmamıştım.

"Mecburdum Dila, mecburduk! Rıza amcan miras bölünmesin diye tek oğlu olan psikopat Demir'e Lal'i istediğini dile getirmeye başladı. Deden de onaymış onu. Lal'i o manyağa vermeme zorlayacaklardı beni. Onlar kapıma gelmeden benim Lal'i kurtarmam gerekiyordu. Safir'ler karşı gelemeyecekleri tek aileydi. Boran'da bana yardım etti. Ben istedim, günler öncesinde ben teklifte bulundum. Hem Larin'i Yaman'dan korumak için hem de Lal'i Demir'den kurtarmış olmak için ben gittim kapısına Boran'ın ama Kaya Larin'i kabul etmediği için bir türlü anlaşamadık."

Demir hastaydı. Psikopatın önünde gideniydi. Amcamın tek oğlan çocuğuydu, ardından beş çocuk daha yapmışlardı ama hepsi kız olduğu için Demir'i ne istediyse vermişlerdi. Yoktan var etmişlerdi yeri geldiğinde. Şimdi eğer Lal'e gözlerini dikmişlerse bunun geri dönüşü yoktu. Duyduklarım ruhuma ağır geldiğinde Devran'la göze geldik. Oda gerçekleri öğrenmişti, bu yüzden kesmişti yolumuzu. Lal'i Boran'dan değil Demir'den korumaya çalışıyordu.

"Neden daha önce anlatmadınız?" Derken göğsümün içinde pişmanlığın tohumları yer edindi ve hızlıca filizlendi. Boran'a bakamadım bile. Pişmanlık ruhuma diken gibi battı. Babam "Nerden bileyim seni gebe halince Lal'i alıp gideceğini Dila ama bilmeliydim. Ben dik başlı kızımın rahat durmayacağını anlamış olmalıydım. Hepimizi yakıyordun az kalsın."

"Siz değil ben yandım." Derken onlara sırtımı döndüm. Boran'la göz göze geldik. Gözlerinin içine baka baka yanına geçerken ne diyeceğimi bilemedim. Kelimeler kilitlenmiş gibiydi dilimin ucuna.

Boran aracı çalıştırdı. Sessizlik içinde babamları ardımızda bırakırken "Boran..." diye fısıldadım.

"Konuşma." Diyerek beni susturdu. Benim zaten konuşmaya cesaretim yoktu. İyice kırılan cesaretimle oturduğum koltuğun içine gömüldüm. Eve geri geldiğimizde Boran aynı sessizlikle araçtan indi. Arından bir süre baktım. İçeri girerken dönüp ardına bakıp geliyor muyum diye kontrol etmemişti. Beni sessizlikle mi cezalandıracaktı?

Adamlardan biri kapımı açtı, öylece arabadan inmeyi akıl edebildim. Bahçe kapısından içeri girerken bu evden bir daha dönmemek üzere çıkıp gittiğimi hatırladım ama ben daha gün bitmeden geri dönmüştüm. Üstelik kendi ayaklarımla, zorla değil.

Boran'ın ardından merdivenleri çıktım, yatak odasına gitmişti direk. Hemen ardından onu takip ederek içeri girdiğimde koltuğun ucuna oturmuştu. İki elli bacaklarının yanında koltuğa yaslıydı. Başı önünde derin nefesler alıp veriyordu. Odanın içi darmadağındı, tıpkı şu an içinde bulunduğumuz durum kadar darmadağındı.

"Karşıma otur." Dedi geldiğimi fark ettiğinde çantamı kenara bırakarak yatağın ucuna karşısına oturduğumda avucunun içindeki yüzüğümü ayaklarımın dibine doğru fırlattı. Eve gelmişti ben gittikten sonra, bıraktığım yüzükten anlamıştı gittiğimi. Daha sonra kendi parmağındaki yüzüğü çıkarıp aynı şekilde yere attı. İki yüzük yuvarlanarak birbirinin üzerine devrildiğinde nefesimi tuttum. "Boran..." havaya kaldırdığı işaret parmağıyla beni susturdu hemen.

"Artık karım değilsin."

Dünyam boğazıma yıkıldı. Acı bir tat mideme doğru indi, yutkunamadım. "Seni bugün babamın kapısına bırakmadıysam karnındakinin hatırınadır ama bu saatten sonra çocuğumun annesinden başka hiçbir şey değilsin Dila. Sen bugün bana cehennemi yaşattın Dila, Sen gittin ya, sana deli divana olan Boran'ı öldürdün. Bittim ben Dila, ben öldüm de dirildim bugün. Bu evden çıkıp giderken sen bu evi de ateşe verdin, bu evliliğin de beni de. Cayır cayır yandım Dila, küllerimden bile eser kalmadı." Oturduğu yerden kalkarken hala yüzüme bakmıyordu.

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzülürken "Bitti." Dedi. "Benim sana olan inancım bitti."

50.BÖLÜM: SAFİR KIZI

1 ay sonra Larin'den...

Ömrüm boyunca sevmemiştim kimseyi, kendimi hep çok sevmiştim ve bu dünya üzerinde kendimden çok sevdiğim bir şey olmamıştı hiçbir zaman.

Bir gün kendimden çok sevdiğim birine değdiğinde gözüm, gönlüm ondan başkasını görmeyecekti.

Kalbimde hiç var olmayan aşkın bir gün gelip beni bulacağına ve onunla evleneceğime inandırmıştım kendimi.

Benden nefret eden bir adamla evleneceğimi aklımın ucundan dahi geçirmemiştim. Üstelik benden yaşça küçüktü. Aklı benden büyüktü ama ömür yaşında benden tam üç yaş küçüktü Kaya Barbas.

Benden nefret ettiği halde benim için benimle evleniyordu. Benim yüzümden kardeşinden de kendinden vazgeçmek zorunda kalmıştı. Göğsüme zar zor çekebildiğim nefesi dışarı verirken "Evet kızım, mehir hakkı olarak ne istersin?" diye soran imamın sesiyle kucağıma düşen göz yaşlarından bakışlarımı kaldırıp yanındaki adama baktım. O ise sadece önüne bakıyordu.

Mehir ne isteyecektim ki, hayatını çalmıştım zaten Kaya'nın. Daha ne isteyebilirdim ki?

Buğulu gözlerimi duvağın altından imama bilmiyorum dercesine bakarken Kaya'nın huzursuzca yerinden kıpırdanışıyla göz ucuyla yeniden ona baktım. "Kızıltepe'deki çiftlik evi ve Diyarbakır'daki evi mehir olarak veriyorum." Dedi, benim ne diyeceğimi bilemediğim dakikalarda. Annesinin arkasındaki homurdanışıyla kirpiklerimi kırpıştırdım. Oldukça çömert mehiri karşısında annesi tepkisini geciktirmezken en az bende annesi kadar buna layık olmadığımı biliyordum. Fakat itiraz etmek, kabul etmemek onu küçük düşüreceği için sesimi çıkarmadım ve imamın "Kabul

ediyor musun kızım?" diye sormasıyla başımı olumlu anlamda aşağı yukarı salladım. İmam nikahımız kıyıldı, daha sonra resmi nikahımız kıyıldı.

Düğün aceleye gelmiş olsa da iki tarafta elinden geleni yapmış çok güzel bir düğün hazırlamışlardı. Fakat ne Kaya nede ben o düğünün sahibi gibi hissedememiştik. Sanki başka birinin düğünü izliyor gibiydim. Bütün akrabalar gelmişti, kollarıma ve her yerime belki kilolarca altın takılmıştı. Boynuma takı için takılan kurdele sürekli bir yerlere aktarılıyordu. Cansız bir manken gibiydim. Tebrikleri kabul ediyor, ruhsuz bir gülümsemeyle kim beni nereye çekiştiriyorsa oraya gidiyordum.

Bir ara Dila düşüp bayılacağımı anlamış olacak ki beni gelin ve damadın masasına oturturdu. Kaya hemen yanımda sessizce önüne bakıyordu. "Ne zaman bitecek bu işkence?" Diyerek Dila'ya yüksek sesle bağırdığımda büyüyen göbeğinden dolayı rahatsızca yerinde kıpırdandı. Çalan müziklerin yüksek sesinden dolayı birbirimizi duyamıyorduk. Giydiği siyah elbise ona çok yakışmıştı ama onunda yüzü mutsuzdu. Abim ona gerekmedikçe yaklaşmıyordu bile. Benim yüzümden onların da arası bozulmuştu. Cesur kadındı Dila, ailemin benim için yapmadığını o Lal için yapmıştı.

Kardeşini töreden kurtarmak için elinden geleni yapmıştı. Ailesini kaybetmek uğruna vazgeçmemişti kardeşinden. "Yavaş yavaş dağılırlar birazdan." Diyerek yerine yerleşmeye çalıştı. Bana değil ileride kaya kadar sert duran abime bakıyordu. Abimde ona bakıyordu ama bakışlarındaki ifade korkutucuydu. O sırada yanına yanaşan Yasemin'le Dila ağza alınmayacak hakaretler ederek ayağa fırladı. Hızlıca bileğinden yakalayıp kalktığı gibi geri oturdum. "Geberteceğim bu kızı en sonunda." Dedi. Kulaklarına kadar kızarmıştı.

"Dila saçmalama, abim def eder zaten onu. Sen bulaşma sakın. Milletin ağzına laf vermeyin." Benim yüzümden yeteri kadar dedikodu çıkmıştı zaten, bu geceden tek isteğim sorunsuz bir şekilde bitmesiydi. Zaten Kaya'nın annesi her an beni parçalayacakmış gibi bakıyordu, kadından korkuyordum.

"Yapmaz." Dedi kıskançlıktan kudurduğu sırada. "Sırf benim inadıma yüz verir Yasemin'e."

"Abim yapmaz öyle bir şey." Diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım ve abimlere baktım. Yasemin abimin etrafında dört dönüyordu, teyzemin kızını Dila'dan daha çok seviyordum fakat artık abartıyordu. Boşta bir Miran kalmıştı, abimden de istediğini alamayınca Miran sulanmasından korkmuyor değildim. Kız abime değil Safir soyadına aşıktı resmen.

Boran abim tahmin ettiğim gibi Yasemin'inin yanından bir bahane bulmuş olacak ki uzaklaşarak gitti. Haklı çıkmanın verdiği gururla yengeme döndüm. "Gördün mü Dila yengecim, Kocan adam çıktı."

Az önceki yüz ifadesi tuzla buz olmuş gülümsüyordu artık. Şapşal bir sırıtışla karnını ovaladığında "Kocam değil ki artık." demişti sessiz bir tonda. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. Elinin üzerine elimi koyup elinin tersini okşadım. Ona destek olmak istedim ama önce kendimi düştüğüm yerden kaldırmam gerekiyordu. Gecenin sonuna geldiğimizde, beni ve Kaya'yı bir odaya tıkmışlardı. Düğünün bitmesi beni birazda olsa rahatlatırken gecenin daha yeni başladığını içten içe biliyordum. Kaya önce beni soktuğu odanın kapısını ardımızdan kapatırken sessizce yatağın ucuna oturdum.

Oda sessizce karşıma geçti, tekli koltuğa oturdu. İkimizde konuşmadan yaklaşık on dakika boyunca birbirimize baktığımızda ne yapacağını merakla bekledim. Bana dokunacak mıydı? Birlikte olmak zorundaydık, sabah ailesine kanlı bir çarşaf sunabilmek için yapmak zorundaydı.

Dakikalar ardı ardını kovalarken cebinden taktıkları yetmezmiş gibi oldukça pahalı bir kolye çıkarıp masaya bıraktığında duvağımı bile açmayacağını anladım. Yüz görümlüğünü öylece bırakmıştı. Gözlerimin ucuyla gözlerine baktım, bana bakmıyordu. Bana dokunmak bir yana dursun bakmıyordu bile. "Beni karın yapmayacaksın değil mi?" diye sordum, utancımdan yerin dibine girecektim ama sormak zorundaydım. Sabaha kadar birbirimize bakıp durmayacaktık herhalde.

"Daha önce biriyle birlikte oldun mu?" diye sordu, başı önünde gözleri benden kaçarken.

Bu nasıl bir soruydu? Yanlış duyduğumu düşünerek duvağım araladım ve omzundan aşağı saldım. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum, kaskatı bir

sesle.

"Ne sorduğum gayet açık Larin. Sana soruyorum, başkasına değil. Biriyle birlikte oldun mu olmadın mı?"

"Neden kendin öğrenmiyorsun?" diyerek ona meydan okudum, öfkelenmemek için yumruklarımı sıkıyordum.

"Sana dokunmayacağım Larin." Dedi, kısık bir sesle. Yüzüme bakmaması sinirlerimi bozmaya başlamıştı. "Peki." Diyerek yutkundum. "Sabah kanlı çarşafı istediklerinde ne vereceksin ellerine?"

"Orası benim sorunum. Sen bana doğruyu söyle yeterli. Biriyle birlikte oldun mu olmadın mı?"

"Olmadım tabi ki, bu nasıl bir soru?" diyerek öfkeyle ayağa kalktım. Ne sanıyordu beni? "Sormak zorundayım, çünkü biz senle asla karı koca olmayacağız. Sana dokunmayacağım." Dedi, sonunda yüzünü kaldırmıştı. Yavaşça ayağa kalkarak dibime girdiğinde uzun boyundan dolayı başımı kaldırmak zorunda kaldım. Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra önümden geçti, yatağın üzerindeki yorganı çekip yere attı. Ardından ceketini çıkardı daha sonra gömleğini. Onları da yere bırakırken gözlerim kocaman açılmıştı. Hazırlıksız bir şekilde çıplak sırtıyla bakıştığım sırada bir adım geriledim. Daha sonra cebinden çıkardığı ufak çakıyı avucunun görünmeyen iç kısmına bastırdı. Elini yatağa doğru uzattı, yatağın ortasına gelecek şekilde açtığı küçük kesikten çıkan kanı beyaz çarşafa akıtırken "Bu konuda sana güveniyorum." Dedi.

"Sen ne yaptın?" diyerek sertçe yutkundum. "Sabah bu çarşafı verirsin." Diyerek avucunu sıkarak elini cebine koydu. Allak bullak bir ifadeyle sadece yüzüne baktım.

"Yaşımız küçük olduğu için kimse çocuk diye tutturmaz zaten."

"Ne zamana kadar?" diyerek yutkundum. Onunla beraber olmak için yanıp tutuşmuyordum ama elbet bir gün torun isteyeceklerdi. "Gittiği yere kadar." Diyerek tekrar koltuğuna oturduğunda, benimle aynı yatakta bile yatmayacağını açıkça belli etmişti.

"Peki, sen nasıl istersen." Diye fısıldadım. İstenmediğimi bilmeme rağmen bu kadar kırılmam normal değildi. "Ne bekliyorsun Larin?" dedi Kaya, sesinde nefretten çok daha fazlası vardı. "Seni sevdiğim için evlenmedik, vicdanıma yenik düştüğüm için şu an karımsın. Sözüne güvenerek o çarşafı da kanımı akıttım. Daha ne istiyorsun? Biz senle asla karı koca olmayacağız."

"Evlenmeseydin o zaman Kaya!" diyerek banyoya doğru yürüdüm. "Bıraksaydın da o cehennemde yansaydım. Seninle bu şekilde evli olmaktan çok daha kötü olmazdı merak etme!"

Tam banyoya gireceğim sırada bileğime sarılan eliyle geriye doğru döndüm. "Senin yüzünden daha on iki yaşındaki kardeşimi bir cehenneme verdim." Dediğinde sesindeki ton göğsümü delip geçmeye yetmişti. "Senin aptallığın yüzünden hem kardeşimin hayatını mahvettin hem de bizim hayatımızı. Şimdi bana küstahlık yapacağına uslu uslu yerinde dur Larin. Adını lekeleyecek bir şey yapmadığın sürece yapmak istediğini yapmakta da özgürsün. İstersen okuluna devam et, istersen evinde otur. Dışarda karım olduğunu unutma yeter, ne ben senden bir şey bekliyorum nede sen benden bir şey bekle!"

"Beklemiyorum zaten." Derken bileğimde eline baktım. Avucundaki kan tenime bulaşmıştı. Hayatını çalmıştım zaten, daha neyi alacaktım elinden. Gerçekler göğsüme ağır geldiğinde bir önce ondan kurtulup banyoya girip ağlamak istedim sadece. "Bekleme Safir kızı." Dedi, gözleri gözlerimde dolandı. Yeşillerime bulaşan siyah gözleri koca bir karanlıktan ibaretti.

"Artık Safir kızı değilim Kaya." Dedim ve bir adım ona yaklaştım. Nefesinin tadını hissedebileceğim noktaya kadar dibine girdiğimde "Artık bede bir Barbas'ım." Dedim kendimden beklemeyeceğim kadar soğukkanlı bir ifadeyle. "Kaya Barbas'ın karısı Larin Barbas."

51. BÖLÜM: ŞEHİR

6 ay sonra

Şehir yıkılmışta sadece altında bir ben kalmışım gibiydi. Herkes üstümde tepinmiş, Varlığım yokluğuma eklenmişti. Hayat dört duvardan ibaret bir hal aldığında, bana benden başka kimse kalmamıştı. Dört duvardan oluşan bir tabuttu evim.

Yaklaşık bir sene olmuştu Dila Safir olmamın üzerinden. Karnımda doğmak üzere olan bebeğimle, bir başıma geçirdiğim koskoca altı ayım vardı elimde. Bir yıl içinde iki adamla evlenmiş ikisini de kaybetmiştim.

Bir toprağın içindeki mezardaydı, diğeri dünyadaki cehennemin mezarındaydı. Boran benden vazgeçmişti. Tıpkı benim ondan vazgeçtiğim gibi oda tek kalemle silmişti beni.

Onu o kadar az görüyordum ki, çoğu gece gelmemişti. Çoğu günü bir başıma bitirmiştim dört duvarın arasında. Ara ara Hicran ve Larin geliyordu. Annem ve Lal ayda bir kere uğramışlardı yanıma. Cemile hanım eve geri dönmüştü, elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyordu ama yalnızdım. Yapayalnızdım.

"Suyunu hazırladım hanımım, geç istersen banyoya." Diyen Cemile hanımın sesiyle koltuktan destek alarak ayağa kalkmaya çalıştığımda kalkamayacağımı anlayınca Cemile hanımdan destek aldım. "Tutun bana hanımım, istersen seni ben yıkayayım." Koluma girerek bana destek olmaya çalıştığında bir elimi de omzuna yasladım. Yürümek bile çok zor geliyordu artık. Doğumun eli kulağındaydı, bu yüzden sürekli hazır ol da bekliyorduk Cemile hanımla.

"Hayır demem biliyor musun, yanımda dursan bile yeter." Diyerek gülümsediğimde salondan çıkmıştık. Yavaş yavaş merdivenleri çıktığımız sırada bahçe kapısının açılıp kapanma sesiyle duraksadık. Hafifçe omzumun üzerinden dönüp baktığımda Boran'ın içeri girdiği gördüm.

Yaklaşık bir haftadır hiçbir şekilde gelmemişti, bu yüzden onu görmek garip hissettirmişti. Yavaşça tekrar önüme döndüm ve diğer elimi karnımın altına koyarak yürümeye devam ettim.

Benim aksime Cemile hanım saygıyla "Hoş geldin ağam." Diyerek onu selamladığında Boran muhtemelen baş işaretiyle onu karşılık vermişti, çünkü sesini duymamıştım. Yavaş yürüdüğümüz için varlığını birkaç basamak ardımda bittiğinde Cemile hanım bana garip bir bakış atarak "Hanımın benim fırında yemek vardı, Boran ağam geldiğine göre yıkanmana yardım eder. Yemek yanmasın." Dediğinde, kaşlarımı çatarak durdum ve ona kızgın bir bakış attım. Kendince iyilik yapmaya çalışıyordu ama işe yaramazdı. Merdivenlerin başında duraksadım ama Boran'a bakamadım. "Olur mu ağam."

Boran nefesinin sesini duydum. Sonrada "Sen işine bak Cemile hanım." Dediğini. Cemile hanım aldığı cevaptan memnun kalarak bana kaş göz işreti yaptığında bu kez gözlerim kocaman açıldı. Ona onaylamaz bakışlar atarak korkuluklara tutundum ve ellerimi ondan çektim.

Kızdığımı anlamış olacak ki hızlıca merdivenleri indi. Boran'ın varlığı varlığımın yakını gelmeden hemen önce bütün kuvvetimi korkuluklara tutunarak kalan son iki basamağı da çıktım. Gerçekten karnı burnunda adım atmak bile çok zor geliyordu. "Bekle." Diyen Boran'ın sesiyle hafifçe yavaşladım ama durmadım. En hızlı olabileceğim şekilde yatak odasına girdim. Boran ardımdan hızlıca içeri girdiğinde "Gerek yok, kendim hallederim." Diyerek ona bakmamayı sürdürdüm. Çünkü canım acıyordu, bu kadar yakınımda olup aramızda bu kadar uçurum olması beni mahvediyordu. "İçeri gir Dila." Diyerek kolumdan tuttuğunda aylar sonra onunla ilk defa temas ettiğim için elim ayağım buz kesti. Yutkunarak kolumu tutan eline baktım. Sıkmıyordu, daha çok ayakta durabilmem için kendine çekiyordu.

Oda en az benim kadar suçluydu, bana hiçbir şey anlatmamıştı. Babamla yaptıkları anlaşmayı söyleseydi böyle olmazdı. O istemişti ki, koşulsuz şartsız ona boyun eğeyim. Anlatsaydı, böyle olmazdı ama o hiçbir açıklama yapmadan bizi mecbur bırakmaya çalışmıştı.

Beni tanımamıştı.

Banyoya girdiğimizde kolumu hızlıca çektim ama yeniden yakaladı. "Rahat dur." Diyerek uyarıcı bir sesle beni kuvveti altına aldığında "Gerek yok." Diye fısıldadım. "Aylardır tek başıma hallediyorum, şimdide hallederim." Diyerek bakışlarımı omuzlarına diktim bu kez de. Göz göze gelmek için can atan gözlerimi usulca kapatıp açtım. Gözleri kehribarlarından korumak için dizginlemek zorunda kalıyordum resmen.

"Soyun Dila." Diyerek beni kendine çevirdiğinde az önce söyledikleri duymazlıktan gelmişti. Bir adım geriye gitmeye çalıştım. "Niye soyunacağım karşında, sen benim neyinsin ki?"

"Dila!" dedi, sessiz ama uyarıcı bir sesle. "Beni uğraştırma, sana her şeye rağmen yardım etmeye çalışıyorum. Düşüp kalma banyoda diye ama şansını zorlama."

"Düşüp kalmam umurundaymış gibi konuşma lütfen." Diyerek gözlerimi devirdiğimde hırıltıya benzer nefesinin sesi saçlarımdan içeri doğru aktı. "Umurumda olan sen değil karnındaki çocuğum." Dedi.

Tabi, başka ne olacaktı ki! "Tabi." Diyerek gülümsedim. "Hadi." Diyerek beni yavaşça harekete geçmem için sarstığında gözlerimi omuzlarından boynuna doğru kaydırdım ve beyaz gömleğinin yakasındaki kırmızı lekeyi gördüm. Muhtemelen ruj iziydi. Buraya başka bir kadının kollarından mı çıkıp gelmişti.

Öyleydi, başka bir açıklaması olamazdı. Yavaşça ona doğru bir adım attım ve belli etmeden koklamaya çalıştığımda üzerinden tatlı bir kadın parfümünü duyumsamam çok geç olmadı. Buraya bir kadının yanından ayrılarak gelmişti. Zaman birkaç saniyeliğine durdu, sonra hızlıca aktı.

Altı aydır değil bana dokunmak odaya bile girmemişti, az çok tahmin edebiliyordum başkalarıyla yatıp kalktığını ama böyle bu gerçekle yüz yüze gelmek çok zoruma gitmişti. "Çek elini üzerimden." Diyerek aniden bağırdığımda, oda şaşkınlıkla irkilmişti. "Dokunma bana."

"Dila!" dedi. "Kendine gel."

"Başkasına dokunduğun ellerini sürme bana." Dedim söylemekten çekinmeden. Sustu, o sustu bende sustum. Kalbim ezilip bükülüyordu içimde sanki. "Neyin hesabını soruyorsun bana Dila hanım. Ben sana demedin mi artık çocuğumun annesinden başka hiçbir şey değilsin diye? Ayrıca sen değil misin çekip giden, Ne bekliyordun? Yıllarca senin yasını tutacağımı mı? Benden vazgeçmiş kadına tutulup kalacağımı mı?"

Hayır, beni ezip büken oydu. Oydu göğsüme elini sokup kalbimi avuçlarının arasında ezen. "Beni gitmeye sen mecbur bıraktın." Dedim yarık bir sesle.

"Sen hiç gelmedin ki."

Buruk bir gülümsemeyle gözlerimi gözlerine diktim. İnsanın ruhundaki sızı bedenine sıçrar mıydı? Her hücrem sızlıyordu, Boran kehribarlarına ektiği zehri gözlerime bırakırken "Öyleyse, gelmediğim yerden de gidemem." Diye fısıldadım. Boran onaylarcasına başını sallayarak kollarımdaki elini dirseklerime indirdi. Yüzünde tek bir mimik oynamadı.

"Gidemezsin." Dedi, beni tekrar ederek. "Sen hiçbir yere gidemezsin."

Elleri direklerimden belime kaydığında gözlerim dolmasın diye derin bir nefes aldım. Elleri belime yerleşmeden üzerimdeki geniş tişörtün eteklerini kavradı. "Hayatın bu evden ibaret artık, tek işinde çocuğumuzu büyütmek olacak."

"Beni böyle mi cezalandıracaksın?" diye sorduğumda, tişörtü başımdan çıkarmıştı. Kolları geniş olduğu için kolaylıkla çıkardığı tişörtü kirli sepetine attığında, çıplak göğüslerimde baş başa kalmıştı. Süt toplayan göğüslerime sutyenlerim küçük geldiği için çıplaktım. Zaten evdeydim ve yalnızdım. Çekineceğim kimse olmadığı için rahat rahat geziniyordum ortalıkta, zaten havalar çok sıcaktı. Boran çıplaklığımla başa çıkmaya çalışırken, başkasına dokunan ellerini tenimde hissetmek sadece midemi bulandırıyordu.

Bakışlarını göğüslerimden hızlıca gözlerime kaldırdı. "Bu senin için ceza sayılmaz, ödül gibi bir şey hatta. Başından beri istediğin bu değil miydi? Karı koca olmak istemeyen sendin." Dediğinde, suçlayıcıydı. Haklıydı da.

Bana dokunduğu için döktüğüm göz yaşlarını dün gibi hatırlıyordum. İlk gecemizi ve içime yerleştirdiği tohumu. Mecbur olduğumuz için Arslan'a ihanet ettiğimizi unutmamışım, unutmamıştık.

"Öyle." Diyerek onayladım. Yavaşça eşofmanıma uzandığımda belim ağrıdığı için duraksadım. Yapamayacağımı anladığında uzanıp pantolonumu da çıkardı. Sıra iç çamaşırıma geldiğinde parmakları iç çamaşırın belinde duraksamıştı. Yutkunuşunun sesini duydum. Gözleri dibindeki kocaman olmuş karnımda oyalandığında derin bir nefes aldım. Yazın sıcağında ateşim iki katına çıkmıştı bile.

Sıcaktan terleyen ve tenime yapışan saçlarımı huysuzca geriye doğru atıp "Hadi." Diye mırıldadım. Zaten ayakta kalmak bile çok zordu benim için. Boran gözlerini gözlerime kaldırdığında ikimizde aynı anda yutkunmuştuk.

Yapamayacağını anladığımda, ellerimi ellerinin üzerine koydum. "Bu kadar mı korkuyorsun benden?" dedim, aptal bir cesaretle. Dudağının kenarından kısa bir gülümseme geçti. Sonra hızlıca iç çamaşırımı aşağı çekip ayaklarımdan sıyırdı. Tamamen çıplak kalmanın etkisiyle tüylerim diken diken olduğunda Boran doğruldu.

"Hadi." Diyerek beni kabine doğru hafifçe iteklediğinde, aynı anda eli belimden karnıma doğru kaymıştı.

Cemile hanımın hazırda akıttığı sıcak suyun altına girdiğimde kabin camlarına tutundun ve ona arkamı döndüm. Benimle birlikte ıslanmaya başladığında üzerindekileri çıkarma gereği duymamıştı. Kendince önlem almaya çalışıyordu yüksek ihtimalle. "Tamam, çek ellerini." Diyerek kendimi ondan kurtarmaya çalıştığımda bu kez direnmedi ve çekti ellerini üzerimden. Çok uzaklaşmadan kabinin tam önünde duruyordu.

"Buradayım." Dedi sanki varlığı yeterince belli olmuyormuş gibi. Sırtımı tamamen ona çevirdim. "Gerek yok, kimin yanından geldiysen geri ona git." Dedim söylenerek. "Yalnız bırak beni."

"Buradayım." Dedi üzerine basarak. "Doğum vaktin yaklaştı, doğurana kadar evde olacağım."

52.BÖLÜM: DOĞUM

Yavaşça suyun altına kaydım, sıcak su saçlarımdan akıp giderken hafifçe güldüm. Sabır dilercesine yüzümü sıvazlayarak ovaladığımda, sırtımdaki bakışlarının yükünü ağır bir şekilde hissediyordum. Şampuana uzandım, uzun saçlarımı yıkamam zor olurken vücudumu köpüklemeye güç bulamayıp durulanmaya başladım.

Duş almam bittiğinde Boran dolaptan çıkardığı havluyu açarak bedenime dolamama yardımcı oldu. Karnımdaki şişkinlik dışında kilo almadığım için yanında küçük kalmıştım. Göğsümde topladığı havlunun ucunu göğsümün içine sıkıştırarak sabitlediğinde dibinde alıp verdiği nefese tutunuyordu nefesim.

"Yürüyebilecek misin?" diye sorduğunda, zaten dirseklerimden tutmuştu. Başımı evet anlamında sallayarak kabinden onunla beraber çıktım.

Odaya girene kadar beni sıkıca tutmuştu. Yatağa oturduktan sonra Cemile hanımın hazırladığı kıyafetleri yanıma bıraktı. Sutyeni giymeden geniş siyah tişörtü başımdan yukarı geçirdim fakat al tarafı giymek zor olacaktı. Boranda yüzümdeki ifadeden anlamış olacak ki, yanıma uzandı. Elinde aldığı şorta canı sıkılmış bir ifadeyle bakarken üzerimdeki havluyu tamamen çıkardı. Önümde eğildiği sırada serçe yutkundum. Şortu bacaklarımdan geçirirken onunda çene hatları kaskatı kesilmişti. Ellerini tenimde hissetmek altı aydır çektiğim bir özlemdi. Tenime elleri çok yakıyordu, oda farkındaydı ama bizi bundan mahrum etmeyi tercih etmişti.

Şortu bacaklarımdan geçirdiğinde kalçamı hafifçe kaldırırken destek almak için omzuna tutundum. Hemen şortu kalçamdan geçirdi. Yeniden kalçan yatakla buluştuğunda Boran kalkmadan hemen önce karnıma dokundu. Çocuğumuza dokunmak istemişti belli ki, sessizce onu beklemedim. Elinin altında nefes aldıkça genişleyen karnımı avuç içleriyle okşadı.

"Böyle mi dolanacaksın?" diye sorduğunda anlamayarak kaşlarımı çattım. "Evin içinde benden başka kimse yok, neyden çekineceğim. Kimden

saklayacağım kendimi?" Ayağa kalmıştı beni bakışlarının girdabına alırken.

"Öyle olsun."

Hemen tepemde beklediği için derince alıp verdiği nefesleri duymak zor değildi. Altıma da kısa pijama takımını giydikten sonra saçlarımı taradım. Boran kirli olanları toplayıp banyoya götürdü. Döndüğünde üstü çıplaktı. Onunda kıyafetleri ıslanmıştı, ayrıca ruj izini de unutmamak gerekiyordu.

Birkaç saniye onu izlesem de bakışlarımı hemen kaçırıp yatağın içinde yastıklara doğru süründüm ve üst üste koyduğum yastıklara başımı yaslandım. Kendimi inanılmaz derecede yorgun hissediyordum. İstemsizce kapanan gözlerime hakim olmak zordu. "Burada yatmayacaksın umarım." Dedim giysi dolabının önünde üstünü değiştiren Boran'ın sırtıyla bakışırken. Geniş omuzları daha da güçlenmişti. Yaman'la olan savaşında ne durumdaydı, ondan bile haberim yoktu.

Kaya ve Larin zoraki bir evliliğin içinde can çekişirken, mutlu muydu acaba?

Lal'i korumak amacıyla da dahi olsa soktuğu durumun içinden nasıl çıkaracaktık, bilmiyordum. Bu süreçte güvendiğim tek kişi Devran'dı. Söz vermişti, Lal'i koruyup istemediği hiçbir şeyin olmayacağına.

"İstediğim yerde uyurum Dila, benim evim burası." Dediğinde yüzü bana dönük değildi.

"Tabi." Diyerek güldüm. "Senin evin, senin malın, senin isteklerin, senin planların, senin kadınların, senin istediğin gibi olacak her şey. Öyle değil mi? Bizde sorgusuz sualsiz kabul edeceğiz."

"Evet." Derken yavaşça bana döndü. Üstü hala çıplaktı, sadece altına daha rahat bir şey geçirmişti. "Başka seçeneğin var mı ki?"

Beni kıskacına aldığını biliyordu. Karnı burnumda gidemeyeceğimi biliyordu. Gitmeme izin vermeyeceğini de biliyordum. Fakat bu kez benden vazgeçemediği için değil karnımdaki çocuğu için beni hapis etmişti. "Bir daha çocuğumu alıp öylece gidebileceğini mi sanıyorsun?" derken tek

kaşını kaldırmıştı. "Aldığın nefesten bile haberdar olacağım Dila, değil gitmek bu evden dışarı adım dahi atamayacaksın."

"Bak bakalım benim yüzüme." Dedim çenemi dikleştirerek, fakat içten içe onunla tartışmak istemediğimden kapanmak için savaş veren göz kapaklarıma yenik düşmek istiyordum. Boran yüzüme bakışlarını kilitlediğinde "Bende sana yenik düşecek birini görüyor musun?" diye fısıldadım. "Ayrıca ne sen benim kocamsın, nede ben senin karınım." Bunu kendisi söylemişti.

Derin bir nefes alırken titredim, ağlamaktan da bıkmıştım. Döktüğüm göz yaşının haddi hesabı yoktu. "Bu yenik düşmemiş halin mi?" Boran tek kaşını kaldırarak yatağa doğru yürüdüğünde, gülmeden edemedim. "Kaybeden yalnızca ben değilim."

Çünkü biz, birbirimizi kaybetmiştik.

Boran sessizce, yatak yerine koltuğa verdi kalçasını. "Ne olacak bu saatten sonra?" diye sordum ondan bir ses çıkmayınca. "Hem evli kalıp hem yabancı mı olacağız? Ailenin istediği torunları yatıp kalktığın kadınlardan mı yapacaksın?"

Boran aynı sessizlikle gözlerimin içine baktı. "Konuşsana!" diye fısıldadım titrek bir sesle. "Neden susuyorsun?"

"Diğer çocukları da sen doğuracaksın Dila hanım." Dedi kaskatı bir sesle. Hadi ya dercesine alayla gülümsedim. "Hem karı koca değiliz, hem bana dokunmayacaksın, hem başka kadınlarla yatıp kalkacaksın ve bende sana çocuk mu doğuracağım? Nasıl yapacağım bunu, Bende başkalarıyla yatıp kalkacağım?"

Boran sözlerimle kıpkırmızı kesildiğinde amacına ulaşmış bir şekilde ardıma iyice yaslandım. "Saçma sapan konuşma!" diye kükredi.

"Saçma sapan davranma öyleyse!" dedim bende, tıpkı onun ses tonuyla. "Kocam değilsen, çocuğunu da doğurmam. Başkalarıyla yatıp kalktığın sürece de sen bana dokunamazsın."

"Sana dokunmayacağım." Dedi. "Yeni bir çocuk doğurman gerektiğinde en kısa şekliyle halledeceğiz."

"Öyle bir şey olmayacak. Kocam değilsen içime tohumlarını da ekmene de asla izin vermem." Benim değil onun istediği gibi olsa da her şey, dediğini aklım almıyordu artık. Benden bu kadar mı nefret ediyordu artık?

Sonunda pes ederek uzandığım yerde gözlerimi kapattım fakat karnıma saplanan ağrıyla gözlerimi aynı hızla araladım. Yüzüm acıyla kasılırken korkuyla "Boran." Diye bağırdım. Bacağımdan aşağı süzülen ıslaklıkla bacağıma uzandım. Suyum gelmişti. "Boran!"

Boran hızla yanıma koşarken "Ne oldu?" diyerek endişeyle yüzümü ellerinin arasına uzandı. Ona bacağımdan akan sıvıyı gösterdim ve acıyla bir çığlık attım. "Doğum başlıyor, Boran hemen hastaneye gitmemiz gerekiyor."

Boran hazırlık yaptığı ama hazırlıksız yakalandığı durum karşısında bir süre aval aval suratıma bakındığı sırada "Boran, kendine gel!" diyerek bağrındım. "Hemen hastaneye gitmemiz gerekir."

Boran irkilerek kendine geldiğinde Cemile hanıma bağrındı. Daha sonra beni kucağına aldığı gibi hızlıca odadan çıktı. "Tamam tamam, hastaneye gidiyoruz. Canın çok mu yanıyor, Dila."

Acıdan gözlerim kaydı, nefes alamıyordum. Boran sesi kulaklarımda çınlıyordu, fakat çığlıklarım yeri göğü inletecek durumdaydı.

Boran beni arabaya yerleştirdiğinde ikimizde ev halindeydik. Telaşla peşimizden gelen Cemile hanıma arabayı çalıştırmadan önce bağrındı. "Çocuğun eşyalarını ardımızdan getir, banada da Dila'yada kıyafet ayarla adamlarla gönder. Sonra ailelere haber ver."

"Tamam ağam tamam."

Dayanamayarak "Boran çabuk." Diyerek hem bağırdım hem de çığlık attım. Boran iyice telaşlandı. "Tamam , tamam sakin ol." Diyerek aracı çalıştırdı.

Canımın hiçbir zaman bu kadar ağrımadığını fark ederken yumrukları sıktım. Tırnaklarım avuç içlerimi deliyordu.

"Yetişeceğiz, tamam mı? Sakin ol!"

"Sakin falan olamam, burada içimden başka bir can çıkıyor. Bana sakin ol falan deme. Çabuk ol Boran ağa. Oğlunu sapa sağlam kucağına almak istiyorsun sürebildiğin en hızlı şekilde sür şu arabayı!"

"Oğlumuz mu olacak?" diye şaşkınlıkla sorduğu soru karşısında "Evet." Diyerek inledim. Cinsiyetini sormamıştı ki, nerden bilecekti. "Oğlumuz olacak."

53.BÖLÜM: DÜĞÜM

Dünya'ya bir Safir kanı daha gelmişti. Cesur Mirza Safir. Aynı Boran Safir'in kopyası olan bir bebek bırakmışlardı kucağıma. Sanki sadece onun genleriyle yapılmıştı ve ben sadece onu karnımda taşımıştım.

Kaşı, gözü, dudakları, mimikleri, tepkileri. Her şeyiyle babasıydı ve Boran karşı karşıya kaldığı kopyası olan küçük adama bakarken bile gözleri titriyordu. O kadar güzel bir bebekti ki ailenin en sert adamını bile çocuk gibi yapıyordu karşısında.

Sevda hanımın Arslan'dan sonra ilk defa gülümsediğini görmüştüm. Tabi ki benimle konuşmuş hatta yaptıkları için özür dilemişti. Bunu yaparken gururuna yenik düşmesi zor olmuştu ama yapmıştı. Hatalı olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Sadece kabul etmesi zor olmuştu.

Hepimiz hatalı ve yanlıştık. Doğru yapılan hiçbir şey olmamıştı. Sadece bazılarımız kurban bazılarımız cellat olmuştu. Fakat Cesur dünyaya geldiğinden beri aylardır içinde olduğum cehennem tuzla buz olmuş yerini bir cennete bırakmıştı.

Bütün ömrüm boyunca almadığım değeri şu üç ayda almıştım. Bunun sebebi tabiki de verdiğim erkek torundu fakat, sadece buda değildi. Arslan'dan sonra Safir ailesi bir yas evine dönmüştü. Herkes suskundu, herkes yastaydı ama Cesur'un nefesi hepsine nefes olmuş, gülüşü herkesin kahkahasına neden olmuştu.

Oğlum sadece bana değil herkese umut olmuştu.

Bazen onu yeniden içime sokup orda saklamak istiyordum.

"Abla, Cesur yine kusmuş eniştemin üzerine." Diyen Lal'in sesiyle gözlerimi devirerek oturduğum yerden doğruldum. Boran çocuğu rahat bırakmıyordu ki, her yediği ağzından geri çıkmak zorunda kalıyordu çocuğun. "Şaşırdık mı, tabiki de şaşırmadık." Diyerek Lal'in omzuna dokunup önünden geçip gittim. Yaz tatilinde oldukları için annem Lal'i bana

yardım etmek için sürekli gönderiyordu. Tabi ki Devran'ın Lal evdeyken kapıdan içeri geçmemesi şartıyla yaptığı bir şeydi.

Gelen giden misafir artık durulduğu için biraz daha rahattım ama bir süre Lal'in yardımına ihtiyacım vardı. İç merdivenlerden direk yatak odasına çıktığımda Cesur atağın üzerinde etrafında kurulmuş yastık duvarının içindeydi. Boran ise üstünü değiştiriyordu. Boran'ı es geçerek direk Cesur'un yanına geçtim. Ardımdan kapattığım kapının sesiyle Boran yüzünü bana dönerken "Oğum." Diyerek Cesur'un yanağına dokundum. Neyse ki üstü kirlenen yalnızca Boran'dı. Oğlum tertemiz görünüyordu. Eğilip koynundan öptüğümde gülümsemesi genişledi ve kulağıma hoş mırıldanmalar bıraktı.

"Midende bir şey kaldı mı oğlum, aç mısın?"

"Bütün yediğini kustu." Diyen Boran'ı duymazlıktan geldim. Bu süre zarfında bir saat bile ayrılmamıştı evden ama ondan öncesi o kadar şüpheliydi ki. Yüzüne bakmak çok zor bir şeydi, kendi gurumu yerler altına almayacaktım. Cesur küçük mırıltılarla süt istediğini açıkça belli ederken yanına kendi yerimi hazırlayarak kucağıma aldım. "Sen yeter ki iste oğluşum."

Kucağımda bir melek taşıyordum sanki. Göğsümü emmeye başlayan Cesur anında gözlerini kapatarak kucağımda rahatlarken göz ucuyla Boran'a baktım. Üzerine beyaz bir tişört geçirmişti. Yedi yirmi dört evin içinde olmasını anlamıyordum. Neyse ki ev büyüktü ve onu görmek istemediğim zamanlarda kaçacak yerlerim çoktu.

Giyindikten sonra yatağa doğru yürüdüğünde huzursuzca yerimden kıpırdandım, Önümde durduğunda ona bakmamak için tüm mücadelemi verdim ama eğilip Cesur'u öpmek için üzerimize eğildiğinde gergince başımı başka tarafa çevirdim. "Oğlum." Diye fısıldayarak Cesur'un saçlarından öptüğü sırada göğüs kafesime çarpan nefesiyle sertçe yutkundum ama gerginliğimi ona belli etmemek için elimden geleni yaptım. Yakınıma gelmesi hala beni mahvediyordu.

Boran Cesur'u öpmesine rağmen hala aynı noktada beklerken artık dayanmayarak "Uyumak üzere..." diye uyardım çekilmesi gerektiğini açıkça

dile getirerek. "Biliyorum." diye fısıldadığında ikinci kez saçlarından öptü Cesur'u fakat bu sefer daha da yaklaşmış saçlarını göğüs oluğuma sürtünmek zorunda kalmıştı. İrkilerek gözlerimi araladım. "Öyleyse rahat bırak." Diye söylendim. Başını göğsümden kaldırıp yüzlerimiz karşı karşıya kalacak şekilde durdu. "Çocuğumu rahat bırakmamı istiyorsun seni mi?" Bilerek yaptığını zaten farkındaydım. Bile bile yaklaşıyordu.

"Beni." Diyerek doğruca yüzüne söyledim. "Beni rahat bırak, yalnız bırak. Altı ay boyunca nasıl yok olduysan şimdide uzak dur."

"Karımdan uzak durup durmayacağıma ben karar veririm." Dedi fısıltıyla. Cesur'u rahatsız etmemek için kısık sesle konuşmaya çalışıyordu. "Ben senin karın değilim ki?" dedim kısık bir sesle. Gözlerimi gözlerine dikmiştim. Bir ateş vardı göz bebeklerimde ve bununla ömrü boyunca savaşmak zorunda kalacaktı.

"Kiminle yatıp kalktıysan onu karın yap."

"Seninle yatıp kalktım, bak oğlumuzda bunun meyvesi." Diyerek Cesur'a baktı. Dalga mı geçiyordu benimle. "Bu yüzden karım sensin."

Öfkeyle nefesimi dışarı verdim. "Sen değil miydin artık karım değilsin diyen?"

"Dila." Diye mırıldandı. Tüm sakinliğinin nedeni kucağımdaki Cesur'du. Çoktan uykuya dalmıştı. "Sen değil miydin kocanı ardında bırakıp çekip giden." Ondan gitmemi kabul edemiyordu ama oydu beni buna mecbur bırakan.

"Sendin beni senden gitmeye mecbur bırakan."

"Kararlarıma saygı duymayı bilmen gerekiyordu." Sesi üsten bir tavırla düştü kulağıma, yerini bilmen gerekiyordu dercesine demişti bunu. "Ben yönetiyorum bu aşireti. Benim kararlarımı sorgusuz sualsiz kabul etmek zorundasın."

"Değilim." Dedim dümdüz bir sesle. "Anlıyor musun, değilim. Beni mahvettin, ailemi, kardeşlerimi... kardeşini... Hepimizi yok ettin." Sesim

daha yüksek çıkmaya başladığında eliyle beni hızlıca susturup "Çocuğu korkutacaksın." Diye uyardı. Anında Cesur'a bakarak sindim ve sustum. Tüm gücüyle göğsümü emiyordu ama aynı zamanda uyuyordu da.

Boran yavaşça geri çekildi. "Sonra tartışacağız." Diyerek bana arkasını döndüğünde ardından öfkeyle bakmaya devam ettim. Neyi tartışacaksak? Bu saatten sonra neyi çözebileçektik? Bir düğümden ibarettik. Kendi elleriyle attığı düğümlerdi, kendisinden başka kimse çözemezdi.

Kucağımda uyuya kalan Cesur beşiğine bırakarak, minik yastığına başını yasladım. Boran'ın çıktığı gören Lal kapıyı çalarak içeri gelmişti. "Gel güzelim." Diyerek elimle işaret verdiğimde sakince yürüyerek yanıma geldi. Yatağın ucuna emanet gibi otururken gözleri gözlerime dikti.

Çok güzeldi, çok masumdu. "Lal." Diye mırıldandım. "İçinden nasıl geliyorsa, ne yapmak istiyorsan onu yap. Seni soktukları durumun esiri sakın olma, şu an bunları düşünme bile. Halledeceğiz tamam mı, okulu en iyi şekilde bitirmeye bak güzelim. Üniversiteyi yurt dışında okuman için elinden geleni yapacağım."

"İzin verirler mi?" diye sordu, çekingen bir sesle. "Devran abi izin verecek mi?" Vereceğine söz vermişti.

"Verecek, oldu da vermedi... Yeniden kaçarız ama sana istemediği hiçbir şeyi yapmalarına müsaade etmem." Dedim, acı çeken bir gülümsemeyle. "Abimlere zarar gelsin istemiyorum." Derken bakışlarını ellerine indirdi. "Kaya abimde çok kötü, Larin abla ile sürekli tartışıyorlar. Annemler bilmiyor ama ben duyuyorum seslerini. Larin abla sürekli ağlıyor, sen sürekli ağlıyorsun. Ya bende aynı şeyleri yaşarsam... Sevmediğim bir adamın karısı olmak zorunda kalırsam, abi dediğim adama kocam nasıl derim ki? Korkuyorum."

"Bu asla olmayacak." Dedim, duyduklarım üzerine. "Seni kimse hiçbir şeye zorlayamayacak." Lal hafifçe güldü, sanki söyledikleri inanmıyormuş gibiydi. Sanki senin başa çıkamadığını ben nasıl başaracağım der gibiydi. Hala Boran'la evli oluşum sözlerimi gerçekçi kılmıyordu. "Neyse Lal, şu an dediğim gibi sadece okulunla ilgilen. Başka hiçbir şeyi düşünme. Sen

Cesur'un yanında kal biraz. Ben gidip bir gidip Boran beyi bulayım. Sesimiz yükselse de korkma tamam mı? Sadece tartışıyor olacağız."

54.BÖLÜM: AFFETMEYECEĞİM

MULT.: KARAN

Lal'i içine hapis olmak zorunda kaldığı düşünceleriyle bir başına bırakarak odadan ayrıldığımda hedefimde Boran'ı bulmak vardı. Önce salona indim, muhtemelen maç izliyordu ama görünürde yoktu. Salondan çalışma odasına doğru kaydım, orada da kimse yoktu. Misafir odasına zaten gitmezdi. Çocuk odasında olsa duyardım. Adımlarımı bahçeye yönlendirdim.

Cemile hanım çiçekleri suluyordu. "Cemile hanım.." diyerek bahçe terliklerimi giydim. "Efendim hanımım." Diyen Cemile hanımın neşesi yerindeydi. Gülümseyen yüzüne gülümseyerek baktım. "Boran nerede?"

"Valla az önce Devran ağamla Miran ağam geldi. Bir şeyler konuşup hemen çıktılar. Nereye gittiklerini söylemediler." Gülümsemem suratımda asılı kaldı. "Tamam Cemile hanım." Diyerek tam geri içeri girecektim ki, dış kapı güvenlik tarafından aralandı. Adam başı önünde kapıyı sonuna kadar aralarken içeri Larin girdi, ardından da Kaya.

"Kaya, Larin.." diyerek şaşkınlıkla onları karşıladım. Kaya hemen bana sarılıp saçlarımdan öperken Larin düz ifadeyle gülümsedi. "Hoş geldiniz." Derken Larin'e uzanıp öpüştük.

"Yiğenimi görmeye geldik." Dediğinde Kaya "İyi yapmışsınız." Diyerek içeri geçmeleri için geriye çekildim. "Şimdi uyuyar ama hemen uyanır. Biz o sırada bir kahve içelim." Dediğimde Kaya "Öyleyse ben gideyim, biraz işerim var. Dönüşte görürüm yiğenimi." Dedi resmen kaçarcasına.

Larin'le bakıştık. "Nasıl istersen kardeşim." Dedim onu zorlamayarak. Belli ki Larin'le aynı ortamda kalmak istemiyordu. Kaya yeniden saçlarımdan öperek çıkıp giderken Larin'le kahve içmek için salona geçtik. Havalar o

kadar sıcaktı ki, klima sürekli sonuna kadar açık duruyordu. Dışarda durulacak gibi değildi.

"Abim yok mu?" başımı hayır anlamında salladım. "Yok, yeni çıktı." Anladım dercesine çenesini eğdi. "Eee sen nasılsın?" diye sordum ama iyi olmadığını biliyordum. Kaya'yla olmaları o kadar zordu ki, üstelik evliliklerinin sebep oldukları şey hepimizi mahvetmişti. "İyiyim diye yalan söylemeyeceğim Dila. Mahvolmuş durumdayım. Bu evlilik zaten yeteri kadar zorken Kaya'yla ayrı bir çıkmaza giriyorum. Benden resmen nefret ediyor."

Yeşil gözleri anında buğulandı, omuzları çökerken iç çeke çeke ardına yaslandı. "Yaman daha yakalanmadı üstelik. Bu yüzden nereye gidersem yanımda gelmek zorunda kalıyor, yan yana durdukça birbirimizi yiyoruz." Yamanı yakalamak kolay olmayacaktı. Çoktan ülke değiştirmişte olabilirdi. "Çok zor Dila, bizim bir ömür geçirmemiz o kadar zor ki! Üstelik Kaya'yı suçlayamıyorum bile. Benim yüzümden bir evliliğe mecbur bırakıldı. Benim yüzümden Lal'in hayatı mahvoldu. Devran aynı şekilde."

Yaptığı küçücük hata bir çok kişinin hayatına mahal olmuştu. "Nereye kadar böyle gidebilir. Karı koca zaten değiliz. Bana dokunmasına yanıp tutuşmuyorum ama okulum bu yıl bitti, ailen yakında çocuk dediklerinde ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Onlar bizi karı koca olmuş bilirken ben Kaya'nın kanıyla lekelenmiş bir çarşafı ellerine tutuşturdum."

Kaya'nın ona dokunamayacağını biliyordum ama Larin'e verebileceğim bir akıl yoktu. Zordu ikisi içinde, Kaya Boran gibi sadece mantığıyla hareket ederdi ama bu kez mantığı bile izin vermemişti Larin'e dokunmaya.

"Zaman iyi gelecektir." Dedim verebilecek bir teselli bulamayınca. "Üzme kendini, okulun bittiyse mesleğinle ilgilen. Çok güzel bir veteriner olacaksın."

"Başvurdum birkaç yere, bakalım haber bekliyorum. Kimse dönüş yapmazsa kendi yerimi açarım." Yaparsın dercesine gülümsedim. En azından Kaya öküz abisi gibi onu dört duvar arasına hapis etmiyordu onu.

Larinle Kaya gelene kadar sohbet etmiştik. Kaya gelince de yarım saat kadar Cesur'la vakit geçirip daha sonra gitmişlerdi. Akşam yemeği saati geldiğinde Boran hala ortada yoktu. Lal ile yemeğimizi yedikten sonra Karan onu almaya gelmişti. Annem göndermişti yüksek ihtimalle, aklı gitmişti zaten kadının son yaşananlardan sonra ama yine de son noktada tercihi her zaman erkek çocukları olmuştu.

"Ablam." Karan uzun boyuyla içeri dalıp Cesur'u evire çevire sevdikten sonra beni de bir güzel mıncırdığın da kahkahalarla ondan kurtulmaya çalıştım. "Ablaların en güzeli." Derken eline koluna hakim olamıyordu. "Yeter tamam." Diyerek geriye kaçtım. Cesur bu halimizle gülücükler saçıyordu. "Hadi tamam yeter Karan!"

Lal de kıkır gülerken dış kapı açıldı ve içeri Boran ve çocuklar girdi. Kahkahalarımız onları görünce kesilirken, Boran yüzümden bir süre gözlerini almayarak sonunda Karan'a dönüp "Hoş geldin." Dedi. Karan onu başıyla selamlayıp gözlerini önce Lal sonra Devran'a dikti.

Lal gözlerini kaçıracak yer arıyorken Devran yeşil gözlerini onun üzerinde tutmaya devam etti. Dokuz aydır karşı karşıya kalmamışlardı büyük ihtimalle. Fakat yeni on üç yaşına giren Lal'imin sadece boyu uzamıştı azıcık. Kıvırcık saçları beline doğru dökülüyordu. Üzerinde mor çiçekleri olan elbisesinin düzeltirken aynı anda kucağında tutuğu Cesur'u daha sıkı tutmaya çalıştı. Devran'ı gördüğü için gerildiğini anladığımda Cesuru kucağından aldım. Zaten Karan'da Devran'la Lal'i aynı yerde bulundurmak istemediği için "Hadi Lal, sen geç arabaya... Gidelim artık." Dedi.

"Tamam abi, size iyi akşamlar." Diyen Lal başını yerden kaldırmadan çıkıp gittiğinde Karan'da peşinden çıkmıştı. Bahçe kapısı kapanana kadar Devran gözlerini arkalarından ayırmamıştı.

"Hoş geldiniz çocuklar, aç mısınız. Yemek hazırlayalım." Dedim ortadaki gerginliği kesmek adına. Miran kucağımdaki Cesur'a uzandı. "Olur valla yenge, kurt gibi açıktık." Dedi yorgun bir sesle.

"Tamam o zaman." Diyerek Cesuru onlara verdim. Zaten Cesur'a da az önce Karan yeterince onu yormamış gibi yeniden büyük bir heyecanla

amcalarıyla oynamaya başladı. "Siz geçin içeri ben hemen sofrayı hazırlatıyorum."

Boran'a bakmayı göz ardı ederek mutfağa girdiğimde Cemile hanımın dolaba koyduğu yemekleri tekrar çıkarıp ısıtmak için ocağa koydum. O sırada Cemile hanıma seslenip masayı kurmasını istedim.

Ocağın başında beklerken ardımda hissettiğim gölgeyle irkilerek arkamı döndüm ve Boran'la burun buruna geldim. "Niye ses çıkarmıyorsun?" derken elimi hızla çarpmaya başlaya göğüs kafesime yasladım.

"Korktun mu?" dedi, tek kaşını kaldırarak. Sesi yorgun ama düştüğüm durumdan eğlenir gibi çıkmıştı. "Korkmadım." Diyerek tersledim onu. "Ne var, ne istiyorsun."

Gözleri göğüs kafesime düştü, üzerimdeki V yakanın bittiği noktaya gözlerini sabitleyerek "Cesur açıktı." Dedi, "Huysuzlanıyor, emzirmen gerekiyor."

Bakışları göğsümü delip geçerken derin bir nefes aldım. İçime çektiğim solukla şişen göğüs kafesimde gözleri dolandı. "Yeni emzirdim." Dedim huysuzca yerimden kıpırdanırken. "Doymamış belli ki." Dedi, bir adım atarak. Mutfak tezgahına yaslı bedenimi kaçıracak alanım olmadığı için sadece belimi geriye doğru büktüm. "Kime çektiği ortada." Dedim.

"Oda sana doymuyor demek ki!" dedi fısıltıysa. Ne yapıyordu bu dengesiz. Ne diyordu? "Yaklaşma bana." Diyerek elimi kaldırdım ve onu hafifçe iterek hızlıca ona sırtımı döndüm. Boran'ı ittirişim işe yaramazken dikkatimi toplamak adına ocaktaki yemeye döndüm. Yanmak üzereydi zaten, hızlıca ocağın altını kıstım.

Gitmiyordu, hala arkamdaydı ve çok yakınımdaydı. "Boran defol git." Dedim hırıltılı bir sesle. Kalbim boğazımda atıyordu. "Git başkası doyursun seni."

"Ben sen doyur istiyorum." Derken aramızdaki kalan son mesafeyi de tuzla buz etmişti. Bedenime yaslanan teniyle kuvvetle ondan kaçmaya çalıştım ama iki elini iki yanımdan ocak mermerine yaslamıştı.

"Ya sen nasıl dengesiz bir adamsın." Dedim çirkefleşerek. "Sen değil miydin beni bırakan."

"Ben değil sendin." Dedi beni kıskacına aldığında. "Sendin sana kul köpek olmuş adamı ardında bırakan." Bu muydu bana kul köpek olmuş hali, benden başka herkesi koklayarak mı yapmıştı bunu. "Sana o kadar öfkelendim ki seni affetmemek için kendimi o kadar çok tuttum ki."

"Beni affettin mi?" dedim dalga geçen bir ses tonuyla. "Affetmedim ama sana uzak kalmak en çok beni cezalandırıyor." Ellerimi sıkıştığım mutfak tezgahına bastırdım. "Güzel." Diye mırıldandım. "Beni affetme çünkü ben seni asla affetmeyeceğim. Sen nasıl beni oğlumuzun hatırına kapı önüne koymadın, Bende sırf oğlumuz hatırına kapıdan çıkıp gitmiyorum."

Bildirimlerden haber almak için instagram hesabımız

@dilaninsatirlari

sayfamızı takip edebilirsiniz.

55.BÖLÜM: HİÇBİR ZAMAN

"Beni affetme çünkü ben seni asla affetmeyeceğim. Sen nasıl beni oğlumuzun hatırına kapı önüne koymadın, Bende sırf oğlumuz hatırına o kapıdan çıkıp gitmiyorum." Direyerek yüzümü tam ona döndüğüm sırada içeri giren Cemile hanımla aynı anda benden uzaklaştı ama Cemile hanım az önceki görüntümüzle çoktan karşı karşıya kalmıştı.

Kadıncağız şaşkınlıktan ne yapacağını bilemezken Boran elini ensesine atıp kaşıdı ve hiçbir şey demeden çıkıp gitti. "Gerisini sen halleder misin Cemile hanım ben Cesur'la ilgileneyim." Diyerek ondan onay aldıktan sonra utanç içinde mutfağı terk ettim.

Çocuklar hala Cesur'la oynuyorlardı. Yanlarından onları rahatsız etmeden geçerek tekli koltuklardan birine oturdum. Miran ve Devran resmen aralarında top gibi oynatıyorlardı çocuğumu. "Sen de babam gibi fena mı olacaksın aslan parçası." Diyen Miran'a odaklandım. "Kadınlar mı atlayacak üzerine!"

Devran hızla omzuna vuracak Miran'ı susturmaya çalışsa da çoktan duymuştum duyacağımı. "O ne demek Miran?" dediğimde Boran'da öfkeli bakışlarını Miran'a dikti.

"Yenge, sen burada mıydın?" Mahcupça bana döndüğünde beni görmediği anlamıştım. Başımı hafifçe sallayıp tek kaşımı kaldırdım. "Valla abimin bir suçu yok yenge. Valla bak!" Miran telaşla savunmaya geçerken içten içe göz devirdim. Abisi beni aldattığını inkaretmiyorken o savunmaya geçmişti.

"Sen doğum yapmadan önce resepsiyona geç bir kız başladı. Kız manyak çıktı, abime aşık olmuş ama abim kesinlikle kıza yüz vermedi. Asla dönüp bakmaz çalışanlarına, hatta gözü senden başkasını görmez. Valla bak!" Tabi kesin öyleydi! "Tam senin doğum yaptığın gündü galiba, bu manyak gizlice abimin odasına girip abim koltukta uyurken ona resmen tecavüz etmeye kalkışmış."

"Ne?" Duyduklarım karşısında şokla gözlerimi aralarken Boran dayanamayıp Miran'ın kafasına bir tane geçti. "Ulan bir gün elimden kalacaksın!" diyerek o Miran'ı sirkelerken duyduklarımı sindirmeye çalıştım ama imkansızdı. "Ne elini tutabiliyorsun ne dilini! Koparacağım ikisini de göreceksin sonunda!"

O günkü hali bu yüzdendi. Üzerindeki koku, o ruj izi. Öyleyse neden ben onu suçlarken o inkar etmemişti. "Abi dur, vallaha dur." Miran kendini kurtarmak için yerden sürünerek koltukların arkasına kaçarken hızlıca aralarında kaynamasın diye Cesur'ı kucakladım ama Cesur halinden oldukça memnundu. "Yenge abimi bir gör ama...." Devran'a gülerek konuya dahil olduğuna Boran'ı öyle bir durumda hayal edemedim. Çok zordu benim için. "Kızı üzerinden öyle bir atmış ki, kızın yere düşerken kalçası kırılmış. Hayatımda hiç bu kadar karısına düşkün adam görmedim. İş için otelde kalırken içeri garson bile sokmuyordu. Yemeğini ben getirip götürüyordum." Demek öyleydi! Konuş Devran konuş, abinin sırf canımı yakmak için sustuklarını sen konuş.

Keşke bunları sizden değil ondan dinleseydim. Yemezdim kendimi kendi kendime. Gözlerimi öfkeyle Boran'a diktiğimde Miran'ı yakalamış hırpalamaya devam ediyordu. Üç koca çocuk salonu istila etmişti.

Kaşlarımı çatsam da kalbimin içten içe gülümsediği ve rahatladığını hissediyordum. Beni aldatmamıştı. "Tamam tamam, hadi yemeğinizi yiyin artık." Dedim durmaları için. Devran hemen kurulan masaya otururken Miran resmen sürünerek Boran'ın ellerinden kurtuldu. "Ben sana sonra göstereceğim o gevşek ağzının hesabını!" dedi son bir kez vurmadan önce.

Miran yığılmış bir şekilde sandalyeye oturduğunda Cesur'un kıkırdaması kulaklarımıza ilişti. "Senin de karnın açıktı mı oğlum." Diyerek gülümsedim. "Siz yemeğinizi yiyin bende Cesur'u uyutayım." Dedim çocuklara bakarak.

"Tamam yengem." Devran ve Miran Cesur'la vedalaşırken göz ucuyla Boran'a baktım ve göz göze geldik. Aramızdaki en büyük düğüm çözülmüş ve ayak bileklerimizi kurtarmışız gibi hissediyordum. Ona adım atabilmek için o ipin çözülmesine muhtaçtım.

Ama bu demek değildi onu sürüm sürüm süründürmeyeceğim.

Onları baş başa bırakarak salondan ayrıldığımda önce Cesur'un üstünü değiştirdim. Terlemişti ve artık yorgun düşmüştü. Bende en az onun kadar yorgundum. Oğlumun yanına uzandım "Canım." Diyerek masum gözlerinden öptükten sonra içime dolan huzurun tarifi yoktu.

Bu en çokta aldatılmadığımı öğrendiğim içinde olabilirdi. Cesur usulca tişörtümü çekiştirdiğinde "Baban gibisin aynı, doymak nedir bilmiyorsun." Dedim. Gerçi bir seneye yakın bana ve başka birine dokunmadan yaşamıştı, kolay olmamalıydı onun için. Sırıtarak Cesurun yerini hazırlayıp kendi kolumun altına da bir yastık çekip emzirmeye başladım.

Cesur'la birlikle bende uykunun kollarını sığınırken gözlerimi kapattım ve doymasını bitene kadar ayık kalmaya çalıştım.

Yaklaşık yarım saat sonra göğsümle savaşı azalırken yatak odasının açılıp kapandığını hissettim.

Boran gelmiş olmalıydı. Gözlerimi hafifçe araladığımda adımları yatağın yanında durarak yatağa oturdu. Kirpiklerimin arasından gördüğüm yüzünü netleştirmeye çalışırken güneş battığı için içeride karanlıktan dolayı uyku isteğimi bastırmak zor olmuştu. Boran yatağa yerleşerek bir kolunu Cesur'un arkasına atarak tıpkı sabah yaptığı gibi içime gire gire öptü onu.

Cesur babasının yüzüne batan sakalları yüzünden uyanır gibi olduğunda "Dur, yapma." Diye mırıldandım ağır bir şekilde. Hava çok sıcaktı ve terlemiştim. Cesur hasta olmasın diye klimayı fazla açamıyordum da odada. "Terlemişsiniz." Diyen Boran sesi soğuk ve cezbedici çıkmıştı.

"Öyle, çocuklar gitti mi?" diye sordum. "Gittiler."

Karanlıkta onunla göz göze geldik. Yavaşça yanıma uzanıp bir elini başının atlına koyarak gözlerini gözlerime kilitledi. Cesur bir taraftan göğsümdeki tüm sütü yutmaya çalışıyordu. Yorgunlukla gözlerimi kırpıştırdım. "Ne bakıyorsun öyle?" diyerek tek kaşımı kaldırdığımda derin bir nefes alıp verdi.

"Karıma bakıyorum." Gözlerimle resmen ben senin karın değilim diye bağrınsam da, sesimi çıkarmayarak bakışlarımla onu cevapladım. "Seni aldatmadım."

Bunu söylemek için biraz geç kalmamış mıydı? "Bravo." Diyerek gözlerimi Cesur'a kaydırdım. "Yapmadığın tek bir şey olmuş oldu. Seni tebrik ediyorum Boran Safir."

"Dila..." diye mırıldandığında ses tonu hiç beklemediğim kadar yumuşaktı. "Konuşmak istemiyorum." Dedim, kuyruğumu indirmemekte kararlıydım. "Ne zamana kadar?" dedi.

"Hiçbir zaman." Dedim.

Yatağın içinde biraz daha bize doğru kaydı ve Cesur'un sırtını göğüs duvarına yaslayacak kadar yakınlaştı. Yani resmen yine dibimdeydi. "Tama öyleyse, bende çocuğumla biraz ilgileneyim." Derken Cesur'u saçlarını okşayarak üst üste öpmeye başladı. Amacının bana dokunmak olduğunu biliyordum. Çocuğu seveceğim diye içime içime giriyordu.

"Çocuğu uyandıracaksın." Diye kızdığımda hiç oralı olmadı. "Bir daha uyanırsa sen uyutmak zorunda kalırsın haberin olsun Boran Ağa."

"Hıhı." Diye mırıldandığı sırada Cesur'un burnunu öpmüştü ama dudaklarının yarını benim tenimdeydi. "Uyuturum çocuğumu." Dudaklarını uzun bir süre aynı noktada tutmaya devam ederken derin bir nefes bıraktım dışarı.

"Boran." Diyerek omzundan onu itekledim. "Rahat bırak, uyansın istemiyorum. Zaten çok yorgunum!" Boran kirpiklerinin arasından yüzüme bakıp "Ben yorgunluğunu alabilirim." Dedi.

"Nasıl olacakmış o?" dedim, gerçekten merak ederek. "Kendini bana bırakman yeterli." Dedi sırıtarak. "Sıcak bir duş, sonra masaj, sonra..."

"İstemiyorum." Dedim devam etmesine izin vermeden. "Senden gelecek hiçbir şeyi istemiyorum." Yavaşça dirseklerimden destek alarak bu kez ben dibine girdim ve onunla dudak dudağa kalacak mesafeye kadar yaklaştım.

"Ben tek başıma da alırım sıcak duşumu. Masaj yaptıracak daha becerikli eller de bulabilirim." Boran dudaklarımda tutuklu kalırken "Daha becerikli eller kimmiş Dila hanım?" diye sordu.

"Sen hariç herkes." Ona doğru çekildiğimi hissettim ama kendimi durdurmak için elimden geleni yapıyordu. "Sikerim o herkesi." Diye resmen hırladığında dudağımın bir kenarı hafifçe kıvrıldı. "Neden kızıyorsun ki, ben senin neyinim ki delleniyorsun böyle kıskançlığından." Onu çıldırtmak ilk defa bu kadar zevkli bir hal almıştı.

"Sen benim yarınımsın Dila."

"Ben senin dününde kaldım Boran."

Sonra yavaşça geri çekilip başımı yastığa bıraktım. Cesur neyse ki sonunda uyumuştu. Onu beşiğine bırakacak gücü kendimde bulamadığım için göğsümü ağzından çıkarıp yanıma yerleştirdim. Emziğini de dudaklarının arasına yerleştirdim. Boran pür dikkat bize kilitlenirken üzerimi düzelttim. "Tartışmaya devam etmek istemiyorum. Uyuyacağım. Oğlumu beni ve bizi rahatsız etme."

"Emredersiniz hanımağam."

56.BÖLÜM: BARBAS GELİNİ

Larin'den...

Lale hanımın önünden geçerken eğdiğim başımı Kaya'nın yanına varana kadar yerden kaldırmazken babasını saygıyla selamlayıp bahçe kapısını aralayarak Kaya'yla birlikte evden çıktık. Annesinin nefreti gözle görülür bir şekilde bir yıldır gram azalmadan devam etmişti ama neyse ki çenesini tutarak bana ikinci bir işkence yaşatmıyordu. Kadın haklıydı, o kadar haklıydı ki. Bağırıp çağırsa gıkımı çıkaramazdım. "En büyük oğlunu nefret ettiği ailesinin kızıyla evlendirmek zorunda kalmıştı. İstemediği ot olarak kadının burnunun dibinde bitmiştim.

"Neredeydi bu veterinerlik?" diye soran Kaya'ya derin bir nefes alarak baktım. Düğün gecesi söylediği gibi ne okul hayatıma ne de iş hayatıma engel olmuştu. Aksine her gün kapıdan almış geri kapıya bırakmıştı. Tabi bunu Yaman'dan dolayı güvenlik amaçlı yapıyordu ama her ne olursa olsun beni korumak için elinden geleni yapıyordu. Şimdide başvuruda bulunduğum veteriner kliniğinin ön görüşmesine kabul edilmiştim ve beni oraya götürüyordu.

Üzerime giydiğim gayet modern gözüken lacivert takımın ceketinin ön düğmelerini sıcaktan dolayı açarken "Merkezde hemen." Diye cevapladım onu. Kaya göz ucuyla gözlerini üzerimde gezdirip başıyla beni onayladı, sonra korumanın araladığı araç kapısının şoför koltuğuna geçti. Onu bekletmemek adına topuklu ayakkabılarımla zorlansam da adımlarımı hızlandırıp yan tarafına geçtim.

Günlük konuşma tozumuz bu kadar olduğu için arabadaki yolculuğumuz sessiz sedasız son buldu veterinerliğe gelen kadar. O arabayı park ederken aracın ayna kısmını aralayıp son bir kez kendimi inceledim. Düzleştirdiğim saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken dudağımdaki kahve tonlarındaki rujun üzerinden geçtim. Aynayı kapatıp ona döndüğümde gözlerini bana dikmiş olduğunu görünce "Şey..." diye mırıldandım bir şey söyleme gereği duyarak ama ne söyleyeceğimi de bilemedim.

"Gelecek misin yoksa araçta mı bekleyeceksin?" diye sordum, o sırada rujumu çantama yerleştirmekle oyalandım.

"Geleceğim." Diye mırıldandı ama sanki planı değişmiş gibi konuşmuştu. "Kapıya kadar mı yoksa içeride mi gireceksin?"

Normalde kapıya bırakıp giderdi her zaman. Benle ne kadar az zaman geçirirse onun için o kadar kardı. "İçeri girmemde bir sakınca var mı?"

Çantamın fermuarını ağır bir hareketle çekerek yüzüne baktım. "Hayır, neden olsun?" dedim. "İyi, in hadi o zaman." Diyerek kapısına uzanıp, açtığı gibi indi. Onun aksine ayakkabılarımdan dolayı yavaşça indiğimde o çoktan arabanın etrafında dolanıp yanıma gelmişti.

"Nerden buldun burayı?" Derken veteriner kliniğine doğru yürümeye başladık. Yan yana ama temasız bir şekilde ilerliyorduk. Kaya onu tanıyan esnafın selamına karşılık verirken sıkılmış olacak ki tanınmamak için güneş gözlüğünü takmıştı. Ona çok yakışan güneş gözlükleriyle bana döndüğünde "Okuldan arkadaşım önerdi, o da burada başlamış stajına birini daha alacaklarmış. Oda beni önermiş." Dedim, kısaca anlatarak.

Gözlüğünün altında kaşının birini kaldırdığını hissettim. "Seni önermiş demek."

"Evet." Diyerek onayladım ve önüme döndüm. Sanki ben önerilmeyecekmişim biriymişim gibi bir tavırdaydı. "Arkadaşının adı ne?" Bana ilk defa bu kadar çok zoru soruyordu. "Evren." Dedi dümdüz bir sesle.

Verdiği nefesin sesini duydum. Keskin ve sertti. "Anladım." Dedi ama ne anladığını ben anlamamıştım. Kliniğin önünde geldiğimizde ben önde o arkada içeri girdik ama o saniyeye kadar vazgeçip gider diye ummuştum her zaman yaptığı gibi.

Resepsiyon kısmındaki karşılama kıza görüşme için geldiğimi söyledikten sonra kız telefonla birilerini ararken Kaya arkamda bekliyordu. Tavırları gergin bir hal almıştı.

"Evren bey ve Hakan bey sizi bekliyorlar. İkinci kat, daire üç. Asansörle çıkabilirsiniz." Kızın yönlendiği asansörden içeri girerken "Evren yetmezmiş gibi birde Hakan'ımız var." Dediğini duydum Kaya'nın. İstemsizce kaşlarımı çatarken duymamış gibi yaptım. Neye sinirlenmişti bu kadar. Erkeklerle çalışamazsın demezdi değil mi? Karışmayacağına söz vermişti.

İkinci kata geldiğimizde üçüncü dairenin kapısına gelip zile bastığımızda kapıyı Evren açmıştı. Evren uzun boylu, çok yakışıklı olmasa da düzgün tipli bir çocuktu. Çok iyi bir dille konuşur karşısında ki en sert adamı bile ikna ederdi.

"Larin, hoş geldin." Evren arkamdaki adı gibi kaya gibi duran Kaya'yı fark ettiğinde "Hoş geldiniz." Diye evirdi cümlesini. Bana uzattığı eline tam selamlaşmak için uzanacakken benden önce bir el Evren'in elini tuttu ve sert bir şekilde aşağı yukarı salladı.

"Hoş bulduk kardeşim." Diyen Kaya, Evren'i elini sertçe indirerek boşta kalan elini bana uzattı ve eli belime doğru sahiplenici bir şekilde kaydı. Şaşkınlıkla aralanan gözlerimi önce eline sonra yüzüne diktim ama o bana değil Evren'e dimdik bakıyordu. Bu ilk temasımız olduğu için küçük dilimi yutmak üzereydim resmen.

Evren Kaya'nın tavrından dolayı bir adım gerileyerek geçmemiz için yer açtığında benim aklım sadece Kaya'nın belimdeki elindeydi. "Hakan abi odasında seni bekliyor. Merak etme çok iyi biridir. Senin gibi birini de asla kaçırmak istemez."

Dikkatimi Evren'e vermeye çalışsam da Kaya'nın belimdeki elinin sıkılaştığını hissettim. Anlaşılan Evren'i sevmemişti. "Teşekkür ederim Evren." Diyerek gülümsedim minnetle. Yavaşça Kaya'ya döndüm, umarım ofise girmek istemezdi. Göz göze geldiğimizde "Burada bekliyorum." Dedi. Gözlerinden gözlerinden uzun bir süre alamadığım sırada "Burada bekliyorum karıcığım." Demesiyle ikinci bir şokla sarsıldım. O ise rahat bir tavırla elini belimden çekip bekleme salonundaki koltuklardan birine oturup bir bacağını diğerinin üstüne attı.

Toparlanmam zor oldu. Kaya'dan gördüğüm ilk yakınlık ve duyduğum tek güzel sözdü bunlar. Kalbimde boğazımda atmaya başladığını hissederken hızlıca Evren'in yönlendirdiği ofise girdim. İçeri girdiğimi gören Hakan bey hemen ayaklandı. "Hoş geldiniz Larin hanım"

Kırklı yaşlarda oldukça yakışıklı bir adamdı. Kaya bunu görse çıldırırdı herhalde. Adamın uzattığı eli sıktım. "Hoş geldim."

Masasının önünde tekli koltuğu oturduğumda adamda saygı gereği kendi koltuğuna değil karşımdaki diğer tekli koltuğa oturdu. "Gönderdiğin CV inceledim. İyi derecelerle mezun olmuşsun. Staj notlarında gayet iyi. Seninle çalışmak tabiki de isterim ama başlangıç kısmında maaşlarımız asgari düzeyde oluyor maalesef. Eğer kabul edersen yarın hemen gel başla."

"Maaş hiç önemli değil." Derken gülümsedim. Buradan gelecek paraya ihtiyacım zaten yoktu. Tek isteğim okuduğum okulun hakkını verip çalışmaktı.

"Öyleyse anlaştık." Diyen Hakan beyi başımla hızlıca onayladım. "Anlaştık."

"O halde yarın görüşürüz. Diğer her şeyi Evren'le halledersin nasıl olsa." Bu kadar hızlı olacağını tahmin etmediğim için şaşkın ama mutluydum. "Tabiki." Hakan beyle anlaştıktan sonra beni kapıya kadar uğurlamak için çıktığında gülümseyerek adamın uzattığı eli sıktım. "Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz Larin." Bunu derken elimi gereğinden fazla tutmuştu ama elimi çekemedim. Sertçe yutkunarak Kaya'ya baktım ve burnuna kadar indirdiği gözlüğünün üstünde kalan kara gözlerindeki öfkeli bakışlarla karşı karşıya kaldım. Hızlıca ellerimi çektim ve zoraki bir gülümsemeyle Evren'i de selamladım. Kaya zaten çoktan ayaklanmıştı. Bir şey demesine fırsat vermeden hızlıca dışarı çıktım.

Neyse ki oda ters bir hareketle bulunup bizi küçük düşürmemişti. Bu davranışları tabi ki de kıskandığından değildi, tamamen karısı olduğum için yapıyordu. Kıskandığı için değil de onun soyadını taşıdığım içindi.

Arabaya gidene kadar ikimizden de çıt çıkmazken araca bindiğimiz gibi yola koyuldu. Bir şey demiyordu ama direksiyonu tutan parmak boğumları direksiyonu sıkmaktan kızarmıştı. İyice sıcakladığımı hissedince uzanıp ceketimi çıkarıp üzerimdeki askılı beyaz bluzla kaldım sadece.

"Hemen anlaştınız mı." Dedi en sonunda. Dayananmış olacak ki, konuşmaya karar vermişti. "Evet, bende şaşkınım ama hemen işe aldı."

"Neden acaba?" derken ses tonu garipti. Soru sormuyormuşta sorunun cevabını biliyormuş gibi bir tonda çıkmıştı.

"Bir sorun mu var?" diye sordum, yüzüme düşen saçlarımı geriye doğru attım. Hava niye gittikçe ısınıyordu. "Yok mu?" diye cevapladı beni, kızgın bir tonla söylemişti bunu.

"Var mı?" ben ona soruyordum oda bana. "Var." Dedi, dolandırmadan. "Orda çalışmanı istemiyorum." Bunu zaten anlamıştım.

"Neden?" dedim, bir açıklamaya ihtiyacım vardı. Gözlükten dolayı gözlerini göremediğim için sinirlendim. "Sen Barbas gelinisin Larin, akşama kadar iki adamla çalışman hoş değil. Hele o adamlarla hiç değil."

"İş hayatıma karışmayacağım demiştin." Dedim onun aksine ben sakindim. "Ben iş hayatına karışmıyorum zaten, iş arkadaşlarına müdahale ediyorum."

Kaşlarımı çatarak "Ne varmış adamlarda?" dedim.

"Sen görmedin mi adamın bakışlarını? Sence seni niye aldı adam. Daha bir haftalık çalışma deneyimin bile yok ama seni hemen aldı. Neden acaba?" Neden hemen bu kadar kötü düşünüyordu. Evren'le yıllarca aynı sınıftaydım hiçbir zaman ileri gidecek bir şey yapmamıştı, zaten tüm sınıf ailemi bildiği için bana karşı her zaman dikkatli davranmışlardı. Hakan beyi tanımıyordum ama Kaya daha tanımadan yargılıyordu.

"Neden?" diye sordum. "Nedenini biliyorsun Larin." Dedi kızgınlıkla. Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Bilmiyorum Kaya, Nedenini bilmiyorum... Söyle de bileyim!"

"Seni sadece güzel olduğun için hemen aldı işe Larin!" Normalde ağır bir cümleydi. Anlamı sen vasıfsız birisin ve sadece güzel olduğun için kabul gördün, diyordu. Bir yerde hakarete de giriyordu ama benim o an duyduğum tek şey, güzel olduğumu söylemesiydi.

Beni güzel gördüğünü itiraf etmişti.

Kızmak yerine gülümsediğimi gören Kaya, söylediği şeyin sonrasında farkına varmış olacak ki bir anda yolun kenarına çekip durdu ve sanki söylediği şeyden konuyu dağıtmak istercesine "Orda başlamayacaksın işe Larin." Dedi.

Sırf gıcıklığına "Başlayacağım." Dedim. Tepkilerinin hoşuma gittiğini inkar edemezdim. "Bana karşı çıkabileceğini mi sanıyorsun." Onu başımla onayladım. "Bak zaten çok az veterinerlik var. Hepsi de dolu, buradan başka seçeneğim yok."

"Senin paraya mı ihtiyacın var Larin, son seçenekmiş!" kızmaya başlamıştı. "Hayır ama işi öğrenmeye ihtiyacım var!"

"Öyleyse ben sana bir yer açar sana işi öğretecek başka bir veterinerde bulurum. İki kadın veteriner güzel güzel çalışırsınız." Yapamazsın diyemedim bile, yapardı ama "Yok artık." Demekten kendimi alı koyamadım.

"Var var." Dedi alayla. "Ne güzel hem bir veterinerlik kliniği daha açmış olursunuz. Ayrıca paraya ihtiyacın olmadığı içinde hayrına yapmışta olursun. Sokak hayvanlarıyla falan ilgilenirsiniz." Çoktan plan programını yazmış çizmişti paşam.

"Sana inanamıyorum." Dedim. Gözlüğünü indirdi ve keyifle gözlerimin içine baktı. "Anlaştık değil mi Larin hanım?" o sırada elini uzatmıştı. "Sanki anlaşmasak bana izin verecek misin?" Çıkladı. "Vermeyeceğim karım."

Karım kelimesini öyle güzel söylemişti ki, bana istediği her şeyi yaptırabilirdi. Titremeye başlayan ellerimi avucuna bıraktım. "Anlaştık öyleyse, kocacım."

Tek kaşını kaldırdı, avucumdaki elini parmaklarının arasına sıkıştırarak tutuşunu sıklaştırdığında sertçe yutkunarak derin bir nefes aldım.

Bildirimlerden haber almak için instagram hesabımız

sayfamızı takip edebilirsiniz.

57.BÖLÜM:DELİRİYORUM

Her şeyimi kaybettiğimi sandığım o anda, her şeyim olan bir mucize vermişti Allah bana.

Cesur Mirza Safir.

Cehennemim olan Boran Safir'in bana hediye ettiği bir cennetti. Çünkü benim yaşamak için hiçbir umudum kalmamışken umut olmuştu oğlum bana. Babasının yalnız bıraktığı geceleri, ışık olarak aydınlatmıştı karanlığımızı.

Boran sağ kolunun üzerine yatırdığı başına yaslamıştı burnunun ucunu. Cesur babasının kollarında huzur içinde uyurken Boran da en az oğlumuz kadar huzurlu görünüyordu. Yüzünde adlandıramadığım bir mutluluk, rahatlamış bir ifade vardı.

Tıpatıp kopyası olan bir çocuk vermiştim ona. Bakalım kendisiyle nasıl başa çıkabilecekti?

Onlar uyurken ses çıkarmadan odanın içindeki dağınıklığı toparlamaya çalışırken havanın bunaltıcı sıcaklığından dolayı saçlarımı dağınık bir şekilde yukarıda toparladım ve nefeslendim. Cesur'la ilgilenmekten ne kendimle nede evle ilgilenebiliyordum. Ağlayan bir çocuk değildi ama daha küçücüktü ve gözümün önünden ayırmak çok zor geliyordu.

Sessizce elimden geldiğince odayı toparlayıp tüm kirli kıyafetleri kirli sepetine tıkayıp sepetin kapağını yorgun bir şekilde kapatıp lavabonun mermerine yasladım. Ciddi anlamda sırılsıklam olmuştum. Elime yüzüme su serperek biraz olsun serinlemeye çalıştım. O sırada aynadaki yansımama saçma bir bakış atarak kendimi süzdüm ve yüzümü buruşturarak kendimle göz göze geldim.

Cesur dört aylık olmak üzereydi, yine gereğinden fazla zayıftım. Doğumda aldığım kiloları fazla fazla vererek elli kilo kadar bir şey kalmıştım.

Yorgunluktan çöken göz altlarıma dokunarak derin bir nefes aldım. Boran bana bakınca korkmuyor muydu?

Aylardır dışarı sadece iş için çıkıp geri hemen soluğu evde alıyordu, ellerinde her gün farklı bir çiçek buketiyle kapıdan içeri giriyordu ama kendime hakim olarak hiçbir şekilde gardımı indirmemiştim. Benim içimde açtırdığını düşündüğüm çiçekleri ateşe verdikten sonra diğer çiçeklerin hiçbir önemi yoktu. Yüzümü kurulama gereği duymadan ıslak bir şekilde banyodan çıktım ve iki çocuğumu da kontrol ettim. Uyumaya devam ediyorlardı.

Boran üzerinde sadece şort olmasına rağmen alnında terler birikmişti. Karın kasları gergin bir şekilde ufak baklava dilimlerine ayrılmıştı ve hiçbir şey yapmamasına rağmen çok yakışıklıydı. İç çekmeden edemezken yorgun bir vaziyette yatağa yaklaşıp Cesur'un üzerindeki ince battaniyeyi çekip daha ince olan bir yazma serdim. Boran'ın bu kadar fazla uyuması normal değildi, öğlen olmak üzereydi. İşe gitmeyecek miydi ki acaba?

"Boran." Diye fısıldadım her ne kadar uyandırmak istemesem de. "Boran, uyan." Ufak bir mırıldanmayla kıpırdandığında boşta kalan sol elini Cesur'un üzerine atma isteğiyle kaldırdı fakat uzun kolu Cesur'un üzerinden bacağıma kadar geldi. "Boran, uyan." Diyerek elini hızla geri kaldırdım. Kolu bile o kadar ağırdı ki!

Cesur'u uyandırmayacak şekilde seslenmeye devam ettim. "Boran, işe geç kalıyorsun uyan artık." Ondan bir yanıt bulamazken havada ittiğim eli tekrar kucağıma düştü, fakat bu kez elini tuttuğum an eli hızla bileğimi kavrayıp beni çekmişti. "Boran, ne yapıyorsun?"

Cesur'un üzerine düşmemek için reflekse ona tutundum ama o bundan cesaret alarak beni tekrar çekti ve beni sol tarafına aldı. "Ne yaptığı sanıyorsun sen?" diye fısıldadığım sırada gözlerini hafifçe aralamıştı. "Boran!"

"Efendim." Dedi mağrur bir sesle. Uyanamamışlığın verdiği mağdurlukla kirpiklerin arasından etrafına bakındığında yaptığı şeyi çok ayık kafayla yapmadığını anladım ve geri çekilmek için debelendiğimde kolayca kurtuldum. Tam yataktan kalkacaktım ki, ikinci kez yatağa düştüm.

"Nereye gidiyorsun, güzelim?"

"Boran bırak beni." Diye diyerek kaşlarımı çattığımda Cesur'un başının altındaki kolunuda kurtardığını gördüm. İlk seferde kurtulmamın nedeni Cesur'un yerini düzeltiyor oluşuydu.

"Bırakmak istemiyorum."

"Artık senin isteklerine göre hareket etmiyorum Boran bey." Dedim. "Halla hallah!" diyerek alaylı ama yorgun bir şekilde gülümsedi. Tam uyanamadığı için hareketleri daha ağırdı. "Boran bırak dediysem bırak, dokunma bana."

"Sen benim karımsın Dila, bir senedir mahvettin beni, bir senedir dokunmadım sana lan!"

"Ben değil sen mahvettin kendini." Diyerek tersledim. "Değil bir sene bin sene de geçme dokunamayacaksın bana!"

"Bu mümkün değil." Diyerek yutkundu. Kaşlarım daha da çatılırken bir kez daha debelendim. Tenime değen teni, kokusu, bakışı... Onunla baş edemeyeceğim kadar güzeldi. "Mümkün Boran bey, en azından kendi rızamla olmayacak." Dedim kararlı görünmek için elimden geleni yaparken.

"Zorla olacağını mı düşünüyorsun?" dedi katı bir sesle, birden kendine gelmiş ve oda kaşlarını çatmıştı. "Senden her şeyi bekliyorum." Dedim, gözlerine alık alık bakıyordum. Zaten sıcaktı, çoktan ateş basmıştı.

"Seni özledim Dila." Dedi, gerçekti. Yalan söylemiyordu ama özleyebileceği bir kadın bırakmamıştı ne yazık ki!

"Olabilir, git gömdüğün karın olan Dila'nın mezarına söyle bunu. Getirdiğin çiçekleri de oraya bırakırsın." Diyerek kalkmak için uğraştım. Ne kadar güçlü olduğunu ilk defa bu kadar iyi hissettiğimi fark ederken, parmak uçlarıyla bile beni zapt etmeyi başarabiliyordu. "Sonuç olarak ben artık sadece çocuğunun annesi olan Dila'yım, Boran bırak dedim ya, bırak!"

Öfkelenişim onu da gererken derin bir iç çekişle, diğer elini belime atarak üzerine çekti. Bedenimi kendi bedenin üzerine uzatırken "Neden bir kez

olsun benim penceremden bakmıyorsun?" Dedi, buz gibiydi sesi.

"Senin pencerenden bakacak ev mi bıraktın, yaktın yıktın her şeyi." Cesur'dan dolayı istediğim gibi bağıramıyordum. Hırçınlığımı belli edememek beni daha çok çıldırırken onunla ağır ağıza gelmiştim. "Yanıyorum görmüyor musun?" diye fısıldadı, dudakları dudaklarımın ucundaydı.

"Görüyorum." Diye fısıldadım. "Ve bu o kadar çok hoşuma gidiyor ki, Bana armağan ettiğin cehennemde sen yanıyorsun."

Bakışları dudaklarıma düştü. "Öldürmek mi niyetin beni?" dedi boğuk bir sesle. "Yooo.." dedim harfleri uzatarak. "Sana ne olduğu gram umurumda değil."

"Umurunda olmasa da söyleyeyim Dila, dayanamıyorum."

"Umurumda değil." Dedim tekrar ederek.

"Canımdan can gidiyor." Dedi bu kez de. Dudaklarımız birbirine dokunmadan, birbiriyle dans ediyordu adeta. "Umurumda değil, dedim ya!"

"Kahroluyorum." Umurumdaydı ama bilmeyecek olması onu daha da mahvedecekti. "Tekrar söyleyeyim öyleyse, umurumda değilsin." Avuçlarımı başının iki yanından yatağa bastırarak ondan biraz da olsa uzaklaşmak için çabaladım. "Deliriyorum, diyorum kızım. Ne zalim çıktın sen öyle."

"Zaten delisin sen!" diyerek hırçın bir şekilde yüzüne tısladım. "Manyak herif!"

Ondan kurtulamayacağımı bildiğim için debelenmeyi bırakmıştım. "Beni sen deli ettin." Dedi yutkunarak. Hafifçe güldüm. "Sen bana geldiğinde zaten deliydin." Yüzümdeki gülümsemede oyalandı gözleri. "Bana hiç gerçekten gülümsemedin, biliyor musun?" Ne? Ellerimden destek alarak duruşumu düzelterek dik dik yüzüne baktım.

Beynimin içinde son bir yıl hızla geçerken söylediği şeyi hafızamın süzgecinden geçirdim. Evet, onun yanında çok az gülmüştüm. Tabi bunun çoğu sinirden ve öfkedendi. Lakin yaşadıklarımız ve yaşattıkları bana hep göz yaşı döktürmüştü. "O gün Karan'ın yanında attığın kahkahaların sesini hiç duymadı kulaklarım, göz göze gelmedim hiç o bakışlarındaki mutlulukla!"

Sertçe yutkundum. "Sensin gülüşümü solduran." Diye fısıldadım.

"Benim?" diye tekrarladı hem sorar gibi hem de cevaplar gibi. "Sensin." Dedim.

Aramızda gergin bir sessizlik oluşurken Cesur'un ağlama sesi bir yardım eli gibi uzandı bana. Boran beni bıraktı. Hızla doğrularak resmen Boran'ın üzerinde emekleyerek Cesur'un yanına gittim. Öküz gibi olduğu için ağırlığım onun için hiçbir şeydi. "Oğlum, günaydın." Derken Cesur'u kucakladım. Kucağıma almamla elleri göğsüme gitti. Resmen babasının oğluydu. Gülümseyerek saçlarını okşayıp terleyen alnından öptüm.

Boran'ın o sırada yataktan kalktığı hissettim, o yatağın etrafında dönerek banyoya giderken bakışları dümdüz önündeydi. Onun kalktığı yere ben uzandım ve yastığa sinen kokusunu içime çektim. Güzel kokuyordu, her zaman olduğu gibi.

Banyodan su sesleri gelmeye başladığında iç çekerek banyo kapısına kararsız bir bakış attım ama hemen sonrasında toparlanarak oğlumla ilgilenmeye devam ettim. "Sıcak değil mi oğluşum? Çok sıcak! Ne yapacağız!"

Cesur yarım yamalak bir gülümsemeyle kollarını yukarı kaldırdı. Keyfi yerindeydi paşamın. Boran belinde havluyla banyodan dışarı çıktığında bu duruma alışkın ama onun heybetli duruşundaki karşı konulamaz görünüşü karşısında içimin titrediğini saklayamazdım.

Derin bir nefes alarak Cesur'a odaklanmak için elimden geleni yaptım. Boran hazırlanıp çıkana kadar da ilgilendiğim tek şey Cesur olmuştu. Boran gittikten sonra Cesur biraz doyurdum. Lal gelince de duş almak için Cesur'u Lal'e emanet edip banyoya girdim.

Öğleden sonra Sevda hanım gelmişti Cesur'u görmek için. Lal o sırada ne yapacağını bilemeyerek hep kaçmıştı müstakbel kayınvalidesinden. Sevda hanım da yaptıklarından pişman olmuş olacak ki misafirliğini ağzını çok açmadan bitirmişti. Sadece onun da gözü hep Lal'deydi ve bakışlarından ne düşündüğünü asla anlamamıştım. Evden çıkmadan önce "Hayırlı akşamlar gelinlerim." Diyerek çıkması günün tek sorunuydu. En az Lal kadar beni de mahveden bir sözdü fakat.

Boran akşam yemeğinde yoktu, biraz daha gecikince ister istemez merak etmiştim ama gururuma yenik düşüp arayamamıştım. Lal düşüncelerimi duyuyormuş gibi "Eniştem neden geç kaldı ki bu kadar?" dedi. Umursamıyormuş gibi yapmak için elimden geleni yaptım. "İşleri uzamıştır, bir şey olmaz ona. Karan neden gelmedi hala, konuştunuz mu?"

Lal kıvırcık saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Arkadaşlarıyla otuyormuş, kalkınca gelip alacak."

"Annem kızmaz umarım." Diyerek başımı salladım. "Karan verir hesabını, benim ne suçum var. Uslu uslu oturuyorum ablamın evinde, Devran abide yok. Ne diye bana kızacak."

"Yenge!"

Lal sanki evrene Devran diye anons yapmıştı ve bütün evren Devran'ı bizim eve göndermişti. "Devran abinin sesi mi o?"

"Yenge!" Devran'ın avludan gelen ikinci bağırışıyla Lal irkilerek oturduğu yerden ayaklanırken Cesur'u Cemile hanımın kucağına yerleştirdiğim gibi salondan koşarak çıktım. Lal'de ardımdan çıkarken "Devran?" dedim, gördüğüm görüntü karşısında. "Ne oldu, ne bu haliniz?"

58.BÖLÜM: ZALIMIN KIZI

Boran'ın iri cüssesinin yarısı Devran'ın üzerinde diğer yarısı Tarık'ın üzerindeydi. Başı önüne düşmüş, yıkık bir haldeydi.

"Yenge, mahvetti bizi." Diyerek sert bir nefes verdi Devran. "Sabahtan beri içiyor, bayılana kadar durmadı." Diyen Devran'ın Boran'la geçirdiği akşamın zorluğunu yüzünden anlayabiliyordum.

"Odaya çıkaralım." Dedim, ne yapacaktık ki başka. Zil zurna sarhoş olmuştu. "Lal ablacım sende bir türk kahvesi yap getir." Diyerek onlardan önce basamakları çıkmaya başladım. Aynı anda da Cemile hanıma sesleniyordum. "Cemile hanım Cesur size amanet."

"Tabi hanımım." Dediğini duydum Cemile hanım'ın. Boran'ın nefes alıp almadığını bile hissedemiyordum. Ciddi anlamda bayılmıştı.

Devran ve Tarık, Boran'ı sürükleyerek çıkarırken hızlıca kapıyı açıp yatağı düzeltip. Çocuklar içeri girer girmez Boran'ın kalıplı vücudunu yatağa atmışlardı bezmiş bir halde. "Sen çıkabilrsin." Dedi Devran soluk soluğa geri çekilirken, Boran'ın kafasının altına yatağı çekerek ayakkabılarını çıkardım. "Nasıl geldi bu hale?" derken, göz ucuyla Devran'a baktım.

"İşe geldiğinden beri içiyor, durmadı. İçtikçe içti. Bir şey demedi. Sadece bayılmak üzereyken ha bire senin adını sayıklayıp durdu. Birde şey dedi..."

"Ne dedi?" dedim sertçe. Eve sarhoş gelmesi sinirimi bozmuştu. Artık bu evde bir çocuk vardı. Böylemi örnek olacaktı oğluna. "'O kadar kolay mıydı beni öylece bırakıp gitmek*' dedi. Sanırım hala aklı gitmeye çalıştığınız günde."

Devran bakışlarını benden kaçırıp ensesini kaşıdı. "Anladım." Diyerek uzatmadım. Uyanınca hesaplaşacaktım nasıl olsa bey fendiyle. Lal birkaç dakika sonra elinde fincanla içeri girdiğinde, Devran'a bakmaktan çekinerek yanıma geldi fakat Boran'ı uyandırıp ona kahveyi içirmek şu an için imkansızdı.

"Boran'a içeremeyiz şu an, sen kahveyi Devran'a ikram et." Dedim. Lal beni başıyla onaylayarak mecburen Devran'a döndüğünde Devran abisini taşıdığından dolayı ağrıyan omuzlarını silkerek duruşunu dikleştirdi. "Sağol kardeşim." Derken istemsizce kaşları çatılmıştı. Abi ve kardeş, birbirlerine berdel olarak verilmişlerdi ama onlar abi ve kardeş diyorlardı. Devran hafifçe öksürdü. "Ellerine sağlık."

"Afiyet olsun Devran abi."

Bu duruma sebep olan kocama sert bakışlarımı tekrardan diktim. "Abla Karan gelmek üzereymiş, ben çıkarım birazdan." Lal'in çekingen sesiyle derin bir nefes aldım. "Tamam ablacım." Gülümsemeye çalıştım ama çok zordu. Devran kahvesini tek seferde kafasını dikti. Bu tavrı dikkatimden kaçmazken "Bende gidiyorum yenge, bir şey olursa ararsın." Demesiyle tek kaşımı kaldırarak gülümsedim.

"Tamam, ararım." Lal Devran'ın ona açtığı kapıdan geçerken, ardımızdan kapanan kapıyla sinirle tekmemi Boran'ın ayağına geçirdim. "Nefret ediyorum senden, nefret!"

"Dila!" diyen bir mırıldanma döküldü dudaklarından. "Dila kadar başına taş düşsün!"

"Dila." Dedi aynı şekilde. Bitik bir haldeydi. Gözlerini bile açamıyordu. "Hala Dila diyor!" diyerek bir kez daha tekme attım ayağına. "Dila sen misin?" ağzında kelimeler yuvarlanırken hıncımı alamayarak bir kez daha vurdum. Attığım tekmeleri bile hissetmiyordu. "Kes sesini yat zıbar, seninle kendine gelince görüşeceğim."

"Kendimdeyim ben." Dedi, gözlerini açmaya çalıştı ama beceremedi. "Belli." Dedim gözlerimi devirirken. "Dila, canım çok yanıyor" Dedi boğuk bir sesle.

Canı yanan sadece sen değilsin. "Yansın." Dedim, umursamaz bir şekilde. "Cayır cayır yansın"

Gözünün birini zar zor açtı. "Zalımın kızı." Dedi, eli başına gittiği gibi alnını ovuşturmuştu. "Konu ben olunca kalbin taş kestiği için mi öylece

bırakıp gittin beni, hiç sevmedin mi beni?"

Bu kadar açık konuşmasını beklemediğim ilk önce şokla sarsıldım. Onu sevmiş miydim? Sevseydim gidebilir miydim?

"Seni sevmeme izin vermedin ki, Önce karın yaptın, sonra karnıma çocuğunu yerleştirdin sonra beni dört duvarın arasına hapis ettin. Sen olsan seni sever miydin?" ansızın gözlerime dolan yaşlarla ellerimi yumruk yaptım. "Söylesene Boran Safir, sen olsan seni sever miydi?"

Kirpiklerinin arasından gördüğüm kehribarlarını yüzüme çevirdi. Sorum kendisini yargılamasını sağlamıştı belki de. Diğer gözünü de zar aralayıp kalkmaya çalıştı. Düşecek gibi olduğunda elim hızlıca eline kaydı. Gücüm onu tutmaya yetmezken, başıyla beraber sırtı da geri yatağa düşmüştü. Dizlerimi yatağın kenarına yaslayıp son anda üzerine düşmekten kurtuldum. "Başım çatlıyor." Dedi, kötü bir sesle.

"Çatlar tabi, zil zurna çocuklu eve sarhoş geldiğine göre...."

"Ben gelmedim ki!" dedi, elimi tutan elimi sıkmıştı. "Devran getirdi, seninle baş edemeyince getirmiş çocuk! Ne yapsın?"

"Başım ağrıyor!" dedi bir kez daha çocuk gibi. "Ağrı kesici verir misin?"

"Bir ton alkolün üzerine ilaç kullanacak kadar delirmedin herhalde?" dedim hayret ederek. "Ölürüm işte, daha ne istiyorsun?" Ayy birde tirip atıyordu! Resmen çıldırmak üzereydim.

"Çocuğumu babasından edecek değilim." Dedim. Derin bir nefes verdi, verdiği nefesin alkol kokusu resmen burnumun direğini sızlatmıştı. "İğrenç kokuyorsun!"

Hafifçe güldü. Sonra yatağın içinde bedenini yukarı doğru kaydırarak başını yatağın başlığına yasladı. "Duş almam lazım." Dedi, elimi bırakmış gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı. "Bu halde nasıl duş alacaksın Boran, yat zıbar sabah alırsın duşunu. Gece gece başımıza iş çıkarma."

"Sen yardım edersin?" dedi, masum olduğunu düşündüğü bir sesle. "Ben sana nasıl yardım edebilirim Boran? Hayvan gibisin!"

"Senin ağzın iyi bozuldu." Dedi, kızgın görünmeye çalışmıştı ama yüzü gözü kaymıştı resmen. "Seni görünce dayanamıyorum." Dedim Gömleğinin düğmelerini tamamen açtığında uzanıp çıkarması için yardım ettim.

"Bana dayanamadığını biliyorum." Dedi, gömleğini çıkarmak için ona yaklaştığımdan dolayı sesi boğuk bir tonda çıkmıştı. Kollarını sökerken "Tabi?" dedim sert bir şekilde. Çıkardığım gömleği kenara bırakırken "Hadi, uyu artık." Dedim ve bedenini geriye doğru itekledim.

"Beni neden sevmedin?" Belli ki alkol beynini açmıştı. "Senin yüzünden." Dedim hala yakınındayken. "Ben buyum." Diye fısıldadı, aldığı cevap canını yakmış olmalıydı. "Ben Boran Safir'im. Koca bir aşiretin başıyım. Kararlar almak zorundayım. Doğru yada yanlış, emrimdeki insanları yönetebilmek için nasıl davranmam gerekiyorsa öyle davranırım."

"Ben senin emrindeki adam değilim Boran." Sesim yüksek çıkmıştı. "Ben senin karındım."

"Sen benimle zorla evlendirilmiş bir kadındın Dila, benim vermek zorunda kaldığım bir emri uyguladın." Öyleydi, hâksiz sayılmazdı. Yine töre denilen bir kanunun emriyle onun karısı olmuştum. "Haklısın." Diyerek yutkundum. "Zorla yapılmış bir evlilikten aşkı neden bekliyorsun öyleyse."

"Beni seversin sandım." Dedi, yanıldığını belli eden bir gülümseme yer edindi dudaklarında. "Yanılmışım."

"Ben yanıldım." Dedim karşı çıkarak. "Bu kadar gaddarca davranabileceğini düşünemedim. Töre uğruna beni, kardeşlerini ve kardeşlerimi harcayacağını asla düşünmezdim. Kendimi geçtim. Kendi kardeşlerine nasıl yapabildin. Larin'i nasıl bir cehenneme koydun farkında mısın? Kaya ondan nefret ediyor. Yılları bitti ama hala eli eline bile değmedi."

"O ne demek?" diyen Boran, kendine gelmek için kendini zorladı. Ne demek istediğim gayet açıktı. Ların ve Kaya birlikte olmamışlardı, bu

gidişle de imkansızdı. "Ne demek istediğimi sen benden daha iyi biliyorsun."

"Çarşaf?" diye sordu Boran, sonra öfkeyle yumruklarını sıktı. "Kaya sen değil Boran, kendi kanıyla kirletti o çarşafı. Senin gibi bir kanıta ihtiyaç duymadı!"

"Biz seninle kağıt üzerinde evlenmedik Dila hanım." Dedi Boran sertçe. "Gerçek bir evlilikti. Kaya'nın yaptığı şeyin doğru olmadığını sen benden daha iyi biliyorsun."

"Kime göre doğru?" diyerek güldüm. "Bana." Diyerek soluklandı. Yüzünden acı çektiği o kadar belliydi ki, alnını sertçe ovuşturdu. "Camı açar mısın, sıcak!" dedi gözlerini açıp kapatıp. Sarhoş olduğu için konular kafasında garip bir hal almış olacak ki, sürekli lafı değiştiriyordu. "Cesur nerede, oğlumu özledim."

"Cemile hanımın yanında, oğlunu bu halde göremezsin!" neyse ki ısrar etmedi. Uygun bir halde olmadığının farkındaydı. "Senin yüzünden." Dedi. "Senin yüzünden mahvoldum."

Yastıklardan birini omzuyla başının arasına alıp gözlerini kapatmıştı. Açtığım camın önüne perdeyi çekerek ışığı kapattım. "Tabi benim yüzümden, başka kimin yüzünden olacak." Camdan içeri sızan ışığın yansımasıyla yanına yürüdüm. "Pantolonu da çıkarayım?" dedim yine de bu haline dayanamazken. "Olur." Diye mırıldandı. Yatağın üzerine çıktım, zaten yine bayılmak üzereydi ve artık açıkçası onu çıplak görmek beni utandırmıyordu. Pantolonunu çıkardım ve yatağın üzerindeki yamuk duruşunu düzeltmek için çabaladım. "Duş almak istiyorum." dedi baygın bir sesle. Duymazlıktan geldim. Kolunu kaldıracak hali yoktu paşamın, duş almaktan bahsediyordu. Bu hali istemsizce yüzümü güldürürken, yanına bağdaş kurarak oturdum. Sarhoşluğundan faydalanmamda sakınca yoktu değil mi?

"Bana ilk ne zaman aşık oldun?" yalan konuşmazdı sarhoşken.

"İlk gördüğüm an." Dedi, hiç beklemeden. Onunda yüzünde saf bir gülümseme belirmişti. "Okula adım attığın ilk an, Baban getirmişti seni.

Okulun kapısından birlikte girdiniz. Babanı biliyordum ama seni hiç görmemiştim. Yine hava çok sıcaktı, seni gördüm bahçede. Bakmaktan bile korktum ama gözümü senden almak imkansızdı. Ailenle ailemin arası iş hayatları yüzünden çok iyi olmadığını da biliyordum. Başkasının kızı olsan bir an bile beklemez yanına gelirdim ama yapamadım. Cesaretsizliğim yüzünden kaybettim seni."

Beni kazanmadın ki Boran. "Sen fark etmesen de aslında hep etrafındaydım, gözüm hep üstündeydi. Kendimce planlar yapıyordum tabi. Ailenle ailemin arasını nasıl düzeltebilirim diye düşünüyordum. Her akşam eve gittiğimde babama Barbas'larla iş yapsana derdim, babamda kovalardı beni. En büyük rakiple nasıl iş yapacaksın, derdi"

"Ama sen yaptın." Dedim yutkunarak. Yusuf beyin yapamadığını Boran çok iyi bir şekilde becermişti. Arada kardeşlerimizi de harcamıştı ama şehrin en büyük ailelerinden ikisini her şeye rağmen birleştirmişti.

"Beni suçladığın kararlarım sayesinde yapabildim bunu." Dedi. Bir süre daha bayıldı gibi oldu. Sonra mırıltılar döküldü dudaklarından. "Beni mahvettin Dila." Dedi, o an sesinden ağladığını düşündüm ama yanılmak istedim. "Hayatımın çoğunda sadece seninle sınandım."

İnanamayarak yutkundum, ellerimi yanağına götürdüm ve baş parmağımı gözünün kenarına sürttüm. Gözünün kenarındaki ıslaklık elime bulaştığında göğsüm nefes alamadı sanki. Boran göz yaşı döküyordu. "Sen sevmesen de ben çok sevdim seni. Bir an bile vazgeçmedim bundan. Abimle birlikte olduğunu bile bile, kendimden nefret ede ede sevdim seni. Bir an bile vazgeçmedim seni sevmekten. Bana bu dünyada seninle yandığım bir cehennem verildi. Yemin ederim ki seninle sınandım bu dünya üzerinde, bir sana yenildim bir sana yandım."

59.BÖLÜM:İTİRAF

Boran'la yaşadığımız son yüzleşmenin üzerinden yaklaşık yirmi gün geçmişti. Sabahında eve sarhoş geldiği için ufak çaplı bir tartışma daha yaşasak da diğer günlerimiz olağanca sakin, Boran'ın evden işe, işten eve geçirerek devam etmişti. Ben ve çocuğum genel olarak burnundan getiriyorduk ama hiç itiraz etmeden ne istersek onu yapıyordu.

Ağustos ayının boğucu sıcağıyla debelenirken, evden dışarı adım atmak imkansızdı. Sadece Cesur'un kontrollerine yaptırmak için hastaneye gidip geliyorduk. Cehennemden beter sıcak karşısında sanki tepemde odun sobası geziniyordu.

"Dayanamıyorum." Diyerek tekrar duş almak için çocuğu Lal'in kucağına bıraktığım sırada dış kapının açılma sesiyle duraksayıp kaşlarımı çatarak Cemile hanıma döndüm. Bir misafir beklemiyorduk.

Bakışlarımdan anlayan Cemile hanım "Ben bakayım hanımım." Diyerek çıktı. Bende dayanmayarak peşinden gittiğimde daha iki saat önce işe giden Boran'ın geri döndüğünü gördüm.

Adımları direk bana yöneldi. "Hazırlan çıkıyoruz." Diyerek bir açıklama yapmadan direk emir verdiğinde kollarımız birbirine bağlayıp "Nereye?" diye sordum.

"Sen hazırlan, yanına birkaç üst al. Bu akşam dönmeyeceğiz." Cemile hanıma döndü. "Cesur'da size emanet. Lale hanımdan izin aldım Lal'de burada kalacak." Kaşlarım daha çok çatılırken "Oğlumu neden bırakıyoruz." Dedim.

"Çünkü işimiz var Dila, hadi hazırlan." Yeniden talimatlarını Cemile hanıma iletirken beni resmen bakışlarıyla kovalamıştı. Bir açıklama yapacağa benzemiyordu. Ağır adımlarla merdivenleri çıkmaya başladım. "Kapıdaki koruma sayısını arttırdım. Devran'da yanlarında olacak. Bir şey olursa direk Devran'a iletin."

"Tabi ağam." Kapıya ulaştığımda omzumun üzerinden tekrar ona baktım. Hayır kötü bir şey varmış gibi değildi ama anlamsızdı tavrı. Neyse diyerek odaya girip hızlıca küçük bir valiz hazırladım hem kendim hem de onun için. Üstümü de değiştirip saçlarımı belime saldım. Yüzümü hafif bir makyaj yapıp ayakkabılarımı girdikten sonra kol çantamı da alarak çıktım.

Boran olduğu yerde Cesur'la bekliyordu. "Ben gelene kadar evin reisi sensin oğlum, ona göre." Cesur onu gördüğü gibi sevinçle yerinde zırlıyordu. Aşağı indiğimde oğlumu kollarının arasından alıp kucakladım. Boynuna uzun bir öpücük koyarak vedalaştım oğlumla. "Dolapta zaten yedekte sütleri vardı, yetmezse özel mamadan verirsiniz." Diyerek Cemile hanımı güzelce tembihledikten sonra Boran önde ben arkadan çıktık. Araç hazır bir şekilde kapıda bekliyordu. Beraber bindik ve sessizce yola koyulduk. Oğlumuzu ardımızda bırakacak kadar önemli olan neydi merak ediyordum. Yaklaşık yarım saat yol gittikten sonra geniş arazilerin içinden geçerek çok büyük bir otelin önünde durduk.

"Burası neresi?" diyerek merakla otelin önüne gelene kadar etrafıma bakındım. Daha inşaatı bitmemiş haldeydi ama şimdiden çok güzeldi. "Babanla ortaklaşa yaptığımız otel." Diyerek Boran Otelin on kapısında istop etti ve anahtarı üstünde bırakarak çıktı. Benim kapımda biri tarafından açıldığında çantamı uzanıp öyle çıktım. Adam hemen elimdeki küçük valizi alarak "Odanızı hazır, oraya bırakmamı ister misiniz?" diye sordu gereğinden fazla nezaket içeren bir tavırla.

Boran onu onaylayarak gönderdi. Aracı başka bir görevli alıp başka yere götürdü. Kapıdan içeri girmeden önce Boran "Bekle." Diyerek yanıma geldi ve parmaklarını parmaklarıma geçirdi. Tek kaşımı kaldırarak gözlerinin içine baktığımda "Çalışanların önünde didişmeyeceksin herhalde benimle." Diyerek sahte bir gülümsemeyle sırıttı.

Bir şey demedim. Yürümesine eşlik ederek içeri girdik. Etrafta inşaat işçileri cirit atıyordu. Bir yıl içerinde bu kadar büyük bir otel yapmak kolay olmamalıydı. Boran'ı fark eden çalışanlar saygıyla onu selamlarken "Beni neden getirdin buraya Boran?" dedim sessiz bir şekilde.

"Mimarlığını yapmak istediğini söylemiştin, vazgeçtin mi yoksa?" dedi, adımlarım aniden durduğunda ufak çaplı bir şok yaşıyordum. Benimle

birlikte oda durmak zorunda kalırken "Ciddi misin?" diye sordum inanamayarak.

"Ben ciddiyim, seni işe almak istiyorum. Tabi sende istersen. Ha dersin ki ben evde oturacağım, çocuğumu büyüteceğim. Koca parası yiyeceğim. Bir şey demem saygı duyarım."

"Senin de işine o gelir değil mi?" dedim ama istemsizce gülümsüyordum. Boranda gülümsedi, bakışları yüzümde dolanırken iç çekti. "Yani ama sen nasıl istersen. Merak etme hakkettiğin maaşın on katını veririm."

"Hadi ya, ne kadarmış maaşım?" dedim başımı hafifçe eğerek. "Ne kadar istersen?" dedi, gözlerinin içi parlamıştı. "Bunu düşüneceğim." Diyerek yeniden yürümeye başladım.

"Düşün bakalım Dila hanım." Diyen Boran tıpış tıpış yanımda yürümeye devam etti. İnanılmaz derecede mutlu hissediyordum. Boran bana oteli gezdirirken beynimin içinden milyonlarca fikir geçiyordu. İçim kıpır kıpırdı. Telefonumla her yerin görüntüsünü videoya alarak ilerledim. Yaklaşık iki saatin sonunda ayaklarımın acısıyla duraksadım. "Çok büyük bu otel." Dedim yorgun bir şekilde.

"Evet, o yüzden kalmak istedim. Kalan kısmını da yarın gezeriz. Acelemiz yok nasıl olsa. Şehrin hatta ülkenin en iyisi olsun istiyorum Dila ve en önemli kısmını sana teslim ediyorum. Yapabilirsin değil mi?" işte şimdi benimle bir patron gibi konuşuyordu.

"Kuşkun mu var." Dedim duraksadığımız koridorun duvarına hafifçe yaslanırken. Başını hayır anlamında iki yana salladı. "Yok ama Cesur'u göz önünde bulundurmamız gerekiyor."

Ben çocuğumla da ilgilenirdim işimi de yapardım. Kolay olmayacaktı ama yapmak istiyordum. "Hallederiz." Diyerek gülümsedim. "Bu işi yapmak istiyorum. Eğer en iyisi olacaksa bunu benim yapmam gerekiyor."

"Öyleyse kabul ediyorsun." Diyerek bana elini uzattığında gülerek elini sıktım. "Sizinle çalışmayı kabul ediyorum Boran bey." Boran avuçlarına aldığı elimi daha sıkı tutarak kendine çektiğinde, sırtımı duvardan ayırmıştı.

Ciddileşerek yutkundum. "Ne yapıyorsunuz Boran bey, ben sizin çalışanınızım?" dedim yalandan bir tavırla telaşlanarak.

"Sen benim karımsın."

"Eski karın." Diyerek elimi çektim. Sonrada arkamı dönerek yürümeye başladım. Boran sert bir nefes vererek peşimden gelirken "Hazırladıkları oda kaçıncı katta?" diye sordum. "Bu binada kalmayacağız." Diyerek durmamı sağladı. "Ek bir alan daha var, iki tatil evinden oluşuyor. Biri sizin aile için yapıldı biride bizim için." Öylemi dercesine dudaklarımı büzdüm. Boran asansöre yönlendirdi bizi ve tekrar alt kata indik.

İnşaat işleri de paydos etmişlerdi. Boran'ın yönlendirmesiyle otelden çıktık ve etrafında dolanarak çiçeklerle süslenmiş bir bahçeye girdik. Ağaçların arasında kalan bir villanın bahçesine girdiğimizde yüzümdeki şaşkınlığa engel olamadım. Çok güzeldi ve otel gibi inşaat halinde değildi. "Burası çok güzel." Diyerek Boran'ın elini bıraktığım gibi çiçeklerin arasına daldım ve koparmadan kokladım. O kadar güzel kokuyorlardı ki.

"Bu ev senin." Dedi Boran. Bu gün için beni fazlasıyla şoka soktuğu yetmezmiş gibi, birde milyonluk evin bana mı ait olduğunu söylüyordu. "İstersen buraya taşınabilir?" bunu sorar gibi söylemişti.

"Çok isterim." Derken heyecandan ne yapacağımı bilemedim ve koşarak Boran'ın boynuna sarıldım. Boran sıkıca belimi kavrarken "Bunu neye borçluyuz?" dedim. Bu gün yine farklı bir Boran'la tanışıyordum.

"Kendimce özür dilemeye çalışıyorum." Diye fısıldadı kulağıma doğru. "Seni mutlu etmek istiyorum."

Boran aramıza ördüğü duvarlardan birini darmaduman ederken bir yanım beni bir kez daha kırmasından ödü kopuyordu. Yavaşça odan ayrıldım, beni bıraktı. Adımları eve yönlendirdim.

Ev üstte üç kat, altta bir kat olacak şekilde toplamda dört katlıydı ve ilk katta bizi direk büyük bir salon karşılıyordu. Giriş tarafında geniş bir mutfak vardı. Hemen dönemecinde aşağı inen bir merdiven duruyordu. İkinci katta üç ayrı oda daha vardı. En üstte Boran'ın hazırlattığı yatak odası

ve çalışma ofisi vardı. Yatak odasının çatısının yarısı camdan oluşuyordu. Evi heyecanla öyle çabuk gezmiştim ki, Bora'n peşimden gelmekten yorulmuş bir şekilde alta geldiğimizde pes ederek kapalı havuzun başında durdu. Havuzu görmek sevincimi ikiye kalırken "Artık yazı duşun altında geçirmezsin." Dedi Boran yorgun bir sesle. Bana şu an dünyaları vermiş kadar mutluydum.

Havuzun kenarına eğilerek parmakları suya değdirdim. "Yüzme biliyor musun?"

"Tabi ki de biliyorum, Arslan öğretmişti." Dedim ama söylediğime anında pişman oldum. Ne diye Arslan demiştim şimdi? Biliyorum deyip neden geçmiyordum.

Boran tepkisiz bir halde olduğu yerde bakışlarını ayaklarına düşürüp derin bir nefes aldığında yüzümdeki gülümseme anında soldu. Tüm güzel anların içine sıçmaktan keyif alıyorduk sanki. "Aç mısın?" diye sordu, konuyu değiştirmek istemişti. İşime gelmişti ama gerilmiştim bir kere. "Açım ama yüzmek istiyorum." Dedim.

"Yemek yiyelim sonra yüzersin."

"Mayom yok." Dedim, çocuk gibi dudaklarımı büzmüştüm. "Çıplak gir." Yok artık! İşine gelirdi tabi!"

"İç çamaşırlarımla girerim." Dedim kaşlarım çatılırken. Boran omuzlarını gererek dikleştiğinde yavaşça kalktım. "Dolapta aldım bir iki parça bir şey." Dedi. "Denersin." Çıplak girmemi istediği için mi söylememişti. "Nasıl çıkarcı bir adamsın." Diyerek kızdım. "Tek derdin beni çıplak görüp altına almak."

"Öyle mi düşünüyorsun?" kaşları çatılmış, omuzları iyice gerilmişti. "Bir senedir sana elimi bile sürmedim ve sen bana bunu mu diyorsun?"

"Beter ol." Dedim ve arkamı dönerek yürümeye başladığım sırada Boran tam yanından geçip gidecekken beni önce bileğimden yakalayıp çekti daha sonra göğsüne çarpan bedenimi belimden kavradığı gibi kaldırdı. "Boran, bırak ne yapıyorsun."

Boran dudaklarımdan bir çığlık savrulurken beni sertçe havuza attı. Bedenim suyun altına hızla gömülüp aynı hızla yükseldiğinde bir balık gibi çırpınarak suyun yüzeyine çıktım. Boran o sırada göleğini ve telefonu çıkarıp kenara atmıştı. Benim telefonum neyse ki çantamdaydı.

"Sen manyak mısın?" diyerek nefes nefese bağırdığımda Boran ayakkabıları da çıkarıp havuza atladı. Onun iri cüssesi yüzünden havuzun suları etrafa çekilirken o daha suyun yüzeyine çıkmadan ayaklarımdan çekildim ve tekrar suyun altına girdim.

Yüzün Boran'ın yüzünün önüne geldiğinde çırpınarak ondan kurtulmaya çalıştım. Bacaklarımı bacaklarının arasına almıştı. Delirmişti herhalde. Suyun altında ikimizde nefessiz kalana kadar boğuşurken bizi sonunda suyun yüzeyine çıkardım. Korkuyla kollarımı boynuna sararken "Delirdin mi Boran?" dedim soluk soluğa. "Delirdim." Diyerek vücudumu havuzun kenarına ittirdi. Islak saçlarını geriye doğru atarken sırtımı mermerlere yaslayarak nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Her an beni tekrar suyun altına sokacakmış gibi bakıyordu. "Manyak herif.1 diyerek bana yaklaştığı sırada ona su fırlattım. "Ne yapsam suçlu oluyorum." Dedi suçlayıcı bir şekilde. "Seni altıma almak istesem alırdım. Bana karşı çıkamayacağını en az sende benim kadar iyi biliyorsun Dila ama yapmadım. Seni hiçbir şeye zorlamadım. Zorlamama da gerek yok. Emin ol birkaç dokunuşla seni istediğim gibi yönlendirebilirdim."

"Kendine çok güveniyorsun." Dedim, yüzüme düşen saçları sertçe geriye doğru atarken. "Hayır sadece seni tanıyorum." Dedi boğuk bir sesle. "Sen benden daha cüretkar bir kadınsın Dila. O dağ evinde yaşadıklarımızı hiçbir kadın kaldıramayacakken sen seve seve yaptın."

Sözleriyle usulca yutkundum. O anlar peşi sıra gözlerimin önünde yer edinirken çığlıklarımı ve inmelerimi yeniden duyar gibi oldum. "Susar mısın lütfen." Diyerek dişlerimi birbirine geçirdim. "Asıl yanıp tutuşan sensin." Dedi. Vücudumdan ateşler yükseliyordu sanki. "Sen istiyorsun ki ben seni çekip alayım. Guruna da yediremediğin için bunu zorla yapayım istiyorsun."

"Saçmalıyorsun." Diyerek başımı iki yana salladım ve güldüm. "İtiraf etmek neden bu kadar zor senin için?" diye fısıldadı. "Sensin asıl yanıp

tutuşan." Dedim karşı çıkarak. "Şu an beni manipüle etmeye çalışıyorsun."

"Ben sana zaten yanıp tutuşuyorum Dila hanım." sesi boğuk ve karanlıktı. "Bunu itiraf etmek zor değil benim için ama sen itiraf etmediğin sürece, aynı ateşin içinde ayrı ayrı yanacağız."

60.BÖLÜM: GÜZEL OLAN SADECE SENSİN

Boran'la aynı yatağın içinde ama farklı taraflarda uyuduğumuz gecenin sabahında uyandığımda yatağın içinde tektim. Uzanıp baş ucumdaki telefonuma uzandığımda saatin daha erken olduğunu görünce kaşlarımı çatarak yavaşça kalktım. Boran yoktu. Esneyerek kalktım ve hemen ona nerde olduğunu sorduğum bir mesaj atıp odanın içindeki banyoya yöneldim. Elimi yüzümü yıkayıp geri döndüğümde mesajıma cevap vermişti. Oteldeydi ve bir personel görüşmesinde olduğunu yazmıştı. Kahvaltı yapmak için yanına gelmemi istemişti.

Kendime gelmeye çalışırken valizimi açıp, otel şu an itşaat halinde olduğu için daha usturuplu bir şeyler giyinip öyle çıktım. Mis gibi çiçek kokan bahçemizden geçerek otele doğru yürürken aynı anda Lal'i aradım. Hemen telefonu açmıştı, geceyi uykusuz geçirdiğini belli eden sesi kulaklarıma dolduğunda gülümsemeden edemedim. Cesur'u bensiz uyutmaları zor olmuş olmalıydı.

"Çok mu yoruldun." Dedim şefkatli bir sesle.

"Yok yok iyiyim abla, hallediyoruz. Üçer vardiya şeklinde döndürüyoruz." Dediğinde üçüncü kişinin kim olduğunu anlamayarak "Üçüncü kim?" dedim hemen peşi sıra.

Lal cevap vermekte gecikti. Çekingen sesini duymam zor oldu. "Devran abi."

Devran'ı eve almasında sorun yoktu. Çünkü Devran söz vermişti. Bir şey olmayacaktı ama annem duyarsa beni mahvederdi. Otelin içine girdiğim için sessiz bir tonda "Lal, olabildiğince bir araya gelme tamam mı?" dedim uyarıcı bir şekilde. Lal yine sessiz kaldı.

"Tamam abla, merak etme bana kardeşi gibi davranıyor." Bunu söylerken ses tonu biraz garip çıkmıştı. Fazla üstelemedim. "Tamam Lal, şimdi kapatıyorum. Sonra görüşürüz."

"Tamam abla." Diyerek telefonu kapattığında derin bir nefes alarak resepsiyon kısmına yürüdüm. Çalışanlara kolay gelsin diyerek dün bizi karşılayan çalışanla karşılınca ona Boran'ı sordum.

"Boran bey şu an havuz başındaki kafede genel müdür pozisyonu için gelen Selvi hanımla görüşmede. Dilerseniz sizi götüreyim." Dediğinde çatılan kaşlarımla "Lütfen." Diyerek beni yönlendirmesine izin verdim.

Havuz başına geldiğimde Boran ve otuzlu yaşlardaki Selvi hanımı görmem çok uzun olmadı. Çalışana teşekkür ederek kalan kısmı tek başıma giderken yanlarına gidip gitmemek arasında kararsız kalsam da Boran'ın beni fark etmesiyle yanına gelmemi isteyen bakışlarıyla yanlarına gitmek zorunda kaldım.

Oturdukları masanın yanına geldiğimde Boran kalktı ve belimden tutarak yanağıma bir öpücük bırakırken dikkatimi kadına verdim. İnsanların içinde normal bir evli çift gibi davranırken ona ayak uydurmak zor değildi. "Selvi hanım eşim Dila." Derken ses tonu fazlasıyla sahipleniciydi. Tavrı hoşuma gitse de kadının güzel ve bakımlı oluşu beni istemsizce germişti.

Üzerinde şık ve resmi bir takım vardı. Saçları jilet gibi yapılmış bir topuzdu ve makyajı yeşil gözlerini ortaya çıkarmıştı. Kadın bana bakımlı ellerini uzattığında kendi bakımsız ellerimi uzatmaktan çekindim. Evlendiğimizden beri makyaj yapmak bile benim için zoraki bir hal almıştı ama şu an kendime bakmadığım ve dikkat etmediğim kendime çok kızıyordum.

"Merhaba Dila hanım, bende Selvi." Mecburen kadının elini tuttum ve gülümsemedim. "Memnum oldum."

"Bende memnun oldum Dila hanım." Derken Boran'a döndü gülümseyerek. "Ben sizden haber bekliyorum öyleyse Boran bey." Diyerek bu kez Boran'la vedalaşmak için elini sıktı. Konuşması ve diksiyonu da çok iyiydi."

"En kısa sürede geri dönüş yapacağız." Diyerek Boran kadını uğurladığında masada baş başa kalmıştık. Sessiz kadının kalktığı yere oturdum. Çatık kaşlarla üzerimde göz gezdirip sert bir nefes vererek başımı iki yana salladım.

"Eee alacak mısın işe kadını?" diyerek gözlerimi Boran'a diktiğimde yüzünde büyük bir sırıtmayla beni islediğini gördüm. "Alınması gerekilen biri. CV'si çok iyi. Beş dil biliyormuş iyi derecede. Yurt dışında okumuş iki otelde yönetici pozisyonların da çalışmış. Bir otelde müdürmüş ama yaşı daha otuz beş. Genç olması bizi ne kadar olumlu yada olumsuz yönde etkiler bilemedim. Babanla da görüştürmek gerekir birde."

"Anladım." Diyerek başımı salladığımda "Sen ne düşünüyorsun." Dedim altan alta merakımı gideremeyerek. Boran'ın sırıtması büyüdü. "Olumlu bakıyorum aslında. Bildiği dillerden ötürü özellikle ama genç ve güzel olması kısmı genel müdür görevine uyar mı bilemedim." Dediğinde "Genç ve güzel?" dedim sorar gibi.

"Yani." Diyerek başını yan yatırdığında tek kaşımı kaldırarak "Yani." Dedim onun gibi. Neydi bu hissettiğim. Bana aşık olduğunu bilmiyor muydum. Gözü benden başkasını görmüyordu ama gözünün önüne gelen güzel kadınlar vardı. Gözü onları görmese de bakıyordu ve farkındaydı. Yine de sevdiği bendim.

Ama başka kadınlarda vardı.

Beni seviyordu.

Ama daha güzel kadınlar vardı.

Bana aşıktı.

Ama daha güzel ve daha yetenekli kadınlar vardı.

Beynim iki parça haline dönüp birbirine girdiği sırada nefes alamadığımı düşündüm. Neydi bu hissettiğim. Kıskanıyordum. Deli gibi kıskanıyordum.

Boran yüzüm her ne haldeyse, bunda zevk alır gibi ardına yaslandığında başımı hızla iki yana sallayıp bakışlarımı ondan kaçırdım. Dudağının kenarı keyifle kıvrılmıştı. "Neyse." Dedi mutlu bir sesle. "İşi sonra konuşuruz, kahvaltımızı yapalım. Sonra otelin kalan yerlerini gezeriz." Dedi.

İçten içe kendimi yediğimi ve doyduğumu söyleyemediğim için "Tamam." Dedim onun aksine keyifsiz bir sesle.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra Boran'la yeniden oteli keşfetmeye devam ettik. Bu kez hemen bırakmamış ve akşama kadar devam etmiştik. Notlarımı almış ve fotoğraflarımı çekmiştim. "Saat geç oldu." Diyen Boran'la göz ucuyla baktım. İkimizde yorulmuştuk. Daha eve dönecektik ama benim hiç halim yoktu. "Bu saatte yol çıkmak olmaz." Dedim.

"İstersen bu gecede kalalım. Ben evdekilerle konuşurum." Dediğinde, "Olur." Dedim yorgun bir sesle. Oğlumu özlemiştim fakat biz gidene kadar zaten uyumuş olurdu. Bizde bu yorgunlukla onunla ilgilenemezdik. "Sabah erkenden çıkarız yola."

Boran evdekilerle konuşup annemden de bir gün daha izin alırken bende yiyecek bir şeyler hazırlamıştım. Boran yediğimiz yemeğin ardından yüzeceğini söyleyip kapalı havuza inince bende salonda televizyonun başına oturdum ve yanımda kırmızı bir şarap şişesini aldım.

Kocamla aynı evin içinde iki yabancı gibi takılıyorduk resmen. Bu günkü kadında beni yeteri kadar germişti. O öfkeyle şarabında dibini bulurken, biten şarabın dibiyle uzun bir süre bir şapşal gibi bakıştım. Hayatımda hiç bu kadar içmemiştim. Acilen kendimi alkolden arındırmak gerektiği bilinciyle yerimden kalktığım gibi odaya çıkmaya başladım ama daha merdivenlere adım atar atmaz başım dönmeye başlamıştı bile. Korkuluklara tutuna tutuna odaya çıktım ve lavaboya girdim. Lavabodan çıktığımda içimdeki alkolün yarısını atmıştım ama başım gibi deli dönüyordu.

"Of." Diyerek başımı tuttum. Kendimi nasıl bu hale sokardım ben? Hepsi Boran'ın suçuydu. Nerde kalmıştı ayrıca. Havuz keyfi yapacak zaman mıydı? Sözde yorgundu paşam. Başımın dönmesi geçene kadar boş boş yatağın ucuna oturarak yerle bakıştım.

Aklım başımdan gittikçe duygularımda habire yer değiştiriyordu. Boran'ın şu an yanımda olmayışına kızarken aynı zamanda kendime de kızıyordum. Ve kendime itiraf etmediğim koca bir yalanla baş başa kalıyordum.

Boran'ı terk etmiştim.

Boran beni bırakmıştı.

İki yabancıydık ve etrafta çok güzel kadınlar vardı. Ve ben daha yirmi beş yaşında olmama rağmen kırk yaşındaki bir kadının hal ve tavırlarına bürünmüştüm. "Ben güzel değil miyim?" Diyerek odanın içindeki dolabın aynasına yürüdüm ve kendimi süzdüm. Güzeldim ama ölü gibiydim. Kendi kendime sorduğum cevabını yine kendime kendime verirken dolabın kapağını açtım ve Boran'ın önceden aldığı eşyalara baktım. "İçinde bir takım bikini, bir adet mayo ve peştamal falan vardı. Bikini takımı ve mayo arasında gidip gelirken dolabın kapağını kapattım. Başım dönme dolap gibi dönüyordu. Elimdekilerle yatağa tekrar oturdum. Güzel olduğumu duymaya ihtiyacım vardı sanki. Boran kadını genç ve güzel bulduğunu açıkça dile getirirken ona kızmamak ve hesap sormamak canımı fazlasıyla sıkmıştı.

Boran'ın güzel olduğu söylemesi gerekiyordu. Gözünün sadece beni görmesi gerekiyordu. Üzerimdekileri çıkartarak siyah bikini takımı elime aldım ve dudaklarımı dişlerimin arasına alırken sırttım. Yarın pişman olacağım şeyler yaparken bu kadar heyecanlanmam normal değildi. Bikini başım döne döne giydim. Tekrar aynanın önünde geçtiğimde toplu saçlarımıda açarak serbest bıraktım.

Güzeldim ama şimdide ölü bir deniz kızı gibiydim. Hemen çantamdan bulduğum bir rujla da dudaklarımı renklendirdim. Bu kez daha iyiydim.

Gözlerimi kırpıştırarak irice açtım. Tekrar tutuna tutuna çıktığım merdivenleri geri indim. İnmek çıkmaktan daha zor olmuştu. Her an düşme korkusuyla en alta inebildiğimde suyun içinde kulaçlar atarak gidip gelen Boran'la karşılaştım. Suyla savaşıyordu sanki.

Peltek adımlarla havuzun başına geldiğimde boran hala beni fark etmemişti. Havuzun diğer ucundan geri döndüğü sırada "Boran." Diye seslendim. Sesimle birlikte havuzun ortasında durdu ve kafasını suyun içinden çıkardı.

Gözleri yarı loş ışıkta beni bulduğunda dönen başımla bir kez daha gözlerimi kırpıştırdım. "Dila." Derken kararan gözlerini karanlıkta bile fark edebilmiştim.

"Boran." Diye fısıldadım ama dönen başımda bir adım ileri düştüğüm gibi suyun içine gömüldüm. Bedenim suyun altına gömülüp çıktığında içime kaçan sularlar boğuluyorum sandım. Öksürerek havuzun mermerlerine tutunduğumda Boran yanıma gelmiş ve belimden yakalamıştı. "Dila, iyi misin?" derken sesi telaşlıydı. Onu bir süre iki kişi gibi gördüm. Gözlerimi açıp kapattım ve tekrar açarken "Başım çok dönüyor." Diye fısıldadım.

Ağırlığımı Boran'a vermiştim. "Sen içtin mi?" dedi şaşkın bir sesle. Güldüm ve baş parmağımla işret parmağımı bir araya getirerek "Biraz." Dedim parmaklarımla işaret verirken. "Belli." derken eli belimi daha sıkı kavramıştı. Onun ayakları havuzun dibine basılıyken benim bacaklarım suda süzülüyordu. "Boran." Dedim ciddileşerek. "Ben güzel miyim?"

Boran sorumu önce algılayamadı. "Bu soruda nerden çıktı?"

Omuzlarımı indirip kaldırdım ve kollarımı omuzlarına bıraktım. "Soruma cevap ver Boran ağa, ben güzel miyim?"

Bedenlerimiz birbirine yaslanırken "Bunun cevabını verebilirim ama anlayamazsın. Anlaman için kendine benim gözümle bakman gerekiyor."

"Lafı çok allayıp pulluyorsun." Dedim, kelimeler ağzımda yuvarlanmıştı. "Güzel miyim, değil miyim?"

"Güzelsin." Dedi kaşları çatılmıştı. "Peki.." dedim hafları uzatırken. Kollarımı boynuna sarıp dibine girmiştim. Boran'ın vücudu kasıldı ama bir demedi. Sadece derin bir nefes alıp vermişti. "Selvi hanımdan da daha güzel miyim?"

"Anlaşıldı." Dedi Boran boğuk bir sesle. "Kıskandın sen." İçimdeki kabaran duyguyu öylece anlaması beni şoka sokarken "Kıskanmadım." Dedim aceleyle.

"Kıskandın." Dedi. Tavrı kendinden emindi. "Kıskanmadım." Sesim sertti. Ağız ağıza gelmiştik ve geri çekilmeye niyetim yoktu. "Kıskandın." Dedi bastıra bastıra. Dikkatim dudaklarındaydı. Biraz daha sarıldım ona. Bir ahtapot gibi bacaklarımı da beline sararken her an heyecandan bayılacakmışım gibi hissediyordum. Boran beline doladığım bacaklarımla eli kalçalarıma kaydı ve sırtımı mermere tamamen yasladı.

"Kıskandım." Dedim, aramızda yıkılan sınır gibi bende bir duvarımı yıkarak. "Kıskandım, çok kıskandım."

Boran itirafımla gözleri parlarken dudaklarına dudaklarım değecek kadar sokuldum. "Benim için dünya üzerinde başka bir kadın yok. Benim için güzel olan sensin ve diğerleri... Sadece kadın."

"Biliyorum." Dedim ve dudaklarım dudaklarına değdi. Boran temasımla kalçalarımdaki ellerini yumruk yaparken havuzun içinde yükseldim ve onunla aynı boya geldiğimde dudaklarım dudaklarına sürtündü.

Bir kıvılcım aramızdan yükselirken Boranla aynı anda gözlerimi kapattık ve beni öpmesini beklemeden sarhoşluğumdan cesaret alarak onu önce ben öpmeye başladım. Boran dudaklarımı tutkuyla kabul ederken özlemle öpüşmeye başlamıştık.

Öpüşüyle aklım beni terk ederken göğüs kafesimde kalbim kuş gibi kanar çırpıyordu. Ellerimi saçlarına daldırdım ve dokunmaya hasret çektiğim saçlarından parmaklarımı geçirerek çekiştirdim. Boran boğuk bir sesle adımı ağzınım içine fısıldadı. Dudaklarımı dudaklarının arasında ezdi ve nefeslenmek için ayrıldığımızda alnımı alnına yaslamıştık.

Birkaç saniye daha geçmeden tekrar beni öpmeye başladı. Haklıydı, beni tek bir dokunuşuyla alt edebilirdi ve ben bunu severek kabul ederdim.

Boran dudaklarımdan ayırdığı dudaklarını boynuma kaydırırken başımı kaldırdım ve ona alan açtım. Bikinin ipleri zaten iki yanıma düşmüştü ve Boran'ın göğsüne yaslı olduğum için düşmemişti. Boran beni biraz daha yukarı havalandırdığında dirseklerimi havuzun kenarlarına bastırmıştım. Bikinin iplerini dişiyle çekiştirdi ve sırtımdaki düğümü tek hamlede çözerek üzerimden attı. Çıplak göğüslerime değen dudaklarıyla "Boran." Diye

inledim. En sevdiği yeri bölgeye ulaşmıştı. Önce dudaklarıyla sonra dişleriyle bana eziyet ederken boğuk bir inlemeyle geriye doğru kaydım. Sırtım mermere sürtündüğü için acırken sırtım yay gibi büküldü ama sırtımın acısını umursamayacak kadar kendimi kaybetmiştim.

Gözüm kararmıştı, hızlıca Boran'a tutunmak istedim ama göğsümün ucunu sertçe ısırınca çığlık atarak başımı geriye attım. Boran benimi tekrar havuza çekti. Titreyen bir sesle "Boran." Diye fısıldadım. Gözlerinde bir yılın hasreti bin yılmış gibi kavrulmuştu. "Sarhoşsun, durmak istemiyorum ama duralım."

Başımı iki yana salladım. "Durma."

"Yarın sabah ağzıma sıçma."

"Onu yarın düşünürüz." Diyerek dudaklarından öptüm. Bir öpüşmenin daha ateşini fitillediğimizde ellerinin arasında arzuyla kıvrandım. Boran belinde sardığım bacaklarımı çözerken ellerimi ellerinin arasına alarak beni çevirdi. Sırtımı göğsüne yaslarken omzumdan öptü. "Seni seviyorum." Diye fısıldadı ensemden kulağıma doğru. "Biliyorum." Diye fısıldadım sırada güldüğünü duydum ama bir şey demedi. Ona seni seviyorum demek için onu sevmem gerekiyordu.

Onu seviyor muydum?

Onu özlüyordum, onu kıskanıyordum, ona dokunmak için yanıp tutuşuyordum ve onsuz aldığım nefesin ıstırabıyla baş edemiyordum.

Onu sevmeyi sevmesem de onu seviyordum

Boran ellerimi mermere yaslarken bir elini karnıma dolayıp göbek deliğimi okşadı. Çenesini omzuma yaslamıştı. "Sen itiraf etmesen de ben de biliyorum." Dedi boğuk bir sesle. "Neyi?" dediğim sırada bikinin alt tarafını da çekiştirdi. Kendini çıplak kalırken göğüs kafesimi mermere yasladı ve kendisiyle arasına aldı. Vereceği cevabı ve bana ne yapacağını merakla beklerken "Benim için yanıp tutuştuğunu." Dedi boğuk bir sesle.

Omzunum üzerinden ona döndüğümde çenemi kavradı ve bana iyice yaslandı. Erkekliğini kuvvetli bir şekilde hissediyordum belimde. "Haklısın." Dediğim gibi beni ters bir şekilde öpmeye başladı. Dönen başımla gözlerimi kapattım. Yavaşça dudaklarımı bırakırken kaçlarımdan yukarı kaldırdı ve kendini içime itti.

Hazırlıksız yakalandığım için çığlığım duvarlara çarpıp tekrar bana geri döndüğünde acıyla "Boran." Diye bağırdım. Gözlerim adeta kaydı ve tutunacak yer aradım. Sırtım ona dönük olduğu için ona da tutunamadım ama bunu acısını ondan çıkaracaktım. "Sakin ol." Diye fısıldadı geri çekilip tekrar içime kayarken. "Uzun zaman oldu, acıması normal."

Nefes nefese göğsüne yaslandım. "Senden nefret ediyorum." Derken canımın acısıyla öyle demiştim ama bu zaten onu etkilemedi. "Etmiyorsun." Diyerek yine geri çekildi ve rahatladığımı düşünürken geri geldi. Havuzun içinde yükseldim ama eli karnıma dolandığı gibi kendine bastırdı. "Boran." Kararan gözlerimle ellerine tutundum ve tırnaklarımı eline geçirdim. "Etmiyorum ama seni parçalamak istiyorum. Seni benim elimden kimse alamayacak." Güldü ve tekrar aynı şeyi yaptı. Onu en derinlerimde hissettim ve nefes alamadım.

"Asıl seni benim elimden kimse alamayacak." Derken, heyecanla sertçe yutkundum.